

YRSA SIGURDARDÓTTIR

suflete damnate

*Mystery islandez: un roman polițist bântuit
de fantome*

Gazeta

TREI

3

**FICTION
CONNECTION**

Yrsa Sigurdardóttir

Suflete damnate

Traducere de Laurențiu Dulman

Această carte îi este dedicată lui Mánason, nepotul meu cel de curând născut, care încă n-a fost botezat. Îi mulțumesc îndeosebi lui Páli Kjartansson, spaima poștașilor.

Yrsa

Februarie 1945

Fetița simțea cum frigul îi cuprinde picioarele și spatele. Se străduia să stea în capul oaselor pe scaunul din dreapta șoferului, ca să vadă cât mai bine. Se uita la peisajul albit de zăpadă, dar nu zărea niciun animal de fermă. „E prea frig ca să stea afară”, s-a gândit ea, dorindu-și să coboare din mașină și să se întoarcă în casă. Dar nu îndrăznea să scoată niciun cuvânt. O lacrimă i s-a prelins pe obraz, în timp ce bărbatul din stânga ei se străduia să pornească motorul. Strângând din buze, fetița a întors capul, pentru că nu voia ca el s-o vadă – știa că s-ar fi enervat foarte tare. S-a uitat la casa lângă care era parcată mașina și a căutat-o din priviri pe cealaltă fetiță, dar singura făptură care se vedea în jur era Rover, câinele familiei, care moțâia pe treptele ușii de la intrare. Rover a ridicat capul și s-a uitat la ea preț de o clipă. Fetița i-a zâmbit ușor, dar câinele s-a întins la loc și a închis ochii.

După ce a bolborosit de câteva ori, motorul a pornit, iar bărbatul s-a îndreptat de spate.

— Era și timpul, a zis el cu o voce aspră și răgușită.

A demarat, apoi i-a aruncat o privire fetiței, care întorsese capul și se uita drept înainte:

— Hai să facem o mică plimbare.

Au pornit pe drumul denivelat, plin de hârtoape, care ducea spre conac.

— Ține-te bine! i-a spus bărbatul, fără să se uite la ea.

În cele din urmă, au ajuns la stradă și au mers în tăcere o vreme. Fetița s-a uitat pe fereastră, în speranța că avea să zărească vreun cal, dar, cât vedeai cu ochii, peisajul era alb și dezolant. Când și-a dat seama unde se aflau, i-a sărit inima din piept.

— Mergem la mine acasă? a întrebat ea pe un ton vesel, făcând ochii mari.

— Se poate zice și-așa.

Fetița s-a îndreptat și mai mult de spate, privind în jur cu mai multă atenție. În fața lor se întindea un peisaj familiar, iar în zare se vedea o stâncă – mama ei îi spusese că era soția unui trol care împietrise la mijitul zorilor. În mod instinctiv, s-a aplecat în față ca să vadă mai bine. Pe culmea unei coline a apărut o mașină care se apropia de ei. Din câte își putea da seama fetița, era un vehicul militar. Bărbatul a încetinit și i-a cerut să se pituleze, întrucât era obișnuită să se ascundă, fetița s-a aplecat fără ezitare. Bărbatul era întru totul de acord cu bunicul ei: nu te puteai aștepta la nimic bun din partea armatei. Dar fetița aflase de la mama ei – care îi vorbise în șoaptă – că soldații erau niște bărbați perfect normali, la fel ca bunicul. Atâta doar că erau mai tineri. Și mai frumoși. „Exact ca tine!” Fetița și-a adus aminte cât de drăgăstos îi zâmbise mama când rostise aceste cuvinte.

Pe măsură ce se apropia, zgomotul celeilalte mașini devenea din ce în ce mai puternic, apoi a trecut pe lângă ei, s-a îndepărtat și, în cele din urmă, s-a stins. Fetița a început să se miște pe scaun.

— Gata, a trecut, i-a zis șoferul, iar ea s-a ridicat. Ia zi, știi câți ani ai?

— Patru, i-a răspuns ea, având grijă să vorbească limpede, așa cum o învățase bunicul.

Bărbatul a pufnit:

— Ești cam costelivă pentru vârsta ta.

Deși nu a înțeles cuvântul, fetița și-a dat seama că nu era bine să fii așa. N-a zis nimic. Tăcere.

— Vrei s-o vezi pe mami?

Fetița a făcut ochii mari și s-a uitat la șofer. Oare chiar avea s-o vadă pe mami? Se simțea mai bine numai când se gândea la asta. A încuviințat din cap cu nerăbdare.

N-o mai dureau coapsele din pricina frigului. Totul avea să fie frumos din nou. Au cotit pe un drum pe care fetița îl știa foarte bine. A văzut conacul și a zâmbit pentru prima oară după foarte multă vreme. Mașina s-a apropiat ușor de el și s-a oprit. Fetița se uita cu un aer vrăjit la casa aceea mare și semeță. Părea atât de tristă și pustie. Nicio lumină la ferestre și niciun pic de fum deasupra hornurilor.

— Mami e aici? a întrebat ea pe un ton surprins.

Ceva nu era în regulă. Ultima oară când își văzuse mama, stătea întinsă pe un pat din casa aceluia bărbat. Era bolnavă. La fel cum fusese și bunicul. Mama ei era bolnavă și nimeni nu voia s-o ajute, în afară de ea. Oare mami s-a întors acasă în noaptea când a dispărut din pat? Atunci de ce o lăsase cu bărbatul acela? Mami n-ar fi făcut una ca asta.

— Mămica nu-i chiar aici. Dar tot ai s-o vezi. Și-o să puteți rămâne împreună pentru totdeauna.

Rânjetul bărbatului i-a mai domolit bucuria, dar fetița n-a îndrăznit să pună nicio întrebare. Bărbatul a deschis portiera și a coborât. Apoi a ocolit botul mașinii ca să-i deschidă și ei portiera.

— Haide! O să faci o mică plimbare înainte s-o vezi pe mami. Fetița a coborât din mașină cu multă grijă. S-a uitat de jur împrejur în speranța că va da cu ochii de cineva sau de ceva care s-o încurajeze, dar n-a văzut nimic. Bărbatul a luat-o de mâna înmănușată:

— Hai să-ți arăt ceva!

Apoi a pornit cu pași mari, iar fetița a trebuit să alerge ca să poată ține pasul cu el. S-au dus în spatele casei și au pornit spre grajd. În aer se simțea o duhoare care devenea din ce în ce mai respingătoare pe măsură ce se apropiau de acel loc. Fetița voia să se țină de nas, dar nu îndrăznea. Expresia de pe fața bărbatului dădea de înțeles că și el simțise duhoarea. Când au ajuns la grajd, bărbatul s-a oprit și s-a uitat pe fereastră. Fetița era prea scundă ca să poată face la fel. Bărbatul s-a dat repede în spate, acoperindu-și gura cu mâna. Fetița spera ca

vacile să nu fi pățit nimic. Dar și-a dat seama imediat că nu se auzea niciun zgomot dinăuntru. Poate că dormeau. Bărbatul a luat-o din loc, trăgând-o de mână.

— Al dracului de scârbos! a zis el.

S-au îndepărtat un pic de grajd, apoi bărbatul s-a oprit, s-a uitat la întinderea de zăpadă și a slăbit mâna cu care o ținea pe fetiță.

— A ce naiba miroase? a mormăit el cu un aer nervos, apoi a început să râcăie zăpada cu talpa.

Fetița stătea liniștită, iar bărbatul continua să scurme. Nu mai era bucuroasă. Mami nu era acolo. Nu avea cum să fie sub zăpadă. Era bolnavă. Și-a înăbușit un hohot de plâns și l-a întrebat pe bărbat cu glas sfios:

— Unde-i mami?

— E la Dumnezeu, i-a răspuns el, răscolind zăpada cu piciorul.

— La Dumnezeu? a întrebat Kristín cu un aer nedumerit. Și ce face acolo?

— E moartă, a pufnit el. Iar când mori, te duci la Dumnezeu. Fetița nu înțelegea ce însemna asta. Până atunci, nu întâlnește niciun om care să fie mort.

— Dumnezeu e bun, nu-i așa?

Habar n-avea de ce îi pusese această întrebare. Doar știa foarte bine răspunsul. Mama și bunicul îi spusese de multe ori că Dumnezeu este bun. Grozav de bun.

— Și o să se întoarcă de la Dumnezeu? a întrebat ea cu speranță în glas.

— Gata! a strigat bărbatul triumfător, oprindu-se din scurmat. Am găsit-o, în sfârșit!

Apoi s-a aplecat și a dat la o parte zăpada cu mâinile înmănușate:

— Nu, nimeni nu se întoarce de la Dumnezeu. Dacă vrei s-o vezi pe mămica, va trebui să mergi la El.

Fetița s-a crispat toată. Oare ce voia să spună? Se uita țintă la bărbat, iar acesta dădea la o parte zăpada care acoperea trapa de oțel. Erau pe câmpul unde mama îi spusese că nu avea voie să se joace. Oare acolo se afla Dumnezeu?

Bărbatul s-a ridicat în picioare, după care s-a aplecat din nou și a deschis trapa grea. S-a uitat la ea și a rânjit a doua oară. Fetița și-ar fi dorit să nu mai facă asta. Bărbatul i-a făcut semn să vină lângă el. Cu pași șovăielnici, fetița s-a apropiat de el și de hăul negru care se căscase sub trapă.

— Aici sunt Dumnezeu și mami? a întrebat ea cu glas tremurător. Bărbatul încă rânjea.

— Nu, Dumnezeu nu-i aici. Dar o să vină mai încolo să te ia. Haide! i-a zis el, apoi a apucat-o de umărul uscățiv și a tras-o mai aproape de groapă.

— Ce bine că ești botezată. Dumnezeu nu-i primește pe cei nebotezați. Dar să sperăm că te ține minte, pentru că n-are cum să verifice registrele bisericești.

Rânjetul lui devenise și mai rece.

— Poate c-ar fi bine să ne asigurăm și să te mai botezăm o dată. N-aș vrea ca Dumnezeu să refuze să te ia, a adăugat el, râzând ușor.

Fără să priceapă despre ce vorbea bărbatul, fetița continua să se uite ca hipnotizată în hăul din zăpadă. Mama ei n-ar fi intrat niciodată într-o asemenea groapă. L-a auzit îngăimând ceva despre „botezul scurt”, dar n-a ridicat privirea din pământ decât în clipa când a întors-o spre el, i-a pus pe frunte niște zăpadă și a zis:

— Te botez în numele Tatălui, al Fiului și-al Sfântului Duh. Amin.

Apoi a deschis ochii și s-a uitat la fetiță. O durea fruntea îngrozitor din pricina frigului, dar expresia din ochii lui a străpuns-o și mai dureros. A întors imediat capul, vârându-și mâinile în buzunarele hanoracului. Îi era foarte frig, iar mânușile de lână nu reușeau s-o apere de vântul tăios. A simțit ceva în buzunarul drept și, dintr-odată, și-a adus aminte de plic. A cuprins-o o teamă care, preț de o clipă, i-a domolit frica față de bărbat. Îi promisese mamei că avea să trimită scrisoarea și, în momentul acela, părea că n-o să se poată ține de promisiune. Erau ultimele cuvinte pe care i le spusese mama, iar fetița își amintea limpede că era foarte important pentru ea. A simțit că i se prelinge o lacrimă pe obraz. Nu-i putea da plicul bărbatului, pentru că mama îi atrăsese atenția să nu facă asta. Și-a mușcat buza de jos – nu știa dacă să tacă sau să spună ceva. A închis ochii, dorindu-și din tot sufletul ca, în loc să se afle acolo, să stea întinsă alături de mama ei și totul să fie ca înainte. Dar, când a deschis ochii, se aflau tot acolo. Doar ea și bărbatul. A cuprins-o un sentiment de disperare și a început să plângă în liniște, lăsând lacrimile să i se prelingă pe obraji și să se ascundă în fular.

Bărbatul a apucat-o de umăr:

— Dumnezeu o să te întâmpine cum se cuvine. Știi vreo rugăciune?

Fetița a încuviințat cu un aer speriat.

— Foarte bine, a zis el, uitându-se la groapă. O să te bag aici, iar Dumnezeu o să vină mai încolo să te ia. Ar fi bine să zici rugăciuni până vine. O să-ți fie frig, dar ai să adormi buștean și, fără să-ți dai seama, o să ajungi în cer, la mama ta.

Dintr-odată, fetița a început să plângă în hohote, deși făcea tot ce-i stătea în putință să se abțină. Nu era drept! Dacă Dumnezeu era atât de bun, de ce nu venea s-o ia chiar în clipa aceea? De ce trebuia să coboare în hăul întunecat de la picioarele ei? Îi era frică de întuneric, iar groapa aceea era scârboasă. Știa de la mama ei. S-a uitat la bărbat și a înțeles că, vrând, ne-vrând, tot avea să coboare acolo. Înghețase bocnă. Bărbatul a luat-o de subsuori și a coborât-o ușor în groapă. Fetița a întors capul ca să-și vadă casa pentru ultima oară și s-a uitat cu un aer uluit la o fereastră aflată chiar sub acoperiș. În spatele geamului se afla cineva care urmărea întreaga scenă. Dar fereastra era prea îndepărtată și prea murdară ca să poată vedea cine era. După ce a intrat cu totul în groapă, n-a mai văzut nimic, însă a încercat să nu se lase pradă groazei care i se strecurase în suflet. Dumnezeu

era bun. Nu era o stafie la fereastră. Dumnezeu era bun. Iar tânguital delicat care a umplut groapa nu era plânsul copiilor morți. Dumnezeu era bun. Așa-i spusese mami.

Acolo jos era mult mai frig decât afară. Fetița a încercat să se așeze, dar podeaua era și mai rece decât scaunul mașinii cu care venise. Și-a strâns trupușorul cu brațele. Trapa a coborât, iar înainte să se închidă de tot, fetița l-a auzit pe bărbat:

— Succes! Transmite-i maică-tii salutări din partea mea. Și lui Dumnezeu. Să spui multe rugăciuni!

Totul a devenit negru. Fetița a încercat să se potolească, dar nu putea din pricina sughiturilor de plâns. Cel mai rău îi părea că scrisoarea nu avea să ajungă la destinație. A închis ochii, imaginându-și ceva foarte luminos, ca să se liniștească. Poate că avea să vină cineva s-o scoată de acolo – omul de la fereastră sigur avea s-o salveze. Ce bine ar fi fost, ce bine ar fi fost, ce bine ar fi fost!

Dar nu mai voia să stea acolo. Așa că și-a împreunat mâinile:

*În pat m-așez acum să dorm,
Domnul sufletul să mi-l păzească.
Și de-o fi să mor în somn,
Domnul sufletul să mi-l primească.*

Marți, 6 iunie 2006

— Apertura cutiei poștale, i-a corectat Thóra cu un zâmbet politicos. În regulament, se numește „apertura cutiei poștale”.

A făcut un semn cu mâna spre foaia scoasă la imprimantă aflată pe birou, apoi a întors-o spre cuplul care stătea în fața ei. Încruntăturile de pe fețele celor doi s-au adâncit și mai mult, iar Thóra s-a grăbit să continue, înainte ca bărbatul să înceapă o nouă tiradă:

— Atunci când Regulamentul nr. 505/1997 cu privire la serviciile poștale de bază a fost abrogat, iar în locul lui s-a introdus Regulamentul nr. 805/2003 cu privire la serviciile poștale complexe și la implementarea lor, articolul 12 – cel cu privire la cutiile de scrisori și la aperturile lor – a fost revocat.

— Vezi? i-a strigat bărbatul soției cu un aer triumfător. Exact cum ți-am zis! Așa că nu pot hotărî să nu ne mai trimită corespondența, a conchis el, apoi s-a întors spre Thóra și s-a îndreptat de spate, punându-și mâinile în sân.

Thóra și-a dres ușor glasul:

— Din păcate, nu-i chiar atât de simplu. Noul regulament de funcționare cuprinde un articol cu privire la dimensiunile aperturilor cutiilor poștale și la amplasarea lor. Potrivit acestui articol, aperturile trebuie să fie amplasate în așa fel, încât distanța de la sol până la partea inferioară a aperturii să nu fie mai mică de 1 000 de milimetri, nici mai mare de 1 200 de milimetri.

Thóra s-a oprit puțin, ca să tragă aer în piept, dar a continuat repede, de teamă ca nu cumva s-o întrerupă bărbatul:

— Iar Legea de funcționare a poștei nr. 12/2002 stipulează că furnizorii de servicii poștale pot returna corespondența expeditorului, în cazul în care apertura nu respectă normele cu privire la construirea cutiilor poștale.

Dar n-a putut continua, pentru că bărbatul se săturase s-o tot asculte.

— Vreți să spuneți că n-o să mai primesc nicio scrisoare și că nu pot face nimic împotriva acestor prevederi birocratice?

A pufnit teatral și a dat din mâini ca și când ar fi încercat să respingă asaltul unor birocrați invizibili, iar Thóra a ridicat din umeri.

— Ați putea să vă mutați cutia poștală un pic mai sus. Bărbatul i-a aruncat o privire furioasă.

— Speram să ne fiți de ajutor, mai ales că ne-ați promis c-o să studiați problema înainte să venim.

În loc să ia regulamentul și să-l azvârle în căpățâna roșie ca sfecla a bărbatului, Thóra s-a mulțumit să strângă din dinți.

— Ceea ce am și făcut, a zis ea pe un ton calm, afișând un zâmbet fals.

Se aștepta ca amândoi să fie uimiți de cunoașterea ei enciclopedică și de măiestria cu care făcea legături între diferitele articole ale regulamentelor. Dar ar fi trebuit să-și dea seama că era unul dintre acele cazuri plicticoase în care nu faci decât să te izbești cu capul de un zid, fără să obții niciun rezultat. Iritarea pe care o simțise în glasul bărbatului când, cu două zile mai înainte, sunase la biroul ei de avocatură ar fi trebuit s-o pună în gardă. Vorbind ca o moară stricată, acesta îi explicase că dorește consiliere juridică în legătură cu o problemă pe care el și soția lui o au cu poștașul și poșta. Tocmai se mutaseră într-o casă din prefabricate pe care o comandaseră din America și care avea toate cele trebuincioase, inclusiv o ușă de intrare prevăzută cu o cutie poștală necorespunzătoare normelor în vigoare, într-o bună zi, soția lui s-a întors acasă și a găsit în ușă un bilet scris de mână, prin care erau înștiințați că, întrucât cutia poștală era dispusă prea jos, nu avea să li se mai livreze nicio scrisoare. În viitor, trebuiau să-și ridice corespondența de la oficiul poștal.

— Eu nu pot decât să vă dau un sfat cu privire la cea mai bună mișcare pe care o puteți face în această situație. După cum v-am explicat, dacă veți da poșta în judecată, nu veți face decât să cheltuiți bani în plus. Și nu vă recomand nici să-l acționați în justiție pe șeful comisiei de normare a cutiilor poștale.

— Dar ne costă și să schimbăm ușa de la intrare. V-am spus deja că nu putem muta cutia mai sus.

Bărbatul și soția lui s-au uitat unul la altul cu un aer triumfător.

— Un lucru e sigur: o ușă v-ar costa mai puțin decât orice proces.

Thóra le-a întins și ultimul document din teancul pe care îl pregătise înainte de sosirea cuplului:

— Aceasta este o scrisoare pe care am întocmit-o în numele dumneavoastră.

Amândoi au întins mâna după scrisoare, dar soțul a înhățat-o primul.

— Poșta sau poștașul a comis o eroare de procedură. Ar fi trebuit să primiți o scrisoare recomandată prin care să fiți informați în mod oficial că înălțimea cutiei poștale nu corespunde normelor în vigoare; în plus, ar fi trebuit să vi se ofere o perioadă de grație în care s-o puteți modifica. Livrarea corespondenței nu poate fi întreruptă decât la sfârșitul acestei perioade.

— O scrisoare recomandată? a intervenit soția. Păi, cum am fi putut s-o primim, din moment ce n-au voie să ne livreze corespondența?

Apoi s-a uitat la soțul ei, cu un aer foarte mulțumit de sine. Dar răspunsul lui n-a fost pe măsura așteptărilor ei, așa că pe fața soției a reapărut încruntătura cu care intrase în biroul Thórei.

— Ei, hai, nu fi pedantă! a mormăit el. Scrisorile recomandate nu ajung în cutia de scrisori, ci le primești în mână, pentru că trebuie să semnezi pentru ele.

Apoi s-a întors către Thóra și a zis:

— Continuați.

— Scrisoarea pe care v-am întocmit-o îi cere poștei să urmeze procedura corectă: să vă trimită o recomandată prin care să vi se solicite să modificați înălțimea cutiei poștale și să vă ofere un termen rezonabil. O să cerem două luni.

A făcut un semn cu mâna spre scrisoarea pe care, după ce o citise, bărbatul i-o înmânase soției.

— După terminarea perioadei de grație, nu mai putem face mare lucru, de aceea vă sugerez să mutați cutia poștală la înălțimea regulamentară. Dacă nu se poate și vreți să păstrați ușa, puteți să vă cumpărați o căsuță poștală pe care s-o montați în fața casei. Deschizătura ei trebuie să se afle la aceeași înălțime specificată pentru cutiile poștale de pe uși. Dacă alegeți această ultimă soluție, vă sfătuiesc să folosiți o ruletă atunci când o montați, ca să nu mai aveți neplăceri din cauza asta, a încheiat ea, zâmbindu-le de complezență.

Bărbatul i-a aruncat o privire, părând că se gândește, iar după câteva clipe, a afișat un rânjel dizgrațios și a zis:

— Bine. Am înțeles. Deci trimitem scrisoarea pe care ne-ați întocmit-o, așteptăm să primim recomandata, după care o să beneficiem de o perioadă de grație de două luni, timp în care poștașul trebuie să ne livreze corespondența indiferent de înălțimea cutiei de scrisori? Așa-i?

Thóra a încuviințat din cap, iar bărbatul s-a ridicat în picioare cu un aer victorios.

— Cine râde la urmă râde mai bine. Mă duc să pun scrisoarea la poștă chiar acum și, după ce mi se oferă perioada de grație, o să cobor cutia poștală până la prag. Iar când o să expire termenul, o să-mi cumpăr o cutie poștală și o s-o montez în fața casei. Să mergem, Gerda!

Thóra i-a condus la ușă, iar aceștia i-au mulțumit, după care și-au luat rămas-bun—bărbatul era nerăbdător să expedieze scrisoarea și să înceapă a doua parte a războiului său cu poștașul. Thóra a clătinat din cap și s-a întors la birou, uluită de inventivitatea minții omenești. Ce chestii le trec unora prin cap! Își dorea din tot sufletul ca poștașii să fie bine remunerați, deși avea mari dubii în această privință.

Imediat ce a luat loc pe scaun, Bragi – asociatul ei în acel mic birou de avocatură – a băgat capul pe ușă. Era mai în vârstă decât ea și se specializase în divorțuri. Thóra nu suportă cazurile de acest gen. Propriul divorț îi fusese de ajuns. În schimb, Bragi se simțea în acest domeniu ca peștele în apă: era foarte priceput când venea vorba de rezolvarea problemelor celor mai dificile și reușea să-i facă pe parteneri să stea de vorbă între ei fără să se ciondănească prea mult.

— Ei, ce s-a ales de cutia poștală? O să iasă un caz care o să ajungă la Curtea Supremă și-o să îmbogățească jurisprudența?

Thóra a zâmbit și a zis:

— Nu, or să se mai gândească, dar să nu uităm să le trimitem factura prin

curier. Nu-i deloc sigur c-o să le mai fie livrată corespondența în viitor...

— Ce mi-ar plăcea să intenteze divorț, a zis Bragi, frecându-și mâinile. Ar fi o bătălie pe cinste!

Apoi a scos un bilețel și i l-a dat Thórei.

— Cât timp erai ocupată cu cărcotașii ăștia, te-a sunat un bărbat. Mi-a lăsat numărul lui de telefon și te-a rugat să-l suni când o să ai timp.

Thóra s-a uitat pe bilet, iar când a văzut numele, a scos un oftat. Jónas Júlíusson.

— Începe distracția! a zis ea, aruncându-i o privire lui Bragi. Ce voia?

Cu vreun an înainte, Thóra îl ajutase pe Jónas, un afacerist bogat de vârstă mijlocie, să pună la punct contractul de cumpărare a unei proprietăți cu două conace din peninsula Snaefellsnes. Jónas plecase în străinătate și făcuse avere foarte repede, specializându-se în achiziționarea unor posturi de radio aflate în pragul falimentului, pe care le puneau pe picioare și le revindea cu un profit uriaș. Thóra habar n-avea dacă fusese ciudat de la început sau dacă devenise excentric din pricina banilor; cert e că acum era absorbit de filosofia New Age și avea de gând să construiască un ditamai centrul de întruniri sau un fel de hotel balnear, unde oamenii puteau veni să se vindece de toate maladiile trupești și spirituale cu ajutorul terapiilor alternative. Thóra și-a adus aminte de acel episod și a clătinat din cap.

— Din câte am înțeles, e vorba de niște defecte ascunse ale clădirii, i-a răspuns Bragi. E nemulțumit de proprietatea pe care a cumpărat-o, a lămurit-o el, zâmbind. Dă-i un telefon, că n-a vrut să stea de vorbă cu mine. Cică în cazul tău planeta Venus are ascendent în Rac, iar chestia asta te face o bună avocată, a continuat el, ridicând din umeri. Mai știi, poate că o astrogramă întocmită riguros e o hârtie la fel de bună ca o diplomă în Drept.

— Ce tip fistichiu! a zis Thóra, punând mâna pe receptor. Când a început să lucreze cu ea, Jónas a avut grijă ca, mai întâi, să pună pe cineva să-i facă o astrogramă, care s-a dovedit a fi favorabilă. De aceea a și angajat-o. Thóra bănuia că firmele mari refuzaseră să-i furnizeze lui Jónas datele de naștere ale avocaților, așa că fusese nevoit să apeleze la una mai mică; altminteri, ar fi fost greu de explicat de ce un om atât de bogat alesese să lucreze cu un birou de avocatură care nu avea decât patru angajați. A format numărul mângălit de Bragi pe bilet și, în timp ce aștepta ca Jónas să răspundă, a făcut o grimasă.

— Alo! a zis o voce blândă de bărbat. Jónas la telefon.

— Bună, Jónas! Sunt Thóra Gudmundsdóttir¹ de la Biroul de Avocatură

---

¹ Sistemul antroponimic islandez diferă de cel folosit în România și în majoritatea țărilor europene (cu excepția țărilor scandinave). Astfel, numele de familie al unui islandez nu se transmite invariabil de la tată la copiii săi, ci se construiește pornind de la

Central. Mi-a transmis colegul meu că vrei să stai de vorbă cu mine.

— Da, exact! Ce bine îmi pare să te aud, a zis el, scoțând un oftat.

— Colegul meu mi-a spus că proprietatea pe care ai cumpărat-o ar avea un defect ascuns. Despre ce-i vorba, mai exact? a întrebat ea, aruncând o privire spre Bragi, care a încuviințat ușor din cap.

— E ceva îngrozitor, crede-mă! Am descoperit un defect ascuns foarte însemnat și sunt sigur că proprietarii anteriori știau de el, dar nu mi-au zis nimic. Și cred c-o să-mi dea peste cap toate planurile.

— Despre ce defect e vorba? a întrebat Thóra pe un ton surprins.

Proprietatea fusese cercetată în amănunt de evaluatori autorizați, iar Thóra citise raportul cu atenție și nu găsisese nimic în neregulă. Vânzătorii declaraseră suprafața exactă a terenului și nu lipsea niciunul dintre bunurile trecute în anunțul de vânzare; cât despre cele două conace aflate pe proprietate, acestea erau atât de vechi, încât singura așteptare rezonabilă în privința lor era că trebuiau renovate din temelii.

— E vorba despre unul dintre conacele în care am vrut să amenajez hotelul. Mai exact, conacul de la ferma Kirkjustétt. Îți aduci aminte?

— Da, sigur. Dar să știi că, în cazul unei proprietăți funciare, defectul ascuns trebuie să echivaleze cu 10% din prețul de achiziție, altminteri nu se pot pretinde compensații. Și nu-mi imaginez cum ar putea o clădire atât de veche, oricât de mare ar fi ea, să aibă un defect de o asemenea anvergură. În plus, un defect ascuns chiar așa și trebuie să fie – ascuns. Raportul evaluatorilor preciza foarte limpede că cele două clădiri trebuiau renovate din temelii.

— Defectul la care mă refer face ca acest conac să fie aproape inutilizabil pentru proiectele mele, a zis Jónas pe un ton categoric. Și nu încapă îndoială că e ascuns și că evaluatorii nu aveau cum să-l observe.

— Deci, despre ce defect e vorba? a întrebat Thóra.

Jónas îi stârnise curiozitatea. Cel mai grav lucru pe care și-l putea închipui era că apăruse un izvor termal chiar în mijlocul podelei, după cum auzise că se întâmplase în Hveragerdi cu câțiva ani în urmă, dar, din câte își amintea, în zona unde se afla proprietatea nu se înregistrase niciun semn de activitate geotermală.

— Știu că nu ești foarte înclinată spre chestiunile spirituale, a zis Jónas pe un ton calm. Și sunt sigur c-o să fii surprinsă când o să-ți spun despre ce-i vorba, dar

---

prenumele tatălui (rezultând un nume patronimic), al mamei (nume matronimic) sau, mai rar, al amândurora (caz în care persoana în cauză are două nume de familie). Astfel, numele de familie al Thórei – Gudmundsdóttir – este alcătuit din prenumele tatălui, Gudmund, la care se adaugă substantivul dóttir, care înseamnă „fiică”; așadar, Gudmundsdóttir se traduce literal: „fiica lui Gudmund”. Iar numele de familie al lui Jónas – Júlíusson – este alcătuit din prenumele tatălui, Júlíus, la care se adaugă substantivul son, care înseamnă „fiu”; așadar, Júlíusson se traduce literal: „fiul lui Júlíus”.

te rog să mă crezi pe cuvânt.

A făcut o pauză și abia apoi a zis:

— Conacul este bântuit.

Thóra a închis ochii. Conacul era bântuit! Clar!

— Vasăzică, așa..., a zis ea în receptor, răsucind arătătorul în dreptul tâmplei, ca să-i dea de înțeles lui Bragi că problema lui Jónas era cu totul și cu totul ieșită din comun.

Bragi s-a dat mai aproape de ea, ca să audă și el ce zicea bogătașul.

— Eram sigur c-o să fii sceptică, a bombănit Jónas. Dar e adevărat și o știu toți oamenii din partea locului. Vânătorii știau și ei, însă nu mi-au zis nimic atunci când am cumpărat proprietatea. Mi se pare o escrocherie în toată regula, mai ales că le spusese pentru ce-mi trebuiau pământul și conacele. Oamenii de aici – atât clienții, cât și personalul de îngrijire – sunt extrem de sensibili. Și nu se simt deloc bine.

— Mi-ai putea spune în ce fel e bântuită? l-a întrerupt Thóra.

— În casă domnește o atmosferă ostilă. De exemplu, dispar lucruri sau se aud zgomote inexplicabile la miezul nopții, iar uneori apare din senin un copil.

— Așa, și? a întrebat Thóra.

Nu era nimic ieșit din comun. În casa ei, tot timpul dispărea câte ceva – mai ales cheile de la mașină –, se auzeau zgomote zi și noapte, iar copiii apăreau deseori pe neașteptate.

— Dar nu-i niciun copil în casă, Thóra. Și nici în casele din împrejurimi.

Jónas a făcut o pauză, apoi a continuat:

— Fetița pe care am văzut-o nu-i de pe lumea asta. Am văzut-o în spatele meu când mă uitam în oglindă și n-am cuvinte să-ți spun cât de limpede mi-a fost că nu era o ființă vie.

Thóra a simțit un fior rece pe șira spinării. Din tonul lui Jonas se deducea limpede că era ferm convins de ceea ce spunea și că nu avea niciun dubiu că văzuse ceva supranatural, chiar dacă ei i se părea incredibil.

— Și ce vrei să fac? a întrebat ea. Vrei să stau de vorbă cu vânzătorii și să încerc să negociez o reducere? Asta ar fi ideea? Pentru că cel puțin un lucru e sigur: nu mă pricep să alung stafii și nici să ameliores atmosfera apăsătoare care domnește acolo.

— Dă o fugă până la hotel în weekend, a zis Jónas deodată. Vreau să-ți arăt niște lucruri care au fost descoperite aici și să-mi spui dacă ar putea fi relevante. Avem o cameră liberă și, dacă tot vii, poți să te și îngrijești un pic: faci un masaj cu pietre și alte tratamente. O să pleci de aici cu bateriile încărcate. Și, bineînțeles, o să te plăteșc generos.

Thóra chiar avea nevoie să-și reîncarce bateriile, deși i se părea că Jónas se cam contrazicea, întrucât, pe de-o parte, îi promitea că avea să se relaxeze, iar pe

de alta, susținea că locul era bântuit. În perioada aceea, viața i se desfășura în cercuri nesfârșite, mai ales în jurul nepotului încă nenăscut pe care fiul ei îl concepute înainte să împlinească 16 ani și al relațiilor tensionate cu fostul soț – acesta susținea că nepotul era un accident survenit din pricina ei, care era o mamă incapabilă. După părerea lui, hormonii fiului fuseseră un factor neglijabil, așa că era numai și numai vina ei. Opinia lui era împărtășită și de părinții viitoareii mame, care avea 15 ani. Thóra a scos un oftat. Trebuia să fie masată cu niște pietre cu energii foarte mari pentru ca bietul ei suflet să scape de povara tuturor acestor griji.

— La ce lucruri ai vrea să mă uit? Nu mi le-ai putea trimite la Reykjavik?

Jónas a izbucnit într-un râs calm:

— Nu prea. E vorba de niște cutii pline cu cărți vechi, desene, poze și tot felul de mărunțișuri.

— De ce crezi că toate lucrurile astea sunt relevante pentru defectul ascuns pe care l-ai descoperit? a întrebat ea pe un ton sceptic. Și de ce nu te uiți singur pe ele?

— Nu pot. Am încercat, dar m-a luat cu fiori. Nu mă pot apropia de ele. Dar tu ești mai cu picioarele pe pământ și probabil că le poți răscoli pe toate fără să simți nimic.

Thóra era, într-o bună măsură, de acord cu Jónas. Până atunci, nu prea o interesaseră elfii, aurele, stafiile și toate chestiile din aceeași gamă. Lumea materială o absorbise atât de mult, încât nu simțise nevoia să treacă dincolo de granițele realității.

— Jónas, lasă-mă să mă gândesc un pic. Nu-ți pot promite decât că o să verific dacă programul îmi permite să vin sau nu. Te sun mâine după-amiază. Ce zici?

— Da, e în regulă. Sună-mă cu încredere, o să fiu aici toată ziua.

Apoi a făcut o pauză înainte să continue:

— M-ai întrebat de ce cred că lucrurile astea sunt relevante. Thóra a încuviințat, iar Jónas a făcut o nouă pauză înainte să continue:

— În cutia în care am început să cotrobăi am găsit o fotografie.

— Și?

— E fotografia fetiței pe care am văzut-o în oglindă.

Joi, 8 iunie 2006

Thóra a scos dosarul care conținea documentele privitoare la proprietatea din peninsula Snaefellsnes. Dar nu i-au fost de mare ajutor; cel puțin, n-a găsit nimic care să sugereze acest ciudat „defect ascuns”. Fusese o tranzacție funciară destul de obișnuită, exceptând nenumăratele pretenții ale lui Jónas cu privire la datele calendaristice – una dintre ele a fost ca actele să fie semnate într-o zi de sâmbătă. Thóra nu-i ceruse nicio explicație, de teamă ca nu cumva Jónas să se lanseze într-o prelegere pe tema configurațiilor astrale. „Sâmbăta, norocul îți iese în cale”, s-a gândit ea, aducându-și aminte de un vechi proverb, în rest, niciunul dintre detaliile tranzacției nu era ieșit din comun. Obiectul tranzacției îl constituiau pământul și toate bunurile de pe el, atât cele imobile, cât și cele mobile și resursele. Vânzătorii erau Börkur Thórdarson și Elín Thórdardóttir, un frate și o soră trecuți de 50 de ani. Cei doi fuseseră împuterniciți de mama lor – care moștenise pământul de la tatăl ei cu multă vreme în urmă – și reușiseră să obțină un preț avantajos; Thóra și-a amintit că se înverzise de invidie când văzuse cât bant încasaseră.

A zâmbit în sinea ei, gândindu-se la cum anume ar fi putut evalua „bântuirea”, astfel încât prețul proprietății să scadă cu 10%. Dar zâmbetul i-a pierit imediat ce și-a imaginat cum avea să încerce să-i convingă pe vânzătorii să plătească despăgubiri pentru acel defect. Cel care s-a ocupat de tranzacție în numele mamei a fost mai ales fratele, iar Thóra nu o văzuse pe soră decât o dată, în ziua când fuseseră semnate actele. Însă nu făcuse cunoștință cu mama, care, din câte îi spusese Börkur, era foarte în vârstă și stătea ținută la pat. Thórei i se păruse că fratele era înfipt și încrezut, iar Elín, sora lui, reticentă și tăcută. Când o cunoscuse, Thóra avusese impresia că nu-și dorea să vândă proprietatea la fel de mult ca fratele ei. Aducându-și aminte de toate astea, Thóra se cam îndoia că fratele avea să accepte cererea de compensații fără să cârtească. A pus documentele deoparte și s-a rugat ca Jónas să se răzgândească, altminteri trebuia să-și folosească toată forța de persuasiune ca să-l convingă să renunțe.

A revenit la cazurile pe care le avea în lucru, dar erau puține și nu tocmai interesante. Din păcate, biroul lor nu avea o activitate intensă. A scos un oftat, blestemându-și nepriceperea în chestiunile financiare. La sfârșitul anului precedent, lucrase pentru un neamț înstărit, care îi plătise un onorariu gras, și dacă ar fi avut măcar un pic de simț practic, ar fi folosit banii ca să mai scape de datorii. În schimb, își cumpărase un SUV și o rulotă. Nici acum nu putea înțelege ce fusese în capul ei. Unde mai pui că făcuse un nou împrumut ca să acopere diferența, înglodându-se și mai mult în datorii. Își imaginase de multe ori cum ea

și copiii aveau să facă excursii prin țară, mângâiați de razele soarelui de vară. O familie modernă tipică plecată în vacanță: o femeie divorțată cu doi copii – în cazul ei, o fată de 6 ani și un băiat de 16, care în curând avea să devină tată. Thóra nu îndusese și nepotul în aceste vise colorate în roz, pentru că, probabil, avea să-l vadă o dată la două săptămâni. Și spera ca weekendul în care avea să-și vadă nepotul să nu coincidă cu cel în care propriii copii mergeau să stea cu tatăl lor. Ar fi ieșit un studiu sociologic foarte interesant dacă un cercetător și-a fi propus să examineze îndeaproape situația unui tată de weekend care e atât de tânăr, încât încă își petrece un weekend din două cu propriul tată de weekend.

După ce și-a terminat toate treburile, Thóra a intrat pe internet ca să caute informații despre proprietatea din peninsula Snaefellsnes sau despre cele două ferme de pe întinsul ei. A căutat pe Google numele fermelor care figurau în acte, Kirkjustétt și Kreppa, dar nu a găsit informații despre ele – nici noi, nici vechi –, așa că a ridicat din umeri și s-a lăsat păgubașă. Și-a verificat adresa de e-mail și a văzut, cu o oarecare plictiseală, că primise un mesaj de la Matthew. Era un neamț pe care îl cunoscuse cu un an înainte, când se ocupase de cazul care îi adusese atât SUV-ul și rulota, cât și datoriile suplimentare. De fapt, nu-l cunoscuse pur și simplu, ci îl cunoscuse „intim”, cum ar fi zis bunica ei, iar acum, neamțul avea de gând să-i facă o vizită, ca să reînnoiască apropierea lor „intimă”. Matthew voia să afle când putea să-i facă o scurtă vizită în Islanda. Thóra era nerăbdătoare să-l vadă, dar era conștientă că cel mai bine ar fi fost să vină cam în 2020, când fiica ei avea să împlinească 20 de ani. Dar nu era cătuși de puțin convinsă că Matthew ar fi fost dispus să aștepte atât de mult. Așa că a lăsat baltă mesajul și a hotărât să-i răspundă a doua zi dimineată.

S-a ridicat în picioare, a făcut ordine pe birou și a scos un oftat. S-a întrebat dacă nu cumva motivul pentru care ofta era dorința de-a avea o viață cu mai puține griji, fără datorii și fără nepoți prematuri, dar și-a dat seama imediat că torul era mult mai simplu de-atât. Motivul pentru care oftase era că, în drum spre ieșire, trebuia să treacă pe lângă Bella, o ciomă de secretară pe care, atunci când deschiseseră biroul, ea și Bragi fuseseră păcăliți s-o angajeze – era una dintre clauzele contractului de închiriere. Thóra s-a pregătit sufletește și a ieșit în grabă din birou.

— Am plecat, a zis ea când a trecut prin fața biroului de primire.

S-a întrebat dacă nu cumva ar fi fost posibil să mai înalțe tăblia, astfel încât să se vadă cât mai puțin din trupul urât al tinerei, dar apoi, cuprinsă de remușcări, a afișat un zâmbet fals și a zis:

— Pe mâine!

Bella și-a arcuit sprâncenele stufoase și a săgetat-o cu privirea. Iar ca să-și sublinieze indignarea, a spus încruntată:

— Erați aici? Vai!

— „Vai”? Cum adică „vai”? a întrebat Thóra pe un ton surprins. Unde era să fiu? M-ai văzut intrând după pauza de prânz, dar nu m-ai văzut ieșind. Și nu obișnuiesc să sar pe fereastră.

— Păcat..., i s-a părut Thórei c-a auzit-o mormăind, dar nu era sigură.

Apoi Bella a continuat cu o voce normală:

— V-a căutat fostul soț. Voia să stea de vorbă cu dumneavoastră, dar i-am zis că nu sunteți aici. Și n-a vrut să lase niciun mesaj.

Thóra nu prea avea de ce să fie nemulțumită, pentru că telefoanele pe care le primea de la Hannes rareori erau o sursă de bucurie. În plus, nu voia ca Bella să se desfete cu aspectele negative din viața ei. A hotărât să nu insiste asupra acelei neînțelegeri, întrucât își dăduse seama de multă vreme că disputele cu secretara erau complet inutile, așa că i-a zâmbit încă o dată arătării și s-a dus să-și ia haina de la garderobă. Tocmai când era pe punctul să scape – se afla lângă ușă, cu mâna pe clanță –, tânăra și-a dres glasul ca să-i dea de înțeles că mai era ceva.

— Ah, și a sunat cineva de la compania de leasing. Cică sunteți în urmă cu ratele pentru rulotă.

Thóra nici măcar n-a întors capul. A pășit calm pe hol și a închis ușa. În clipa aceea, ar fi acceptat cu dragă inimă masajul pe care i-l promisese Jónas – cu pietre sau fără.

*

Birna s-a uitat de jur împrejur și a inspirat adânc. Prin stratul subțire de ceață care învăluia țărnul a văzut doi pescăruși plonjând în ocean după aceeași pradă. Dar niciunul n-a reușit s-o înhațe, așa că și-au luat amândoi zborul, bătând repede din aripi, și au dispărut în ceața groasă care plutea puțin mai încolo. Era o plajă neobișnuită, fără niciun pic de nisip, ci doar cu galeți de toate formele și mărimile. Chiar și forma ei era ieșită din comun: un mic golf înconjurat de stânci de bazalt în formă de coloane înalte, care păreau să fi fost concepute de Creator ca niște adăposturi suspendate pentru păsările de mare. Toate stâncile erau ocupate și dinspre toate se auzeau țipete de diferite intensități. Birna a pornit mai departe, apropiindu-se de locul unde stâncile formau un alt golfuleț, în imediata apropiere a celui în care se afla acum. Al doilea golfuleț era înconjurat de stânci din toate părțile, iar apa oceanului pătrundea în el printr-un arc de piatră. Nu putea fi văzut decât dintre zidurile înalte de rocă, dar țipetele stridente ale păsărilor dinăuntru răsunau pe tot cuprinsul țărnelui.

Birna s-a oprit. Ceața s-a îngroșat dintr-odată, reducându-i vizibilitatea la doar câțiva metri. A inspirat iarăși adânc, de data asta pe nas, savurând mirosul distinct al plajei. Dacă ar fi putut, i-ar fi plăcut să doarmă chiar acolo, în aer liber, înfășurată în ceață. Nu avea absolut niciun chef să se întoarcă la hotel. Îi plăcea

clădirea aceea nouă și îi creștea inima în piept ca unui copil ori de câte ori o vedea, așa cum i se întâmplase și când fusese în construcție, când nimic nu lăsa să se întrevadă cum avea să fie. Fusese încântată până și de groapa pentru fundații. Amplasamentul hotelului o captivase de la prima inspecție. Era o bucată de pământ care se înălța deasupra mării, pe țărmul sudic al peninsulei Snaefellsnes²; nu se deosebea cu mult de celelalte ferme din acel district, dar era un pic mai izolată, deoarece conacul nu putea fi văzut decât după ce ajungeai foarte aproape de el. Fusese construit pe o pajiște, în mijlocul unui câmp de lavă aspră care se întindea până la câțiva metri de țărm. Peisajul spectaculos reprezentase una dintre sursele ei de inspirație. O alta fusese conacul. Birnei i se ceruse să proiecteze pentru acea clădire veche o anexă uriașă, care să nu o domine sau s-o sufocă. Această condiție îi dăduse multe bătăi de cap – de multe ori, lipsa de fast era o adevărată provocare. Măreția era floare la ureche.

Nu era obișnuită ca un proiect să-i stârnească asemenea sentimente. În ciuda pasiunii ei pentru arhitectură, celelalte clădiri pe care le schițase nu îi stârniseră același entuziasm. Dar știa foarte bine ce era deosebit la acea comandă: era de departe proiectul ei cel mai reușit. Și-a dat seama că se afla pe drumul cel bun încă de când a început să lucreze la prima schiță în studioul ei din Reykjavik. Clădirea era cu mult mai bună decât toate lucrările ei anterioare. Și-a dat seama imediat că, în sfârșit, avea să-și facă un nume. Că avea să fie căutată.

Se întrebese de mai multe ori de ce proiectul acela îi captivase imaginația atât de repede și de ce rezultatul fusese un atât de mare succes. Pământul și conacul ca atare nu aveau nimic extraordinar – deși, dată fiind vechimea lui, conacul era neobișnuit de mare. Și se păstrase extraordinar de bine, cu toate că nu mai locuise nimeni în el de vreo 50 de ani. Era limpede că, de-a lungul timpului, cineva se îngrijise de el, poate pentru că avusese de gând să-l folosească pe post de casă de vacanță sau ca loc în care să evadeze din oraș. Dar planurile acelea nu se materializaseră niciodată. Sau, cel puțin, înăuntru nu se vedea niciun semn care să arate că epoca modernă se suprapusese peste cea veche. Totul era acoperit cu un strat gros de praf, dar capcanele pentru șoareci presărate din loc în loc dădeau de înțeles că cineva avusese grijă ca pereții și mobilierul să scape de niște stricăciuni inutile. Când Birna intrase în conac pentru prima oară, îi fusese greu să se uite la scheletele mititele prinse în câteva capcane, dar, din alte puncte de vedere, fusese impresionată – atât de interiorul, cât și de exteriorul său.

Birna s-a uitat la ceas. Oare ce se întâmplase cu el? Se dusesse la întrunirea aia prostească? Mesajul era suficient de clar. Și-a scos mobilul și s-a uitat în lista de mesaje recepționate. Da, bineînțeles! Zicea că vrea să se întâlnească cu ea pe plajă, lângă peșteră, la ora nouă. Pe dracu! Înainte să bage mobilul la loc în

---

² Peninsula Snaefellsnes se află în vestul Islandei.

buzunar, a observat că nu avea semnal. S-a gândit că asta era una dintre chestiile cele mai nasoale în zonă, că nu puteai fi niciodată sigur de semnal.

A hotărât să se întoarcă. Poate că ajunsese deja. Peștera se afla sus, pe coastă, însă vizibilitatea era atât de redusă, încât nu era exclus ca el să stea acolo și s-o aștepte, iar ea să nu-l observe, în plus, țipetele păsărilor acopereau toate celelalte zgomote, așa că n-ar fi avut cum să-l audă venind. A pornit într-acolo, uitându-se cu grijă pe jos, ca nu care cumva să alunece pe stratul de pietre. La fiecare pas, galeții scrâșneau sub greutatea ei. Spera ca el să se fi răzgândit și să-i fi înțeles punctul de vedere, pe care se străduise din răspuțeri să i-l explice. Dar, în adâncul sufletului ei, se cam îndoia, pentru că el se opusese cât se poate de ferm. Birna încă spera ca el să fi înțeles până la urmă, dar știa că, dacă s-ar fi întâmplat așa, meritul pentru această schimbare de opinie ar fi fost numai și numai al ei. Întrucât cedase și se culcase cu el. Măcar să fi avut un rezultat, pentru că nu-i plăcuse deloc. Era important să aibă mai multe proiecte în derulare ca să poată face față concurenței. În linii mari, se înțeleseseră asupra onorariului, însă Birna voia ca el să nu se amestece deloc în proiectare. Așa că fusese nevoită să-și asume povara. În fond, ce mai conta o mică partidă de sex, din moment ce proiectul pentru Jónas urma s-o impună pe piață? Toată lumea avea să vorbească despre ea. Gândul acesta a făcut-o să zâmbească.

Dar, deodată, s-au auzit dinspre stânci niște țipete neobișnuit de stridente, care au smuls-o din visare. Era ca și când toate păsările cerului ar fi țipat la unison. Poate că voiau să-i amintească lumii de dincolo de ceață că încă existau. Birna a oftat. Se făcuse frig, așa că și-a strâns mai bine hanoracul. Ce vară ciudată! A ajuns la peșteră, dar n-a găsit pe nimeni. S-a gândit că poate era totuși prin preajmă, așa că l-a strigat, dar n-a primit nici-un răspuns. Zece minute. Hotărâse să-i mai dea zece minute, după care avea să plece. Era o situație cât se poate de enervantă. Simțea că o cuprinde furia și că o ia cu călduri. Cum de-și permitea s-o facă să aștepte? Nu era ca și când l-ar fi așteptat într-o cafea din Reykjavik, unde ar fi putut răsfoi niște reviste ca să-și omoare timpul. Acolo, printre stânci, nu avea nimic de făcut. Și, oricât de frumoase ar fi fost împrejurimile – la fel ca întreaga peninsulă, de altfel –, din cauza cetii nu putea vedea nimic.

Cinci minute. Îi mai dădea doar cinci minute. Simțea că-i pocnea vezica și avea ceva de mers până la hotel. Dar, pe neașteptate, i-a trecut prin minte un gând ciudat. Care nu avea nici-o legătură cu faptul că se afla pe plajă și nici cu furia pricinuită de faptul că trebuia să aștepte singură în ceața rece. Dintr-odată, îi părea rău că nu învățase mai multe despre geologia acelei zone și a altor regiuni din peninsula Snaefellsnes. De exemplu, cum se formase Kirkjufell, un munte care, pur și simplu, o vrăjise? Se înălța solitar din ocean, pe țărmul nordic al peninsulei, iar Birna știa suficientă geologie cât să-și dea seama că nu era de origine

vulcanică. Ce bine ar fi fost dacă ar fi acordat mai multă atenție studiilor din timpul facultății! Și-a propus să se documenteze când avea să ajungă acasă. Își propusese același lucru și prima oară când văzuse muntele, dar uitase.

Birna a tresărit când, din vârful stâncii de care se sprijinea, a auzit țipetele neobișnuit de puternice și de ascuțite ale păsărilor. S-a îndepărtat câțiva pași de peretele de piatră. A cuprins-o un sentiment neplăcut și s-a înfiorat. Nu era prima oară. Locul acela avea ceva ciudat. Și nu era vorba doar de lucrurile evidente, adică de tot ce avea legătură cu ciudații ăia nesuferiți de la hotel, care se dădeau drept îndrumători spirituali în fața oaspeților. Pfui, și oaspeții! Altă adunătură de smintiți. Dar parcă mai puțin săriți de pe fix. Nu, altceva era în neregulă cu locul acela. Ceva care se intensificase încet, dar constant, care își făcuse simțită prezența încă de la prima ei vizită în zonă; începuse cu pielea de găină de pe antebrațe când văzuse scheletele șoarecilor, iar acum se transformase într-un disconfort pe care Birnei îi era greu să-l lămurească. Nu o afectau absurditățile despre stafii. Era sigură că personalul hotelului inventase toate acele povești din motive care îi depășeau puțința de înțelegere. S-a înfiorat iarăși, apoi s-a scuturat ușor, ca să-și recapete luciditatea. Oare în ce melodramă nenorocită se vârâse? Tocmai ea, Birna, care în rândul prietenilor avea reputația unui om cu picioarele pe pământ – de multe ori, această trăsătură definitorie a ei devenea chiar plicticoasă. În zonă era mult de lucru. Jónas avea și alte proiecte. Hotelurile pentru țicniți erau o bună afacere pentru că cererea era mare, ceea ce nu prea o surprindea pe Birna. Însă i se părea uimitor că țicniții ăștia păreau să aibă o mulțime de bani, pentru că Jónas nu-și închiria camerele pe o nimica toată, ca să nu mai vorbim de cât costa îndrumarea spirituală din partea angajaților săi.

Birna a încercat să zâmbească, amintindu-și că, în urmă cu o săptămână, când ajunsese acolo, o întâmpinase Eiríkur – cititorul de aure al hotelului –, care o apucase strâns de antebrațe și îi șoptise că aura ei era neagră. Că trebuia să aibă grijă. Moartea era pe urmele ei. S-a încruntat când și-a adus aminte de respirația lui împuțită.

Deja trecuseră cinci minute. Avea de gând să-i reproșeze întârzierea. Ar fi putut să lucreze în tot acest timp – avea multă treabă și nu dispunea de un timp nelimitat. Dacă n-ar fi primit mesajul, ar fi continuat să se gândească la amplasamentul noii construcții și poate că deja ar fi ajuns la o concluzie. Avea să fie o construcție separată, situată la o mică distanță de clădirea principală. Nu știa de ce, dar încă nu reușise să stabilească amplasamentul. Terenul pe care pusese ochii avea ceva care o neliniștea. Mai exact, era ceva care o surprinsese încă de la început, ceva care părea să nu fie în regulă, deși habar n-avea ce anume. Poate că nu era decât o aiureală; era epuizată din pricina ultimului an și jumătate, în care lucrase încontinuu. Jónas voia un arhitect care să se dedice trup și suflet muncii sale – pe lângă faptul că trebuia să fie în zodia potrivită –, așa că îi crease toate

condițiile pentru a locui chiar acolo. Birna îi întrebuse pe câțiva dintre angajații hotelului dacă observaseră ceva neobișnuit în legătură cu acea parcelă, dar nu-i fuseseră de niciun ajutor. Cei mai mulți dintre ei i-au răspuns printr-o întrebare cât se poate de firească: „De ce nu alegi alt loc, dacă ăsta ți se pare în neregulă? Că doar avem mult pământ aici?”. Dar niciunul nu o înțelegea. Oamenii aceia se pricepeau la pozițiile relative ale constelațiilor, în timp ce Birna se pricepea la pozițiile relative ale clădirilor. Acela era locul și nici nu se punea problema să aleagă altul.

Țipetele păsărilor s-au întețit, dar Birna era prea adâncită în gânduri ca să-și dea seama de asta. Mergea spre cărarea de pietriș de deasupra plajei, croindu-și drum cu grijă printre galeți. Dintr-odată, s-a oprit și a ciulit urechile. Din spatele ei se auzea un scrâșnet de pietre. Voia să se întoarcă – abia aștepta să-și verse asupra lui nervii pe care și-i făcuse cât timp îl așteptase. Venise, în sfârșit. Era și timpul, ce dracu! Dar Birna nu a reușit să se întoarcă de tot. În ciuda țipetelor venite dinspre stânci, a auzit limpede șuierul care se apropia de ea, străbătând aerul calm de la malul mării, și a zărit piatra cenușie chiar cu o clipă înainte s-o izbească năprasnic în frunte. După aceea, Birna n-a mai văzut nimic pe lumea asta. Dar a simțit multe lucruri. Cu mintea încețoșată, ca prin vis, a simțit că era târâtă pe pământul denivelat. Când i-au fost scoase hainele, a simțit că i se face pielea de găină din pricina cetii reci, apoi a simțit gustul metalic al sângelui din gură și greața pe care i-a provocat-o. I-au fost scoase șosetele și a simțit în tălpi o durere îngrozitoare. Ce se întâmpla? Parcă era într-un vis, totul părea intangibil. În urechi îi răsună o voce care i se părea familiară, dar în situația aceea nu putea fi sigură. A încercat să spună ceva, dar nu a reușit să articuleze cuvintele. Din gât i-a ieșit un geamăt ciudat, deși nu gemuse. Cât de ciudat era totul.

Înainte ca mintea să i se întunece de tot, i-a trecut prin cap că nu avea să citească niciodată despre originea muntelui Kirkjufell. În mod surprinzător, asta i se părea a fi partea cea mai rea.

La o oarecare depărtare, aceiași doi pescăruși pe care Birna îi văzuse plonjând după hrană stăteau pe plajă și urmăreau totul prin ceață. Așteptau cu răbdare revenirea liniștii. Plaja și oceanul așteptau și ele. Nimeni nu trebuia să moară de foame.

Vineri, 9 iunie 2006

— Nu-mi dau seama unde ar putea fi Birna, a mormăit Jónas, întinzând mâna după ceașca înflorată plină cu elixirul pe care tocmai îl elogiase în fața Thórei.

Era un ceai special, din plante autohtone, care, potrivit lui Jónas, vindeca tot felul de boli și dureri. Thóra acceptase o ceașcă și luase o înghițitură – judecând după gust, probabil că era un ceai cu virtuți terapeutice cu totul ieșite din comun.

— Mi-ar fi plăcut să faceți cunoștință, a adăugat el după ce a luat o gură de ceai și a așezat ceașca pe farfurie cu multă grijă.

Jónas oferea un spectacol cât se poate de caraghios: ceașca și farfuria erau atât de fragile – porțelan fin, toartă subțire –, încât păreau și mai mici în mâinile lui mari. Jónas nu era deloc fragil, ci robust – fără să fie gras – și ars de soare, așa că impresia pe care o lăsa era, mai degrabă, a unui bărbat care lucrează pe un pescador și bea cafea tare cu cana, iar nu a unuia care soarbe un ceai tămăduitor dintr-o ceașcă delicată, după ce a participat la un curs de yoga.

Thóra a zâmbit și s-a așezat mai confortabil pe fotoliu. Se aflau la hotel, în biroul lui Jónas, iar pe Thóra o durea spatele după lungul drum cu mașina pe care-l făcuse până în vestul țării. Fiind vineri, traficul fusese aglomerat, unde mai pui că, înainte să iasă din oraș, trebuise să treacă prin Gardabaer ca să-i lase pe copii la fostul ei soț. Mașinile se târau pe stradă de parcă toți locuitorii capitalei ar fi pornit deodată în aceeași direcție. Deși, în mod oficial, nu acela era weekendul în care avea dreptul să stea cu copiii, Hannes se oferise să facă schimb, pentru că în weekendul următor avea să fie plecat în străinătate la un congres al medicilor. Așa că Thóra hotărâse să-l ia în serios pe Jónas și să-și petreacă sfârșitul de săptămână la hotelul New Age din Snaefellsnes. Avea să facă un masaj și să se relaxeze, așa cum îi promisese Jónas, dar scopul principal al călătoriei era, bineînțeles, să-l convingă să nu ceară compensații pentru presupusa bănuire. Thóra voia să termine conversația cât mai repede cu putință și să meargă în camera ei să tragă un pui de somn.

— Sigur o să se întoarcă, a zis Thóra de dragul conversației. Nu știa nimic despre arhitectă – poate că era o alcoolică cu state vechi care, deși nu mai pusese nicio picătură în gură de ceva vreme, căzuse iarăși în patima băuturii și avea să lipsească mai multe săptămâni.

— De obicei, nu face chestii dintr-astea, a pufnit Jónas. În dimineața asta trebuia să ne uităm împreună pe planurile pentru noua clădire, a adăugat el, răscolind câteva hârtii de pe birou.

Se vedea limpede că era supărat pe arhitectă.

— Poate a dat o fugă până la Reykjavik să ia ceva? a întrebat Thóra, sperând

că Jónas avea să renunțe la subiect.

Durerea din șale începuse să i se împrăștie în umeri.

— Mașina ei e afară, a zis Jónas, clătînând din cap, apoi și-a trântit mâinile pe marginea biroului. În fine, bine că ai venit, a adăugat el zâmbind. Abia aștept să-ți povestesc despre stafie.

S-a uitat la ceas, apoi s-a ridicat în picioare și a zis:

— Iar acum trebuie să fac niște ture. Am obiceiul să stau de vorbă cu personalul hotelului la sfârșitul fiecărei zile. Vreau să am o imagine de ansamblu asupra situației și a activităților din hotel, pentru că, în felul ăsta, aflu de existența unei probleme încă de la început și mi-e mai ușor să intervin apoi.

Thóra s-a ridicat și ea, încântată că scăpase.

— Da, sigur. Și nu-ți face griji pentru mine. O să stau aici tot weekendul, așa că o să avem suficient timp să discutăm despre problema ta.

Când și-a aruncat geanta pe umăr, a simțit un miros foarte urât și a strâmbat din nas.

— Ce-i cu duhoarea asta? l-a întrebat ea pe Jónas. Am simțit-o și în parcare. E vreo fabrică de ulei de pește în zonă?

Jónas a ridicat nasul și a inspirat cu putere de câteva ori, apoi s-a uitat la Thóra cu un aer inexpresiv.

— Nu simt nimic, a zis el. Poate că am început să am și eu același miros... O balenă a eșuat pe țărm undeva în apropiere. Când bate vântul dintr-o anumită direcție, mirosul ajunge până aici.

— Și ce-ai de gând? Aștepti să putrezească și să fie luată de valuri?

Thóra a simțit iarăși duhoarea și a strâmbat din nas. Dacă defectul ascuns al clădirii ar fi fost ceva asemănător, totul s-ar fi rezolvat în doi timpi și trei mișcări.

— O să te obișnuiești cu mirosul, a zis Jónas, apoi a ridicat receptorul și a format un număr. Bună! Ți-o trimit pe Thóra. Pune pe cineva s-o conducă în camera ei și programează-o la masaj în seara asta.

Și-a luat la revedere, a pus receptorul în furcă și s-a întors spre Thóra.

— Hai la recepție. Ți-am rezervat una dintre cele mai bune camere. Are o vedere excepțională. N-o să fii dezamăgită.

După ce-au ajuns la recepție, Thóra a fost luată în primire de o fată atât de scundă, încât abia îi ajungea până la umăr. Thórei nu-i plăcea să lase o fată atât de firavă să-i care bagajul, dar nu avea cum să se opună. Se bucura că povara nu era foarte grea, deși – ca de obicei – își luase prea multe lucruri cu ea. Era convinsă că, în timpul vacanțelor, se aplicau alte legi decât cele din viața de zi cu zi și că trebuia să se îmbrace cu acele haine din garderobă pe care, de obicei, nu le lua în seamă. Dar întotdeauna sfârșea prin a purta hainele obișnuite. Thóra a urmat-o pe fată pe un coridor lung, care părea mai spațios decât era de fapt, din pricina luminătorului care se întindea pe toată lungimea lui. Razele soarelui de seară

străluceau în părul blond și subțire al tinerei din fața ei.

— E plăcut să lucrezi aici? a întrebat-o Thóra de dragul conversației.

— Nu, i-a răspuns ea fără să se întoarcă. Vreau să mă angajez în altă parte. Dar încă n-am găsit nicio altă slujbă.

— Aha, a zis Thóra, care nu se așteptase la un răspuns atât de sincer. Oamenii cu care lucrezi sunt plicticoși?

Fata a întors capul spre ea fără să încetinească ritmul și a zis:

— Da și nu. Cei mai mulți sunt de treabă. Dar unii sunt țičniți rău de tot.

Apoi s-a oprit în fața unei uși, a scos din buzunar un card de plastic și a deschis-o.

— Dar poate că n-ar trebui să vă luați după mine, a continuat fata. Oricum, pe mine nu prea mă încântă porcăriile care le sunt băgate pe gât celor care vin aici.

Pentru binele hotelului, Thóra spera ca fata aceea să nu aibă prea mult de-a face cu oaspeții, pentru că nu era tocmai întruchiparea agentului de vânzări ideal.

— Și de-aia vrei să pleci de aici?

— Nu chiar, i-a răspuns fata, invitând-o pe Thóra în cameră. Din alt motiv. Dar nu pot să vă explic exact... E un loc rău.

Thóra deja intrase în cameră, așa că nu văzuse chipul tinerei atunci când rostise ultimele cuvinte. Nu-și putea da seama dacă era serioasă, dar tonul ei sugera că, într-adevăr, credea ceea ce spunea. Thóra s-a uitat prin cameră, apoi s-a apropiat de un perete mare de sticlă care dădea spre ocean. De cealaltă parte a lui era amenajată o mică terasă.

— Rău în ce sens? a întrebat ea, întorcându-se spre fată. Pentru că priveliștea dădea de înțeles contrariul: crestele valurilor străluceau în soare, iar pe întreaga plajă domnea liniștea.

Fata a ridicat din umeri, spunând:

— Rău, pur și simplu. Dintotdeauna a fost un loc rău. Toată lumea știe asta.

Thóra a ridicat din sprâncene:

— Toată lumea știe asta? Cine, mai exact?

Dacă proprietatea avea o reputație proastă pe care vânzătorii o cunoșteau, dar despre care nu spusese nimic, atunci ar fi putut avea un oarecare temei pentru a pretinde compensații.

Fata s-a uitat la ea așa cum fac doar adolescenții șocați.

— Păi, toată lumea. Mă rog, cel puțin toată lumea din împrejurimi.

Thóra a zâmbit în sinea ei. Habar n-avea care era populația coastei de sud a peninsulei Snaefellsnes, dar era sigură că sintagma „toată lumea” nu avea nicio acoperire în cazul acela.

— Și ce anume știe toată lumea?

Dintr-odată, fata a devenit evazivă. Și-a vârât mâinile în buzunarele blugilor ei mult prea largi și a plecat privirea.

— Trebuie să plec. Și n-ar trebui să vă povestesc despre toate astea, a zis ea, apoi s-a răsucit pe călcâie și a dat să iasă pe hol. Poate mai încolo, a adăugat ea.

Când a ajuns în prag, s-a oprit și i-a aruncat Thórei o privire rugătoare, zicându-i:

— Și nu-i spuneți lui Jónas că am pălăvrăgit pe tema asta. Nu-i place să stau prea mult de vorbă cu oaspeții, i-a explicat ea, frecându-și palma stângă între degetul mare și indexul mâinii drepte. Ca să-mi găsesc altă slujbă, am nevoie de o recomandare. Vreau să mă angajez la un hotel din Reykjavik.

— Nu-ți face griji. Nu-s un oaspete obișnuit. O să-i spun lui Jo-nas că mi-ai fost de mare ajutor și o să-i cer voie să stăm de vorbă mai pe îndelete după ce se mai domolesc lucrurile. Jónas m-a rugat să vin aici ca să mă ocup de câteva probleme. Cred că ai putea să mă ajuți, ceea ce înseamnă că ai putea să-l ajuți și pe el.

Thóra se uita la față, iar aceasta o privea cu un aer neîncrezător.

— Chiar, cum te cheamă? a întrebat-o Thóra, ca să poată da de ea a doua zi.

— Sóldís, i-a răspuns fata.

A rămas nemișcată în prag preț de o clipă, ca și când nu știa ce să facă, apoi a zâmbit ușor, și-a luat la revedere și a plecat.

*

Bergur Ketilsson mergea agale, deși știa că acasă îl aștepta soția cu cafeaua de seară. Prefera să-și petreacă seara singur în natură în loc să stea în casă într-o tăcere apăsătoare, prefăcându-se că are parte de fericire conjugală. A scos un oftat. Erau căsătoriți de 20 de ani și se înțeleuseră tot timpul destul de bine, dar niciodată nu fusese o adevărată iubire între ei, nici măcar în scurta perioadă în care îi făcuse curte. E drept că nici nu tânjeau după iubire – sau, cel puțin, ea nu tânjea după așa ceva. El își descoperise această nevoie de foarte curând. Adică puțin cam târziu, când se apropia de 40 de ani. Sigur ar fi avut parte de o cu totul altă viață dacă nu s-ar fi căsătorit cu Rósa, o adevărată povară. Poate că ar fi mers să facă studii la Reykjavik. Când era tânăr, îi făcea mare plăcere să studieze islandeza, deși n-o spusese nimănui niciodată. Dar, ca fermier singuratic, nici nu prea avea cui să-i împărtășească această pasiune. A inspectat cu un aer îngrijorat cuiburile rațelor sălbatică. Mulți pui fuseseră răpuși de frigul din ultima vreme. Anul următor, aveau să fie mai puține cuiburi.

A mers mai departe. În depărtare, deasupra stâncilor de pe plajă, se vedea acoperișul hotelului. S-a oprit și s-a concentrat în tăcere asupra lui, încercând să-și facă o părere despre activitățile desfășurate acolo. Dar n-a reușit. A ridicat din umeri și a mers mai departe. Se simțea deprimat, așa că a hotărât să se întoarcă acasă pe drumul mai lung, cel care trecea prin golf. Nu era un ocol complet lipsit

de noimă, pentru că voia să afle cum făcuseră față frigului puii păsărilor de mare. Adâncit în gânduri, și-a continuat drumul iuțind pasul. Holțul era cauza crizei emoționale prin care trecea. Dacă n-ar fi fost construit, și-ar fi continuat viața retrasă și n-ar fi fost nici fericit, nici nemulțumit. Nu și-ar fi făcut niciodată o părere despre propria viață, care, în felul ei, îi adusese prea multă bucurie și prea multă confuzie ca să se poată gândi logic la ea. A zărit un cuib și s-a apropiat încet de el. Doi pui zăceau morți în mijlocul lui, iar rața nu se vedea pe nicăieri – poate că o răpusesese frigul și pe ea.

În golf, situația părea să fie la fel. A văzut mai mulți pui morți în cuiburile de pe stânci, ceea ce poate că era un fel de consolare: în anul următor, rațele sălbatice și păsările de mare care se hrăneau cu hoituri aveau să rămână în număr egal. S-a întors cu spatele la stânci și a pornit spre fermă. Pășea alene, pentru că nu voia să meargă acasă. Nici măcar nu-l deranja duhoarea balenei eșuate pe plajă – era un miros potrivit cu starea lui sufletească din clipele acelea. Bergur a iuțit un pic pasul. Poate că ar fi trebuit să meargă repede acasă și să-i spună Rosei că găsise o altă femeie. Mai amuzantă, mai isteată și, în plus, mai tânără. Ce mai, o femeie mai bună decât ea din toate punctele de vedere. Preț de o clipă, i s-a părut o idee rezonabilă. Avea să-i lase Rosei tot: ferma, vitele, caii, colonia de rațe sălbatice. Oricum, nu avea ce face cu ele în lumea plină de fericire în care tocmai pătrunsese. Dar apoi, această viziune s-a estompat. Rósa nu putea să se îngrijească singură de fermă și sigur nu i-ar fi picat bine această veste. La urma urmei, nu era foarte impresionată de fermă și de peisajul rural, iar reacția ei la tot ceea ce vedea era o expresie plictisită care friza indiferența. Singurul lucru care o interesa era motanul. Același lucru era valabil și în legătură cu viața lor conjugală: nu era niciodată furioasă sau extaziată. Lucrul cel mai ciudat era că și el fusese exact la fel. Dar acum era cu totul alt om.

Când să iasă de pe plajă, s-a împiedicat de ceva și s-a uitat în jos cu un aer surprins. În general, era foarte sigur pe picioare și știa cum să pășească pe pietrele rotunjite de pe țărm și pe algele alunecoase. Când a plecat privirea, a observat ceva ce nu mai văzuse până atunci pe plajă, deși, de-a lungul anilor, valurile aruncaseră pe țărm tot felul de ciudățenii. Întâi de toate, era un strat de alge mult mai gros decât văzuse vreodată pe plaja din golf. În plus, printre alge se vedea un braț de om. Nu încăpea niciun dubiu. Degetele erau încleștate într-un mod la care nu s-ar fi gândit niciun fabricant de păpuși sau manechine. Bergur s-a aplecat și a simțit în nări un miros înțepător de sânge. S-a dat imediat îndărăt. Probabil că ieșise de sub stratul de alge atunci când Bergur se împiedicase; mirosul metalic de sânge era atât de puternic, încât duhoarea împrăștiată de balena aflată în putrefacție abia de se mai simțea. Bergur și-a acoperit nasul și gura cu brațul, ca să nu inspire mirosul insuportabil. Apoi s-a ridicat în picioare, întrucât nu mai putea face nimic pentru omul acoperit de alge. Sub stratul verde, a zărit conturul

unui trup și câteva petice de piele albă. După ce a reușit să distingă forma cadavrului, și-a dat seama că era atât de evidentă, încât i s-a părut uimitor că nu-i sârise în ochi imediat. Întrucât nu-și lua niciodată mobilul cu el, nu avea altceva de făcut decât să meargă repede acasă și să sune la poliție. Poate că ar fi trebuit să cheme și o echipă de salvare – celor de acolo le plăcea să fie chemați la apel. Respira prin mâneca hainei ca să se ferească de mirosul de sânge, iar dintr-odată, tot trupul i s-a încordat. A recunoscut inelul de pe inelarul umflat.

Bergur a căzut în genunchi. Fără să mai simtă duhoarea, a înhățat mâna rece ca gheața ca să fie sigur. Într-adevăr, acela era inelul. A scos un oftat, apoi a dat repede la o parte algele de pe locul unde își închipuia că trebuia să se afle capul, dar a rămas împietrit. Cadavrul nu avea față. Și totuși, a văzut suficient păr cât să-și dea seama că visul său – o viață nouă, captivantă și fericită – se curmase brusc.

*

Thóra hotărâse să stea cât mai liniștită. Întinsă pe burtă, încerca să se relaxeze sau, mai degrabă, se străduia să pară relaxată, întrucât nu voia ca maseuza să creadă că era încordată. Maseuza era o femeie musculoasă și energică, un pic mai tânără decât Thóra. Purta un tricou verde-pal, pantaloni albi de pânză și sandale ortopedice fără șosete. Ungھیile de la picioare îi erau date cu oja azurie. Thóra nu avea obiceiul să cerceteze picioarele oamenilor, dar degetele maseuzei îi apăreau des în fața ochilor, dat fiind că stătea întinsă pe burtă și avea fața vârată în gaura rotundă a mesei de masaj.

Partea cea mai grea trecuse: femeia aceea robustă terminase masajul și începuse să-i așeze pietre fierbinți pe șira spinării.

— Acum ar trebui să simțiți energia pietrelor, care pătrunde prin spate și se strecoară în fiecare locșor, în fiecare ungher al trupului.

Acest mic discurs era însoțit de muzica liniștitoare de pe un CD pe care maseuza i-a zis că îl putea cumpăra de la recepție. Thóra avea de gând să meargă la recepție să vadă cum se numea formația, întrucât voia să fie sigură că nu va cumpăra niciodată din greșeală unul dintre CD-urile acesteia.

— Mai durează mult? a întrebat ea, sperând că totul avea să se termine în curând. Cred că energia mi-a intrat în toate celulele. Și încep să mă simt excelent.

— Poftim? a zis maseuza cu un aer neîncredător. Sunteți sigură? Pentru că o să mai dureze ceva timp.

Thóra și-a înăbușit un oftat:

— Foarte sigură. Este extraordinar! Vă spun eu că sunt gata. Maseuza a început să protesteze, dar s-a oprit imediat ce a auzit soneria unui telefon.

— Așteptați un pic, vă rog, i-a zis Thórei, apoi a dispărut.

— Alo? a auzit-o Thóra răspunzând la telefon. Am o clientă. A urmat o tăcere lungă, apoi maseuza a continuat pe un ton agitat:

— Poftim? Glumești?... Doamne Dumnezeule!... Vin imediat! Maseuza a început să ia pietrele de pe spatele Thórei, care încerca să-și ascundă ușurarea interesându-se de telefon.

— S-a întâmplat ceva? În fine, nu mă deranjează că s-a terminat, pentru că, v-am spus, sunt gata.

Femeia se mișca foarte repede.

— Da, s-a întâmplat ceva. Ceva îngrozitor. Absolut îngrozitor. Thóra s-a ridicat ușor.

— Serios? a întrebat ea, fără ca de data asta să trebuiască să mimeze curiozitatea. Are legătură cu stafiile?

Femeia și-a acoperit gura cu mâna, iar pe chip i-a apărut o expresie îngrozită.

— Vai, la asta nu m-am gândit! A fost găsit un cadavru pe plajă. Vigdís, fata de la recepție, crede că-i vorba de cineva de-aici. Și a venit poliția să stea de vorbă cu Jónas.

Thóra – care era goală – a sărit de pe masa de masaj, a întins mâna după halat și s-a îmbrăcat repede cu el, pentru că nu avea obiceiul să umble despuiată în prezența străinilor, deși nu-i era deloc rușine cu trupul ei.

— Luați-o înainte, mă descurc și singură, i-a zis Thóra, apoi și-a strâns cordonul în jurul taliei și i-a făcut un nod. A fost un accident?

— Nu știu, i-a răspuns maseuza, mișcându-se cu nerăbdare de pe un picior pe altul.

Se vedea limpede că abia aștepta să afle mai multe detalii.

— Îmi strâng lucrurile și ies, i-a zis Thóra, făcându-i semn că poate să plece. Promit că n-am să fur nicio piatră.

Maseuza n-a așteptat să i se spună de două ori, ci s-a răsucit pe călcâie și a dat fuga pe coridor. Thóra s-a apropiat de paravanul în spatele căruia se schimbaseră la venire și a început să se îmbrace, dar, dintr-odată, i-a sunat telefonul mobil și l-a scos imediat.

— Alo? a zis ea, încercând să-și pună o șosetă cu o singură mână.

Conexiunea era foarte proastă și se auzea cu întreruperi.

— Bună, Thóra! Încă mai aștept un răspuns la e-mailul ăla! Era Matthew.

— Ah, da! a zis Thóra, abandonând lupta cu șoseta. Tocmai voiam să-ți răspund.

— Spune-mi când putem să ne vedem și nu mai e nevoie să-mi scrii.

Era limpede că Matthew avea de gând să vină oric-ar fi.

— Dă-mi undă verde și-am să vin.

— Acum nu prea se poate, i-a răspuns Thóra fără tragere de inimă. Pentru că lucrez și a apărut ceva neașteptat.

— Ce anume? a întrebat Matthew, convins că Thóra inventase o poveste. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Păi, e destul de ciudat, a zis ea, scormonind în memorie ca să dea de cuvântul german pentru „stafie”. Lucrez la un caz care are legătură cu niște stafii, dar se pare că treaba s-a complicat un pic, pentru că poliția a găsit un cadavru.

— Unde ești? a întrebat Matthew.

— Cine, eu? a întrebat ea prosteste. Undeva la țară.

— Să nu pleci nicăieri. O să vin acolo mâine-seară. Tonul lui Matthew părea serios.

— Ei, dar totul e în regulă. Nu-i nevoie să vii aici, a bâiguit Thóra. Nu-i vorba de o crimă, ci doar de un cadavru.

A ezitat o clipă, apoi a zis:

— Cel puțin deocamdată...

— Abia aștept să ne vedem mâine, i-a zis vocea din telefonul mobil.

— Dar nici măcar nu știi unde mă aflu. Și nici n-am să-ți spun. Ai răbdare câteva zile și o să găsec un moment mai bun să ne întâlnim. Promit! Și eu vreau să te văd. Dar nu acum.

— Nu-i nevoie să-mi spui unde ești. O să te găsec. *Auf Wiedersehen!*³

Matthew a închis, iar Thóra n-a reușit să-i mai dea niciun contraargument.

4

După ce s-a îmbrăcat în grabă, Thóra a hotărât să meargă direct la recepție în speranța că o să obțină mai multe detalii despre cadavrul descoperit pe plajă. Când a dat să iasă pe hol, a văzut un inel de chei pe care, plecând în grabă, maseuza îl uitase în salon. S-a gândit să-l lase la recepție, ca să aibă o scuză pentru drumul făcut până acolo. A străbătut holul cu pași mari, simțindu-se mulțumită de sine.

Când a ajuns în holul de la intrare, s-a uitat de jur împrejur, dar n-a văzut-o pe maseuza. O tânără era aplecată deasupra biroului de recepție și vorbea în șoaptă cu colega ei de pe partea cealaltă. Era incredibil de slabă, iar bluza albă ca zăpada care îi atârna deasupra pantalonilor de aceeași culoare nu prea o ajuta să-și ascundă constituția. Thóra s-a apropiat și le-a zâmbit amândurora, în speranța că îi vor da voie să li se alăture. Dar nu era nicidecum bine-venită: pe chipurile celor două femei a apărut un aer disprețuitor, dar în clipa următoare au reușit să-l îndepărteze, după care i-au zâmbit. Preț de câteva clipe, Thóra s-a prefăcut că se uită la un afiș din spatele biroului, prin care se anunța o întrunire – organizată în

---

³ În germană, în original: „La revedere!”.

seara dinainte – cu un cunoscut mediu din Reykjavik. Apoi s-a întors către cele două femei și le-a zâmbit din nou.

— Bună ziua! a zis ea ca să spargă gheața, dar, furată de curiozitate, a uitat de șiretlicul cu cheile. Am auzit c-a fost găsit un cadavru pe plajă.

Cele două femei s-au uitat una la alta și, schimbând o privire, au căzut de acord s-o lase pe Thóra să ia parte la discuție. Apoi cea slabă s-a întors spre ea.

— E îngrozitor! a zis ea pe un ton energic, cu ochii larg deschiși. Ați aflat că a venit poliția?

A dat jos cotul de pe tăblie și i-a întins mâna Thórei.

— Eu sunt Kata, cosmeticiana hotelului, s-a prezentat ea, dându-și la iveală dinții albi ca perlele.

Thóra a dat mâna cu ea și a fost surprinsă de cât de puternică putea fi strânsoarea unei femei atât de slabe.

— Eu sunt Thóra, mă ocup de o problemă a lui Jónas. Așa că nu-s tocmai un oaspete...

Recepționera a încuviințat din cap:

— Ah, da! Mi-a povestit despre asta. Eu sunt Vigdís, șefa biroului de recepție. Sunteți unul dintre avocații aceia, nu-i așa?

Fără să înțeleagă exact ce însemna expresia „unul dintre avocații aceia”, Thóra a răspuns.

— Exact!

Uitându-se de jur împrejur, Thóra a văzut prin ușa mare de sticlă de la intrare că mașina poliției era încă afară.

— Unde-s polițiștii?

Vigdís a făcut un semn spre dreapta și, chiar dacă nu era nimeni prin preajmă, i-a spus în șoaptă:

— Au zis că vor să stea de vorbă cu Jónas.

Apoi s-a sprijinit de speteaza scaunului și a ridicat sprâncenele cu un aer conspirativ.

— Jónas n-a părut surprins când l-am anunțat.

— Dar ce-au zis polițiștii? a întrebat Thóra. Și poate că Jónas nu știa despre ce-i vorba.

Vigdís s-a înroșit un pic.

— Ah, nu, nu știu! a zis ea pe un ton de scuză. Mie nu mi-au zis nimic, doar m-au întrebat de Jónas.

— Păi, atunci, de unde știi că voiau să vorbească cu el despre cadavru? a întrebat Kata, cosmeticiana, care se vedea clar că nu era ușor de dus cu vorba.

Obrajii lui Vigdís s-au înroșit și mai tare.

— I-am auzit vorbind. I-am condus în biroul lui Jónas, iar când s-au prezentat, i-au spus și ce treabă au cu el.

Thóra era absolut sigură că Vigdís trăsesse cu urechea la ușă.

— Au zis ceva despre felul în care a murit? a întrebat ea. Cadavrul a fost aruncat pe țârm de valuri sau cum?

— Dar au zis dacă e bărbat sau femeie? a intervenit cosmeticiana.

— Se pare că e o femeie, a răspuns Vigdís, căreia îi dispăruse roșeața din obraji.

Era limpede că-i plăcea să i se ceară informații, iar când a vorbit din nou, a pronunțat fiecare cuvânt în așa fel, încât să obțină un efect maxim asupra auditoriului său:

— N-au precizat cauza exactă a morții, dar jur că, din câte mi-am putut da seama, dădeau de înțeles c-ar fi nenaturală.

Apoi a inspirat pe nas cu un aer foarte afectat, iar Kata a dus mâna la gură, ceea ce dovedea clar că teatralitatea lui Vigdís produsese efectul scontat.

— Dar de ce au venit aici? a întrebat Thóra. Cadavrul a fost găsit cumva pe plaja din apropiere?

Vigdís a încuviințat ușor din cap și a făcut un semn cu mâna spre o fereastră de unde se vedea oceanul.

— Nu știu exact unde, dar, cu siguranță, undeva prin apropiere, în dreptul hotelului.

Thóra și Kata s-au uitat pe fereastră. Vremea era destul de liniștită și, în ciuda orei târzii, afară încă era lumină. Plaja nu se vedea, pentru că pajiștea din fața ferestrei era destul de ridicată față de nivelul mării.

— Nu se poate să fi fost chiar în dreptul hotelului, a zis Thóra, întorcându-se cu fața spre Vigdís. Sigur ați fi observat dacă poliția patrula prin zonă.

Vigdís a ridicat din umeri:

— Domeniul fostei ferme este enorm și oricum de aici nu se poate vedea toată plaja. Unul dintre motive e promontoriul de acolo, a explicat ea, făcând un semn cu mâna spre un deal din zare. Capătul vestic al domeniului se află de partea cealaltă a dealului, așa că n-avem cum s-o vedem de aici. Iar ca să ajungi acolo pe șosea, trebuie s-o iei prin altă parte.

Thóra și Kata s-au uitat spre deal, ca și când ar fi sperat că vor putea vedea prin el, după care Thóra a dat ușor din cap și a zis:

— Nu cumva aici erau inițial două ferme, pe două domenii diferite?

Vigdís a ridicat din umeri, iar Thóra a continuat:

— Din câte îmi aduc aminte, erau două proprietăți deținute de doi frați, dar unul dintre ei a murit fără să lase în urmă niciun copil, așa că celălalt a moștenit și ferma lui, după care a făcut din două una. Cred că așa se explică de ce sunt două drumuri de acces. Pentru că, de obicei, nu există decât un drum până la o fermă, nu două. Credeți că hotarul dintre cele două domenii se află de partea cealaltă a dealului?

S-a uitat la cele două femei și a văzut că niciuna nu era interesată de acea problemă.

— S-ar putea..., a zis Kata, întorcându-se către prietena ei. Dar cine e? Au zis ceva despre asta?

— Cred că n-au nici cea mai vagă idee, i-a răspuns recepționera. Când au venit, m-au întrebat câți oaspeți sunt cazați la hotel și dacă lipsește vreunul.

Apoi i-a zâmbit auditoriului cu un aer conspirativ.

— Și le-am zis adevărul, anume că habar n-am. Țasta-i hotel, nu închisoare!

Apoi s-a întors către Thóra și a adăugat:

— Oaspeții noștri au chei pe care le pot lua cu ei. Nu mi le lasă când pleacă, așa că le pot observa mișcările numai din pură întâmplare. Rareori stau de vorbă cu mine. Mai ales atunci când ies la plimbare și vor informații despre traseele cele mai interesante.

— Cred că e vorba de cuplul de bețiivi cazat la numărul 18 – fie el, fie ea. De două zile, n-a mai fost văzut niciunul dintre ei, a zis Kata, incapabilă să-și ascundă starea de șoc.

Vigdís a clătinat din cap, spunând:

— Ah, nu! Cei de la bucătărie tocmai le-au trimis mâncarea. Și niște băutură, a adăugat ea pe un ton apăsător. Femeia a sunat la recepție și a zis că vor să ia masa în cameră. Cică s-au simțit rău și au dormit toată ziua.

— S-au simțit rău pe dracu! a pufnit Kata. Erau sau mahmuri, sau beți muci.

Thóra și-a dat seama că nu prea mai avea ce scoate de la cele două femei. În general, nu prea îi plăcea bârfa și cu atât mai puțin când era vorba despre oameni pe care nu-i cunoștea. Așa că a hotărât să plece de acolo și a băgat mâna în buzunar după inelul de chei.

— Am găsit niște chei. Le-a uitat maseuza în salon.

Thóra a scos inelul de care era prins un breloc smălțuit, cu steagul islandez.

— Adică Sibba, a zis Vigdís, întinzând mâna peste teighea. Uneori e foarte neatentă.

Când a dat să ia cheile, a văzut că de brelocul patriotic atârna și un card mare de plastic.

— Doamne, are și cârdul principal pe inelul ăsta! Chiar că e...

Dar n-a mai apucat să spună ce era, pentru că a sunat telefonul, iar Vigdís s-a întors și a înhățat receptorul.

Thóra i-a aruncat o privire Katei și a zis:

— O să i le dau înapoi chiar eu. Am uitat să mă programez la o nouă ședință de masaj, așa că oricum trebuie să stau de vorbă cu ea, a explicat Thóra, zâmbindu-i nevinovat tinerei. Știți cumva unde ar putea fi?

Cosmeticiană a ridicat din umeri.

— Poate la bufet, a zis ea, făcând un semn cu mâna spre un coridor din

dreapta. E chiar lângă bucătărie.

Thóra i-a mulțumit, apoi a adăugat:

— Știți cumva în ce cameră e cazată Birna, arhitecta? Aș vrea s-o salut.

Kata a clătinat din cap, apoi s-a aplecat peste teșghea și a luat un registru. Vigdís încă vorbea la telefon, fără să le acorde nicio atenție.

— Birna, Birna...

Kata își plimba pe pagină degetele delicate, cu unghii lungi, date cu oă albă.

— Gata, am găsit, a zis ea, închizând registrul. Stă la numărul 5. E în drum spre bufet. Și sigur e în hotel, pentru că are mașina parcată afară. E o mașină trăsnet!

— Am înțeles, a zis Thóra, care nu era foarte interesată de mașini. Mulțumesc mult! Măine s-ar putea să vin la salonul de cosmetică. Ar cam trebui să mă depilez.

Tânăra a aprobat din cap foarte energic, iar Thóra – căreia i s-a părut că era un gest exagerat – a pornit spre coridor.

Îi treceau prin minte o mulțime de gânduri. Ce naiba o apucase? De ce păstrase cheile? Nu putea trage concluzia că femeia moartă era arhitecta, de a cărei dispariție i se plânsese Jonas. Foarte probabil că era vorba de o cu totul altă femeie. Și, de fapt, cine era această Birna? Nimic din toate astea nu o îndreptățea să-i verifice camera. Thóra s-a tot gândit la asta în drum spre camera numărul 5, dar, cu cât se apropia mai mult de ea, cu atât era mai hotărâtă să arunce o privire înăuntru. Dacă, în cele din urmă, s-ar fi aflat că femeia descoperită pe plajă era Birna, atunci aceasta era singura ei șansă să-i verifice camera – dacă circumstanțele morții erau suspecte, poliția avea s-o sigileze. A încercat să se autoconvingă că, în calitate de avocată a lui Jónas, trebuia să profite de această ocazie. Cine știe, poate că Jónas avea să fie trecut pe lista suspectilor. În cele din urmă, a ajuns la concluzia că nu făcea nimic rău. Nu voia decât să bage capul pe ușă și să arunce o privire. Atât și nimic mai mult.

Thóra s-a oprit în fața ușii. S-a uitat pe furiș în toate părțile și a văzut că recepționera nu se uita spre coridor, fiind absorbită de conversație. A trecut cârdul magnetic prin cititor, a deschis ușa și s-a strecurat înăuntru.

*

Jónas încerca să joace rolul unui hotelier inocent, dar și-a dat seama că era destul de dificil. Avea o antipatie profundă față de poliție, antipatie care – în rarele ocazii când se intersecta cu oamenii legii – părea să fie reciprocă. În plus, polițiștii aveau obiceiul să se uite țintă în ochii lui când îl ciuruiau cu întrebări, iar Jónas avea impresia că erau antrenați să evalueze adevărul răspunsurilor pe baza felului în care reacționau irisurile celor interogați. Iar el clipea mult prea des, ceea

ce nu lăsa o impresie tocmai bună.

Jónas și-a dres glasul și a zis:

— După cum v-am spus, descrierea ar putea corespunde arhitectei Birna, dar e mult prea vagă ca să fiu sigur. N-ați găsit asupra ei un act de identitate, o geantă sau ceva de genul ăsta?

Apoi s-a apropiat un pic de fereastra din spatele său.

— Nu vi se pare că e foarte cald aici? Să deschid fereastra? Lui Jónas îi era teamă ca nu cumva să înceapă să i se prelingă pe frunte broboane de sudoare, ceea ce ar fi întregit portretul omului vinovat. Polițiștii s-au uitat unul la altul cu aerul că nu aveau nicio problemă cu căldura, deși purtau uniforme complet negre cu trese aurii și toate celelalte însemne ale funcției, în ciuda zăpușelii, niciunul dintre ei nu-și scosese haina când intrase în birou. Dar e drept că-și țineau șepcile în mână.

Fără să ia în seamă întrebările lui Jónas despre fereastră și actul de identitate, polițiștii și-au continuat interogatoriul:

— Când a fost văzută ultima oară această Birna?

— Nu știu exact, a răspuns Jónas, scotocindu-și memoria. Ieri sigur a fost aici. În privința asta n-am niciun dubiu.

— Deci v-ați întâlnit cu ea ieri? a întrebat polițistul mai tânăr. Acesta dădea impresia unui tip dur, iar lui Jónas îi era mai antipatic decât cel mai în vârstă, care părea să fie mai blând în toate privințele.

— Poftim? a întrebat Jónas prosteste. Adică da. M-am întâlnit cu ea. Ba chiar de mai multe ori. Se străduia să termine schițele pentru o anexă care urmează să fie construită aici și a venit la mine de câteva ori, ca să mă consulte cu privire la mai multe detalii.

Cei doi polițiști au dat din cap la unison. După ce și-a mușcat obrazul peț de câteva clipe, cel mai în vârstă a întrebat:

— Dar azi? V-ați întâlnit și azi cu ea? Jónas a clătinat energic din cap.

— Nu, azi nu. Urma să ne vedem în dimineața asta, dar n-a mai venit. M-am tot uitat după ea, dar n-am văzut-o pe nicăieri. Am sunat-o pe mobil de mai multe ori, dar îl avea închis. De fiecare dată mi-a răspuns căsuța vocală.

— Ce fel de mobil avea? Ați putea să-l descrieți? a întrebat polițistul mai tânăr.

Jónas nu avea nevoie să stea pe gânduri ca să răspundă. Mobilul Birnei era ușor de ținut minte. O văzuse cu el de multe ori.

— E un telefon cu clapetă. Roșu aprins, lucios și foarte mic. Dar nu știu ce marcă e. Iar pe clapetă are un semn al păcii argintiu, însă nu cred că e logoul firmei, ci doar un element decorativ.

Polițiștii au schimbat o privire între ei, apoi s-au ridicat amândoi. Jónas stătea liniștit pe scaun. Era mai sigur pe sine după ce reușise să le răspundă satisfăcător

la o întrebare.

- Femeia asta care a fost găsită, a zis el, cumva a murit într-un accident? Polițiștii nu i-au răspuns, în schimb unul dintre ei l-a întrebat:
- Ne-ați putea conduce, vă rog, până în camera Birnei Halldórsdóttir?

*

Thóra a aruncat o ultimă privire prin cameră. Nu observase nimic interesant. Într-adevăr, era diferită față de alte camere de hotel, întrucât era limpede că arhitecta se mutase acolo pentru o perioadă mult mai lungă decât un oaspete obișnuit. Pe pereți erau lipite cu gumă adezivă niște schițe ale unor clădiri, despre care Thóra a bănuțit că erau propuneri pentru anexa pe care Jónas spusese că avea de gând s-o construiască. Pe câteva erau mângălite tot felul de însemnări, unele dintre ele neinteligibile pentru profani. Pe marginile lor se vedeau niște calcule ale căror rezultate erau subliniate cu roșu. Erau niște numere mari și, pentru binele lui Jónas, spera să nu fie estimări ale costurilor.

Thóra se uitase și în șifonier, mai ales din curiozitate, pentru că nu se putea aștepta să găsească acolo ceva important. Ca să nu lase amprente, deschisese ușa cu ajutorul unui creion pe care îl vârâse pe după mâner. Ar fi putut foarte bine să nu-l deschidă, pentru că aspectul șifonierului nu i-a spus nimic, în afară, poate, de faptul că Birna era o femeie extrem de ordonată. Bluzele, pantalonii și hainele mai elegante atârnav pe umerașe, iar celelalte haine erau aranjate cu multă grijă pe rafturi. Probabil că femeia aceea lucrase cândva într-un butic, pentru că hainele erau împăturite perfect. Birna avea gust la îmbrăcăminte – toată era elegantă, fără să fie extravagantă și părea destul de scumpă. Thóra a încercat să vadă ce scria pe eticheta de la gâtul puloverului aflat deasupra unui teanc, dar n-a izbutit. După ce a închis șifonierul, s-a dus lângă telefonul aflat pe una dintre noptiere și a apăsut cu unghia pe butonul care afișa ultimele numere formate. A rupt o foaie din carnetul cu antetul hotelului, aflat lângă telefon, și le-a notat – în total, erau trei numere. A îndoit foaia și a băgat-o în buzunar.

S-a mai uitat o dată prin cameră și a ajuns la concluzia că singurul lucru care merita o examinare mai atentă era sertarul biroului. Deja răsfoise cu grijă hârtiile de pe tăblie, dar nu descoperise nimic edificator. Toate păreau să aibă legătură cu proiectul anexei; erau, mai ales, broșuri ale producătorilor de materiale de construcții. Thóra a împins scaunul într-o parte cu piciorul, ca să poată deschide sertarul, dar a dat peste o problemă: nu avea mâner. Așa că și-a tras mâneca peste mână dreaptă și l-a deschis trăgându-l de dedesubt. În el se aflau un exemplar din Noul Testament și o agendă legată în piele, pe care era scris numele Birnei. În sfârșit găsisese ceva util. A scos agenda din sertar cu mâna peste care își trăsese mâneca, apoi a sprijinit-o pe cotor, astfel încât să se deschidă. Excelent! Paginile

erau acoperite cu un scris îngrijit. Thóra a zâmbit, dar nu pentru mult timp. A auzit niște zgomote dinspre coridor, ba chiar dinspre ușă. S-a uitat cu disperare în jur. Nu avea încotro, trebuia să iasă de acolo. Dacă ar fi fost întrebată, nu ar fi putut să explice ce căuta în cameră; îi era greu să-și explice și ei înseși. S-a apropiat în grabă de draperiile care se întindeau din tavan până în podea și s-a rugat ca toate camerele să fie la fel – din fericire pentru ea, așa și erau. Cu mâini tremurânde, a deschis ușa din sticlă și a ieșit pe terasă. Apoi a închis ușa cu multă grijă și s-a îndepărtat cu pași uțiți.

Odată ajunsă după colțul clădirii, a inspirat adânc. Inima îi bătea cu putere. Ce-o fi fost în capul ei? Sigur nu era în toate mințile. Scăpase ca prin urechile acului, întrucât era sigură că auzise deschizându-se ușa camerei chiar în clipa când a închis ușa de sticlă care dădea spre terasă. A inspirat adânc încă o dată.

Inima i se mai liniștise, dar în clipa următoare iarăși a luat-o razna. Sertarul biroului! Îl lăsase deschis. A încercat să se liniștească. Și ce dacă? Bineînțeles că toată lumea avea să creadă că Birna îl lăsase așa. Simțindu-se ușurată, a plecat capul. Dar iarăși a tresărit – ținea în mâini o agendă pe care scria *Birna Halldórsdóttir, Asociația Arhitecților Islandezi*.

5

Mașina poliției s-a îndepărtat încet de hotel, iar Jónas avea impresia că cei doi ofițeri făcuseră tot ce le stătea în putință ca să-și prelungească vizita acolo. Probabil, știau că, dacă ar fi plecat mai devreme, ar fi fost văzuți de mai puțini oaspeți ai hotelului. Când, în cele din urmă, mașina a dispărut în depărtare, Jónas a scos un oftat de ușurare, sperând că nu vor mai avea nevoie să revină, deși știa foarte bine că era puțin probabil. Sigilaseră camera Birnei după ce aruncaseră o privire înăuntru și se asiguraseră că nu era acolo. Apoi îi ceruseră să aibă grijă ca nimeni să nu intre acolo înainte de percheziție. Deci era limpede că Jónas nu le spusese la revedere odată pentru totdeauna. Ultima lui speranță era ca, în cele din urmă, să iasă la iveală că femeia moartă nu era Birna, dar știa că era o speranță deșartă. Înainte să plece, polițiștii îi ceruseră să meargă cu ei în parcare să le arate mașina Birnei. Era un Audi Sport albastru-închis, pe care și-l cumpăraseră de curând și pe care îl lăsase la capătul parcării. Birna parca întotdeauna cât mai departe cu putință de celelalte mașini, pentru a reduce probabilitatea ca șoferii neatenteți să-și izbească ușile de noua ei bijuterie. Cei doi polițiști se apropiaseră de mașină, iar unul dintre ei scosese din buzunar o pungă de plastic, după care, fără s-o deschidă, a îndreptat-o înspre mașină și a apăsat pe ceva care se afla înăuntru. Mașina sport a scos un bip și i s-au aprins farurile. Polițiștii au întors capul unul spre celălalt și au schimbat o privire plină de înțeles.

Jónas a oftat. Era o situație extrem de neplăcută. Oare să înceapă să plângă după ea? O simpatizase pe Birna, în ciuda defectelor ei, ba chiar o plăcuse foarte mult, deși sentimentul nu fusese reciproc. Sau să-i poarte pică? Era o mare lovitură pentru planul său de a extinde hotelul. Oare trebuia să-i comunice vestea personalului sau era mai bine să se poarte ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat? Poliția nu-i dăduse nicio indicație în acest sens. Trebuia să acționeze cu precauție, pentru că, fără îndoială, multă lume avea să citească tot felul de lucruri în reacția lui și s-o interpreteze în așa fel, încât să se potrivească cu zvonurile care aveau să circule în scurtă vreme. Era o comunitate mică, iar personalul nu era renumit pentru discreția sa. A oftat încă o dată. Poate că polițiștii aveau să ajungă la concluzia că fusese o moarte accidentală, dar nimic din felul în care se purtaseră nu-i sugera că această ipoteză era cea mai probabilă.

Jónas s-a răsucit pe călcâie și a intrat în hotel. A trecut în grabă pe lângă recepție, ca nu care cumva să-l rețină cineva. Chiar dacă șiretlicul funcționase, expresia de pe chipul Katei – care stătea proptită de tăblia biroului – i-a dat de înțeles că ardea de nerăbdare să afle ce spusese polițiștii. Cosmeticiana deschisese gura imediat ce Jónas intrase în hol, dar, întrucât acesta se uitase imediat în altă parte și iușise pasul, o închisese cu un aer resemnat. Kata și recepționera se uitaseră la el cu dezamăgire când trecuse în grabă pe lângă birou fără să scoată un cuvânt și fără să le întrebe nimic. Era o situație care nu avea să dureze foarte mult, pentru că, în cele din urmă, curiozitatea avea să le îmboldească să-i pună întrebări, chiar dacă ar fi trebuit să se țină după el pe coridor. „Până una-alta, totul e bine”, și-a zis Jónas, apoi a intrat în birou cu pași grăbiți, închizând ușa în urma lui. A luat loc pe scaun cu un aer meditativ. Cine știe, poate reușea să schimbe situația în favoarea lui. Nu cumva această tragedie putea fi pusă în slujba hotelului și a lui Jónas însuși? A înhățat receptorul și a format un număr.

*

Thóra stătea pe marginea patului cu un aer nehotărât. Ținea în mâini jurnalul Birnei. Încă nu stabilise ce avea să facă cu el, dacă era mai bine să-l strecoare înapoi în camera Birnei sau să-l lase într-un loc unde să nu trezească suspiciuni. Se gândea și la momentul cel mai potrivit – oare să scape de jurnal imediat sau, mai întâi, să-l citească din scoarță în scoarță? S-a înroșit toată când și-a dat seama că nu era exclus ca Birna să fie încă în viață. Ce-o fi fost în capul ei? Oare se plictisise atât de mult să se ocupe de cutii poștale și de tot felul de încăpățânați, încât era dispusă să transforme un caz simplu într-o poveste palpitantă? Venise acolo ca să-l convingă pe un hotelier cam ținut să nu înceapă un proces fără șanse de izbândă, nu ca să se amestece într-o anchetă a poliției care nu o privea absolut

deloc.

Dar a sunat telefonul și s-a întins după receptor, încântată că trebuia să se gândească la altceva.

— Poți să vii un pic la mine în birou? a întrebat-o Jónas cu o voce misterioasă. A ieșit la iveală ceva neașteptat ce s-ar putea să aibă legătură cu stafia care bântuie prin zonă.

— Despre ce-i vorba? a zis ea pe un ton surprins.

— Îți explic când vii, dar cred că Birna, arhitecta, a murit.

— Ajung în 10 minute, l-a întrerupt Thóra, apoi a închis. Vasăzică așa. A întors capul și s-a uitat iarăși la agendă. Se simțea ușurată. Cel puțin, nu furase jurnalul unei femei în viață. Thóra l-a deschis cu mâna acoperită de mânecă și a dat paginile cu partea laterală a degetului mare. Un lucru era limpede: avea în față un jurnal neobișnuit. În loc să conțină însemnări răzlețe, fiecare pagină era plină până la refuz. Erau multe schițe de case și alte clădiri, plus detalii de design. Unele dintre ele păreau să fie niște plăsmuiri țâșnite din imaginația Birnei, iar despre altele ai fi zis că aveau la bază modele reale. Se vedea clar că o pagină pe zi era prea puțin pentru Birna, pentru că umpluse agenda până aproape de mijlocul lui septembrie – adică era cu vreo patru luni înainte. Thóra s-a uitat la ultimele însemnări în speranța că va găsi fraze de genul: *M-am întâlnit cu X pe plajă; trebuie să procedez cu grijă*. Dar n-a avut noroc. Pe ultimele două pagini era scris: *Ziua lui Bergur – să nu uiți!* și: *Transferă banii pe aprilie*, după care urma o listă cu numele unor companii de care Thóra nu auzise niciodată. Lângă fiecare dintre aceste nume era câte un număr de telefon însoțit de măsurători exprimate în milimetri, urmate de prețuri în coroane. La sfârșitul fiecărei linii era câte un șir de abrevieri pe care nu le înțelegea: *B, W, R, G, S* etc. Deasupra listei era scris și subliniat cuvântul placare. Se pare că Birna căutase informații despre diferite tipuri de materiale pentru placat clădiri și făcuse o cruciuliță în dreptul liniei care se termina cu unul dintre cele mai mici prețuri, întrucât placarea clădirilor nu putea să aibă legătură cu moartea arhitectei, Thóra, care se simțea destul de frustrată, a dat pagina înapoi. A nimerit peste o schiță care, din câte își putea da seama, înfățișa zona din jurul hotelului și amplasamentul noii clădiri. Birna își notase cele mai importante dimensiuni și distanțe, iar în partea de sus desenase o săgeată cu înflorituri care indica nordul. În jurul desenului făcuse câteva însemnări care se refereau mai ales la înclinația terenului și la lumina naturală. Dintre toate, doar una i-a atras Thórei atenția în mod deosebit: *Ce-i în neregulă cu locul ăsta??? Planuri vechi???* Chiar dedesubt, era scris cu alt pix cuvântul bocete, urmat și el de trei semne de întrebare. Dar Thóra tot nu era mai lămurită.

Deși ar fi vrut să citească jurnalul din scoartă în scoartă, trebuia să meargă la Jónas. Or, el știa foarte bine că Thóra nu avea nicio treabă, așa că i-ar fi fost greu

să-i explice clientului ei de ce întârziase. Cu toate acestea, a dat paginile înapoi până a găsit o schiță asemănătoare. Aceasta înfățișa planul unei case: două dreptunghiuri desenate unul lângă altul, împărțite în camere, în ambele dreptunghiuri era desenată simetric o scară – deci era vorba de o casă cu etaj. Birna precizase destinația fiecărei camere: sufragerie, cameră de zi, bucătărie, birou, dormitor, toaletă etc, iar marginile desenului erau pline de însemnări precum *Construită în 1920?, Fundații? sau: Igrasie pronunțată în peretele sud-vestic*. Birna își notase și o întrebare care probabil că nu-i dădea pace, pentru că desenase în jurul ei o casetă pe care o îngroșase cu pixul de mai multe ori: *Cine a fost Kristín?* Thóra s-a uitat la planul casei. Una dintre camerele de la etaj era marcată ca „dormitor”, la fel ca alte două, dar sub acest cuvânt era scris cu litere mai mici: *Kristín?* Thóra s-a uitat cu atenție la cele două pagini, în speranța că va găsi o însemnare care să arate că era vorba de o casă din partea locului, dar n-a găsit nimic. Cu toate acestea, în susul paginii din stânga era scris cuvântul *Kreppa*, care poate că era numele fermei. A închis jurnalul și l-a îndesat în geamantan – personalul de serviciu sigur nu avea să-i cotrobăie prin bagaje.

*

Jónas părea îngrijorat și-și pierduse aerul superior pe care îl afișa de obicei. A invitat-o pe Thóra să ia loc pe unul dintre scaunele neconfortabile din fața biroului, iar el s-a trântit pe scaunul de piele din spatele lui. Spre ușurarea Thórei, nu s-a oferit s-o servească cu ceai.

— Ce voiau polițiștii, Jónas? l-a întrebat Thóra, ca să spargă gheața.

Jónas a oftat și a zis:

— A aflat chiar toată lumea că au fost pe-aici?

— Mă rog, nu știi dacă toată lumea, dar e sigur că, în afară de mine, au mai aflat multe persoane. Oricine poate recunoaște un polițist... Ei bine, ce voiau?

Jónas a oftat încă o dată, mult mai tare decât prima oară. A tras de sub mână o brățară de oțel cu o piatră mare, de culoare maro și, înainte să-i răspundă, a răsucit-o ușor, cu un aer absent.

— Au găsit un cadavru pe plajă. E o femeie. Iar poliția crede c-ar fi Birna, arhitecta despre care ți-am povestit ieri.

Apoi și-a îndreptat iarăși atenția spre brățară și a început s-o răsucescă, închizând ochii.

— Aha, a zis Thóra. Ți-au zis și care a fost cauza morții? Apariția unui cadavru pe plajă poate fi explicată în mai multe feluri. De multe ori, e vorba de sinucidere.

— Nu cred că s-a sinucis, a zis Jónas pe un ton posomorât. Nu era genul.

Thóra nu avea chef să-i atragă atenția că nu există o anumită categorie de

persoane mai înclinate spre sinucidere decât altele.

— Dar ce-au zis polițiștii? Asta contează. Presupun că au fost la fața locului.

Jónas și-a luat privirea de la brățară și s-a uitat la Thóra.

— Nu mi-au zis nimic în mod direct. Dar m-au pus pe gânduri felul în care s-au purtat și lucrurile pe care nu le-au spus, a continuat el, uitându-se iarăși la brățară. De exemplu, dacă s-ar fi înecat, dacă s-ar fi împiedicat și s-ar fi lovit de o piatră sau, în fine, ceva de genu' ăsta, care să dea de înțeles c-a fost vorba de un accident, atunci sigur mi-ar fi pus întrebări despre obiceiurile ei. Dacă făcea multe excursii pe jos, dacă îi plăcea să se plimbe cu caiacul sau să facă baie în mare. Dar nu m-au întrebat nimic din toate astea. Voiau să știe doar dacă lipsește ceva de aici și dacă știu vreo femeie care se potrivește descrierii lor foarte sumare.

Jónas s-a uitat dintr-odată la Thóra și a zis:

— Acum, că mă gândesc mai bine, e foarte ciudat că n-au pomenit deloc de trăsăturile feței. Crezi că nu mai avea cap?

Dar, înainte ca Thóra să-i poată răspunde, s-a grăbit să adauge:

— Nu, e puțin probabil, pentru că mi-au zis ce culoare avea părul cadavrului...

Apoi a făcut ochii mari.

— Sau poate criminalul i-a tăiat capul, apoi i-a smuls scalpul și l-a lăsat pe cadavru, ce zici?

Thóra a pus capăt meditațiilor lui Jónas.

— Cred că îți lași imaginația să zburde nestingherită. Dar, într-adevăr, din ce-mi spui, pare să reiasă că n-a fost tocmai un accident.

Alegându-și cuvintele cu multă grijă, Thóra a adăugat:

— Cumva i-au percheziționat camera?

— Unul dintre ei a aruncat o privire înăuntru, iar celălalt a rămas cu mine pe coridor. N-a stat în cameră decât un minut sau două, iar când a ieșit, doar a clătinat ușor din cap.

— Deci n-a zis că o persoană neautorizată intrase acolo și nici n-a întrebat cine avea cheia de la cameră? a zis ea, înroșindu-se ușor.

— Nu, nimic de genu' ăsta. Dar mi-au spus că e strict interzis accesul în camera Birnei înainte ca oamenii de la Biroul de Investigații Criminalistice să-și termine treaba. Apoi au zis că vor să-i vadă mașina. Aveau într-o punguță o cheie cu telecomandă. Și se potrivea...

Thóra a dat din cap cu un aer îngândurat – nu mai încăpea niciun dubiu cu privire la identitatea femeii moarte.

— Măi să fie!

S-a uitat la Jonas și a reușit să-și stăpânească primul impuls, acela de a-i cere să nu se mai joace cu brățara aia caraghioasă, care sigur avea legătură cu medicina alternativă, câmpurile energetice sau cu altă bazaconie din aceeași categorie.

— Crezi că și-ar fi dorit cineva ca Birna să moară? Sau dăduse cumva de vreun necaz?

Jónas a clătinat ușor din cap și a răspuns:

— Ah, nu, era un om normal.

Thóra nu-și putea imagina ce anume înțelegea Jónas prin „normal”, dar a presupus că avea niște criterii diferite de ale ei.

— O persoană minunată și o arhitectă excelentă, a adăugat el, afișând un zâmbet stângaci. Era un adevărat Capricorn – un om dedicat și perseverent. Și, în același timp, o persoană fermecătoare. Cu adevărat fermecătoare.

— Și nu o antipatiza nimeni? a întrebat Thóra. Nu știi pe nimeni care ar fi putut să se certe cu ea atât de rău, încât să se ajungă la un asemenea sfârșit tragic?

Jónas și-a împins brățara la loc sub mânecă și i-a acordat Thórei toată atenția.

— Știi, mă întreb dacă nu cumva moartea ei ar putea avea legătură cu stafia.

Thóra n-a schițat nici cel mai vag zâmbet.

— Sugerezi că e vorba de o crimă comisă de o stafie? Jónas a ridicat din umeri, apoi a dat din mâini și a zis:

— Nu știu ce să zic... Dar mi se pare o coincidență prea mare. Locul ăsta e bântuit, iar Birna, care se ocupa de modificarea și extinderea clădirii, a fost găsită moartă. Se știe că stafiile vor să păstreze locurile pe care le bântuie la fel cum erau atunci când le-au părăsit. Luptă din răspuțeri împotriva oricărei schimbări. Și atunci ce să cred?

Întrucât nu era mare amatoare de stafii, Thóra habar n-avea de niciuna dintre aceste credințe populare.

— Jónas, cred că, în cazul ăsta, putem exclude amestecul stafiilor.

— Ești sigură? a întrebat-o hotelierul. Birna era foarte interesată de istoria acestui loc. Simțea că trebuie să afle mai multe despre el, pentru că, altminteri, i-ar fi fost greu să-l înțeleagă. Nu putem exclude posibilitatea ca Birna să fi stârnit furia unui mort de prin partea locului, lucru pentru care a plătit cu viața. Poate că nu direct, ci indirect.

Când a văzut că Thóra rămăsese fără cuvinte, a continuat:

— Repet, nu trebuie neapărat să fie o legătură directă. Dar iată cum se prezintă situația: ferma e bântuită, vânzătorii n-au scos o vorbă despre asta, iar acum o femeie a murit în mod tragic și poate că moartea ei are legătură, fie și indirect, cu stafia. E un aspect care cu greu poate fi trecut cu vederea, întrucât putem susține că ucigașul era stăpânit de forțe din lumea de dincolo, înțelegi ce zic?

Thóra n-a reușit decât să dea din cap în semn că nu.

— Cum așa? Păi, le spui vânzătorilor că a murit o femeie și că circulă zvonuri potrivit cărora o stafie a jucat un rol important în moartea ei. Apoi adaugi că întreaga poveste o să ajungă la tribunal. Bănuiala mea e că oamenii ăia nu vor

vrea să fie legați de o crimă, fie și în mod indirect. Ai vrea să fii martoră într-un caz de crimă în care avocatul spune că ai ținut ascunse niște informații care au dus la o asemenea atrocitate?

Jónas a clătinat din cap în locul Thórei.

— Nu, a continuat el. N-ai vrea. Și nici ei n-ar vrea. Iar chestia asta i-ar putea determina să negocieze niște compensații.

— Păi, și la ce ți-ar folosi dacă ai obține compensații? l-a întrerupt ea. Tot o să rămâi cu hotelul. Că doar nu vrei să anulezi contractul de vânzare-cumpărare după atâta timp, nu? Iar dacă chiar iei în serios povestea asta cu stafia, îmi închipui că nu poți s-o mituiești ca să plece.

— Bineînțeles că nu pot, a zis Jónas zâmbind. Dar prevăd că va trebui să măresc salariile personalului, ca să nu-și dea demisia. Sunt oameni care se ocupă de probleme spirituale, oameni sensibili la influențele supranaturale. Deja îmi fac griji din pricina unora dintre ei, care mi-au dat de înțeles că ar vrea să plece. Planul meu de afaceri ar putea fi dat peste cap, iar micul profit pe care speram să-l obțin o să se ducă pe apa sâmbetei. Unde mai pui că și oaspeții unor astfel de hoteluri sunt foarte sensibili. Nu vor să aibă în preajma lor fâpturi din lumea de dincolo, cel puțin nu dacă pentru asta trebuie să plătească cu viața.

Thóra avea nevoie de timp ca să se gândească la toate astea. Nu avea niciun chef să-i forțeze pe oameni să ajungă la o înțelegere, sperându-i cu amenințări prostești despre asocierea numelor lor cu o crimă, dar ceea ce spunea Jónas despre personalul hotelului era o contribuție importantă.

— Lasă-mă să mă mai gândesc, a zis ea, apoi a dat să se ridice, însă în clipa următoare, s-a răzgândit. Dar să știi că încă nu mi-ai povestit nimic despre stafia asta. Cum apare, mai exact?

Jónas a oftat.

— Pfui, nici nu știu cu ce să încep.

— Cu începutul, de exemplu, a zis Thóra pe un ton puțin enervat.

— Mda, poate că așa e cel mai bine, a zis Jónas, fără să ia în seamă iritarea Thórei. După cum ți-am zis, cei mai mulți dintre angajații mei sunt mult mai sensibili decât oamenii obișnuiți.

Thóra a încuviințat din cap.

— La un moment dat, au început să simtă o prezență neplăcută. Dacă îmi aduc bine aminte, primul care a sesizat-o a fost Eiríkur, cititorul de aure. Apoi, unul după altul, au simțit-o și ceilalți. Eu am fost cel care a încheiat șirul, deși, la început, am crezut că e vorba de plăsmuirii ale imaginației lor, i-a explicat el, aruncându-i Thórei o privire foarte serioasă. E imposibil să descrii chestia asta cuiva care nu e sensibil la astfel de lucruri, dar pot să-ți spun că nu-i deloc un sentiment plăcut. Poate că cea mai bună analogie e că te simți ca atunci când ești urmărit. E ca și când s-ar uita la tine cineva care stă ascuns într-un colț întunecat.

Mă rog, cel puțin așa am simțit eu.

Relatarea lui Jónas n-a făcut decât să-i întărească Thórei convingerea că era vorba de o isterie în masă. Cineva născocise o poveste confuză, iar toți ceilalți o amplificaseră până ajunseseră să creadă cu toții că era adevărată.

— Jónas, a zis Thóra, trebuie să-mi spui ceva mai consistent. Cererea ta de compensații n-o să aibă absolut nicio șansă de reușită dacă o să mă duc la cei care ți-au vândut proprietatea și o să le spun exact ce mi-ai povestit tu. Trebuie să avem ceva palpabil. Nu-i suficient să spui că, din când în când, te trec fiori pe șira spinării.

Jónas a răspuns șocat:

— E mult mai mult de-atât! E ușor să te descotorosești de un simplu fior. Dar sentimentele despre care vorbesc te marchează. Sau, mai bine zis, te împovărează. Aproape toți am auzit plânsete în toiul nopții – niște plânsete de copil.

Dintr-odată, Jónas a început să se laude:

— Și să știi că am văzut o stafie în toată regula. Ba chiar de mai multe ori. Iar în ultima vreme prezența ei a devenit din ce în ce mai insistentă.

— Unde ai văzut fantoma asta? a întrebat Thóra cu un aer sceptic.

— Mai ales pe afară. Chiar aici, lângă hotel, a lămurit-o Jónas, făcând un semn spre fereastra din spatele lui, dar fără să se întoarcă. N-aș putea spune cu precizie unde era, pentru că am văzut-o în ceață. Unele stafii apar doar în anumite condiții meteorologice, iar asta apare numai când e ceață.

— Deci nu poți s-o descrii în detaliu? l-a întrebat ea.

— Nu, nu prea. Însă pot să-ți spun că e o fată sau o femeie. Pentru că era prea slabă ca să fie un bărbat, i-a explicat el, rezemându-se pe spetează. În plus, am văzut-o apărând în oglindă. Sunt sigur că era o fată. S-a întâmplat foarte repede, dar tot am avut timp să-mi dau seama.

— Mi-ai zis că ai recunoscut-o într-o fotografie. Așa că sigur nu s-a întâmplat atât de repede, încât să nu fi reușit să-i reții trăsăturile.

— Păi, nu știu cum să ți-o descriu. Mă spălăm pe dinți și, dintr-odată, am auzit un foșnet. M-am încordat tot, m-am îndreptat de spate și am văzut-o în oglindă când a trecut pe lângă ușă. Trăsăturile ei sigur mi-au rămas întipărite în subconștient, dar n-aș putea să ți le descriu – cu toate astea, i-am recunoscut chipul într-o fotografie.

Jónas a deschis un sertar al biroului și a început să cotrobăie prin el în timp ce-și continua relatarea:

— Când mi-am dat seama, nici n-am mai putut să țin poza în mână. Am aruncat-o la loc în cutie și am închis-o. Ție o să-ți fie ușor să te uiți la ea, dar eu, pur și simplu, nu pot.

— Nu cred c-o să aibă un efect foarte puternic asupra mea, a zis Thóra zâmbind. Aș vrea să discut despre toate astea cu câțiva dintre angajați. De

exemplu, cu Eiríkur, cititorul de aure.

— Nicio problemă. Acum nu-i în hotel, dar cred c-o să se întoarcă mâine.

În cele din urmă, Jónas a găsit ceea ce căuta în sertar. I-a întins Thórei o cheie veche și grea prinsă pe un inel mare din oțel.

— Asta e cheia de la vechea pivniță. Acolo se află cutiile despre care ți-am povestit. Te rog să te uiți prin ele. O să găsești niște lucruri interesante care ne-ar putea ajuta să înțelegem de ce e bântuit locul ăsta.

Thóra a luat cheia:

— Din câte îmi amintesc, numele vechii ferme era Kreppa, nu-i așa? a întrebat ea pe un ton inocent.

Jónas s-a uitat la ea cu un aer surprins.

— Da, într-adevăr. La început erau două ferme, dar apoi au fost unite. Una se numea Kreppa, iar cealaltă, Kirkjustétt, a lămurit-o el, apoi a ridicat nepăsător din umeri. Când a făcut planurile pentru hotel, Birna a petrecut mult timp acolo.

— Serios? De ce? a întrebat Thóra, care era din ce în ce mai curioasă. Mai există vechiul conac?

— Da, încă e în picioare. Inițial, aveam de gând să construim anexa acolo, exact cum am făcut aici, dar Birnei nu i-a plăcut ideea. I se părea că cele două clădiri erau mult prea depărtate una de alta și că vechiul conac era prea dărăpănat. Poți să te duci până acolo, dacă vrei. Cheile sunt sub o piatră de lângă ușă. E o clădire foarte interesantă, pentru că încă e mobilată ca pe vremuri.

— Cum așa? Că doar nu locuia nimeni acolo când s-a încheiat contractul de vânzare.

— Habar n-am. Mă rog, s-ar putea să fi fost luate de acolo câteva dintre lucrurile vechi, pentru că sora...

Jónas a făcut o pauză, încercând să-și amintească numele femeii, și, în timp ce se gândea, răsucea prin aer degetul arătător.

— Te referi la Elín Thórdardóttir? i-a sugerat Thóra. Cea care ți-a vândut pământul împreună cu fratele ei?

— Da! a zis Jónas, oprind arătătorul în aer. Elín, sora! A sunat în urmă cu vreo două luni și a zis că, în sfârșit, aveau să mute vechiturile de acolo. Eram în capitală, așa că n-a stat de vorbă cu mine. Am primit un mesaj de la Vigdís, recepționera. La ceva timp dup-aia, a venit fiică-sa și i s-a spus unde e cheia. Poate a fost mai bine că nu m-am întâlnit cu niciuna dintre ele, pentru că, probabil, aș fi făcut câteva comentarii usturătoare despre stafia aia.

Thóra nu mai suporta să discute despre stafii.

— Dar când ți-au zis că vor să ia de acolo mobilele vechi? a întrebat ea. Nu-mi aduc aminte să fi fost vorba de așa ceva când am negociat contractul de vânzare.

— Ah, a fost o înțelegere verbală. Au discutat chestia asta cu mine la un

moment dat, iar eu le-am zis să vină să le ia când or avea timp, a lămurit-o Jónas.

Apoi a adăugat, făcând pe cocoșul:

— Le-am zis c-ar fi bine să se miște repede, pentru că am de gând să dărâm conacul sau să-l folosesc.

Thóra a încuviințat din cap.

— Poate mă duc acolo zilele astea să arunc o privire. Cine știe, poate că dau peste Elín sau fratele ei.

Apoi s-a uitat la ceas și a spus:

— Cred c-o să mă uit prin cutii mâine-dimineață. Acum e mult prea târziu.

Jónas a încuviințat.

— Crede-mă, sunt lucruri prin care nu vrei să cotrobăi înainte să mergi la culcare, a zis el, zâmbind ironic. Chiar dacă nu crezi în staffii.

*

Așternutul din patul ei era cel mai catifelat din câte îi fusese dat să vadă. A căscat și s-a întins, fiind hotărâtă să profite la maximum de somn. Perna groasă umplută cu puf de rață sălbatică îi susținea capul cât se poate de bine, așa că și-a propus să-l întrebe pe Jónas de unde cumpărase așternuturile și pernele. A luat telecomanda de pe noptieră și a închis televizorul. A simțit c-o ia somnul imediat ce a închis ochii; în scurtă vreme, respirația i s-a domolit, iar gândurile au început să i se învâlmășească. Nu s-a răsucit nici măcar atunci când plânsul firav al unui copil s-a strecurat în cameră prin fereastra deschisă.

Sâmbătă, 10 iunie 2006

Puține erau lucrurile care îi displăceau lui Gauti mai mult decât să facă o autopsie într-o dimineață de sâmbătă, mai ales dacă trebuia s-o pregătească cu o zi înainte. O seară de vineri putea fi petrecută în mii de alte moduri mai agreabile decât în mirosul de dezinfectant, în compania cadavrelor din subsolul Spitalului Național. Trebuia să fie într-un bar, înconjurat de femei relaxate și învăluit într-un nor gros de fum de țigară. Gauti s-a întrebat dacă nu cumva venise timpul să-și schimbe slujba. Era o perioadă în care toată lumea părea să-și găsească slujbe bine plătite. Sau aproape... Nu era sigur că sectorul bancar avea să privească cu ochi buni experiența sa de cinci ani ca asistent de autopsie, dar se părea că toți prietenii lui își găsiseră de lucru exact în acest domeniu. A încercat să-și imagineze că e un administrator de cont îmbrăcat în costum, care stă în spatele unui birou și, după ce disecă minuțios situația financiară a clienților săi, le oferă sfaturi de pe urma cărora să se înglodeze și mai mult în datorii. Și totuși; compania morților era mai plăcută și mai variată. S-a uitat cu atenție la tava din fața lui, ca să se asigure că toate instrumentele erau la locul lor, și la cadavrul acoperit cu un cearșaf alb. Nu mai lipsea decât medicul legist. Gauti s-a uitat la ceasul de pe peretele din spatele lui. Legistul întârzia. Numele lui era Hrannar Pétursson. Gauti a scos un oftat. Lucrurile mergeau din rău în mai rău. Hrannar era un tip arogant, enervant și, în plus, lipsit de profesionalism. De cele mai multe ori, modul lui neglijent de a proceda nu avea nicio urmare neplăcută, dar, din când în când, Gauti trebuia să-i semnaleze niște erori atât de strigătoare la cer, încât până și el le observa. Puține erau lucrurile care îl enervau pe Hrannar mai mult decât faptul că asistentul său îi atrăgea atenția când greșea, dar Gauti nu se lăsa intimidat de iritarea legistului, ba chiar îi făcea plăcere să-l enerveze.

Ușa sălii de autopsie s-a deschis, iar Hrannar a pășit țațoș înăuntru, însoțit de un student la Medicină pe care Gauti l-a recunoscut imediat, dar n-a reușit să-și aducă aminte cum îl cheamă. În ultimele săptămâni, îl tot văzuse prin secție, dar, din câte știa Gauti, nu asistase niciodată la o autopsie.

— Bună dimineață, a zis Hrannar cu o voce foarte puternică, făcând un semn cu mâna spre asistentul său. El e Sigurgeir, student la Medicină în anul cinci, și l-am adus să asiste la autopsie. N-avem parte în fiecare zi de un asemenea cadavru.

Gauti l-a salutat din cap pe Sigurgeir, care i-a zâmbit cu un aer nerăbdător, apoi a dat la o parte cearșaful care acoperea cadavrul, urmărind cu atenție reacția studentului. Tânărul abia a reușit să-și stăpânească greața. Fără să observe reacția lui Sigurgeir, Hrannar s-a aplecat atât de mult asupra capului femeii moarte, încât

mai avea un pic și îl atingea cu nasul. Apoi s-a îndreptat de spate, a scos un reportofon, l-a pornit și a început să vorbească:

— Pe masa de autopsie se află o femeie neidentificată care a fost găsită moartă pe o plajă din Snaefellsnes. Trăsăturile feței sunt imposibil de recunoscut atât pentru că are niște plăgi foarte mari, cât și pentru că, la prima vedere, pare să fi fost mutilată post-mortem de animale...

*

— Tata n-are niciun haz. Doarme. La fel și Gylfi. Aș vrea să fiu cu tine.

Thóra s-a frecat la ochi și s-a ridicat în capul oaselor. Închătase telefonul de pe noptieră și răspunsese înainte să se fi trezit de-a binelea, după care își dresese glasul ca să poată vorbi cu fiica ei. În primele clipe, își amintise vag de un vis cu stafii și copii care plângeau, dar apoi totul îi dispăruse din minte pentru totdeauna.

— Bună, Sóley. Te-ai trezit deja?

S-a uitat la ceas și a văzut că era opt fără câteva minute.

— Vai, ce devreme e! Azi e sâmbătă. Tati și Gylfi vor să doarmă puțin mai mult decât de obicei, ca să vă puteți distra pe cinste mai încolo.

— Pfu! Ba n-o să ne distrăm deloc, s-a auzit de la celălalt capăt al firului vocea pițigăiată și plină de reproș a fetei. Mie nu-mi place decât cu tine. Tu ai haz.

Semnalul era foarte prost, iar Sóley se auzea de parcă ar fi vorbit dintr-un butoi. „Bucură-te cât mai ține!”, și-a zis Thóra, întrucât știa din experiența creșterii lui Gylfi că această admirație nu avea să dureze o veșnicie. Sóley avea doar șase ani și, cu toate că, în curând, avea să împlinească șapte, mai erau câțiva ani în care Thóra putea juca rolul cel mai important în viața fiicei sale.

— Am să mă întorc acasă mâine-seară și o să ne distrăm nițel. Dacă vrei, îți aduc niște scoici de pe plajă.

— Plajă! E o plajă acolo? a oftat Sóley. De ce nu pot să fiu și eu cu tine? Ce mult mi-aș dori să merg la plajă!

Thórei i-a venit să-și dea o palmă pentru că adusese vorba de plajă. Întrucât locuiau aproape de malul mării, nu i-a trecut prin cap că plaja avea să-i stârnească fetei interesul.

— Of, draga mea, dar știi foarte bine că trebuie să-ți petreci weekendul cu tati. Poate ne facem timp să venim aici vara asta.

— Mergem cu rulota? a întrebat Sóley cu emoție în glas. Thóra și-a înăbușit un oftat.

— Poate, o să vedem.

Nu suporta ideea de a conduce cu drăcia aia în spatele ei și încă nu învățase cum să dea înapoi cu ea agățată de mașină. Traseele celor câteva excursii cu

rulota pe care se aventuraseră să le facă până atunci fuseseră alese în așa fel, încât să nu fie nevoie să dea cu spatele niciodată.

— Du-te și pornește televizorul, că deja au început emisiunile pentru copii. Tati și Gylfi or să se trezească în curând. Așa faci, da?

— Da, bine..., a zis Sóley cu glas posomorât. Pa-pa!

— Pa-pa! Mi-e dor de tine, a zis Thóra, apoi a închis.

S-a uitat o vreme la telefon, întrebându-se cum de ajunsese în această situație. Căsătoria ei se dusese de râpă într-o perioadă relativ scurtă și nu încercase niciodată s-o refacă. Timp de 11 ani, mersese cât se poate de bine, după care s-a degradat foarte repede. Ea și Hannes divorțaseră cam la un an și jumătate după ce se stricase mariajul. O muștra puțin conștiința când se gândea că, după despărțire, copiii trebuiseră să facă naveta între casa ei și a lui Hannes. Dar nu putea face nimic în privința asta, pentru că nu avea de gând să se întoarcă la fostul ei soț nici dacă el ar fi câștigat campionatul mondial la mers în marșarier cu rulota. S-a ridicat în picioare, a îndepărtat gândurile negre și s-a dus să facă un duș. După aceea, s-a îmbrăcat cu niște blugi și un hanorac și a luat în picioare o pereche de adidași, pregătindu-se să scormonească prin pivnița prăfuită. Când s-a uitat în oglindă, s-a gândit că, dacă și-ar fi pus și un ciorap pe cap, ar fi arătat exact ca un spărgător de bănci.

Când a ajuns în sala de mese, a dat peste un bufet foarte generos. De obicei, Thórei nu-i plăcea să ia un mic dejun copios, dar mâncarea era aranjată cu atât de mult bun-gust și totul arăta atât de atrăgător, încât a cedat ispitei și a luat o farfurie mare pe care a umplut-o cu ouă fierte, bacon și pâine prăjită. La sfârșit, a adăugat și câteva fructe de dragul aparențelor, dar la scurtă vreme după ce s-a așezat la masă, a hotărât să lase sănătatea deoparte. Thóra era foarte curioasă să afle ce fel de oameni erau cazați în hotelul acela, care, pe lângă faptul că avea prețuri exorbitante, oferea servicii bazate pe înțelepciunea New Age. Dar n-a reușit să identifice nicio trăsătură comună care să-i diferențieze de restul lumii. Erau de toate vârstele și păreau să fie de naționalități diferite, deși majoritatea era alcătuită din islandezi.

La trei dintre mese stăteau oaspeți solitari, asemenea Thórei: doi bărbați – unul bătrân, unul tânăr – și o femeie de vârstă mijlocie. A presupus că erau islandezi. N-ar fi putut spune de ce, dar bărbatul în vârstă părea din alt film. Thóra și-a închipuit că era avocat sau contabil. Nici femeia nu părea să fie în largul ei: stătea nemișcată, cu un aer abătut și privea ținută în ceașca de cafea de pe masă. Pe farfuria din fața ei era un morman de mâncare de care nu părea să se fi atins. Femeia era o imagine atât de vie a tristeții, încât Thórei i s-a făcut milă de ea. În schimb, tânărul părea să se simtă ca peștele în apă, așa că Thóra s-a uitat la el îndelung. Mai ales pentru că avea părul negru, era bronzat și, una peste alta, arăta foarte bine, dând impresia că era înnebunit după trasul de fiare, dar fără să ia

steroizi. Thóra a zâmbit ca pentru sine cu un aer melancolic, dar și-a schimbat imediat expresia, când a văzut că tânărul s-a uitat la ea și i-a răspuns tot cu un zâmbet. Și-a terminat cafeaua cu un gest stângaci și s-a ridicat în picioare. La fel a făcut și tânărul. Unul dintre picioare îi era bandajat, așa că a luat cârja care era sprijinită de scaun și a pornit șontâc-șontâc spre ușă, mergând în urma ei.

— Sunteți islandeză? a auzit Thóra din spate vocea cuiva care vorbea în islandeză.

Când s-a întors, Thóra a văzut că tânărul arăta la fel de bine și de aproape.

— Cine, eu? Da, a răspuns ea, dorindu-și să nu fi fost îmbrăcată ca un spărgător de bănci. Și tu? a adăugat ea zâmbind.

Tânărul i-a întors zâmbetul și i-a întins mâna.

— Nu, eu sunt un chinez islandofil. Apoi a adăugat:

— Mă cheamă Teitur.

— Thóra, a zis ea, dând mâna cu el.

— Probabil că abia ai venit, a zis el, privind-o în ochi. Altminteri, cu siguranță te-aș fi remarcat până acum.

„Ține-te bine!”, și-a zis Thóra, încercând să se poarte cât mai degajat.

— Am venit ieri. Tu ești aici de multă vreme? Tânărul și-a dezvelit iarăși dinții strălucitori:

— De o săptămână.

— Și îți place? a întrebat ea prosteste.

În general, se purta foarte stângaci cu sexul opus ori de câte ori simțea fie și cea mai vagă urmă de interes amoros. Tânărul a ridicat din sprâncene și a zis cu un aer vesel:

— Ah, da. E bine. Am venit aici ca să mă relaxez și să lucrez. Până acum, am reușit să le îmbin destul de bine. Un singur lucru mă deranjează...

Sprijinindu-se în cârjă, Teitur a ridicat piciorul bandajat.

— Ah! Dar ce s-a întâmplat? a întrebat Thóra.

— Am căzut de pe cal ca un prost. Îți recomand tot ce au aici, mai puțin plimbările călare. De fapt, n-am căzut. S-a speriat calul și m-a aruncat din șa. Mi-am scrântit glezna, dar mulțumesc Cerului că m-a văzut cineva și a reușit să mă tragă la o parte înainte să se întâmple ceva și mai grav. Așa că să nu care cumva să închiriezi vreun cal cât stai aici.

Thóra a zâmbit.

— Stai liniștit. E foarte puțin probabil să se întâmple așa ceva. Thóra mai degrabă s-ar fi urcat într-o sanie trasă de câini decât să umble călare.

— Ai zis că și lucrezi? Ce anume? a întrebat ea din curiozitate. Nu-și putea imagina ce-ar fi putut face Teitur acolo. Sau poate că era scriitor.

— Sunt broker. E o slujbă destul de stresantă, dar are avantajul că pot lucra aproape de oriunde, pentru că n-am nevoie decât de un computer conectat la

internet. Tu cu ce te ocupi?

— Sunt avocată, a zis Thóra, dând din cap ca și când ar fi vrut să se asigure că o credea – Doamne, ce patetică era!

— Aha, a zis Teitur. Auzi, n-ai vrea să facem împreună un tur al împrejurimilor? După o săptămână aici, am ajuns să cunosc locul ăsta ca pe buzunarul meu.

Thóra i-a zâmbit. Nu prea îi venea să creadă că devenise un expert în atracțiile locale după numai o săptămână. Unde mai pui că nu-și putea folosi decât un picior.

— Cine știe? Mai vedem.

— Sunt destul de liber, a zâmbit Teitur. Când te hotărăști, dă-mi un semn!

Thóra i-a zâmbit din nou, apoi și-a luat rămas-bun. E drept că ar fi fost mai plăcut să se plimbe prin împrejurimi cu bărbatul acela chipeș decât să scormonească printr-o pivniță prăfuită după fotografiile vechi. Chiar dacă tipul mergea șontâc-șontâc. În fine...

*

Multe dintre organele interne ale cadavrului erau așezate în tăvi de oțel. Creierul se afla într-o tavă, plămâni, în una mai mare, ficatul, în alta și așa mai departe. Acesta era bufetul morții, care încetase de mult să-l mai tulbure pe Gauti. Dar e drept că de mulți ani nu mai văzuse un cadavru într-o stare atât de jalnică. Spera ca femeia să fi murit repede sau să-și fi pierdut cunoștința înainte ca totul să se termine.

Hrannar s-a apropiat de chiuvetă, scoțându-și mânușile.

— În concluzie, femeia a fost violată în mod brutal, dar, cel mai probabil, moartea a fost provocată de lovituri repetate aplicate în plină figură. Trăsăturile faciale sunt imposibil de recunoscut din pricina acestor lovituri și a mutilării post-mortem provocate de animale – probabil, animale necrofage. Nu se poate stabili dacă femeia a fost conștientă pe durata violului, dar cadavru nu prezintă nicio rană din care să rezulte că a opus rezistență. De aceea, probabil că a primit câteva lovituri înainte de începutul violului, dar este evident că, atunci când totul a luat sfârșit, era deja moartă. Este posibil ca victima să fi fost lovită chiar în timpul violului. Analiza spermei din vagin – care, probabil, îi aparține violatorului – și a firelor de păr puse în evidență prin pieptănarea pubisului victimei ar putea permite identificarea agresorului. Orice altă ipoteză mi se pare puțin probabilă. În plus, cantitatea foarte mare de spermă este un motiv întemeiat pentru a investiga dacă nu cumva au fost implicați mai mulți agresori.

Hrannar i se adresa studentului la Medicină, care – palid și moleșit – stătea în picioare lângă Gauti.

— De asemenea, boldurile trebuie descrise cu grijă în raportul autopsiei. Nu găsești în fiecare zi un cadavru care să aibă înfipte în tălpi ace cu gămălie. Bănuiala mea este că, pentru criminal, acestea au o anumită semnificație. Mi se pare foarte probabil să fie vorba de un bolnav mintal sau un sadic. Oricum, nu pot găsi nicio altă explicație logică pentru faptul că agresorul a mers atât de departe.

A făcut un semn cu mâna spre boldurile pătate de sânge pe care le scosese din tălpile femeii și le pusese într-un recipient din plastic transparent. Și-a dat jos șorțul pătat, apoi și-a trecut mâna prin păr.

— Aveți grijă să etichetați totul cu grijă și să trimiteți probele la laborator, ca să fie analizate imediat. Poliția are nevoie de rezultate cât mai repede.

Apoi a pornit spre ușă.

— Stai liniștit, o să te obișnuiești, i-a zis Gauti studentului. L-a bătut consolator pe umăr, lăsându-i o pată de sânge pe halatul alb.

— Te-ai descurcat bine.

— E respingător, a îngăimat studentul cu un glas atât de slab, încât nu l-a auzit decât Gauti. Cum de-am putut să aleg chestia asta în locul unui dispensar de țară?

*

Thóra s-a uitat la mormanul de cutii vechi din pivnița prost iluminată. În mijlocul tavanului atârna un bec slab, iar lumina naturală pătrundea printr-o ferestruică al cărei geam devenise maroniu din pricina murdăriei. Când a intrat, a izbit-o un puternic miros de igrasie. Pfui! Îi venea să-i ceară lui Jónas să mute cutiile la ea în cameră. Ca și când toate astea n-ar fi fost de ajuns, traversele de lemn care susțineau tavanul erau destul de putrede. Thóra a făcut o grimasă când s-a gândit și la nenumăratele insecte care, cu siguranță, se aciuseră în pivniță, dar până la urmă și-a luat inima în dinți și s-a apropiat de morman. Din câte își putea da seama, erau vreo 12 cutii mari de lemn, dar, din pricina felului în care erau aranjate, nu putea stabili numărul exact. A ridicat precaută capacul uneia dintre cutiile de deasupra, având grijă să se aplece în spate, în eventualitatea în care ar fi sărit ceva din ea. Când a văzut că nu iese nimic, s-a uitat cu atenție înăuntru.

A făcut ochii mari. Se aștepta aproape la orice. Dar nu la așa ceva.

7

Primul lucru pe care l-a văzut când a deschis cutia a fost un steag cu o svastică frumos împăturit. Zona albă din jurul svasticii se îngălbenise un pic, iar materialul era aspru. Thóra l-a luat cu grijă și l-a pus deoparte, încruntându-se

ușor. Sub steag se afla un teanc de reviste, iar cea de deasupra era și mai decolorată decât steagul. Revista se numea *Islanda*, iar sub titlu, pe mijlocul copertei, se afla emblema naziștilor. Jónas nu pomenise nimic despre asta în relatarea lui ambiguă despre stafii și despre trecutul obscur al casei. Thóra a ridicat revista și a văzut că sub ea erau altele de același fel. Fuseseră publicate de Partidul Naționalist Islandez. Thóra a clătinat din cap. Într-adevăr, înainte de război existase în Islanda o mică mișcare nazistă, dar nu-și putea aduce aminte ce activități desfășurase. Era limpede că fusese implicată în publicarea unei reviste subțiri care, judecând după titluri, nu merita prea multă atenție. Răscolind teancul, Thóra a văzut că erau și câteva numere dintr-un ziar studentesc numit *Mjöltnir*, care, potrivit frontispiciului, fusese publicat de Asociația Studenților Naționaliști. Apoi a scos teancul din cutie ca să vadă ce se ascundea sub el și a descoperit o cămașă împăturită, o banderolă cu o svastică și ceea ce părea să fie o centură militară prevăzută cu o curelușă care se trecea peste umăr. Ce preocupări aveau unii oameni! După ce le-a dat la o parte, apropiindu-se de fundul cutiei, Thóra a văzut un obiect de alamă și l-a luat în mână – încă o svastică; era prinsă de un fel de tub, iar Thóra n-a reușit să-și dea seama la ce folosea, presupunând că ar fi avut vreo utilitate. De asemenea, a găsit tot felul de tăieturi din ziare care anunțau petreceri, excursii și întruniri organizate de naționaliști, dar și obiecte fără nicio semnificație politică: un portofel vechi, niște pantofi și fotografiile ale unor oameni care nu purtau svastici. Nu apărea niciun copil în acele poze care înfățișau subiecte foarte asemănătoare: oameni în floarea vârstei, îmbrăcați elegant, care fie stăteau pe pături, ca la picnic, fie stăteau sprijiniți de peretele unei case. Thóra și-a dat seama că peretele cu pricina apărea în mai multe fotografii, dar nu se vedea suficient din el, cât să-și dea seama dacă era al conacului în care se afla în clipa aceea. Judecând după haine, pozele fuseseră făcute în timpul războiului sau imediat după aceea.

Thóra a încercat să pună lucrurile în cutie în ordinea în care le găsisese. Desigur, își dădea seama că acea cutie nu mai fusese deschisă de foarte multă vreme, drept pentru care era puțin probabil ca acela care le pusese acolo să mai fie în viață și să-și dea seama că fuseseră deranjate. Dar, pur și simplu, i s-a părut corect să le lase așa cum le găsisese. În următoarea cutie pe care a deschis-o, Thóra n-a dat peste lucruri care să-i stârnească interesul. Conținea mai ales fețe de masă croșetate migălos, care păreau să fie foarte vechi, și o vază demodată cu modele florale și ornamente aurii. În cea de-a treia cutie se afla un vechi album de fotografii. Bunica Thórei avusese unul asemănător, de unde și melancolia care a cuprins-o. Ce scurtă era viața unui om și ce repede era dată uitării – ar fi fost dificil să găsească pe cineva care să-i recunoască pe cei din fotografiile strânse în album, iar în scurtă vreme, avea să fie chiar imposibil. S-a așezat pe una dintre cutii, ca să-l răfoiască pe îndelete.

A ridicat coperta groasă și, pe prima pagină, sub o foiță protectoare care semăna cu hârtia de indigo, a dat peste niște fotografii făcute în fața vechiului conac. Clădirea, care părea aproape nouă, era neschimbată, iar pe o placă de lemn agățată deasupra ușii de la intrare scria Kirkjustétt. Thóra a scos fotografia dintre colțare cu multă grijă. Pe spate era o ștampilă potrivit căreia fotografia fusese făcută, sau dezvoltată, în 1919. Alături de ea, cu un scris delicat – foarte probabil, de femeie –, fusese făcută următoarea însemnare: Bjarni Thórólfsson și Adalheidur Jónsdóttir. Uitându-se la fotografie mai cu atenție, Thóra și-a dat seama că fotograficul stătea cu spatele la soare, întrucât femeia și bărbatul din fața casei se străduiau să-și păstreze expresiile obișnuite și, în același timp, mijeau ochii ca să-i ferească de lumina puternică. Era un cuplu frumos: un bărbat înalt, cu un păr des și înfoiat care îi atârna pe frunte, și o femeie tânără, cu fustă până sub genunchi, o pereche elegantă de pantofi fără toc și o pălărie demodată foarte strânsă pe cap, de sub ale cărei boruri străluceau niște șuvițe blonde. El purta niște pantaloni largi și ușori, cu dunga foarte pronunțată, o cămașă și bretele. Stăteau în picioare în fața casei, unul lângă altul, ținând mâinile pe lângă trup. Gospodari de modă veche.

Pe aceeași pagină mai era o fotografie cu un subiect similar, atâta doar că celor doi li se alăturase încă un cuplu. Thóra a pus la loc cu grijă prima fotografie și a scos-o pe cealaltă. Potrivit însemnării de pe spatele ei – făcută cu același scris –, pe lângă Bjarni și Adalheidur, în poză mai apăreau Grímur Thórólfsson și Krístrún Valgeirsdóttir. Nu era nevoie să fie menționat același nume patronimic pentru a-ți da seama că Bjarni și Grímur erau frați. Hainele lor erau foarte asemănătoare, chiar dacă aveau nuanțe diferite. Thóra s-a uitat cu atenție la fotografie, dar n-a reușit să descifreze expresiile celor patru oameni, pentru că aveau fețele crispate din pricina efortului pe care îl făceau ca să-și apere ochii de soare. Dar a văzut că femeia care, probabil, era soția lui Grímur era foarte diferită de blonda Adalheidur. Era mai în vârstă, mai durdulie și mai plină de viață, dar mai puțin elegantă: purta o fustă obișnuită, un pulover gros și pantofi fără toc, iar părul negru îi era prins neglijent în coadă. Thóra s-a întrebat oare cum s-or fi înțeles cele două femei.

Apoi a dat pagina și a văzut trei fotografii în care apăreau Bjarni și Adalheidur, toate făcute în aer liber. Nu erau schimbați față de pozele anterioare, atâta doar că tânăra femeie nu mai purta pălărie. Thóra a dat iarăși pagina și s-a uitat cu atenție la două fotografii în care apăreau nu doar cele două cupluri, ci și un copil – o fetiță al cărei păr negru era buclat după moda timpului. S-a uitat pe spatele fotografiei și a văzut că pe fetiță o chema Edda Grímsdóttir, deci era fiica lui Grímur, fratele mai în vârstă. Poza fusese făcută în 1922, iar fetița părea să aibă cam un an. Următoarele fotografii fuseseră făcute la intervale destul de mari. În una dintre ele – datată 1923 –, Thórei i s-a părut că Adalheidur, femeia mai

tânără, era însărcinată, dar în pozele următoare nu apărea niciun copil. Însă la puțin timp după aceea, a dat peste una din 1924, făcută într-un studio, în care tânărul cuplu ținea în brațe un copil de câteva luni, înfășat în scutece împodobite cu multe dantele. Thóra a aflat de pe spatele pozei că era vorba despre o fetiță pe nume Gudný. Apoi a dat peste o altă fotografie cu o fetiță. Era o poză foarte bizară. Fetița purta o bonetă cu dantele care abia de-i acoperea capul și o rochiță albă, tot cu dantele. Părea că doarme. Dar stătea într-o poziție tare ciudată, presupunând că, într-adevăr, dormea. Copiii Thórei nu dormiseră niciodată așa, cu brațele încrucișate pe piept și cu picioarele întinse unul lângă altul. Thóra a scos poza ca să se uite pe spatele ei și a văzut scris numele fetiței, Edda Grímsdóttir, urmat de două date – în fața celei de-a doua era desenată o cruce. Murise în același an în care Bjarni și Adalheidur fuseseră binecuvântați cu fetița lor. Thóra a pus fotografia la loc și a pufnit. Știa că, pe vremuri, oamenii obișnuiau să fotografieze morții, dar nu văzuse niciodată o asemenea poză, darămite să țină una în mână. S-a întrebat dacă aceea era fotografia în care Jónas recunoscuse stafia.

Dând paginile albumului, Thóra simțea că începe să-i cunoască pe cei care locuiseră la fermă. Această familiaritate imaginară îi lăsa totuși un gust amar, întrucât recunoștea în șirul acela de fotografii semnele trecerii timpului. De exemplu, după 1925 nu mai apărea nicio poză cu fratele mai în vârstă. Se părea că el și soția lui se mutaseră sau dispăruseră cumva din viața cuplului celui tânăr. Poate că moartea fiicei lor, Edda, îi făcuse să abandoneze ferma. În 1926, a dispărut din fotografii și Adalheidur; în ultima poză cu ea, se vedea limpede că era însărcinată, începând cu același an, scrisul a devenit mai colțuros și nu era nevoie de un grafolog ca să-ți dai seama că era al unui bărbat, în pozele de după acea dată, Thórei i s-a părut că recunoaște pe chipul lui Bjarni, soțul femeii, o expresie îndurerată. Cu toate astea, el încă îi zâmbea din toată inima micuței Gudný, care, judecând după fotografii, creștea și înflorea, devenind la fel de frumoasă ca mama ei, deși, în mod ciudat, semăna mai mult cu tatăl și unchiul ei.

Albumul nu era plin. Ultimele două poze cu Gudný o înfățișau stând în picioare lângă obișnuitul perete al conacului, care părea să fie locul preferat al familiei când venea vorba să facă fotografii. Era deja o adolescentă cu un trup bine proporționat și cu un păr blond și ondulat. Thóra s-a gândit că lumea sigur o considera frumoasă, mai ales că nu era cu nimic mai prejos decât vedetele de cinema din acea vreme – deși Thóra nu știa foarte multe. Ambele fotografii erau din 1941 și ar fi fost foarte frumoase dacă ar fi apărut doar Gudný în ele. Dar nu era singură, pentru că în stânga și în dreapta ei se afla câte un tânăr, și amândoi stăteau drepti, afixând o mină foarte importantă. Dar nu atitudinea caraghioasă a celor doi tineri făcea ca fotografia să pară ciudată, ci hainele lor. Erau îmbrăcați modest – cu pantaloni negri și cămăși albe –, dar purtau banderole cu svastica.

Amândoi aveau niște centuri ciudate de care erau prinse niște curelușe, iar unul dintre ei ținea în mână bățul unui steag care nu flutura, ci atârna inert. Cu toate astea, nu încăpea dubiu că era un steag nazist, întrucât vârful bățului era împodobit cu svastica de alamă pe care Thóra o găsisese în prima cutie – așadar, tubul acela se înfîșea în bățul steagului. Pe spatele fotografiei fuseseră trecute anul și numele lui Gudný, dar nu și cele ale tinerilor.

În rest, nu mai era nicio poză, ci doar șase pagini goale. Se vedea clar că de pe prima dintre ele fusese scoasă o fotografie: pe pagina decolorată a albumului se distingea o zonă mai închisă la culoare, iar colțarele încă erau la locul lor. Thóra a scuturat albumul în speranța că poza fusese strecurată între alte pagini, dar n-a căzut nimic. Apoi a pus albumul deoparte.

S-a ridicat în picioare. Lumina din pivniță era foarte slabă, așa că a hotărât să se uite mai pe îndelete la fotografii în camera ei. În plus, voia să-l întrebe pe Jónas dacă nu cumva una dintre cele două fetițe din album era chiar „stafia” a cărei fotografie zicea că o găsisese într-o cutie. Când a ieșit din pivniță, scara veche de lemn a scârțâit la fiecare pas – mare noroc că Thóra nu făcea parte din categoria grea. Odată ajunsă la parterul hotelului, a inspirat adânc, bucurându-se că scăpase, în sfârșit, de mirosul de igrasie. După ce a savurat momentul, a pornit spre holul de la intrare.

Trecând pe lângă una dintre ferestrele holului, a văzut-o pe Sóldís, fata slăbuță care, cu o zi înainte, o condusese în camera ei. Fuma o țigară. Thóra a hotărât să facă un ocol, ca să discute mai în detaliu cu ea despre poveștile care, după cum îi sugerase, erau asociate cu ferma și conacul.

— Bună, Sóldís!

Fata s-a întors către ea. După expresia neutră a chipului său, Thóra nu și-a putut da seama dacă fata era încântată sau nemulțumită s-o vadă din nou. Dar, cel puțin, n-a luat-o din loc.

— Ce s-a întâmplat? a zis fata. Thóra s-a apropiat de ea.

— Încă o dată, bună! Mă mai ții minte?

— Da, sigur. V-ați cazat aici. Sunteți o prietenă de-a lui Jónas.

— Exact, a zis Thóra cu un zâmbet prietenos. Uite despre ce-i vorba: ieri ai zis că circulă niște povești vechi legate de locul ăsta și mi-ai promis c-o să-mi spui mai multe altă dată. Mi-ar fi de mare ajutor dacă mi-ai povesti acum.

Fata s-a încruntat, fără să se uite în ochii Thórei.

— Trebuie să mă întorc la lucru.

— Chestia asta i-ar fi de folos și lui Jónas. Am venit aici ca să-i dau o mână de ajutor. Și, oricât de ciudat ar părea, dacă aș afla poveștile care circulă prin partea locului, mi-ar putea fi mai ușor să-l ajut.

Thóra spera ca această explicație s-o convingă. Sóldís a ezitat o clipă, apoi a ridicat din umeri și a zis cu un aer indiferent:

— Bine, n-am nimic împotriva.

— Excelent! a zis Thóra. N-ar fi mai bine să mergem înăuntru? Deși se ridicase ceața, vremea încă era destul de mohorâtă.

De fapt, se părea că ceața se ridicase doar cu câțiva metri, pentru că nu puteai vedea decât poalele munților din apropiere. Fata a ridicat iarăși din umeri.

— Bine. După cum v-am zis, n-am nimic împotriva.

Apoi a luat-o din loc, iar Thóra a pornit după ea. Au intrat în hotel pe ușa care o folosea personalul și au ajuns într-o bucătărie mare, care probabil că deservea sala de mese. Söldís a luat loc la o masă mică rezervată personalului și i-a făcut semn Thórei să se așeze și ea. După aceea a luat un termos enorm și două cești dintr-o grămadă pestriță aflată la capătul mesei.

— Știți, eu am fost crescută aici, iar bunica mi-a zis tot felul de povești care circulă prin zonă. Despre troli și alte chestii de genu' ăsta. Cele mai multe erau porcării, normal, dar cică unele sunt adevărate, a zis Soldís, dându-i o ceașcă de cafea foarte fierbinte.

Thóra a dat ușor din cap.

— Cum ar fi? a întrebat ea, apoi a luat o cutie mică de lapte pasteurizat la temperatură ultraînaltă și a turnat un pic în ceașcă.

— Cum ar fi ce mi-a zis despre ferma asta. Cică e blestemată.

— Blestemată? a întrebat Thóra, ținându-și în frâu sprâncenele, care i s-ar fi înălțat până la rădăcina părului.

— Bunica mi-a povestit că, pe vremuri, pe câmpul ăsta de lavă erau abandonăți copiii nou-născuți. Femeile din partea locului care nu-și puteau crește copiii îi aduceau aici și îi lăsau să moară.

S-a uitat în ochii Thórei și a ridicat din umeri.

— Vă zic, mi se pare înfiorător. Încă li se mai aud planșetele. Chiar și eu le-am auzit.

Thóra a făcut un efort ca să nu se înece cu cafea, apoi s-a aplecat spre Söldís și a întrebat-o:

— Vrei să spui că ai auzit planșetele unor copii care au fost lăsați să moară aici cu sute de ani în urmă?

Fata i-a aruncat o privire disprețuitoare și a zis:

— Nu-s singura care le-a auzit, dacă asta vă închipuiți. Le-au auzit cei mai mulți oameni de pe-aici, iar în ultima vreme s-au intensificat. Când am început să lucrez aici, nu se auzeau.

— Și care-i explicația? a întrebat Thóra.

— Nu știu. Bunica mi-a zis că apar și dispar. Mi-a zis că lumea povestește despre nișteplânseteingrozitoare care cică s-ar fi auzit aici cam în 1940. Iar la un moment dat, un fermier chiar a venit să vadă ce se întâmplă. Credea că-i vorba de un copil adevărat. Și a auzit un plânset firav în spatele lui, dar n-a reușit să dea de

niciun copil. S-a dus fuga acasă și n-a mai trecut niciodată pe la ferma asta. Bunica mi-a zis că, la ceva vreme dup-aia, s-a terminat războiul și că, probabil, copiii morți pe câmpul de lavă au simțit chestia asta. Și au început să țipe ca să arate că erau fericiți. Sau necăjiți... Poate că și acum se profilează ceva rău la orizont. Sau ceva bun.

Thóra s-a gândit că ăsta era un mod excelent de a te asigura că, orice-ar fi, o să cazi tot în picioare. Tot timpul se întâmpla câte ceva în zonă, altfel zis, tot timpul se profila ceva la orizont, și, fie că era un eveniment plăcut, fie unul neplăcut, acesta putea fi folosit oricând pentru a explicaplânsetelecopiilor. Deci nu era de mirare că povestea cu stafia se răspândise în rândul personalului cu iuțea fulgerului, din moment ce putea fi justificată pe baza oricărui temeii.

— Dar i-ați văzut, tu sau altcineva din hotel, pe vreunul dintre copiii ăștia abandonați de părinți? a întrebat Thóra.

— Doamne, nu! a zis Sóldís. Din fericire, nu! Cică e îngrozitor. Pe mine, una, cred că m-ar scoate din minți.

— Știu și eu..., a zis ea pe un ton matern. Dar, ia spune-mi, toată lumea a auzit de povestea asta cu copiii lăsați să moară pe câmpul de lavă?

— Absolut! i-a răspuns Sóldís. Se zice că niciun copil crescut aici nu poate ajunge la maturitate. Toată lumea de pe-aici știe asta.

Văzând că Thórei nu-i vine a crede, a adăugat:

— Mergeți să vă uitați în cimitir. Citiți ce scrie pe pietrele de mormânt și-o să vedeți că nu-s porcării.

Thórei i-a zburat mintea la fotografia fetei moarte, Edda Grímsdóttir.

— Bine, să zicem că locul e bântuit de nou-născuții lăsați să moară. Atunci cum se explică fantoma pe care au văzut-o atât Jónas, cât și alți oameni din hotel? Stafia aia nu era a unui nou-născut.

— Păi, stafia aia nu-i a unui copil abandonat, a zis Sóldís. Ar putea fi mama unuia dintre copii, care a fost condamnată să-l caute o veșnicie. Sau poate că e stafia cerșetoarei.

— Stafia cerșetoarei? a repetat Thóra ca un papagal, neînțelegând un cuvânt din ce-i spunea fata. Deci locul ăsta e bântuit și de alte stafii în afară de cele ale nou-născuților abandonați?

— Da, de o mulțime de stafii. Dar ale nou-născuților și a cerșetoarei sunt singurele despre care știu sigur că bântuie proprietatea asta. Și povestea cu cerșetoarea s-a întâmplat tot aici. Înainte să se construiască cele două ferme, aici era o mică tabără.

— O tabără? a întrebat Thóra.

— Da, mă rog, un fel de tabără de pescari. Veneau aici o mulțime de muncitori cu ziua. De fapt, erau pescari.

— Și ce legătură are chestia asta cu blestemul?

— O legătură foarte strânsă! a zis Sóldís cu un aer plin de sine. Bunica mi-a zis că pescarii din tabără au omorât o cerșetoare și i-au folosit carnea ca momeală pentru pești.

— Ca momeală? a zis Thóra, făcând o grimasă.

— Mda, ca momeală, a zis fata, încântată de reacția avocatei. Au prins mult pește cu carnea ei, așa că, în loc să se întoarcă la mal, au hotărât să rămână la pescuit până la căderea nopții. Iar când s-a întunecat, li s-a răsturnat barca. N-a supraviețuit decât un pescar, cel care se opusese planului. După aceea, el a povestit că barca fusese răsturnată de dedesubt: cică era în mare ceva care a împins-o, iar el zicea că era fantoma cerșetoarei.

— Am înțeles, a zis Thóra cu un aer surprins. Deci stafia care bântuie pe la hotel e, de fapt, a cerșetoarei?

Sóldís a clătinat din cap:

— Ar putea fi stafia unuia dintre pescarii pe care i-a omorât, pentru că, după ce s-au răsturnat cu barca, cadavrele le-au fost aduse la mal și de atunci bântuie prin împrejurimi.

Apoi s-a aplecat spre Thóra și a adăugat pe un ton conspirativ:

— Și vreți să vă mai spun ceva?

— Da, ce?

— Trupurile lor au fost aruncate pe țărm exact în locul unde au venit polițiștii să facă investigații. Acolo unde a fost găsit cadavrul...

— De unde știi că polițiștii au fost acolo? a întrebat Thóra. Sóldís s-a uitat la ea cu uimire.

— Păi, mă știu cu toată lumea care locuiește în zonă. M-a sunat mătușa și mi-a spus că i-a văzut. Ce, credeți că polițiștii trec neobservați?

— Da, ai dreptate..., a zis Thóra, apoi a rămas pe gânduri câteva clipe. Dar probabil că toți pescarii au fost bărbați. Eu aș vrea să știu dacă nu cumva circulă o legendă despre stafia unui copil. Mai exact, stafia unei fetițe.

Sóldís a zis cu un aer meditativ:

— Vă referiți la stafia despre care vorbește tot personalul hotelului?

— Exact, a zis Thóra cu speranță în glas. Bunica ți-a povestit ceva și despre ea?

— Păi, am întrebat-o, dar nu știe nimic despre ea. În schimb, am auzit de la altă femeie că s-ar putea să fie fiica fermierului care locuia înainte aici. Îl chema Bjarni, dacă nu mă înșel.

Sóldís a făcut o pauză înainte să continue:

— Femeia aia mi-a zis că nu mai era niciun secret pentru nimeni că Bjarni o abuza pe fiică-sa. Incest!

— Pfu! i-a scăpat Thórei.

Și-a amintit de imaginile oamenilor din albumul de fotografii, mai ales de cea

a lui Gudný și a lui Bjarni, tatăl ei. Nu-i trecuse prin minte una ca asta.

Fata a ridicat din umeri.

— Au murit amândoi. De TBC. Thóra a dat ușor din cap.

— Asta-i prea de tot! Dar tu ce părere ai? Crezi că fantoma e fata de la fermă?

Sóldís s-a uitat în ochii Thórei și i-a spus:

— Am văzut fantoma, dar nu și pe fată, așa că n-am de unde să știu.

— Ai văzut fantoma? a întrebat Thóra cu uimire.

— Mda, a venit replica înfumurată a lui Sóldís.

Fata se uita sfidător la Thóra, ca și când ar fi provocat-o să pună la îndoială adevărul afirmației sale.

— Înțeleg, a răspuns Thóra cu precauție. Spune-mi, te rog, unde ai văzut stafia?

— Lângă hotel. În ceață. N-am văzut-o foarte bine, dar sunt sigură că era o fată.

Thóra a încuviințat din cap.

— Nu era unul dintre copiii care locuiesc în zonă? s-a aventurat ea să întrebe.

Sóldís a izbucnit într-un râs sarcastic.

— În zonă? Unde în zonă? Cea mai apropiată casă în care locuiește un copil se află la cinci kilometri de aici. Dar e băiat... Și nu prea îl văd în stare să bată drumul până aici doar ca să hoinărească prin ceață. De ce-ar face-o?

Thóra trebuia să recunoască: era puțin probabil. Tocmai când se gândea ce-ar mai putea s-o întrebe pe Sóldís, i-a sunat mobilul.

— Bună, Thóra! s-a auzit vocea familiară a lui Matthew. Te-ai hotărât să-mi spui unde ești sau va trebui să trimit după tine o echipă de recunoaștere? Sunt la aeroportul Keflavík, tocmai am aterizat.

8

— Ascultă ce-ți spun: cineva a intrat în depozitul meu, a zis Stefania, punându-și mâinile în șold, cu un aer iritat.

Se străduia să nu se înfurie din pricina zâmbetului ironic al lui Vigdís, care stătea în spatele biroului de recepție. Pentru că deja era foarte nervoasă. Cineva forțase lacătul micului depozit în care își ținea marfa și, chiar dacă nu părea să lipsească ceva, oricum situația era gravă. Stefania era foarte obișnuită să aibă parte de puțină înțelegere din partea femeilor. Nu știa dacă acest lucru era cauzat de frumusețea sau specializarea ei – consilierea sexuală. Senzația ei era că cele mai multe aveau impresia că își alesese această specializare ca să se dea la bărbații pe care îi consilia, ceea ce era complet absurd. Dar nu era vina ei că avea

clienți care se dădeau la ea...

Stefaniei i-a sărit țandăra.

— Nu e deloc amuzant. Lacătul a fost spart. Poți să vii să te uiți dacă nu mă crezi.

Vigdís a ridicat din sprâncene și a zis:

— Nu-i nevoie să te ambalezi din atâta lucru. Ce rost are să faci tărăboi din pricina unei spargerii în urma căreia nu ți s-a furat nimic?

Apoi s-a uitat iarăși la ecranul computerului. N-o putea suporta pe Stefania și nici porcăria ei de consiliere sexuală. Totul trebuia să se învârtă în jurul ei oriunde se ducea, iar povestea cu spargerea avea doar rostul de-a atrage atenția asupra ei. Însă de data asta, era puțin probabil să aibă succes, dat fiind că trebuia să concureze cu descoperirea unui cadavru. Vigdís și-a ridicat privirea de pe ecranul computerului și s-a uitat la Stefania.

— Și oricum, nu înțeleg ce te aștepti să fac.

Stefania și-ar fi dorit ca Vigdís să se arunce în bazinul unei crescătorii de piranha, dar a hotărât să păstreze pentru sine această remarcă.

— Ce să faci? Nu știu. Am putea măcar să-l anunțăm pe Jónas că cineva a intrat prin efracție într-un depozit închis. Cine știe, poate că-i vorba de un drogat. Poate a venit aici să caute niscaiva stupefiante. Și s-ar putea să se întoarcă.

— Stupefiante? a zis Vigdís cu un aer șocat. Cine ar veni să cotrobăie după droguri în chichineța aia a ta? Asta e un hotel specializat în homeopatie și chestii spirituale. Cred că e ultimul loc din Snaefellsnes în care ar veni cineva să caute droguri.

Stefania a inspirat adânc și a zis:

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar să știi că drogații cu state vechi s-ar putea să nu fie foarte bine informați cu privire la specificul hotelului. Unde mai pui ca nu-i exclus să fi fost unul dintre oaspeți.

Apoi a adăugat cu un zâmbet perfid:

— Sau unul dintre angajați... Vigdís a sărit ca arsă.

— Unul dintre angajați? Ai înnebunit?

— E doar o presupunere. Dacă n-a fost un drogat, atunci pot presupune că a fost un om normal. Poate cineva chiar își dorea produsele pe care le vând eu, dar era prea timid să mă abordeze direct. Mai știi..., a adăugat Stefania, făcând ochii mari, cu aerul că era derutată.

Însă Vigdís nu avea de gând să se lase atrasă într-o discuție despre uleiuri afrodisiace și alte stimulente sexuale. Stefania știa că, pentru recepționeră, acesta era un subiect sensibil, iar Vigdís nu voia să-i ofere satisfacția de a se înroși în fața ei.

— Și cum se face că nu s-a furat nimic? a întrebat recepționeră. Stefania a ezitat câteva clipe, apoi a spus:

— Nu știu... Dar, bineînțeles că n-am verificat fiecare cutie și fiecare produs în parte. Poate că lipsește ceva totuși.

Dar s-a oprit aici cu speculațiile.

— În ultima vreme, s-au întâmplat atât de multe lucruri ciudate la hotel, încât nu cred că e cazul să facem tărăboi din cauza unei spargerii în care *poate* că s-a furat ceva.

Când a pronunțat cuvântul „poate”, Vigdís a desenat cu degetele în aer o pereche de ghilimele.

— Ah, da? a întrebat Stefanía pe un ton curios. Ce s-a întâmplat?

O irita faptul că, de multe ori când era plecată, se întâmpla câte ceva la hotel. Seara se întorcea acasă, în satul Hellnar, care era aproape, iar în weekend nu prea lucra. Poate că acesta era unul dintre motivele pentru care se înțelegea atât de prost cu ceilalți angajați, dintre care cei mai mulți locuiau în cabanele pe care Jónas le construise lângă hotel.

— A fost găsit un cadavru pe plajă. În golf, chiar lângă peșteră. Vigdís a făcut o pauză teatrală înainte să continue:

— Probabil că era Birna, arhitecta. A mai făcut o pauză.

— Și probabil că a fost omorâtă.

Recepționera a savurat efectul veștii asupra Stefaníei, care s-a albit la față și a dus mâinile la piept.

— E o poveste pe care ai inventat-o acum? a întrebat Stefanía, articulând cu greu cuvintele.

— Nu, e adevărul gol-goluț. E moartă și probabil c-a fost ucisă. Vigdís s-a uitat iarăși la monitor, apoi a schimbat subiectul, ca s-o enerveze pe Stefanía:

— Auzi, nu cumva ai o cutie goală pe care să i-o dai avocatei? Are nevoie de o cutie mare în care să pună niște chestii.

— Poftim?... Ah, da, sigur! a zis Stefanía cu un aer distrat. Oare ce naiba se întâmplase? Și-a amintit de ședința de consiliere pe care i-o oferise de curând bieteii femei. Oare sfaturile ei îi provocaseră moartea? Ca în transă, Stefanía și-a luat la revedere de la Vigdís, îngăimând câteva cuvinte, apoi a plecat în grabă. Dar avea nevoie să lămurească o chestiune, așa că s-a oprit și s-a întors spre recepționera.

— Sexul a avut vreun rol în povestea asta? Știi cumva dacă a fost violată sau ceva de genu' ăsta?

— Da, cred că da, i-a răspuns Vigdís, chiar dacă habar n-avea dacă era așa sau nu, însă a bănuțit că răspunsul acela avea să provoace o reacție din partea ei.

Roșie ca focul, Stefanía a pornit spre biroul ei. Asta îi mai trebuia!

*

Thóra a pus cutia grea de carton pe patul proaspăt aranjat din camera ei de hotel. A strâmbat iarăși din nas văzând ce scria pe ea. Când s-a dus să ia cutia, s-a gândit, inițial, că era o glumă – camera ascunsă sau ceva asemănător. Pe toate laturile ei era scris cu litere mari și negre: *Vibratoare – Cauciuc natural – Nou! Cu aloe vera!* Pentru clienții care nu prea știau engleza fusese adăugat dedesubt un desen care înfățișa produsul. Thóra se înroșise toată când luase cutia de la Vigdís, care îi dăduse următoarea lămurire:

— Mi s-a părut că e mai puțin nasolă decât aia cu vagine artificiale.

Apoi adăugase cu un zâmbet:

— Îmi pare rău, dar singura persoană de la care am putut face rost de o cutie goală a fost Stefania, terapeuta sexuală.

Thóra își petrecuse cea mai mare parte a dimineții răscolind prin celelalte cutii din pivniță și punând laolaltă lucrurile care i se păreau relevante. Nu o interesau decât documentele vechi, scrisorile și fotografiile, așa că n-a dat nicio importanță ceștilor, ceasurilor, sfeșnicelor și celorlalte obiecte decorative. A pus la loc în cutiile închise la culoare hârtiile complet irelevante, dar a luat toate fotografiile, indiferent de subiect, întrucât nu putea ști ce urma să iasă la iveală atunci când avea să se uite la ele într-o lumină mai puternică. Nu erau multe, dar una dintre ele i-a atras atenția în mod deosebit – avea o ramă veche și elegantă, iar Thóra nu se îndoia că fata pe care o înfățișa era Gudný Bjarnadóttir. Fata stătea pe un dâmb acoperit cu iarbă, cu picioarele sub ea și privea în obiectiv cu un minunat zâmbet tineresc. Purta o bluză decoltată care îi descoperea și o parte din umeri, în mod ciudat, bluza aceea nu o făcea să pară o tânără femeie, ci accentua faptul că încă era o adolescentă. Thóra nu avea niciun dubiu că, îmbrăcându-se așa, Gudný voise să dea o cu totul altă impresie. A pus fotografia pe noptieră și i-a luat ceva timp s-o echilibreze, pentru că suportul din spatele ramei se deteriorase în anii cât nu mai fusese folosit. Uitându-se stăruitor la fotografie, Thóra spera din toată inima ca povestea lui Sóldís despre incestul de la fermă să fi fost o pură invenție. Altminteri, era foarte probabil ca Gudný să fi fost victima.

Thóra și-a dat seama că-i chiorăiau mațele de foame. S-a uitat la ceas și a văzut că era trecut bine de ora 12. A sunat la recepție și a aflat că bucătăria era deschisă până la unu și jumătate. Deci trebuia să se grăbească. S-a spălat repede pe mâini, apoi și-a pieptănat părul încâlcit. Se vedea că stătuse în pivniță toată dimineața, dar hainele murdare nu erau un motiv care s-o împiedice să ajungă în sala de mese înainte să se închidă. Putea foarte bine ca pe seară să apară îmbrăcată la patru ace, ca să compenseze aspectul neîngrijit de acum.

Când a ajuns în sala de mese, a văzut acolo doar un oaspete al hotelului. Era bărbatul mai în vârstă pe care la micul dejun îl luase drept contabil sau avocat. Bătrânul nu numai că n-a schițat nici cel mai vag gest de salut, dar nici măcar nu i-a aruncat o privire, ci a continuat să se uite pe geam cu un aer trist, fără să-și dea

seama că, odată cu venirea Thórei, numărul mesenilor se dublase. Oare unde îl mai văzuse pe bărbatul acela? Thóra a luat loc la o masă aflată la mare distanță de el. Imediat după ce s-a așezat, un tânăr cu un zâmbet foarte amabil a venit lângă ea și i-a adus meniul. După ce i-a mulțumit, Thóra a comandat o apă minerală, apoi s-a uitat pe meniu și a ales o omletă și o salată. Potrivit descrierii dintre paranteze, salata conținea păpădie și măcriș și o alesese mai mult din curiozitate. Tânărul a adus apa chiar în clipa în care ea a pus meniul pe masă. Când a făcut comanda, chelnerul a felicitat-o pentru alegerea ei, însă Thóra bănuia că la fel ar fi procedat și dacă ar fi comandat carne de porc crudă – presupunând c-ar fi existat așa ceva în meniu –, pentru că tânărul nu i-a lăsat impresia că vorbea foarte sincer.

— S-a mai aflat ceva despre cadavrul găsit pe plajă? l-a întrebat ea, în timp ce-i turna apă în pahar.

Luat prin surprindere, tânărul a vărsat câțiva stropi pe fața de masă.

— Vai, îmi pare rău! Ce neîndemânatic sunt! a zis el, luând un șervet de pe masa alăturată.

— Nicio problemă, i-a zâmbit Thóra. E doar apă.

A așteptat să ștergă fața de masă, apoi l-a întrebat:

— Și s-a descoperit ceva nou?

Chelnerul strângea șervetul umed în mâini și se vedea limpede că era încurcat.

— Of, ce situație stânjenitoare! Zău că nu știi ce am voie să vă povestesc. O să avem o ședință cu proprietarul mai încolo și o să aflăm ce avem voie să le spunem oaspeților. Nu vrem să dăm naștere unor zvonuri care ar putea crea un stres inutil. Oamenii vin aici ca să se odihnească.

— Nu-s un oaspete obișnuit, prin urmare mie poți să-mi zici tot. Lucrez pentru Jónas. Sunt avocata lui. Așa că nu te întreb din simplă curiozitate.

Chelnerul șovăia.

— Ah, înțeleg.

Dar sigur nu înțelesese, pentru că după aceea n-a mai scos o vorbă.

— Deci n-ai aflat nimic nou? Cumva a fost confirmată identitatea victimei?

— Nu, nu în mod oficial. Dar nimeni nu se îndoiește că e vorba de Birna, arhitecta.

Apoi a ridicat din umeri și a zis:

— Însă nu-i exclus să fie cu totul altcineva.

— O cunoșteai? a întrebat Thóra.

— Puțin, a răspuns chelnerul cu un aer enigmatic. A stat mult aici, așa că – vrând, nevrând – am avut de-a face cu ea.

— Se pare că nu prea era pe placul tău, a observat ea, apoi a luat o gură de apă minerală, simțind cum i se curăță gâtul de praful din pivniță.

Se vedea de la o poștă că tânărul era plictisit de acea conversație.

— Trebuie să transmit comanda. Bucătarului îi sare țandăra dacă trebuie să stea după ora unu jumate, i-a explicat el, zâmbind. Și adevărul e că n-o puteam suporta pe arhitectă. Era o adevărată scorpie, iar faptul c-a murit nu schimbă cu nimic chestia asta. Era o scorpie și pace. Apoi a plecat.

Thóra l-a urmărit cu privirea până a dispărut pe ușa bucătăriei. Vasăzică, nu toată lumea credea – la fel ca Jónas – că Birna era o persoană fermecătoare. Presupunând că victima era Birna.

*

După ce a mâncat, Thóra s-a întors în camera ei. Nu reușise să mai scoată nimic de la chelner, în afară de numele lui – îl chema Jökull. Până la urmă, rămăsese singură în sala de mese, pentru că, la scurtă vreme după ce tânărul transmisese comanda la bucătărie, bărbatul în vârstă se ridicase în picioare și plecase fără ca măcar să-i arunce o privire. Dar Thóra s-a uitat țintă la bătrân când a trecut pe lângă masa ei și iarăși a avut senzația că fața lui îi era cunoscută. Dar nu știa de unde să-l ia. Putea să fie oricine – un șofer de autobuz pe care îl văzuse în copilărie sau cineva la fel de lipsit de importanță –, dar nu reușea să scape de impresia că ar fi trebuit să-l recunoască.

Thóra știa că cel mai bine ar fi fost să se uite cu atenție la lucrurile din cutia de carton sau să arunce o privire prin jurnalul Birnei, dar gândul de a face un duș era prea tentant, pentru că voia să dea jos de pe ea praful din pivniță. Iar apoi ar fi vrut să se întindă puțin în pat. Siesta erau un lux pe care și-l permitea foarte rar, pentru că întotdeauna avea câte ceva de făcut prin casă, unde mai pui că patul ei nu era la fel de atrăgător, moale, bine aranjat și elegant precum cel de la hotel. Așa că s-a răsfățat și cu dușul, și cu siesta.

*

Thóra s-a trezit brusc. Pusese ceasul să sune peste o oră. Dar nu alarma o făcuse să tresară, pentru că încă nu trecuse atâta timp. S-a uitat dezorientată în jur, iar ciocăniturile în ușă au ajutat-o să-și dea seama unde se afla. A pus mâna pe halatul cu care se îmbrăcase după ce făcuse duș și a strigat cu o voce răgușită:

— Cine e?

Dar, în loc de răspuns, au urmat alte ciocănituri. Și-a pus halatul pe ea, s-a dus fuga la ușă și a crăpat-o suficient cât să poată scoate capul.

— Da?

— Bună, draga mea! a zis Matthew. Nu mă lași să intru? Thóra a tras o înjurătură în gând, dându-și seama că nu era machiată și că avea părul umed și

răvășit, pentru că adormise cu el neuscat. Și-a trecut mâna prin cap, încercând în van să-și turtească pământul.

— Ah, bună! Vasăzică, ai găsit hotelul, până la urmă. Matthew a intrat zâmbind în cameră.

— Bineînțeles! N-a fost complicat. Frumoasă cameră, a zis el, uitându-se de jur împrejur.

Apoi i-a căzut privirea pe cutia de la terapeuta sexuală. Thóra nu mai avea cum s-o dosească, așa că a zâmbit cu un aer stânjenit.

— Văd că am picat la țanc, a zis neamțul.

9

Thóra nu încercase niciodată obiecte precum cele care fuseseră în cutie. Dar era cât se poate de sigură că dispozitivele de acest gen păleau în comparație cu organul adevărat, la fel ca toate surugatele din lume, de altfel. Zâmbind în sinea ei, s-a ridicat în capul oaselor. Halatul era făcut ghem lângă pat și s-a întins alene să-l ia. Ce ciudat că nu se răsfăța mai des cu un asemenea tratament! Și-a pus halatul pe ea și a început să-și caute hainele prin cameră. Deși, cu câteva clipe mai înainte, fusese complet dezinhbată, voia să fie îmbrăcată cu ceva atunci când avea să vină Matthew. Se dusesse până la mașina pe care o închiriasse, ca să-și ia bagajele și să le ducă în camera pe care o rezervase. Din punctul ei de vedere, Matthew nu avea nevoie de o cameră a lui, dar a apreciat politețea de care a dat dovadă – neamțul nu pornise de la presupunerea că avea să sară direct în pat cu ea, deși exact asta făcuse până la urmă. A zâmbit iarăși în sinea ei, gândindu-se la cât de bucuroasă fusese să-l revadă și la faptul că venise, în ciuda obiecțiilor ei. Dar, din păcate, relația lor era sortită eșecului: Matthew era străin și nu prea îl vedea trăind în Islanda. Când se ridicase din pat ca să coboare până la mașină, Thóra încercase cu stângăcie să găsească un subiect de conversație, așa că îl întrebase ce părere avea de câștigătorul din acel an al Eurovisionului. Matthew îi aruncase o privire nedumerită și o întrebase dacă glumea... Ei bine, nu aveai cum să rezisti în Islanda mai mult de o săptămână dacă nu te interesa Eurovisionul. Thóra s-a grăbit să se îmbrace.

Matthew s-a întors în camera ei chiar în clipa când își punea cea de-a doua șosetă.

— Ah, a zis el cu un aer dezamăgit. Am uitat că ești campioană mondială la îmbrăcat în viteză.

Apoi a zâmbit și a adăugat:

— Ceea ce, bineînțeles, te face să fii foarte iute și când vine vorba să te dezbraci.

Thóra i-a răspuns tot cu un zâmbet:

— Și ce părere ai de hotel?

Matthew a aruncat o privire în jur și a ridicat din umeri.

— Excelent! Mă rog, e nițel cam neobișnuit. Dar ce naiba cauți aici? a zis el.

Apoi a adăugat repede:

— Nu că m-aș plânga. Nici vorbă.

— Lucrez pentru proprietarul hotelului. Are de gând să-i dea în judecată pe cei care i-au vândut proprietatea.

— Aha. Păi, ce, l-au tras în piept? a întrebat Matthew.

Apoi s-a apropiat de fereastră și a dat draperia la o parte ca să admire priveliștea.

— Minunat! a zis el, apoi s-a întors iarăși către Thóra.

— Ei, e o chestie cât se poate de caraghioasă. Proprietarul susține că locul e bântuit și că vânzătorii sigur știau chestia asta.

— Vasăzică, e bântuit, a spus el exact cu expresia pe care se aștepta Thóra s-o aibă judecătorul, presupunând că acel caz avea să ajungă vreodată în fața unui tribunal. Ei, nu mai spune!

— Afacerea lui de aici e foarte sensibilă la chestii de genu' ăsta, deci nu-i chiar atât de absurd pe cât îți închipui, i-a zâmbit Thóra. E un hotel New Age. Aici, chestiunile la ordinea zilei sunt câmpurile energetice, cristalele, vindecarea, clarviziunea, mâncarea organică, citirea aurelor și alte lucruri din aceeași categorie. Cei mai mulți dintre angajații hotelului sunt clarvăzători, dacă nu chiar mai rău... Așa că nu-s foarte încântați când vine vorba despre stafii.

— Mda, se-nțelege..., a zis Matthew, făcând o grimasă.

— Mă rog, a adăugat Thóra repede, stafiile nu-s tocmai o chestie neobișnuită în zona asta care a fost, timp de secole întregi, un centru al credințelor în supranatural, ca să zic așa. Prin partea locului circulă o legendă potrivit căreia ghețarul este locuit de un bărbat pe nume Bárður. Se zice că, după ce fiica lui a fost dusă de un aisberg tocmai în Groenlanda, a fost atât de îndurerat, încât a intrat în ghețar. Iar acum e considerat protectorul locului. Și cică ghețarul – sau acest Bárður – ar avea puteri supranaturale. Dar nu știu exact despre ce puteri e vorba.

— Un ghețar cu puteri supranaturale? a zis Matthew pe un ton extrem de uimit. Dacă înțeleg bine, e vorba doar de un munte pe vârful căruia zăpada nu se topește niciodată, nu?

— Ha-ha! Nu spun c-aș crede în chestiile astea, doar îți povestesc o legendă. Credința în puterea acestui ghețar a trecut dincolo de hotarele Islandei, iar la cumpăna dintre cele două milenii, au venit aici oameni din toate colțurile lumii, ca să întâmpine extraterestrii...

— Și bineînțeles că nu era vorba de o simplă aiureală, nu? Thóra a ridicat din

umeri.

— Opiniile au fost împărțite. Purtătorul de cuvânt al grupului a zis că extraterestrii chiar au venit. Dar numai cu spiritul. Adică fără vreo navă spațială sau alte chestii de genu' ăsta. Cică ar fi fost vorba de un fel de transport mental.

— Cuvântul-cheie din explicația asta e „mental”, nu-i așa? a zâmbit Matthew.

Thóra i-a întors zâmbetul.

— Se prea poate. Dar e un munte extrem de puternic.

— Și ce rol are cadavrul în toată povestea asta?

— Ah!... De fapt, cadavrul n-are nicio legătură cu chestiile astea spirituale. Cel puțin, eu așa cred. Dar proprietarul nu e întru totul de acord. După părerea lui, stafia a fost implicată cumva, i-a explicat Thóra cu un zâmbet stânjenit. Mă rog, tipul e destul de ciudat.

— Ei, nu mai spune! a comentat Matthew, încruntând ușor sprâncenele. Iar cadavrul a fost găsit aici, în hotel?

Thóra i-a povestit pe scurt unde fusese găsit cadavrul, că era vorba despre o femeie care lucra pentru Jónas și că lumea credea că fusese omorâtă.

— E suspectat cineva?

— Din câte știu, nu, i-a răspuns Thóra. Și nici nu cred că poliția a avut timp să-și facă o părere. Cazul e abia la început.

— Pentru binele tău, sper ca ucigașul să nu fie acest Jónas.

— Nu, sigur nu e el, a zis Thóra privind în gol.

Apoi a adăugat pe un ton precaut, străduindu-se să zâmbească:

— Întâmplarea face să am ceva care s-ar putea să arunce o oarecare lumină asupra cazului.

— Ai ceva? Ce anume? a întrebat Matthew, aruncându-i o privire iscoditoare.

— Ei bine, am jurnalul femeii care, după toate probabilitățile, e victima acestei crime. Mă rog, e mai degrabă o agendă, l-a lămurit Thóra cu fața roșie ca focul, dar încercând să pară cât mai relaxată.

— Poftim? a strigat Matthew. O cunoșteai pe femeia asta?

— N-am văzut-o niciodată în viața mea.

— Dar ai jurnalul ei? Cum se explică chestia asta?

— L-am găsit, a spus Thóra.

Apoi a adăugat cu și mai multă candoare:

— De fapt, l-am furat. Dar în mod accidental. Matthew a clătinat din cap:

— Mda, în mod accidental...

Apoi și-a împreunat mâinile ca pentru rugăciune și a ridicat privirea spre cer, spunând:

— Dă, Doamne, să n-o fi omorât-o pe arhitectă ca să-i ia jurnalul! Nici măcar în mod accidental!

Jónas stătea în picioare în holul de la intrare și se uita la trei detectivi în civil care se pregăteau să examineze mașina Birnei. Veniseră la hotel cu o dubă a poliției și opriseră pe o latură a parcarii. Apoi săriseră din mașină și, fără să stea de vorbă cu vreunul dintre angajații hotelului, au început să fotografieze mica mașină sport și zona din jurul ei. Vigdís îl sunase pe Jónas de la biroul de recepție imediat ce văzuse duba, iar el venise repede în hol.

— Ce-or fi făcând? a întrebat Vigdís.

Jónas a tresărit. Se uita cu atâta concentrare la detectivi, încât nu observase prezența lui Vigdís.

— Vai, ce m-ai speriat! a zis el, întorcându-se spre ea cu mâna la inimă, apoi s-a uitat iarăși afară. Examinează mașina Birnei, din câte îmi pot da seama. Dumnezeu știe de ce.

Vigdís a mijit ochii ca să vadă mai bine.

— Oare se gândesc c-a fost omorâtă în mașină sau ce? Jónas a clătinat din cap.

— Nu prea cred. Mașina n-a fost mișcată de-acolo de câteva zile. Parcă le-am zis chestia asta.

— Și ce dacă? a întrebat Vigdís. Adică ar fi putut foarte bine să fie omorâtă chiar aici, în mașină.

Jónas s-a răsucit pe călcâie și s-a uitat țintă la ea, spunând:

— Ce prostii poți să debitezi! Mai întâi de orice, nici măcar nu știm dacă e vorba de o crimă, așa că n-are niciun rost să ne-apucăm să ne întrebăm unde a fost comisă.

Vigdís a ridicat din umeri.

— Cine credeți că ar putea să se înece acolo, când apa e uite-atâta? a întrebat ea, ridicând mâna în aer și depărtând cam un centimetru degetul mare de arătător. Deci probabil că a fost omorâtă.

Tocmai când se pregătea să-i spună lui Vigdís s-o lase mai moale cu exagerările, Jónas l-a văzut pe unul dintre detectivi scoțându-și mobilul din buzunar. Ecoul slab al sunetului de apel s-a auzit tocmai din hol. Detectivul a răspuns, iar Jónas și Vigdís l-au urmărit în timp ce vorbea. Dintr-odată, acesta a ridicat privirea și s-a uitat în direcția holului. Privirea lui l-a fixat pe Jonas, care a simțit, brusc, un gol în stomac. Polițistul a terminat convorbirea fără să-și ia ochii de la Jónas, apoi a pornit spre intrarea hotelului.

— Uau! i-a șoptit Vigdís lui Jónas. Ați văzut? E clar că vine să stea de vorbă cu dumneavoastră.

Thóra a dat fuga în biroul lui Jónas. O sunase și îi ceruse să vină, fără să-i dea nicio explicație. Îi spusese doar că poliția îi aducea niște acuzații complet aiurite. Thóra avea senzația că remarcile lui Matthew în legătură cu Jónas fuseseră un fel de premoniție, iar preț de o clipă i-a trecut prin minte că poate ghețarul avea totuși puteri neobișnuite.

— Scuze! a zis ea după ce a ciocănit la ușa lui Jónas și a intrat. Jónas era roșu ca sfecla și stătea la biroul său cu fața spre cineva. Acel cineva stătea cu spatele la ea, dar s-a întors când a auzit-o întrebând pe un ton vesel:

— Totul e în regulă?

— Nu, cu siguranță nu-i în regulă, a tunat proprietarul hotelului, apoi s-a ridicat în picioare ca să tragă un al treilea scaun lângă birou. Polițistul era un tip mătăhălos de vârstă mijlocie. S-a ridicat cinci centimetri de pe scaun și a întins mâna spre ea. A fost suficient pentru ca Thóra să-și dea seama că era foarte înalt și corpolent.

— Bună ziua! Sunt Thórólfur Kjartansson. Detectiv.

Thóra a dat mâna cu el, apoi și-a îndreptat privirea spre Jónas și a întrebat:

— Care-i problema?

— Oamenii aceștia cred că, într-un fel sau altul, sunt implicat în moartea femeii găsite pe plajă, a zis Jónas pe un ton plin de lehamite.

A făcut un gest spre bărbatul din fața lui și a adăugat:

— Mi-a folosit computerul și imprimanta, apoi mi-a zis că are mandat să-mi confiscă telefonul mobil...

Jónas era atât de scârbit, încât a rămas dintr-odată fără cuvinte, așa că s-a mulțumit să arunce o privire înveninată spre Thórólfur.

— Înțeleg, a zis Thóra cu un aer calm. Mi-ați putea arăta mandatul? Sunt avocata lui Jónas și mi-a cerut să-i acord asistență juridică în împrejurarea de față.

Thórólfur i-a înmânat o foaie scoasă la imprimantă fără să zică nimic. Parcurgând textul în diagonală, Thóra a văzut că era un mandat emis de Tribunalul Islandez de Vest, prin care se autoriza confiscarea telefonului mobil al lui Jónas Júlíusson, oferindu-se drept temei faptul că această acțiune avea să contribuie la anchetă în cazul uciderii Birnei Halldórsdóttir. Inima Thórei a tresărit. Era scris negru pe alb.

— Vă pot întreba de ce este nevoie de telefonul mobil al clientului meu? a zis ea pe un ton calm.

— Credem că e posibil să conțină informații care ne-ar putea fi de ajutor, a răspuns Thórólfur fără să-și schimbe expresia.

— În telefoanele mobile sunt stocate tot felul de informații, a zis Thóra la fel de calm, încercând să-și amintească ce model era telefonul lui Jónas.

Unele informații puteau fi obținute de la compania de telefonie mobilă, ceea ce însemna că poliția nu încerca să afle pe cine sunase Jónas. Probabil că detectivii voiau să se uite în agenda lui sau în dosarul cu poze, presupunând că mobilul avea aceste opțiuni. Însă era un mandat destul de neobișnuit, pentru că poliția părea să fie interesată doar de telefon. Nu voiau să facă o percheziție obișnuită sau poate că cererea lor fusese respinsă de către judecător.

— Aici scrie că puteți să luați telefonul, dar nu se pomenește nimic despre cartela SIM. O poate păstra? a întrebat Thóra, nutrind speranța firavă că ceea ce voia poliția se afla pe cartelă, iar nu în telefonul propriu-zis.

Thórólfur a înhățat mandatul din mâinile Thórei.

— Aici scrie „numărul de telefon...”, a zis el uitându-se cu atenție pe foaie, iar când l-a găsit, a răsucit-o spre Thóra cu un aer triumfător, indicând locul cu degetul: 667-6767. Vedeți, asta e numărul lui Jónas⁴. Scrie și că numărul este înregistrat pe numele dumnealui. Dacă îmi dați telefonul fără cartelă înseamnă că nu-mi predați ceea ce scrie în mandat.

S-a sprijinit de spetează cu un aer satisfăcut și i s-a adresat lui Jónas:

— Deci trebuie să-mi predați telefonul. Thóra s-a uitat la Jónas.

— Te opui predării telefonului? Jónas a pufnit ca o balenă:

— Bineînțeles! Cum să mă descurc fără telefon? E drept că rețeaua nu-i tocmai bună în zonă, dar nu contează. E telefonul meu.

— Vă sfătuiesc să-i spuneți clientului dumneavoastră să predea ceea ce scrie în mandat. Dacă ar proceda astfel, ar fi foarte ne-înțelept din partea dumnealui.

Thórólfur nu putea ascunde faptul că această ciondăneală îl scotea din sărite.

— N-am omorât-o pe Birna, a strigat Jónas, lovind cu pumnul în masă. Cum vă puteți gândi la una ca asta?

— Nimeni nu susține așa ceva. Și cu atât mai puțin eu, a răspuns Thórólfur, mult mai calm decât înainte. Cu toate astea, comportamentul dumneavoastră trezește anumite suspiciuni.

— Care-s acuzațiile? a răcnit Jónas, lovind iarăși cu pumnul în masă, dar de data asta atât de tare, încât un suport pentru pixuri și alte obiecte au zbârnâit pe birou. N-am avut niciun rol în această crimă și insist să fac un test cu detectorul de minciuni ca s-o dovedesc! Dar n-am să vă dau telefonul!

Thóra s-a aplecat spre Jónas și l-a apucat ușor de mână, zicându-i:

— Jónas, în Islanda nu se folosesc detectoare de minciuni. În această țară, nu pot fi folosite ca probe. Te sfătuiesc să predai telefonul. Mai ales dacă n-ai făcut nimic rău.

---

⁴ În islandeză, atât în adresarea formală, cât și în cea informală se folosesc numele de botez. Astfel, când îl pomenește pe proprietarul hotelului, detectivul nu-i spune „domnul Júlíusson”, ci „Jónas”, fără să fie vorba de o adresare familiară sau lipsită de respect.

— Nici nu se pune problema! a zis Jónas pe un ton ferm. Și-a încrucișat mâinile pe piept și s-a sprijinit de spetează, ca și când ar fi vrut să-și întărească decizia. Apoi s-a aplecat spre Thóra și i-a șoptit la ureche:

— Nu trebuie să-mi ia telefonul sub niciun chip. Crede-mă, ar fi foarte nasol.

Apoi s-a sprijinit iarăși de spetează și i-a zâmbit polițistului.

— Bine, înțeleg. Dă-mi telefonul, i-a zis Thóra, privindu-l în ochi. Ai încredere în mine.

Jónas s-a uitat la ea cu un aer neîncrezător.

— Nu. Pentru că o să-l dai poliției.

— Jónas, ți-am zis să ai încredere în mine, a repetat Thóra, în-tinzând mâna spre el.

Neștiind ce să facă, Jónas, pur și simplu, se uita țintă la ea. După ce-a stat pe gânduri câteva clipe, a scos mobilul din buzunarul hainei atârnată pe speteaza scaunului. I-a întins Thórei telefonul, dar înainte să-i dea drumul, i-a spus:

— Repet, nu trebuie să-i dai mobilul. Thóra a încuviințat din cap.

— Am înțeles. Iar acum dă-mi-l.

Avocata a scos un oftat în clipa când Jónas a dat, în sfârșit, drumul telefonului. S-a simțit ușurată văzând că mobilul nu avea cameră foto.

— Vă rog să-mi dați telefonul, a insistat Thórólfur, întinzând hârtia ca să-și reafirme dreptul.

— O clipă, i-a zis Thóra.

Apoi și-a scos mobilul, i-a dat jos capacul din spate și i-a scos cartela SIM. La fel a făcut și cu mobilul lui Jónas, apoi a inversat cartelele între ele.

— Pofțiți, i-a zis ea detectivului, întinzându-i propriul mobil. Acesta este un mobil cu numărul 667-6767, înregistrat pe numele lui Jónas Júlíusson.

Apoi i-a zâmbit și a adăugat:

— Este exact ceea ce pretinde mandatul, dacă nu cumva am înțeles greșit ce scrie în el.

*

— Genial! Genial! a zis Jónas cu încântare după ce au intrat valvârtej în camera Thórei.

S-au dus repede acolo după ce Thórólfur dăduse un telefon ca să confirme că Jónas respectase condițiile impuse de mandat. Cu toate astea, urma să fie emis un alt mandat, cu o formulare mai precisă. Așa că Thóra se grăbea să afle ce anume nu voia Jónas să ajungă pe mâinile poliției.

— Matthew, el e Jónas. Jónas – Matthew.

Thóra s-a rezumat la aceste scurte prezentări, pentru că Jónas nu mai avea mult timp la dispoziție. Matthew a dat ușor din cap, vădit surprins de agitația

celor doi, dar n-a pus nicio întrebare. Thóra s-a întors spre Jónas și i-a zis:

— De ce naiba n-ai vrut să-i dai telefonul?

— Pentru că am în el niște numere pe care nu vreau sub niciun chip să le vadă poliția. Și niște mesaje, a adăugat el.

Apoi s-a aplecat spre Thóra și i-a șoptit la ureche:

— Din când în când, mai fumez niște iarbă... Am doi tipi care mă aprovizionează, iar numerele lor sunt în telefon. Probabil că s-au păstrat și mesajele pe care le-am mai trimis când nu mi-au răspuns. Iar din ele se poate deduce foarte ușor despre ce-i vorba.

Thóra a încuviințat din cap, fiind surprinsă de prostia lui Jónas. În plus, i s-a părut că era un semn foarte clar că nu putea avea nicio legătură cu uciderea Birnei. Judecând după felul în care își procura marijuana, sigur ar fi lăsat pe cadavrul arhitectei un bilețel cu numele lui dacă ar fi omorât-o el.

— Nu te pot sfătui să faci nimic ilegal, i-a spus Thóra. Poftim mobilul! Țin să te avertizez că nu mai ai mult timp la dispoziție. PIN-ul meu e 4036.

Jónas a pornit mobilul și a introdus codul PIN. A intrat direct în agenda telefonică și a șters două nume pe care Thóra a avut grijă să nu le vadă. Apoi a intrat în dosarul cu mesaje primite și a șters câteva dintre ele. Când a intrat în cel cu mesaje expediate, a strigat dintr-odată:

— Poftim?

Apoi și-a îndepărtat mobilul de ochi, ca să focalizeze mai bine.

— Ce dracu e ăsta?

Thóra s-a aplecat spre el și a pus mâna pe telefon.

— Ce-i? Ce-ai văzut?

Jónas a dat drumul mobilului.

— Ceva nu-i în regulă, a zis el, și se vedea limpede că era șocat. Thóra s-a uitat pe ecran și a citit primele cuvinte ale mesajului din capul listei, care probabil că era cel mai recent: „Hai să ne întâlnim la nouă pe pla...” A deschis repede mesajul, iar după ce l-a citit pe tot, a scos un oftat: „Hai să ne întâlnim pe plajă lângă peșteră în seara asta la 9 să discutăm despre ideea noastră. Jónas”. Thóra a văzut că mesajul era trimis joi la ora 19:25, cu o seară înainte să fie descoperit cadavrul.

— Să nu-mi zici că ăsta e numărul Birnei! a exclamat Thóra pe un ton agitat, dându-i mobilul înapoi.

Jónas l-a luat, s-a uitat la el, apoi la Thóra și a încuviințat ușor din cap.

10

— Totul e-n regulă? a întrebat Matthew în engleză, uitându-se pe rând la

Thóra și la Jónas, care rămăsese ținut locului, holbându-se la ecranul mobilului.

Thórei și lui Jónas le-a luat câteva clipe ca să-și recapete glasul. Cu toate că Matthew nu înțelesese aproape nimic din tot ce discutaseră, și-a dat seama că ceva nu era în regulă.

Jónas, care încă stătea cu gura căscată, s-a întors dintr-odată spre Matthew.

— Dar tu cine ești, de fapt? l-a întrebat el, simțindu-se ușurat că avea ocazia să se gândească la altceva decât la propriile probleme.

— E Matthew, prietenul meu din Germania. Înainte a fost detectiv, dar acum se ocupă de securitatea unei bănci nemțești. L-am cunoscut când mă ocupam de un caz, i-a explicat Thóra. Poți să ai încredere totală în el. Tot ce vorbim o să rămână între pereții ăștia.

— Dacă spui tu..., i-a răspuns Jónas, cu aerul că se îndoiește de asigurările ei. Dar nu pot să înțeleg ce s-a întâmplat. Nu eu am trimis mesajul ăsta. Jur!

Thóra i-a luat mobilul din mână și a început să-l învârtă cu un aer gânditor.

— Dar cineva l-a trimis, Jónas, iar tu ești, fără doar și poate, cel mai probabil candidat.

S-a întors către Matthew și i-a explicat problema, în timp ce Jónas aștepta în tăcere, cu un aer dezorientat.

— Repet, a intervenit el după ce Thóra a terminat. Nu eu am trimis mesajul ăla. Punct.

Jónas i se adresase lui Matthew în speranța că avea să-i obțină sprijinul.

— Ți-ai lăsat telefonul undeva în seara aia? a întrebat Matthew. Dacă nu tu ai trimis mesajul, atunci probabil că cineva s-a folosit de mobilul tău. Fie ca să trezească suspiciuni în legătură cu tine, fie ca s-o momască pe această Birna să vină pe plajă. S-ar putea să fie o persoană cu care, altminteri, n-ar fi vrut să se întâlnească.

— Oricum ar fi, e limpede că avem de-a face cu un criminal cu sânge rece, a zis Thóra. E vorba de un om care voia s-o omoare pe Birna și a pus la cale un plan. Ceea ce e neobișnuit pentru Islanda, în țara asta, crimele se comit, de obicei, în bucătărie, atunci când doi bețivi se iau la harță, iar unul dintre ei pune mâna pe un cuțit. Dacă, într-adevăr, e vorba de o crimă cu premeditare, înseamnă că Birna se afla într-o situație extrem de neobișnuită.

Thóra și Matthew s-au întors amândoi spre Jónas.

— E esențial să-ți aduci aminte unde erai la ora când a fost trimis mesajul, i-a spus ea. Ai obiceiul să-ți lași mobilul pe unde apuci?

— Tocmai asta e ideea, a răspuns Jónas. În zona asta rețeaua e foarte proastă, așa că n-ai de ce să iei mereu telefonul cu tine.

— Dar unde erai? Îți aduci aminte? a intervenit Matthew. Jónas s-a scărpinat în cap și a zis:

— Nu-mi amintesc. Mă rog, nu acum. Am nevoie de liniște ca să mă pot

gândi. Din păcate, în ultimele zile uit tot aproape instantaneu, pentru că, de obicei, nu contează.

— Iarba asta îți face praf memoria, Jónas, a zis Thóra. Ar trebui să-ți poți aminti unde erai, că doar vorbim de o chestie care s-a întâmplat acum două zile. Nu cumva a fost seara în care a avut loc întrunirea cu mediul din Reykjavik? Am văzut afișul la recepție.

Jónas s-a lovit cu palma peste frunte.

— Ah! Da, bineînțeles! Joi seara.

Apoi s-a uitat la avocată cu un aer foarte dezorientat spunându-i:

— Dar tot nu-mi pot aduce aminte ce-am făcut. Pentru că sigur n-am fost la întrunire.

— Bine, deci am reușit să facem un prim pas, l-a încurajat ea, dar trebuie să te străduiești în continuare. E foarte important.

Thóra s-a uitat iarăși la ecranul mobilului și a început să răsfoiască mesajele.

— Dar chestia asta mi se pare destul de ciudată, a zis ea cu un aer gânditor după ce le-a citit pe toate. De ce ar fi făcut Birna ceea ce scria în mesaj? Dacă aș fi primit de la tine, Jónas, un mesaj prin care mi-ai fi cerut să ne întâlnim pe plajă, mai întâi te-aș fi sunat ca să te întreb despre ce-i vorba.

— Birna nu și-ar fi pus problema asta, pentru că îmi sugerase să construiesc un mic restaurant acolo, dar nu eram foarte încântat de idee. Așa că ar fi dat fuga acolo, în speranța că mi-am schimbat părerea, i-a explicat Jónas.

— Știa și altcineva de ideea asta? a intervenit Matthew.

— Mai mult sau mai puțin... Birna vorbea destul de mult. Să zicem că discreția nu era virtutea ei cea mai mare.

Thóra îl privea țintă pe Jónas cu un aer foarte îngândurat.

— Dar, ia spune-mi, din moment ce nu tu ai omorât-o, cine ar fi putut s-o facă? Mi-ai descris-o ca pe o persoană încântătoare, pe care n-o antipatiza nimeni. Și îmi închipui că nu-s mulți cei care ar avea motive să omoare o arhitectă oarecare.

Jónas s-a uitat mai întâi la ea, apoi la Matthew.

— Hm... Poate că n-am zis tot adevărul. De fapt, era o mare scorpie. Niciunul dintre angajați n-o suporta. Îi trata de sus, își bătea joc de toate chestiile în care credem noi și așa mai departe. Așa că-s mulți cei care o urau. Dar nu știu câți ar fi mers atât de departe, încât s-o omoare. Mai exact, a adăugat el, nu știu pe nimeni – e o chestie prea monstruoasă.

— Pentru binele tău, sper că ți-a scăpat din vedere ceva foarte evident, a spus Matthew. Altminteri, poliția o să se concentreze doar asupra ta.

— Încearcă în continuare să-ți amintești unde ai fost joi seara, a intervenit Thóra. Între timp, Matthew și cu mine o să ne străduim să aflăm mai multe despre Birna. Pregătește-te să le predai poliștilor și mobilul. Să nu te opui! Probabil că

au văzut mesajul pe telefonul Birnei și vor să se uite în al tău ca să fie siguri. Să nu care cumva să-l ștergi! Chestia asta ar da și mai mult de bănuit.

— Serios? a întrebat el cu un aer posomorât.

— Și dă-mi cartela SIM! Poliția n-are nevoie de ea.

*

— Nu-mi dau seama de ce, dar sunt sigură că această crimă are legătură cu conacul sau cu proprietatea asta, a zis Thóra cu un aer gânditor, înhățând o bucată de sparanghel.

— Pe ce te bazezi? a întrebat Matthew, luând o gură de cafea. Stăteau pe niște șezlonguri pe pajiștea din spatele hotelului, admirând priveliștea asupra golfului Faxaflói.

— E mult mai probabil ca motivul să țină de prezent decât de trecut: iubire, bani, nebunie..., a continuat Matthew. Și se prea poate ca ucigașul să n-o fi cunoscut pe arhitectă; poate că a văzut o femeie singură și și-a pierdut controlul.

Thóra mesteca în continuare sparanghelul.

— Mesajul sugerează altceva, a zis ea.

Apoi, răsucind tulpina între dinți, a adăugat:

— Pur și simplu, am sentimentul că moartea ei e legată cumva de hotel. Ceva pare să fie în neregulă cu clădirea asta. Și cu jurnalul ei în care nu găsești niciun cuvânt despre iubire sau bani. Îți dă impresia că Birna era dependentă de muncă.

— Dar poate că e doar agenda ei de lucru. Poate că ținea și un jurnal intim, a sugerat Matthew, urmărind răsucirea sparanghelului în gura Thórei. Și nu știam că islandezele sunt rumegătoare, a adăugat el făcând o grimasă. Are gust bun?

— Ia și mănâncă! Îți ascute mintea, i-a răspuns Thóra, după care i-a oferit un sparanghel și a zâmbit când a văzut că, deși a strămbat din nas, el s-a străduit să guste. Sunt sigură că în jurnalul ăla se află ceva care ne-ar putea ajuta să descoperim criminalul.

Dar, văzând cum mesteca Matthew sparanghelul, și-a întrerupt reflecțiile.

— Ei, îți place? Dacă-ți pui și niște cizme de cauciuc, o să arăți exact ca un fermier islandez tipic.

Cauciucul e bun pentru cauciucuri, elastice și mingi de tenis, nu pentru încălțări, a zis Matthew, scoțând sparanghelul din gură. Ce-ar fi să ne uităm prin jurnalul ăla?

Thóra s-a ridicat în capul oaselor și a spus:

— Poate c-ar fi mai bine să facem altceva. În jurnal am dat și peste un plan al celeilalte ferme de pe proprietatea asta. Pe marginea lui erau tot felul de însemnări pe care poate c-o să reușim să le descifrăm dacă dăm o fugă până acolo.

S-a ridicat și Matthew în capul oaselor.

— Sigur, cum zici tu. Eu o să fiu bodyguardul, a zis el, făcându-i cu ochiul. Presimt că investigațiile astea or să te poarte prin tot felul de locuri dubioase. Deja ai intrat prin efracție în camera unei femeie moarte și i-ai furat un obiect personal, după care ai obstrucționat justiția, permițându-i lui Jónas să șteargă din mobil niște informații incriminatorie. Abia aștept să văd unde or să ducă toate astea.

*

— Uite, aici apare numele Kristín urmat de un semn de întrebare, a zis Thóra, arătându-i paginile pe care era desenat planul casei. Poate că de aici ar trebui să începem.

Se aflau în vechiul conac, în camera de lângă holul de la intrare și aveau de ales între a merge la etaj sau a explora parterul care, potrivit desenului din jurnal, ar fi trebuit să fie alcătuit din două camere de zi, o bucătărie, o debara, o toaletă și o cameră de lucru.

— Nu cumva camera marcată cu numele ăsta e la etaj? Și n-ar fi bine ca, mai întâi, să inspectăm parterul? a întrebat Matthew, uitându-se printr-o ușă din stânga lui.

— Sigur, a zis Thóra, închizând jurnalul.

Nu mai avea grijă să nu lase amprente pe el, pentru că își propusese să nu-l dea poliției decât dacă era obligată.

— Vai, în ce hal pute!

În casă domnea o duhoare ciudată a cărei sursă Thóra nu reușea s-o identifice. Era un miros de igrasie, praf uscat și naftalină. Un lucru era sigur: casa nu mai fusese aerisită ca lumea de câteva decenii.

— Pfui! a zis ea, acoperindu-și cu mâna gura și nasul. Matthew a inspirat adânc și a spus:

— În locul tău, aș încerca să mă obișnuiesc cu mirosul cât mai repede cu putință. După o vreme, n-o să-l mai simți.

Dar, deși încercase să facă pe grozavul, Matthew a strâmbat din nas imediat după ce a rostit aceste cuvinte.

— Pfui! a exclamat și el. Oare nu putem să deschidem o fereastră?

Au intrat în camera din stânga care, conform planului din jurnalul Birnei, era o cameră de lucru. Mânerul din lemn – gros și demodat – era foarte scurt, așa că Matthew a trebuit să-l înhațe zdravăn ca să poată deschide ușa care se cam deformată de-a lungul timpului. Thóra a fost surprinsă când a văzut cât de subțiri erau ușile de pe vremuri, în comparație cu cele moderne. A intrat în cameră după Matthew și s-au uitat de jur împrejur în tăcere.

— Nu prea avem ce vedea aici, a constatat el după ce s-au uitat prin bibliotecile de lângă pereți și au deschis sertarele unui scrin mare de sub fereastra

murdară. Sertarele s-au dovedit a fi la fel de goale ca bibliotecile – n-au găsit decât un creion vechi. Fusesse ascuțit cu un cuțit și nu avea gumă în celălalt capăt.

— Fii atent! i-a zis Thóra. Se pare că în bibliotecile astea au fost cărți până de curând.

I-a arătat stratul de praf de pe rafturi. Era gros în partea din față, dar mult mai subțire – aproape imperceptibil – în partea din spate. Matthew s-a apropiat să arunce o privire!

— Într-adevăr! Crezi că Birna a fost cea care a luat cărțile? Poate că erau valoroase.

Thóra a ridicat din umeri, spunând:

— Mă îndoiesc. În desenul din jurnal n-a menționat nimic despre nici o carte. Deși probabil că ar fi omis acest detaliu dacă avea de gând să le fure... Poate c-au fost luate de proprietarii anteriori. Jónas mi-a zis că avea de gând să vină să ia toate lucrurile din casă.

S-au aventurat mai departe și au dat peste două camere de zi care comunicau între ele. Mobila era demodată: o garnitură ponosită care, la vremea ei, probabil că fusese elegantă, un bufet impozant și o masă de mahon cu câteva scaune – în mijlocul mesei se afla un milieu decolorat. Erau și câteva măsuțe de perete, dar pe ele nu se afla niciun obiect decorativ. Pe pereți atârnau două tablouri: unul înfățișa o corabie, iar celălalt, ghețarul Snaefellsnes. Amândouă erau mult prea murdare ca să se poată citi numele autorului. Sertarele bufetului erau goale, la fel și vitrina.

— Ai curaj să te tolănești pe sofa? a întrebat-o Matthew, făcând un semn cu mâna spre tapiseria pe care, sub stratul de praf și murdărie, se ghicea un model floral. Tare aș vrea să văd cât de mare ar fi norul de praf.

— Nu, mersi! Așază-te tu, îți dau o sută de coroane. Matthew a înhățat-o de mână.

— Am în minte o recompensă mai tentantă decât banii.

— Am putea ajunge la o înțelegere, i-a zis Thóra zâmbind, apoi s-a uitat iarăși la sofa și s-a încruntat. Dar cred că cel mai bine ar fi s-o lași baltă; cred că praful nu s-ar liniști înainte să se înnopteze și s-ar putea să nu mai găsim drumul spre ieșire. Hai să ne uităm și în bucătărie.

Bucătăria nu era la fel de spațioasă precum celelalte camere, dar era la fel de ponosită: dulapurile din lemn vopsit aveau un aer modest, iar chiuveta era mică și adâncă. În comparație cu o bucătărie modernă, suprafața pentru gătit era destul de redusă, dar spațiul din jurul mesei era mult mai mare. În cuiele de pe perete atârnau linguri de lemn și o paletă din oțel pentru pește, iar pe mașina de gătit era un ibric de cupru.

— Ce ciudat că au rămas aici toate lucrurile astea, a zis Thóra, uitându-se de jur împrejur.

Matthew a deschis unul dintre dulapuri și a găsit tot felul de căni și pahare.

— Păi, e genul de treabă care te plictisește îngrozitor. O lași pe mai încolo, dar până la urmă n-o mai faci deloc. Poate că proprietarii au murit, iar moștenitorilor nu le trebuiau toate vechiturile astea, pentru că aveau și ei mobilă și cești de cafea... Așa că, pur și simplu, le-au lăsat aici.

Dar s-a oprit dintr-odată și a făcut un semn cu mâna spre o cutie de carton așezată pe unul dintre scaune.

— Ia uite! Ce-i asta?

S-au apropiat de cutie și au văzut că în ea se aflau niște obiecte înfășurate în foi de ziar. Lângă cutie se afla un teanc de reviste. Thóra a luat un număr în mână ca să vadă data.

— E din mai. Înseamnă că foștii proprietari au fost aici de curând ca să ia niște lucruri... Iar ăsta ce-i? a continuat ea, făcând un semn spre un termos pe care nu-l văzuse până atunci din pricina cutiei. ăsta nu-i tocmai vechi...

A luat termosul în mână și l-a agitat. Înăuntru era niște lichid. Thóra a desfăcut capacul și a mirosit cu precauție.

— Cafea... Probabil că l-au lăsat aici Elín și Börkur, foștii proprietari, sau oamenii pe care i-au trimis să ia lucrurile, a zis ea, punând termosul jos.

— Dar cine sunt, mai exact, acești Elín și Börkur? Și știi cumva dacă au locuit aici? a întrebat Matthew.

— Sunt doi frați între două vârste care au primit moștenire această proprietate. Habar n-am dacă au locuit aici, deși nu prea cred, la cât de vechi sunt toate lucrurile din casa asta, a zis Thóra, aruncând o privire către ustensilele din bucătărie. Nu păreau să aibă mai mult de 50 de ani, iar chestiile astea sunt mai vechi de-atât și de-aia nu cred că au fost crescuți aici.

— Dar de ce s-au hotărât să-și ia lucrurile tocmai acum? a întrebat Matthew. Îmi închipui că au vândut proprietatea acum câțiva ani. Că doar aripa nouă a hotelului n-a fost construită în câteva luni!

— Ai perfectă dreptate! Cred c-au fost îmboldiți de ideea lui Jonas de a construi o anexă la conacul ăsta, deși, ulterior, a renunțat la ea.

Thóra a deschis pe rând toate sertarele din bucătărie, dar n-a dat peste niciun obiect care să-i atragă atenția.

În cele din urmă, au terminat de inspectat parterul, dar n-au găsit nimic interesant. Debaraua era plină cu lucruri care se vedea limpede că stăteau pe rafturi de zeci de ani; li se alăturaseră câteva cutii noi de carton pline cu cărți vechi și prăfuite. Au deschis doar două cutii și au presupus că celelalte conțineau obiectele decorative adunate din camerele de zi și restul cărților din bibliotecă. Thóra l-a lăsat pe Matthew să verifice baia, iar expresia pe care o avea când s-a întors i-a dat de înțeles că nu pierduse nimic.

— Hai să mergem la etaj, a zis ea, cu fața palidă, pornind cu pas iute spre scară.

Mai întâi au aruncat o privire pe ușa care ducea în pivniță, dar, întrucât nu era niciun pic de lumină înăuntru, Thóra a hotărât că nu era o urgență să coboare acolo. Așa că au urcat la etaj. Când au ajuns pe palier, au văzut cinci uși, toate închise. Prima pe care Matthew a încercat s-o deschidă s-a dovedit a fi încuiată. A dat să pună mâna pe clanța următoarei uși, dar s-a oprit dintr-odată, spunând:

— Ia uită-te pe desen și spune-mi unde-i baia de la etaj. După ce a consultat jurnalul, Thóra i-a propus să arunce o privire prin camera pe care Birna scrisese: Kristín.

— Cred că asta o interesa cel mai mult pe arhitectă, a zis Thóra, făcând semn cu mâna spre o ușă.

— N-o să te iert niciodată dacă mă tragi în piept și mă pui să deschid ușa unei alte băi, a zis el înainte să pună mâna pe clanță.

— Ai să vezi, a zis Thóra, împingând ușa chiar în clipa când Matthew a apăsat pe clanță.

Au intrat într-o cameră de copil în care era de presupus că dormise o fetiță. Un ursuleț de pluș zdrențuit era așezat în fund la căpătâiul unui pătuț vopsit în alb. Îi lipsea un ochi. Era mișos și cafeniu – mai puțin pe piept, care era făcut dintr-un material cenușiu –, iar membrele îi erau prinse cu nasturi negri de oțel. La gât avea o fundă roșie decolorată. Thóra s-a înduioșat când a văzut că, de-a lungul anilor, funda se pleoștise sub acțiunea implacabilă a legii lui Newton, iar acum atârna pe pieptul ursulețului. Lângă el era o păpușă ponosită ai cărei ochi vopsiți priveau țintă spre peretele opus.

— Chestia asta mi se pare foarte ciudată, a zis Thóra cu un aer foarte uimit.

— Într-adevăr, locatarii au plecat în grabă. Ia uite! Matthew s-a apropiat de o policioară cu câteva cărți prăfuite. Sub policioară era un birou vopsit în alb pe care se afla o foaie cu un desen pe jumătate terminat. De jur împrejurul ei erau împrăștiate câteva creioane colorate. A luat desenul în mână ca să se uite la el mai cu atenție. Foaia avea colțurile îndoite și era acoperită cu un strat de praf cenușiu. Matthew a suflat și a stârnit un norișor pe care l-a îndepărtat cu mâinile.

— Copilul nici măcar n-a avut timp să termine desenul. Thóra s-a uitat la foaia din mâna lui Matthew. Probabil că fusese făcut de un copil doar cu puțin mai mare decât Sóley, fiica ei de șase ani. Înfațișa o casă incendiată, cu flăcări care ieșeau prin acoperiș, încolăcindu-se unele în jurul celorlalte. Desenul nu era colorat decât pe jumătate.

— Ce subiect ciudat, a zis Thóra, punându-l pe birou. Crezi că e un desen al casei în care ne aflăm?

— Nu, nu cred, a zis el, scuturând din cap. E drept că e un desen de copil, dar se vede clar că locuința n-are etaj, s-a încruntat el ușor. Iar ușa e foarte mare.

Thóra i-a arătat cu degetul una dintre ferestre.

— Iar ăștia-s niște ochi? s-a aplecat ea ca să vadă mai bine. Măi să fie!

Copilul a desenat pe cineva în casă. Uite, e și o gură deschisă. Dar nu se vede nasul.

Matthew s-a aplecat și el:

— Într-adevăr, desenul are un subiect tare drăgălaș... Poate că e făcut de un copil mai ciudat.

— Sau poate c-a văzut ceva înfricoșător, a adăugat Thóra, întorcându-se cu spatele la birou. Cred c-ar trebui să aflăm câte ceva despre familia care a trăit aici și motivul pentru care s-a mutat. Știu că pe bărbat îl chema Grímur și cred c-a avut o singură fată care era atât de mică atunci când a murit, încât e puțin probabil ca ea să fi făcut desenul. Dar nu-i exclus ca, după ce au plecat, să se fi mutat aici o altă familie.

S-a apropiat de o ușă mică montată în perete și, împingând-o ușor, a văzut că era un șifonier. Pe o bară atârnavau mai multe umerase, iar pe două dintre ele încă erau haine: un pulover mic și o rochie largă și subțire din bumbac. Amândouă erau prea mari ca să-i fi aparținut Eddei, care, potrivit albumului de fotografii găsit în pivniță, murise după ce intrase în al patrulea an de viață.

— Ce-o fi acolo, în spate? a întrebat Matthew, făcând un semn cu mâna spre peretele din spate al șifonierului.

Thóra a vârât capul înăuntru și a zărit o placă dreptunghiulară care nu era la același nivel cu peretele. A împins-o ușor și a văzut că s-a dat în spate.

— Uau! a strigat ea. E o mică ușă cu balamale. Și o scară care duce în sus.

S-au uitat pe rând în gaura aceea întunecată, apoi Matthew și-a scos cheia de la mașină, care era prevăzută cu un becuț, ca să lumineze scara.

— Ei, ia uite! a exclamat el, făcând un semn cu mâna spre una dintre trepte. O urmă de picior în stratul de praf. Deci cineva a urcat pe-aici.

— Birna! Sigur a fost Birna! a zis Thóra. În jurnal pomenește ceva și de starea grinzilor. Voia să vadă cât de deteriorate erau. Probabil că scara asta duce în pod. Ce zici, urcăm?

I-a aruncat o privire lui Matthew, care i-a răspuns cu un zâmbet.

— Da, sigur, dar așteaptă-mă nițel aici! Mă duc să iau un cuțit: ca să pot intra pe-acolo, nu trebuie decât să-mi tai mâna sau poate chiar și umărul... Sigur nu încap prin gaura aia, a adăugat el, făcând un semn spre ușiță.

— Atunci dă-mi cheia, a zis Thóra.

A prins-o în dinți, apoi s-a vârât în șifonier și s-a strecurat prin deschizătura aceea îngustă. Înainte să pornească în sus pe scări, s-a întors spre Matthew și i-a spus zâmbind:

— La revedere! Te omor dacă dau peste vreun șobolan!

A pășit pe prima treaptă, dar, gândindu-se mai bine, s-a întors și a scos capul prin gaură, spunând:

— Sau peste vreun șoarece! Deci același lucru e valabil și dacă se întâmplă să

calc pe un șoarece.

Podul era complet gol. Thóra a îndreptat lumina slabă a becului spre podea și a văzut urmele pașilor Birnei. Călca cu teamă, pentru că nu știa dacă avea s-o țină podeaua. Arhitecta era mult mai mică – cel puțin, atunci când fusese în camera ei, văzuse că hainele Birnei erau mult mai scurte decât ale ei. Thóra ar fi preferat să arunce o privire prin pod stând pe trepte, dar când lumina micii lanterne a dat peste ceva lucios lângă unul dintre stâlpii de susținere, n-a putut rezista tentației de a se apropia. A înaintat cu multă grijă pe podeaua care scârțâia și gemea la fiecare pas, așteptându-se ca, din clipă în clipă, să se prăvălească peste Matthew, care poate se afla chiar sub ea. Sau, mai rău, putea să pice în baie... A îndreptat lanterna spre podea și a văzut că Birna – sau cine urcase în pod înaintea ei – fusese și pe acolo. Când, în cele din urmă, a ajuns lângă stâlpul de susținere, a scos un oftat de ușurare. S-a aplecat și a luminat obiectul care îi atrăsese atenția.

Aur! Sau aproape... Thóra a zâmbit și a luat de jos o insignă împodobită cu două aripi. Părea să fie o insignă de pilot sau ceva asemănător, iar Thóra se uita nedumerită la ea în lumina slabă. A pus-o la loc și a ridicat de pe podea o ceașcă de porțelan spartă, în care se aflau o linguriță de argint înnegrită, doi dinți de lapte care își păstraseră culoarea albă și un crucifix montat pe un lăntișor de pus la gât. A găsit și un teanc ordonat de postere încrețite care înfățișau vedete de cinema. Thóra a dat să se ridice în picioare, dar a rămas împietrită tocmai când se pregătea să-și îndrepte genunchii. A luminat stâlpul, apropiindu-se și mai mult de el. Pe lemn fusese scrijelit ceva. S-a așezat în așa fel, încât să poată citi ceea ce scria.

— Matthew! a strigat ea. Am dat de numele Kristinei!

— Ce-ai zis? a întrebat el.

S-a aplecat iarăși, ca să mai citească o dată inscripția și s-o memoreze pentru a i-o spune lui Matthew – era limpede că n-o auzise ca lumea.

*tati a omorât-o pe kristín
îl urăsc pe tati*

11

— Da, în cele din urmă au hotărât să vină să-și ia lucrurile de acolo, după cum ți-am zis, a lămurit-o Jónas, sprijinindu-se de speteaza scaunului.

Se relaxau lângă șemineu, într-un separeu de la capătul barului, înconjurați de pozele vechi care împodobeau pereții.

— I-am cerut Birnei să-i anunțe că urmează să construim o anexă la conac și că pot veni să ia tot ce vor înainte de începerea lucrărilor. Până la urmă, am renunțat la planul inițial, dar ei tot au venit să-și ia vechiturile. Habar n-am în ce

stadiu sunt. Cel puțin, nu ne-au anunțat nici pe mine, nici pe ea că ar fi terminat.

Matthew a luat o gură de bere.

— Au stat vreodată aici? a întrebat el.

— Nu, nu mi-au cerut niciodată să se cazeze la hotel. Dar au venit aici de câteva ori și au mâncat la restaurant.

— Au venit amândoi sau doar Elín?

— Habar n-am, a zis Jónas. Dar îmi aduc aminte că au venit într-un grup mai mare: Elín cu fiică-sa, iar Börkur cu nevastă-sa și fiu-su. Nu știu dacă veniseră pentru o vizită de o zi ori dacă se cazaseră undeva prin împrejurimi. Vigdís mi-a zis că fiica a venit la recepție o dată sau de două ori ca să ceară niște cutii de carton. Din câte îmi amintesc, mai au o proprietate aici, în peninsulă, așa că s-ar putea să fi rămas acolo peste noapte. Cred că au o casă și în Stykkishólmur sau în Ólafsvík, pe care o folosesc pe post de casă de vacanță.

— E posibil ca vreunul dintre ei să fi avut ceva de împărțit cu Birna? a întrebat Thóra.

— Din câte știu, nu, a zis Jónas. Birna a stat de vorbă cu Börkur, dar mi-a zis că s-au înțeles bine. Ea voia să afle informații despre perioada în care fermele astea încă erau locuite. Cred că spera să obțină de la el niște hărți sau ceva de genul ăsta.

— Și a găsit vreuna? a întrebat Thóra.

— Nu, nu cred, i-a răspuns Jónas. Börkur n-avea așa ceva. Dar știu c-a lăsat-o să se uite prin vechiturile din pivnița de la Kirkjustétt și prin cele de la Kreppa, celălalt conac.

— Îți aduci aminte ca Birna să fi pomenit de numele Kristín? a întrebat Thóra. Sau să fi întrebat de cineva cu numele ăsta?

Jónas a dat din cap și a spus:

— Parcă nu. Dar cine e Kristín?

— N-am nici cea mai vagă idee, a zis Thóra. Sigur n-are nici-o legătură cu cazul anchetat de poliție. I-am găsit numele în... dar Thóra a reușit să se oprească înainte să pomenească de jurnalul Birnei. Ăă... gravat pe un stâlp din conac. Poate că nu-i decât numele unui animal de companie, o pisică sau poate chiar un miel. Credem c-a fost scrijelit de un copil.

— Kristín e un nume ciudat pentru o pisică, a zis Jónas. Dar nu-mi aduc aminte ca Birna să fi pomenit de vre-o Kristín – nici femeie, nici pisică.

Au tăcut cu toții câteva clipe. Thóra a luat o gură din vinul alb pe care Jónas îl comandase pentru ea și s-a uitat împrejur. Separeul era foarte intim și avea un aer arhaic, deși făcea parte dintr-o anexă modernă.

— Sunt din partea locului? a întrebat Thóra, făcând un semn spre fotografiile vechi de pe pereți.

— Ah, nu, le-am cumpărat de la un anticariat. Habar n-am cine sunt oamenii

ăștia! Le-am cumpărat la sugestia Birnei, i-a explicat Jónas, uitându-se pe pereți. O idee de mare efect!

Matthew și Thóra au încuviințat din cap.

— Poate c-ar fi bine să ceri permisiunea familiei să folosești câteva dintre fotografiile din pivniță. Sunt mai multe albume care cred că le aparțineau foștilor locatari; am văzut și câteva rame... Poate că ar spori farmecul locului. De fapt, le-am luat la mine în cameră pe cele mai multe dintre ele, ca să le studiez pe îndelete. Poți să arunci și tu o privire. Jónas s-a înfiorat și a zis:

— Mai bine nu! Oricum, mersi pentru propunere... Cu cât știu mai puțin despre ele, cu atât mai bine.

— Dar în care dintre fotografii ai recunoscut stafia? l-a întrebat Thóra. M-am uitat pe ele și mi-am făcut o idee despre care ar putea fi.

— Era o fotografie înrămată în care apărea o fată, i-a răspuns Jónas. Blondă. Era imaginea leită a făpturii care mi-a apărut în oglindă.

— Deci nu era un copil, a comentat Thóra. Eu aveam impresia că e vorba de un copil.

Singura fotografie înrămată pe care o găsisese în pivniță era cea a lui Gudný, cea pe care o pusese pe noptieră. Dar în ea Gudný nu mai era o copilă, ci o adolescentă în toată regula.

— Mă rog, copil..., a zis Jónas. Era o fată. Mult mai tânără decât mine. Pentru mine, e un copil, ce mai.

— Și ești sigur c-ai văzut-o în oglindă? a intervenit Matthew, a cărui expresie era foarte grăitoare pentru părerea lui despre acel incident. Sigur n-ai visat?

— Sigur! a zis Jónas pe un ton ferm. Nici nu-ncape discuție! M-am întors la hotel foarte obosit, ceea ce explică multe lucruri. Pentru că, atunci când ești epuizat, mijloacele de apărare ale minții slăbesc foarte mult și ești mai deschis față de fenomenele supranaturale. Chiar am văzut stafia, crede-mă!

— Bine, a zis Thóra. Hai să lăsăm chestia asta deoparte până una-alta. Spune-mi, ai mai încercat să-ți amintești unde erai joi seara?

— Ah, da. Și am făcut progrese. Mi-am adus aminte că eram aici chiar înainte să înceapă întrunirea, apoi am hotărât să nu particip. Îmi era teamă de ce-ar fi putut să iasă.

— Teamă? nu s-a putut abține Matthew. Teamă de ce?

— De ce ar fi putut ieși la iveală. Țsta e un loc rău și nu mă simt în stare să aud chestia asta confirmată de sufletele de pe lumea cealaltă, a zis Jónas cu cel mai natural aer din lume. Așa că am hotărât să ies la plimbare, ca să-mi regenerez centrul energetic. Era o ceață joasă, ceea ce întotdeauna îmi e de mare ajutor când fac asta.

Thóra s-a grăbit să intervină înainte ca Matthew să înceapă să-l întrebe despre regenerarea centrilor energetici:

— Și te-ai întâlnit cu cineva în timp ce-ți făceai plimbarea?

— Nu, a zis Jónas. Cu nimeni. Vremea era destul de mohorâtă, unde mai pui că nu-s mulți oameni pe-aici, așa că, în afară de mine, nu mai era niciun suflet de om prin împrejurimi.

— Uiți de Birna, l-a corectat Thóra. Și de criminal. Probabil că și ei erau pe-afară tot cam atunci.

Apoi i-a aruncat o privire rugătoare și a adăugat:

— Să nu-mi spui că ai fost în golful unde a fost găsit cadavrul Birnei!

— Nu, n-am ajuns până acolo. Eram foarte tulburat, așa că m-am învârtit prin zonă. Vorbisem cu cineva din partea locului să desfunde țeava de scurgere de sub drumul spre hotel și venise tocmai în ziua aia, dar, la un moment dat, trebuise să plece și lăsase groapa neastupată și treaba neterminată. Cei care veniseră la întrunire în seara aia fuseseră nevoiți să-și lase mașinile pe marginea drumului principal și să meargă pe jos până la hotel. Doi kilometri... Sunt sigur că mulți nici n-au mai venit, ci au preferat să se întoarcă acasă. Ca să nu mai zic de cei care s-au trezit cu mașinile blocate în parcare...

— Și când a terminat omul treaba? a întrebat Matthew.

— A doua zi la prima oră, i-a răspuns Jónas iritat, fiind supărat în continuare pe muncitorul buclucaș. După ce i-am zis vreo două, a venit și a făcut totul imediat.

— Asta înseamnă că nicio mașină n-ar fi putut să plece de la hotel și nici să ajungă până la golful unde probabil c-a fost omorâtă Birna în seara aia? a întrebat Thóra.

— Exact, n-ar fi avut cum, pentru că era o ditamai groapa în mijlocul drumului, a zis Jónas.

— Aveai mobilul la tine când ai ieșit la plimbare? l-a întrebat Matthew.

Jónas a răspuns fără să stea pe gânduri:

— Cu siguranță, nu! Pentru că emite unde care mă perturbă când îmi regenerez centrul energetic.

Matthew s-a încruntat și se vedea că era gata să-i ceară lui Jónas niște explicații pe această temă, dar chiar în clipa aceea s-a apropiat de ei Vigdís, care ținea în mână niște foi scoase la imprimantă.

— V-am adus listele pe care mi le-ați cerut, a zis ea, întinzându-i lui Jónas două foi. Aici sunt numele clienților care au fost cazați la hotel în nopțile de joi și vineri, iar aici, numele celor care, deși își făcuseră rezervări, sau n-au mai venit, sau le-au anulat.

Le-a zâmbit fals Thórei și lui Matthew, apoi s-a scuzat:

— Trebuie să mă întorc la recepție să răspund la telefon.

S-a răsucit pe călcâie și a plecat, iar Jónas a trebuit să strige după ea ca să-i mulțumească. Apoi s-a uitat un pic pe liste și i le-a dat Thórei.

— Foile astea au fost scoase la imprimantă din sistemul de rezervări al hotelului, deși probabil că n-au cum să ne fie de mare ajutor. Nu-mi pot imagina că Birna a fost omorâtă de unul dintre clienții hotelului. Chestia asta mi se pare de neconceput.

— Nu se știe niciodată, i-a întors-o Thóra, apoi s-a pus pe citit – lista nu era lungă. Nu prea vine lumea pe-aici sau ce? Că nu-s multe nume pe listă.

— Ah, nu-i vorba de asta! i-a răspuns Jónas, dând impresia că se simțea puțin ofensat. Dar hotelul e rezervat în întregime doar în toiuil verii. Sezonul turistic e atât de scurt, încât abia dacă îi poți spune „sezon”... M-am gândit ca iarna asta să organizez aici tot felul de evenimente, ca să atrag cât mai multă lume. Altminteri, o să fie pustiu.

Thóra a încuviințat din cap fără să-și ia ochii de pe listă.

— De aici rezultă că joi-noapte au fost ocupate opt camere, iar vineri, zece.

— Cam așa. Mă rog, n-am obiceiul să memorez cifre, dar probabil că atâția clienți am avut, a zis Jónas, apoi a luat o gură de bere. Asta-i bere organică, i-a lămurit el, punând paharul la loc pe masă, apoi și-a șters spuma de pe buza de sus.

Thóra a observat că Matthew a ridicat ușor din sprâncene, mirosindu-și berea cu un aer bănuitor. Thóra s-a grăbit să continue, înainte ca musafirul ei să înceapă să-l chinuiască pe Jónas cu întrebări despre procesul de fabricație.

— Îl cunoști pe vreunul dintre oamenii de pe listă? a întrebat ea, aplecându-se spre Jónas cu foile în mână. Ai clienți fideli, de exemplu?

— Am deschis hotelul de foarte puțină vreme, așa că, din păcate, încă nu avem o clientelă regulată. Dar ar trebui să-i țin minte, a zis Jónas, punând degetul pe primul nume. Ia să vedem, domnul și doamna Brietnes... Ah, nu! E un cuplu de bătrâni din Norvegia și e foarte puțin probabil să fi avut vreun amestec în nenorocirea asta.

Apoi a mutat degetul mai jos.

— Karl Hermannsson. Nu-mi amintesc de el. Se pare că n-a stat aici decât o noapte. Dar îmi aduc aminte de cuplul ăsta: Arnar Fridriksson și Ásdís Henrýsdóttir. Au mai fost pe la noi. Sunt interesați de ceea ce facem aici și vor să profite de oferta noastră. Nu cred să aibă vreo legătură cu moartea Birnei, Dar, ia stai nițel! Cine-i acest Thröstur Laufeyjarson? s-a întrebat Jónas. Ah! Gata, știu! E caiacistul care s-a antrenat în zonă; se pregătea pentru un concurs. Și-a rezervat camera până miercurea viitoare. E foarte tăcut și posac. Ar putea foarte bine să fie un criminal.

— Sau nu, a intervenit Thóra, pentru că, din câte știa, criminalii nu erau mai tăcuți decât ceilalți oameni. Dar ce-i cu străinii ăștia? l-a întrebat ea, arătându-i cu degetul următoarele nume.

— Domnul Takahashi și fiul său, a lămurit-o Jónas cu un zâmbet. Mult, mult prea politicoși ca să omoare pe cineva. Amândoi sunt foarte liniștiți, unde mai pui

că tatăl se reface după un tratament împotriva cancerului. Iar fiu-su nu pleacă niciodată de lângă el... însă nu-mi dau seama cine-s ăștia doi: Björn Einarsson și Gudný Sveinbjörnsdóttir. Nu știu de unde să-i iau... Ei bine, pe bătrânul ăsta ar trebui să-l recunoști, Thóra: Magnús Baldvinsson, politician de stânga.

Când a auzit numele, Thórei i-a apărut imediat în minte chipul bărbatului în vârstă pe care îl văzuse în sala de mese la prânz.

— Ah, da! L-am văzut la masă. Am citit un articol despre el zilele trecute. E bunicul lui Baldvin Baldvinsson, consilierul local care se pare că are o carieră fulminantă în politică. Păi, și ce cauți aici?

— Cred c-a venit să se relaxeze. Nu-i foarte vorbăreț, dar mi-a zis că a copilărit la țară, undeva în apropiere. Îmi închipui că, după ce îmbătrânim, sufletul și mintea ni se întorc la locurile prin care am umblat odinioară..., a meditat el, apoi și-a mutat degetul mai jos. Nu-mi aduc aminte de această Thórdís Róbertsdóttir, habar n-am cine e! Dar îl știu pe Robin Kohman, e un fotograf care a venit să facă niște poze; lucrează pentru o revistă de turism care vrea să publice un material despre vestul Islandei și despre fiordurile de vest. O vreme a stat cu el și un jurnalist, dar a plecat – miercuri sau poate chiar marți... Iar Teitur e un broker care stă aici de câteva zile; un tip plăcut, dar un pic arogant. S-a rănit ușor într-un accident de călărie și am crezut c-o să plece, dar încă e aici... Iar celelalte nume nu-mi spun nimic. Nu știu pe nimeni dintre cei care au venit vineri sau care și-au anulat rezervările, a încheiat el, punând foile pe masă.

— Te deranjează dacă încerc să stau de vorbă cu oamenii ăștia? I-a întrebat ea, luând listele în mână.

— Nu, deloc, a liniștit-o Jónas, ridicându-se în picioare. Dar ai grijă să te porți frumos cu ei, să nu care cumva să se simtă ofențați.

I-a aruncat o privire piezișă lui Matthew și i-a șoptit Thórei în islandeză:

— Nu-l lăsa să interogheze pe nimeni! Și ai grijă ca totul să pară o simplă discuție, a sfătuit-o el, apoi s-a îndreptat de spate, lovindu-se cu palma peste coapsă. Mă duc să văd ce fac polițiștii. Au venit să cerceteze camera Birnei, habar n-am ce-și închipuie c-or să găsească acolo.

Matthew i-a făcut Thórei cu ochiul și a zâmbit.

— Ai dreptate, sigur n-or să găsească nimic acolo, a zis el pe un ton calm.

— Și mi-au luat telefonul, a adăugat Jónas, așa că cel puțin o vreme o să fie ocupați să transcrie tot ce e în el.

*

Steini stătea pe gânduri, privind pe fereastră. Judecând după traficul de pe drum, ar fi putut crede că era singur pe lume: nicio mașină, niciun suflet de om. Deja se uitase la televizor cât pentru o viață. Deși avea doar 23 de ani. Dacă viața

lui s-ar fi desfășurat normal, altfel ar fi stat lucrurile. Nu așa trebuia să se întâmple. Ba chiar aștepta uneori să vină cineva și să-i spună că totul fusese o neînțelegere. Că nu i se întâmplase lui, ci altcuiva. Nu i-ar fi păsat cui, câtă vreme ar fi fost vorba de altcineva. „Ne pare rău că te-am făcut să treci prin toate astea, amice, dar uneori se mai întâmplă și astfel de încurcături. Gata, acum poți să te ridici în picioare. A fost doar o neînțelegere. Mașina ta n-a fost dată la fier vechi. Era mașina altcuiva. Iar tu nu te afli în ea.” în cameră a răsunat râsul unui însingurat. Probabil că era al lui...

Când și-a schimbat poziția, i s-a oglindit chipul în geam. S-a dat înapoi, coborându-și gluga și mai mult peste față, ca să i se vadă cât mai puțin din chip. Nu avea să se obișnuiască niciodată. Niciodată! Cu gesturi sigure, Steini a înhățat roțile scaunului și s-a îndepărtat de fereastră. Dar oare unde era Berta? Promisese că avea să vină și întotdeauna se ținea de cuvânt. Ce faptură minunată era! Habar n-avea cum s-ar fi descurcat fără ea. Terapeuții, doctorii și psihiatrii sau cum s-or mai fi numind îl tot băteau la cap să meargă la Reykjavik, să se înscrie la universitate și să facă ceva cu viața lui, care nu se terminase numai pentru că se simțea atât de rău. Îi spuneau că dacă ar fi urmat un program de recuperare adecvat, ar fi fost posibil să se descurce fără scaunul cu roțile în cea mai mare parte a timpului – deși, e drept, procesul avea să fie dificil și dureros. Oamenii ăia, pur și simplu, nu-l înțelegeau. Trebuia să stea acolo. Pentru că acolo era locul lui. Numai la țară se simțea ca acasă. În împrejurimi locuiau puțini oameni, iar cei mai mulți dintre ei îl cunoșteau. Și niciunul nu era șocat când vedea masca îngrozitoare care devenise fața lui. În Reykjavik, lucrul ăsta i s-ar fi întâmplat de câteva ori pe zi. Ar fi fost un chin îngrozitor pentru el și, în scurtă vreme, ar fi murit. Tocmai de aceea îi purta Bertei o recunoștință fără margini. Ei i se datora în cea mai mare parte faptul că, deși era atât de neajutorat, putea sta în continuare acolo.

Oare Berta îl abandonase? Cumva se săturase? Hotărâse să nu-l mai ajute? Steini a învățat iarăși roțile scaunului, apropiindu-se de televizor, și a luat telecomanda. Mai degrabă se uita la niște porcării de emisiuni decât să-și ducă gândul până la capăt. A dat sonorul tare și a încercat să se concentreze asupra a ceea ce vedea. „Nu te gândi la asta! Nu te gândi la asta!”

*

Thóra și Matthew au ciocnit paharele.

— Sper că nu e și ăsta organic, a zis el înainte să guste. Thóra i-a zâmbit.

— Da, să sperăm că via a fost stropită cu multe insecticide și stimulată cu fertilizatori pe bază de mercur, a zis ea, apoi a luat o gură. Nu știu cum a procedat viticultorul, dar cert e că rezultatul e foarte bun.

A pus paharul pe fața de masă albă, apoi a luat ceva de mâncare de pe un platou cu aperitive.

— Sunt lihnită, nu alta!

— Ce bine! E o adevărată ușurare să aflu că asta nu s-a schimbat. Și că nici tu nu te-ai schimbat, a adăugat Matthew. Chiar și gustul tău vestimentar e la fel de... cum să zic...

Thóra s-a uitat la puloverul ei simplu, apoi a scos limba la el, spunând:

— Păi, ce, credeai c-o să vin cu o rochie de seară, în speranța c-o să mă invite cineva la masă?

— Nu cred c-ai fi venit în rochie de seară nici dacă te-ar fi invitat cineva la cină..., a tachinat-o el, aranjându-și nodul de la cravată cu un gest teatral.

— Ha-ha! Mi-e prea foame ca să răspund la glume stupide de genul ăsta. Dar nu mai vine odată mâncarea aia? a zis ea, uitându-se la ceas. La naiba! Trebuie să sun acasă înainte ca Sóley să se bage în pat.

A pus mâna pe geantă, dar, chiar înainte s-o deschidă, și-a adus aminte că mobilul ei ajunsese pe mâna poliției.

— Îmi dai, te rog, un pic telefonul tău?

— Sigur, a zis Matthew, întinzându-i mobilul. Chiar, ce-ți mai fac copiii? Nici nu îndrăznesc să întreb, dar spune-mi totuși... Ești deja bunică?

Thóra a luat telefonul din mâna lui.

— Nu-ți face griji, încă stai la masă cu o femeie tânără.

Era un telefon cu clapetă. L-a deschis și a văzut că pe ecran era poza unei fetițe – o negresă cu cozi din păr răsucit.

— Cine e? a întrebat ea cu un aer surprins, întorcând mobilul spre Matthew.

Nu-i spusese că era tată, nici că trăia cu cineva.

— E fiica mea, i-a zâmbit el.

— Serios? Nu prea seamănă cu tine, a spus ea uitându-se încă o dată la fotografie. Poate la păr..., a glumit ea, neștiind ce să mai zică.

Matthew a izbucnit în râs, trecându-și mâna prin părul îngrijit.

— Nu suntem rude de sânge... Sunt tatăl ei adoptiv în cadrul unui program de ajutorare a copiilor săraci.

— Ce frumos! a zis Thóra, luând o gură de vin ca să-și ascundă sentimentul de ușurare. Preț de o clipă, am crezut că ești căsătorit sau că trăiești cu cineva. Și nu prea mă dau în vânt după bărbați căsătoriți. Pe o scară a atractivității de la unu la zece, îi notez cu nota minus doi...

— Așa-s femeile, ciudate... Mie mi se pare că ești atrăgătoare și mi s-ar părea la fel chiar dacă ai fi căsătorită.

— Atunci norocul tău e că-s divorțată, a adăugat Thóra, uitându-se iarăși la fotografie. Dar nu locuiește cu tine, nu?

Nu și-l putea imagina pe Matthew spălând haine de copil și nu-l vedea sub

niciun chip făcând codițe...

— Ah, nu! a răspuns el. Trăiește în Rwanda. Știu o tipă care lucrează într-un sat de acolo ca voluntar pentru Crucea Roșie. Ea m-a convins să fac chestia asta.

— Cum o cheamă?

— Pe tipă sau pe fată?

— Pe fată, bineînțeles!

— Laya.

— Ce nume frumos, a zis Thóra, așezându-și palma pe mâna peste care Matthew o ținea pe masă. O să dau un telefon scurt, pentru că, dacă vine mâncarea în timp ce vorbesc, sigur o să închid imediat, chiar dacă stau de vorbă cu copiii mei...

A format numărul fiului ei.

— Bună, Gylfi! Ce faci?

— Ești undeva în străinătate? a întrebat-o fiul ei pe un ton surprins.

— Nu, i-a răspuns Thóra. Apoi a adăugat repede:

— Am împrumutat telefonul de la un străin cazat la hotel, pentru că pe-al meu a trebuit să-l duc la reparat. Și cum merge treaba?

— Of... Mă plictisesc îngrozitor. Vreau să mă întorc acasă, i-a răspuns Gylfi cu năduf.

— Ei, nu se poate! a zis Thóra pe un ton matern. Sigur e distractiv! Sóley se simte bine?

— Ea tot timpul se simte bine, nu-i nevoie să întreb, i-a răspuns el bosumflat. Dar eu simt că înnebunesc aici. Tata a cântat de m-a căpiat la SingStar-ul⁵ lui Sóley. Numai piese din anii '80. Iar dacă mai cântă o dată *Eye of the Tiger*⁶, plec de-aici! Vorbesc serios!

— Lasă, dragul meu, că nu mai ai mult de stat acolo. Dă-mi-o și pe Sóley!

Thóra nu avea niciun chef să apere performanțele la karaoke ale fostului ei soț.

— Să nu vorbești mult cu ea, că tre' s-o sun pe Sigga. Mai adineauri și-a pus telefonul pe burtă ca să-mi scrie copilașul un mesaj.

— Serios? a zis Thóra, pe care de mult n-o mai surprindea nimic. Și ce zicea?

— Jt⁷, i-a răspuns Gylfi cu mândrie în glas, apoi i-a dat telefonul surorii ei, fără să-i ofere Thórei nicio explicație.

— Mami! s-a auzit o voce delicată și veselă. Bună, mami!

— Bună, șoricelule! Te distrezi?

— Da, e bine! Dar vreau să ne întoarcem acasă cât mai repede, pentru că tati

---

⁵ SingStar: joc video pentru consolele PlayStation, în care participanții fac karaoke.

⁶ *Eye of the Tiger*, piesă din 1982 a formației americane Survivor.

⁷ Prescurtare pentru joint.

și Gylfi se ceartă tot timpul.

— Nu mai e mult, scumpa mea. Și eu abia aștept să mergem cu toții acasă. Salută-l pe tati din partea mea. Ne vedem mâine!

Thóra și-a luat la revedere, a închis mobilul și i l-a înapoiat lui Matthew.

— N-am înțeles nimic, i-a zis el, punând telefonul înapoi în buzunarul hainei. Îmi vorbești, te rog, în islandeză mai încolo, când o să fim în pat?

— Bineînțeles, domnule Gogoman, a zis Thóra în limba vikingilor, ridicându-și piciorul de pe podea și așezându-l într-un locșor mai călduț – vinul alb începea să-și facă efectul. Și ia zi, nu-i așa că, la urma urmei, e mai bine că n-am pantofi cu toc?...

*

Rósa stătea lângă aragaz și făcea cafea într-un ibric demodat. Era o treabă care nu necesita niciun pic de concentrare, așa că și-a lăsat gândurile să hoinărească în voie, dar, din nefericire, cele optimiste și vesele refuzau să-i zăbovească în minte mai mult de câteva secunde și, până la urmă, făceau loc în mod invariabil unora sumbre, pe care nu reușea să le alunge. A făcut un efort să se gândească la pofta cu care mielușelul Stubbur băuse laptele din biberon în dimineața aceea, dar imaginea a dispărut într-o clipă. A fost alungată de amintirea serii dinainte, când Bergur venise acasă și îi povestise despre cadavrul pe care îl descoperise pe plajă. A încercat să îndepărteze acea amintire, gândindu-se că, în curând, urma să-i viziteze fratele ei, care sigur avea să înveselească atmosfera din casă, pentru că întotdeauna era voios și exuberant. Ceea ce era excelent, pentru că la ei în casă domnea tăcerea aproape tot timpul, astfel încât un străin care le-ar fi făcut o vizită ar fi putut crede că amândoi erau surdomuți. A zâmbit cu jumătate de gură. De parcă i-ar fi vizitat vreun străin... Nici telefoane de la cunoștințe nu primeau. În afară de rudele cele mai apropiate, nu-i trecea nimănui prin minte să le facă o vizită. Ceea ce era de înțeles. Oamenii nu se înghesuiau să vină într-un loc unde până și plantele din ghivece se molipsiseră de nefericirea soților.

Rósa a scos un oftat. Nu avea nicio prietenă intimă căreia să-i ceară sfatul, presupunând că ar fi avut nevoie de vreun sfat. Bergur era nefericit pentru că, deși n-o iubea, trăia cu ea, în timp ce ea era nefericită pentru că trăia cu el și îl iubea, iar sentimentul nu era reciproc. Nu prea știa când anume încetase s-o mai iubească – dacă o fi iubit-o vreodată –, dar știa foarte bine când se îndrăgostise ea de el. În ziua în care se cunoscuseră, încă își aducea aminte cât de frumos era Bergur și cât de diferit față de ceilalți bărbați pe care îi cunoscuse. Venise la fermă de undeva din vest, să dea o mână de ajutor la muncile de primăvară, iar ei îi căzuse cu tronc la inimă din prima clipă. Au lucrat unul lângă altul, ajutând oile să fete, și s-au mânjit de sânge până la coate, iar atracția ei față de Bergur n-a

scăzut deloc după aceea, pentru că, din conversațiile pe care le-au avut, și-a dat seama încet-încet cât de inteligent și de citit era. În plus, vorbea mai îngrijit decât restul lumii, iar lucrul acesta nu se schimbase nici acum, ceea ce îi dădea un oarecare aer cosmopolit, deși el nu fusese niciodată în străinătate. Pe vremea aceea – ba chiar și acum –, simțea că e o necioplită pe lângă Bergur. Rósa știuse dintotdeauna că nu era suficient de bună pentru el. Era sigură că, în cele din urmă, el avea să plece, ceea ce o demoraliza și o întrista – iar din pricina asta, căsnicia lor devenise sufocantă. Sau ce-a fost la început, oul sau găina?

„Ei, na!” și-a zis Rósa, încercând să alunge gândurile negre. La naiba cu văicărelile! Ce rost avea să-și plângă de milă? A simțit în nări aroma cafelei și s-a înseninat un pic. Cine știe, poate că o așteptau și vremuri mai bune. A luat un pandișpan proaspăt copt și a scos un cuțit din sertar. Bergur trebuia să se întoarcă din clipă în clipă și voia ca totul să fie gata atunci când avea să termine lucrul. Soțul ei astupa găurile din acoperișul grajdului, iar Rósa știa că, pentru el, asta era o treabă plicticoasă și, în același timp, dificilă. Nu era un om priceput la toate, asta-i sigur! Dar ei nu-i păsa. Nu îndemânarea lui o fermeca.

Pentru cină, fiersese niște cartofi și un sângerete de la congelator – era ultimul de toamna trecută. Își dăduse seama că nu era o mâncare tocmai apetisantă, așa că hotărâse să-i adauge puțină savoare, pregătind niște pandișpan pentru cafeaua de după cină. S-a uitat în ibric și a văzut că apa mai avea un pic și dădea în clocot. Dintr-odată, a simțit că i se prelinge o lacrimă pe obraz. Târfa dracului! Și-a șters lacrima, a pufnit și a pus mâna pe cuțit. Târfa dracului! Bergur era al altcuiva, de ce n-a stat în banca ei? Capacul ibricului a început să zăngănească. Rósa s-a dus repede lângă aragaz, a ridicat capacul și a stins ochiul. Un zâmbet i-a luminat chipul. O târfă nenorocită și moartă! O târfă moartă, moartă, moartă! Rósa s-a înseninat dintr-odată și a ridicat cuțitul deasupra pandișpanului. Moartă și, în curând, îngropată. Nu auzise niciodată ca vreun bărbat să-și lase nevasta pentru o târfă moartă.

*

Matthew a ridicat capul de pe pernă. Îi era sete. S-a întrebat dacă îl trezise setea sau vreun zgomot de afară. S-a amuzat pe seama propriei nerozii când și-a dat seama că prin fereastra deschisă nu intra niciun zgomot și că afară domnea o liniște adâncă. A căscat și a dat să se ridice, având grijă să n-o trezească pe Thóra. Dar nu era chiar floare la ureche, pentru că Thóra reușise să se întindă în așa fel, încât lui i-a fost foarte greu să se dea jos din pat fără s-o miște. S-a dus la baie, a pornit apa rece și a lăsat-o să curgă un pic, apoi a luat un pahar. După ce l-a pus sub gura țevii, a auzit un zgomot ciudat. A închis apa imediat și a ciulit urechile. Aducea cu plânsul unui copil. Matthew a ieșit din baie cu un aer bănuitor și a

încercat să-și dea seama de unde venea sunetul. Dar zgomotul a încetat dintr-odată, iar Matthew a ridicat ușor din sprâncene. Poate că la hotel era cazat cineva cu un copil care nu putea să doarmă. Asta trebuia să fie! Amuzat de propria reacție, s-a apropiat de fereastră ca s-o închidă. Thórei îi plăcea să doarmă cu ea larg deschisă, dar înăuntru se făcuse cam frig. Matthew nu era obișnuit să doarmă într-o cameră atât de răcoroasă.

Chiar în clipa când se pregătea să tragă zăvorul, s-a auzit din nou plânsul copilului. Acum nu mai era niciun dubiu că venea de afară. Matthew a tras draperia și a scrutat împrejurimile în noaptea luminoasă. Însă n-a văzut nimic, iar după câteva clipe, zgomotul a încetat iarăși, la fel de brusc ca prima oară. A așteptat mult lângă fereastră ca să-l mai audă o dată, dar când a văzut că nu se întâmplă nimic, s-a băgat la loc sub plapumă, fiind sigur de două lucruri: că auzise un plâns și că acesta nu venea de la un copil de pe lumea cealaltă.

Duminică, 11 iunie 2006

Politețea celor doi japonezi, tatăl și fiul, era atât de copleșitoare, încât Thóra se simțea ca un camionagiu beat în prezența lor. S-a străduit din răsuputeri să fie la înălțime – a vorbit calm, s-a mișcat încet și a evitat toate grimasele inutile –, dar degeaba, senzația de inadecvare nu dispărea. În schimb, Matthew se descurca mult mai bine, iar Thóra bănuia că îi era de mare ajutor faptul că lucra pentru o bancă germană. Așa că a hotărât să-și facă simțită prezența cât mai puțin și să-l lase pe el să vorbească. Thóra și Matthew luaseră loc în fața hotelului, aproape de ușa de la intrare, iar la puțin timp după aceea, japonezii se întorseseră din scurta plimbare pe care – după cum le spusese Vigdís – o făceau în fiecare dimineață. Acum stăteau cu toții pe niște scaune de lemn, bucurându-se de lumina soarelui, care ieșea destul de rar dintre nori.

— Vasăzică, nu o cunoșteai? a întrebat Matthew încet, cu glas limpede.

Încă era supărat pe Thóra, pentru că îl tachinase pe tema plânsului de copil de cu o noapte înainte, susținând întruna că totul fusese doar un vis.

Fiul i-a tradus tatălui în japoneză ce spusese Matthew, apoi s-a întors către ei.

— Nu, ne pare rău. Nu știm la cine vă referiți.

— Era o arhitectă care lucra pentru proprietarul hotelului. O femeie tânără, cu părul închis la culoare, a adăugat Matthew.

Tatăl a pus o mână uscățivă pe umărul fiului și i-a zis ceva, iar fiul a ascultat cu un aer concentrat, apoi a încuviințat ușor din cap. Și-a luat privirea de la el și s-a întors spre Matthew.

— E posibil ca tata s-o fi văzut pe femeia aceea. Era chiar aici, în fața hotelului, și stătea de vorbă cu o fată și cu un băiat în scaun cu rotile. Și avea în mână niște desene pe care făcea însemnări. La ea vă referiți?

Matthew i-a aruncat Thórei o privire întrebătoare.

— Cumva avea vreo legătură cu cineva în scaun cu rotile? Thóra a clătinat din cap și a răspuns:

— Din câte știu, nu.

Matthew l-a rugat pe fiu să-și întrebe tatăl dacă știa cine erau fata și băiatul. Cei doi au vorbit iarăși între ei, după care fiul le-a tradus răspunsul:

— Nu, tata spune că nu-i cunoaște, dar că a văzut-o și mai înainte la hotel pe femeia care vă interesează. Cât despre cei doi tineri, i-a mai zărit prin împrejurimi.

Apoi a înclinat ușor capul înainte să continue:

— Tata spune că cei doi i-au atras atenția, pentru că fata părea să fie foarte grijulie cu infirmul din scaun. Dar, în rest, nu știe nimic nici despre ei, nici despre

arhitectă. Iar eu nu-mi dau seama despre cine e vorba, prin urmare nu vă pot fi de ajutor.

Matthew și Thóra s-au uitat unul la altul cu coada ochiului. Nu avea niciun rost să-i mai rețină pe cei doi japonezi, așa că au dat să se ridice.

— Vă mulțumesc foarte mult, domnule Takahashi, a spus Matthew, făcând o mică plecăciune, pe care Thóra a imitat-o fără să stea pe gânduri. Să aveți parte de o ședere plăcută aici!

— Vă mulțumesc, a zis fiul, ridicându-se și el, apoi și-a ajutat tatăl să se scoale de pe scaun. E un loc foarte plăcut. Tata a fost bolnav, dar aerul proaspăt îl ajută să se întrezeze.

— Sper să se facă bine, a intervenit Thóra, zâmbindu-i bătrânului.

Acesta i-a răspuns tot cu un zâmbet, după care și-au luat rămas-bun.

Odată ajunși în holul hotelului, Thóra s-a întors spre Matthew:

— N-am aflat mare lucru... Matthew a ridicat din umeri.

— Doar nu te așteptai să știe cine e criminalul, a zis el, încruntându-se ușor. Dar mi se pare ciudat că fiul habar n-are cine-i Birna, pentru că taică-su a zis c-a văzut-o. Îți aduci minte ce ne-a spus Vigdís despre ei? Că fiul se ține după taică-su ca o umbră. Deci, unde era atunci când taică-su i-a văzut pe Birna și pe cei doi tineri?

— Poate că i-a văzut pe fereastră, i-a răspuns Thóra. Fiul sigur ne-ar fi zis dacă și-ar fi amintit de ei. De ce ne-ar fi ascuns chestia asta?

— Nu știu, a zis Matthew cu un aer îngândurat. Dar am observat o chestie ciudată: mi s-a părut că era o diferență cam mare între cât de mult vorbeau între ei și cât de scurte deveneau răspunsurile lui taică-su atunci când ni le traducea fiul. Mi s-a părut ciudat și că n-au vrut să afle de ce îi întrebăm despre Birna.

— Chestia asta nu cumva are legătură cu normele de politețe japoneze? Poate că în țara lor curiozitatea e la fel de gravă ca un furt.

Thórei îi era foame, așa că a aruncat o privire spre ceasul montat deasupra lor și a zis:

— Hai să luăm micul dejun cât mai avem timp... Matthew s-a uitat la ea cu un aer surprins, apoi și-a consultat ceasul.

— Bucătăria se închide abia la opt, nu?

— Hai să mergem! a zis Thóra, sărind cu nerăbdare de pe un picior pe altul. Dacă nu beau o cafea, mor! Unde mai pui că-n sala de mese o să găsim și alți oaspeți cu care putem să stăm de vorbă.

— Bine, nu vreau să mori, a zis el, pornind după ea. Chiar dacă nu mă crezi când îți spun c-am auzit un copil plângând noaptea trecută.

— Brrr! a zis Thóra, îngroșându-și vocea. Copii morți! Brrr! a adăugat ea, râzând pe înfundate de expresia îmbufnată a lui Matthew. Hai, nu fi caraghios! Bem niște cafea și o să ne mai înveselim.

Când au ajuns, au văzut că nu erau ocupate decât trei mese: la una era un cuplu în vârstă, pe care Thóra îl vedea pentru prima oară, la alta, bătrânul Magnús Baldvinsson, politicianul de stânga pe care îl pomenise Jónas, iar la a treia, un tânăr îngândurat. Era ars de soare și părea să fie puternic, deși trupul îi era ascuns de niște haine foarte dichisite. Thóra a hotărât imediat să se concentreze asupra tânărului. L-a înghiontit ușor cu cotul pe Matthew și i-a zis în șoaptă, având grijă să nu observe nimeni:

— Cred că ăla e Thröstur Laufeyjarson, caiacistul despre care Jónas ne-a zis că ar putea avea legătură cu moartea Birnei. Vezi ce posac pare? Hai să ne așezăm la masa de lângă el.

S-au apropiat de bufet, iar Thóra și-a pus repede ceva de mâncare pe o farfurie, însă, spre nemulțumirea ei, Matthew părea că avea chef să cerceteze pe îndelete oferta, învârtindu-se în jurul mesei, astfel l-a înghiontit iarăși cu cotul și i-a zis:

— Repede! Poate pleacă înainte să ne așezăm la masă. Matthew i-a aruncat o privire nemulțumită, apoi, fără să mai stea pe gânduri, a luat un iaurt și au pornit spre masa de lângă presupusul caiacist.

— Bună! i-a zis Thóra zâmbind, apoi s-a așezat la masă. Ce vreme frumoasă!

Tânărul n-a ridicat privirea și nici măcar nu părea să-și fi dat seama că lui îi era adresat salutul. A căscat și a luat o gură de suc de portocale, așa că Thóra a încercat încă o dată:

— Hei, scuză-mă! a zis ea cu glas tare, ca să-i dea de înțeles cât se poate de clar că nu vorbea cu partenerul ei. Știi cumva dacă pe aici, prin preajmă, e vreun debarcader? Am vrea să închiriem o barcă. Sau un caiac.

Tânărul a înghițit și s-a uitat la Thóra cu un aer surprins, spunându-i:

— Scuze! Cu mine vorbeați? i-a răspuns el în engleză. Din păcate, nu știu islandeză.

— Ah..., a spus Thóra.

Era un pic descumpănită. Deci tânărul nu era Thröstur Laufeyjarson.

— Scuze! i-a zis Thóra în engleză, zâmbind. Te-am confundat cu altcineva.

Apoi, ca să nu încheie conversația brusc, a încercat să deschidă un alt subiect.

— Ai venit de curând? Tânărul a clătinat din cap.

— Nu, sunt cazat aici de ceva timp. Dar am făcut multe excursii.

Thóra s-a prefăcut interesată de peregrinările lui, încercând să se poarte cât mai natural.

— Pe unde ai fost? Sunt multe de văzut în zonă.

Era limpede că tânărului nu-i plăcea compania, pentru că s-a răsucit pe scaun, astfel încât să stea cu fața spre Thóra și Matthew.

— Mai ales în regiunea fiordurilor de vest. Lucrez pentru o revistă de turism care publică materiale despre destinațiile mai aparte.

— Înseamnă că nu-i o slujbă plicticoasă, a zis Thóra, luând prima gură de cafea.

Nu-și aducea aminte cum îl chema, dar acela trebuia să fie fotograful al cărui nume Jónas îl recunoscuse pe lista oaspeților.

— Mă rog, a zis tânărul râzând, poate să fie obositoare, la fel ca orice slujbă. Sunt fotograf, iar uneori trebuie să lucrez din greu multe zile la rând.

Thóra i-a întins mâna.

— Ce nepoliticos din partea mea!... Eu sunt Thóra.

Apoi, făcând un semn cu capul în direcția prietenului său, a adăugat:

— Iar el e Matthew, din Germania. Fotograful s-a întins să dea mâna cu ei.

— Bună! Eu sunt Robin. Robin Kohman din Statele Unite. Thóra a mimat impecabil o privire iscoditoare.

— Stai un pic... Nu cumva te-am văzut cu Birna? Robin a ridicat din umeri, spunând:

— Birna?

— Da, Birna, arhitecta care a fost cazată aici..., l-a lămurit Thóra, așteptând un răspuns de la el.

— Ah, arhitecta! Birna! a zis el, afișând un zâmbet. I-a pronunțat numele cu totul altfel decât Thóra.

— Da, o știu, a continuat el, dar n-am recunoscut numele când l-ai zis tu. Nu prea am reușit să învăț pronunția... Toate cuvintele islandeze par să se pronunțe la fel.

Robin și-a terminat sucii de portocale și s-a șters la gură cu un șervet.

— Da, am discutat cu Birna de câteva ori. Am făcut câteva fotografii pentru ea și mi-a indicat niște locuri din împrejurimi unde aș putea găsi subiecte interesante.

— Îți aduci aminte când ai văzut-o ultima oară? a întrebat Matthew, care nici măcar nu-și desfăcuse cutia de iaurt.

Robin a stat pe gânduri câteva clipe, apoi a răspuns:

— Nu... Dar au trecut câteva zile. De ce, s-a întâmplat ceva?

— Nu, nu cred, a mințit Thóra. Te-am întrebat pentru că vrem să dăm de ea.

A văzut cu coada ochiului că Magnus Baldvinsson s-a ridicat de la masă și a plecat.

— Dacă vă întâlniți cu Birna, transmiteți-i, vă rog, că vreau să-i dau fotografiile, a zis el, ridicându-se în picioare.

— Da, sigur, deși e puțin probabil s-o întâlnim..., i-a răspuns Matthew cu un zâmbet ambiguu.

După ce-a plecat Robin, Matthew a luat iaurtul și l-a agitat în fața Thórei.

— Iar acum pot să-mi iau ceva serios de mâncare?

Magnús Baldvinsson se plimba în jurul hotelului, încercând să găsească un loc în care să aibă semnal la mobil. În camera lui nu avea deloc și nu voia să vorbească la telefon pe coridor sau în sala de mese, unde erau mulți oameni și unde, oricum, conexiunea era slabă. A alunecat pe pietre de două ori, pentru că-i era greu să stea cu ochii pe ecranul telefonului și, în același timp, să se uite pe unde calcă. Când, în cele din urmă, a prins un pic de semnal, a scos un oftat de ușurare și s-a grăbit să formeze numărul lui de acasă. Era în parcare hotelului și s-a gândit că, în curând, lumea avea să iasă la plimbare. Preț de câteva clipe, a ascultat cu nerăbdare soneria mobilului, iar în cele din urmă, i-a răspuns cineva.

— Frída, te-am trezit?

— Magnús? Ce oră e? a întrebat soția lui, însoțindu-și vorbele de un căscat zgomotos.

— E puțin trecut de opt, a răspuns el iritat.

— S-a întâmplat ceva? a continuat soția pe un ton îngrijorat. Toropeala îi dispăruse cu totul din glas.

— Ah, nu! Doar voiam să te anunț că o să rămân aici un pic mai mult, a lămurit-o el.

Ușa hotelului s-a deschis și l-a văzut ieșind pe un tânăr în costum de trening. S-a simțit ușurat când și-a dat seama că pornise spre plajă, nu spre parcare.

— Au venit niște oameni care tot pun întrebări în legătură cu Birna.

— Întrebări? Ce întrebări? Au stat de vorbă și cu tine?

Și probabil că, dacă n-ar fi întrerupt-o, Frída l-ar fi mitraliat în continuare cu întrebări. Neliniștea din vocea ei era insuportabilă.

— Frída, stai calmă!

Magnús a inspirat adânc și s-a străduit să nu-și piardă cumpătul. Anxietatea Frídei devenea tot mai accentuată odată cu trecerea anilor și avea nevoie de mult mai puțin decât o crimă ca s-o apuce pandaliile. Dar, dacă se gândea bine, soția lui se descurca onorabil, date fiind împrejurările.

— Habar n-am ce încearcă să afle oamenii ăștia. Și nu, încă n-au venit să stea de vorbă cu mine. Am sunat doar să-ți spun că mai rămân câteva zile. Dacă aș dispărea dintr-odată, ar intra la bănuieli. Polițiștii au venit deja de două ori și sper că or să discute cu mine aici, a adăugat el oftând. Probabil că vor să stea de vorbă cu toți oaspeții hotelului.

Frída a tăcut preț de câteva clipe, apoi a zis cu o voce ascuțită:

— A sunat Baldvin.

— Și ce-a zis? a întrebat el pe un ton prudent.

În ciuda tribulațiilor sale din ultima vreme, Magnus simțea că-i crește inima în piept ori de câte ori venea vorba despre nepotul lui. Era un politician tânăr și

promițător, la fel cum fusese și el pe vremuri. Unde mai pui că semănau extraordinar de mult, ba chiar un ziar avusese ideea să publice o fotografie din tinerețe a lui Magnús alături de un interviu cu Baldvin, ca să pună în evidență asemănarea. Magnús a zâmbit în sinea lui: nimeni n-ar fi avut cum să confunde un bătrân ca el cu un tânăr chipeș precum Baldvin.

— A întrebat de tine. Voia să afle când vii acasă, i-a răspuns Frída. Cred că are de gând să vină acolo.

— Nu! a strigat Magnus pe un ton iritat. Nu trebuie să vină aici sub niciun chip! Chestia asta ar înrăutăți și mai mult situația. Și cel mai bine ar fi fost să stea acasă deunăzi, în loc să încerce să mă ajute.

— Vrea să-ți facă un bine. Și poate că n-o să se întâmple nimic până la urmă... Dacă Birna aia ar fi vorbit cu cineva, ai fi aflat deja. Poate că totul a murit odată cu ea, i-a zis soția oftând. Să sperăm că s-a întâmplat exact așa și să nu ne mai facem griji. Nu crezi c-ar fi mai bine?

Magnús a bombănit dezaprobator:

— Nu putem fi siguri, Frída. Am riscat prea mult ca să mă dau bătut chiar acum, înainte de linia de sosire. Ca să nu mai vorbim de Baldvin... O să rămân aici să văd cum evoluează situația. N-am nicio înșoială că în următoarele zile lucrurile or să se limpezească.

— Să vin și eu acolo? Ți iei pastilele? l-a întrebat Frída, fiind pe punctul de a-și pierde controlul.

— Nu veni! Sub niciun chip! Și, pentru numele lui Dumnezeu, convinge-l pe Baldvin să nu vină iarăși aici ca un idiot! i-a cerut Magnús, apoi a inspirat adânc. Frída, semnalul e atât de slab în zonă, încât probabil că n-o să mă poți suna pe mobil. Dar nu cumva să suni la hotel, că poate au început să intercepteze convorbirile. O să te sun eu cât de des pot.

Apoi a închis. A aruncat o privire spre țărnul pitoresc, apoi s-a întors să admire munții din partea de nord. Aștepta să se umple de liniște și bucurie, dar nu s-a întâmplat nimic. Dintr-odată, a simțit că se înfurie. Cu uneltirile și răutatea ei, Birna reușise să distrugă ceea ce avea el mai drag – locurile copilăriei sale. Acum ele îi stârneau doar neliniște, și era prea bătrân să lupte cu teama, mai ales că-și pierduse încrederea în sine. Avea să se termine prost. Și pentru el, și pentru Baldvin. Furia i s-a mai domolit, dar în locul ei s-a strecurat tristețea. Poate că Birna fusese cauza problemei, iar moartea ei era începutul sfârșitului. Dar, la urma urmei, era numai vina lui.

Citise undeva că umbrele vechilor păcate sunt nesfârșite și că nimeni nu se poate ascunde de ele. Ce bine ar fi fost dacă s-ar fi gândit mai pe îndelete la acest adevăr.

Vigdís i-a văzut pe Thóra și Matthew îndreptându-se către biroul lui Jónas. S-a întrebat dacă nu cumva ar fi fost bine să le spună că nu era acolo, dar a hotărât să nu scoată o vorbă. Aveau să afle și singuri. Și-a mutat privirea înapoi la ecranul computerului și a continuat să citească știri pe internet. De fapt, articolele pe care le citea nu aveau prea multe în comun cu știrile obișnuite, dar Vigdís își pierduse de mult interesul pentru Orientul Mijlociu, politică, previziunile cu privire la inflație și celelalte subiecte despre care jurnaliștii nu se mai săturau să scrie. Știrile de acest fel erau prea alambicate și păreau că se repetă la nesfârșit, în schimb articolele pe care le citea Vigdís erau cât se poate de limpezi și aveau un început și un sfârșit. Întotdeauna era limpede cine era personajul pozitiv și cine era personajul negativ, unde mai pui că erau ilustrate cu fotografii amuzante. Mai exact, ea citea știri mondene – povești despre oamenii bogați și faimoși. Citea cu nesăț, învârtind febril roțița mouse-ului, iar acum avea dovada palpabilă că atât Nicole Ritchie, cât și Keira Knightley sufereau de anorexie. S-a uitat cu atenție la o fotografie mărită a celei din urmă, în care i se vedeau coastele printr-o crăpătură a rochiei de gală. Vigdís a clătinat din cap cu un aer întristat.

— Scuzați-mă, a auzit dintr-odată vocea cuiva, ceea ce i-a risipit preț de o clipă grijile pentru sănătatea actriței.

Vigdís a ridicat privirea.

— Știți cumva unde e Jónas? a întrebat Thóra.

Recepționeră a închis fereastra cu știri mondene, iar pe ecran a apărut o listă a clienților.

— Jónas a dat o fugă până la Reykjavik. Se întoarce după-amiază, a lămurit-o ea, luându-și un aer foarte amabil. Vă pot ajuta cu ceva?

Thóra i-a aruncat o privire lui Matthew, apoi s-a uitat iarăși la Vigdís, zicându-i:

— Ne-ați putea spune ce clienți sunt în hotel la ora asta, pentru că vrem să stăm de vorbă cu cei care au cunoscut-o pe Birna. Cu caiacistul, de exemplu.

— Thröstur Laufeyjarson? a zis Vigdís, care avea o bună memorie a numelor.

Această înzestrare se dovedea foarte utilă pentru postul de recepționeră și era unul dintre principalele motive pentru care Jónas se arăta mulțumit de munca ei. În plus, stăpâna computerul atât de bine, încât Jónas ignora complet capacitatea ei de a se perfecționa și în alte domenii.

— Da, exact! a răspuns Thóra. E în hotel?

— Nu. În fiecare zi, pleacă cu noaptea-n cap să se antreneze. Ieri seara, i-am văzut caiacul pe plajă. Poate c-a ieșit să vâslească, întotdeauna își lasă caiacul la micul debarcader de lângă hotel, deci dacă nu-i acolo, înseamnă c-a ieșit cu el pe mare.

Thóra i-a tradus totul în germană lui Matthew, apoi au hotărât să coboare pe plajă, în speranța că aveau să dea de Thröstur. Înainte să plece, Thóra s-a întors spre Vigdís și i-a spus:

— Dar Magnús Baldvinsson e în hotel? Receptoră a ridicat din umeri.

— Nu știu. Mai adineauri se plimba prin parcare. De obicei, nu pleacă foarte departe. Face câteva ture și se întoarce după cel mult o oră. E destul de bătrân.

— E văduv? a întrebat Thóra. Jónas mi-a zis c-a venit singur aici.

— Ah, nu. Sunt sigură de chestia asta, pentru că l-a sunat soția de câteva ori.

— Ce ciudat că n-a venit cu el!

— O fi bolnavă și n-are voie să iasă din casă sau ceva de genu' ăsta, a sugerat Vigdís.

— Poate stăm de vorbă cu el mai încolo. Receptoră a dat din cap cu înțeleș.

— Da, chiar ar trebui.

— Serios?

— Păi, da, că o cunoștea pe Birna, a lămurit-o Vigdís. Sau, cel puțin, așa cred. Îmi aduc aminte că atunci când s-a cazat a întrebat de ea.

— Aha! a zis Thóra pe un ton surprins, pentru că Jónas nu pomenise nimic despre vreo legătură între Magnús și Birna. Aveți idee de unde se știau?

Receptoră a clătinat din cap, spunând:

— Habar n-am! Știi doar c-a vrut să afle dacă e cazată aici, iar eu i-am zis că da. Însă nu i-am văzut niciodată stând de vorbă. Magnus n-a mai întrebat nimic altceva despre ea, iar Birna nu s-a interesat niciodată de el.

*

Thröstur Laufeyjanson și-a pus padela pe caiac și s-a uitat la cronometrul de mână. În ciuda tuturor antrenamentelor, obținea timpi mai slabi decât la început. Caiacul se legăna ușor pe apă, iar el se gândea cum să-și îmbunătățească programul de antrenament, care părea să nu dea niciun rezultat. A inspirat adânc, iar expirația s-a transformat într-un oftat prelung. Problema i se părea cât se poate de evidentă: nu era în formă. Mica sală de gimnastică a hotelului nu era bine echipată și de aceea îi era greu să-și păstreze masa musculară la un nivel rezonabil, darămite s-o mai și sporească. Thröstur și-a răsucit umerii de trei ori ca să-i relaxeze și a simțit o picătură de transpirație prelingându-i-se pe șira spinării, pe sub costumul de cauciuc. Perspectiva unui duș fierbinte și poate a unui masaj l-a îmboldit să pornească spre țärm. Se antrenase suficient. După-amiază avea să vâslească mai cu spor.

A îndreptat prora caiacului spre hotel, dar n-a început să vâslească, ci a rămas nemișcat preț de o clipă. A slăbit strânsoarea mâinilor și a mijit ochii. Oare cine

erau oamenii de pe plajă? Din câte își putea da seama, îi făceau semn cu mâna. A scos un oftat prelung. Nimic nu-l plictisea mai mult pe lumea asta decât turiștii cu întrebările lor idioate. „Cumva pescuiți balene? Ați vâslit până în Groenlanda?” Thröstur a evaluat situația. Ce era mai bine, să dea nas în nas cu tâmpiții ăia sau să mai vâslească un pic și să iasă la mal în altă parte? În al doilea caz, ar fi fost lăsat în pace, însă ar fi ajuns mult prea departe de hotel. Trecându-și limba peste buzele uscate, a simțit un gust de sare. Oamenii îi făceau cu mâna din ce în ce mai energic, iar lui Thröstur i s-a părut că o recunoaște pe femeia de pe plajă. Da, se cazase la hotel de curând. Era tipa care întrebuse despre arhitectă cu o zi înainte, chiar când trecuse el pe lângă biroul de recepție. Nu avea chef să stea de vorbă cu ea. Absolut niciun chef. Nu era greu de bănuțit cam ce întrebări voia să-i pună. Așa că a întors caiacul ușor și, înainte să mărească ritmul, s-a uitat instinctiv la padelă, ca și când s-ar fi așteptat să mai fie sânge pe ea. Dar nu se mai vedea nimic. Normal! Pentru că o spălase și ori de câte ori făcea o treabă, o făcea cum trebuie. A vâslit mai departe.

*

— Dar ce se întâmplă? a strigat Thóra atunci când caiacistul s-a întors și a început să vâslească.

Dăduse foarte energic din mâini ca să-i atragă atenția, iar acum coborâse brațele.

— Sunt sigură că ne-a văzut. Ce s-o fi întâmplat cu el? Matthew a dus mâna la frunte, urmărindu-l pe caiacistul care înainta hotărât spre vest, îndepărtându-se de plajă.

— Da, nu încapе îndoială că ne-a văzut. Sau e prea ocupat ca să stea la discuții, sau ne evită.

Caiacul a dispărut după o insuliță stâncoasă, iar Matthew s-a întors spre Thóra și i-a spus:

— Cred că n-a vrut să vorbească cu noi. Poate că e timid.

— Nu crezi c-ar trebui să așteptăm un pic? a întregat Thóra. Voia să facă cunoștință cu individul acela nesuferit cât mai repede cu putință. E drept că Jónas avea ciudățeniile lui, dar avea și intuiții corecte: Thröstur era un tip dubios.

— Mie mi se pare evident că ascunde ceva, a zis ea. Altminteri, ar fi stat de vorbă cu noi.

— Nu neapărat. Poate că, pur și simplu, e obosit și n-are chef să stea de vorbă cu nimeni. De unde să știe ce vrem noi de la el? N-ar fi mai bine să ne întoarcem la hotel? Sigur o să ne întâlnim cu el mai încolo. Și între timp, îl luăm la întrebări pe Magnús.

Thóra trebuia să admită că era un plan mult mai rezonabil decât să stea pe

plajă în speranța că Thröstur va reveni la mal în curând, așa că s-au întors la hotel. Când au ajuns, Vigdís le-a spus că nu-l văzuse pe Magnús, dar că putea fi în camera lui. Prin urmare, au urcat la etaj.

— De data asta vorbesc eu, i-a zis Thóra în șoaptă.

A ciocănit în ușă cu putere, iar din cameră s-au auzit niște zgomote.

— E atât de bătrân, a continuat ea, încât sunt sigură că nu vorbește nicio altă limbă în afară de islandeză și, poate, daneză.

Ușa s-a crăpat un pic și s-a ivit capul lui Magnús Baldvinsson.

— Bună dimineața, Magnús. Eu sunt Thóra, iar el e Matthew. Am putea sta un pic de vorbă?

— De ce? a întrebat el cu glas răgușit. De fapt, cine sunteți?

— Ah, scuzați-mă! Eu sunt avocată și lucrez pentru Jónas, proprietarul hotelului, iar acesta este asistentul meu.

Thórei îi venea să-și vâre piciorul între toc și ușă ca s-o deschidă mai tare, dar a reușit să se abțină.

— N-o să dureze mult, l-a asigurat ea. Poate ne dați o mână de ajutor.

Mai întâi, crăpătura s-a îngustat un pic, apoi ușa s-a deschis larg.

— Intrați, vă rog!

— Mulțumesc, a zis Thóra, după care a luat loc. Promitem că nu vă reținem mult.

Magnús i-a aruncat o privire aspră spunând:

— Nu vă faceți griji, nu-s foarte ocupat. Am învățat din proprie experiență că timpul e prețios doar când ești tânăr. O să descoperiți și dumneavoastră acest adevăr.

— Nu cred că pot fi de acord cu filosofia dumneavoastră, i-a răspuns Thóra pe un ton politicos. Dar am vrea să stăm de vorbă cu dumneavoastră despre Birna, arhitecta care a fost găsită moartă pe plaja din apropierea hotelului, l-a lămurit ea, urmărindu-i cu atenție reacția.

— Da, am auzit. Mi se pare îngrozitor, a zis Magnus fără să pară foarte impresionat. Am auzit că e posibil să fi fost vorba de o crimă, ceea ce face ca situația să fie și mai regretabilă.

— Da, așa umblă vorba, i-a zis Thóra zâmbind. Noi încercăm să aflăm cine ar fi putut vrea ca Birna să moară.

— Mă includeți și pe mine în această categorie? a întrebat Magnús pe un ton sec.

— Nu, nicidecum, s-a grăbit Thóra să-i răspundă. Am înțeles că o cunoșteți și ne gândeam că poate știți ceva care să ne fie de ajutor.

— Că o cunoșteam? a întrebat el pe un ton surprins, neputând să-și ascundă iritarea. Cine v-a spus asta? Nu-i adevărat!

— Poate e prea mult spus că o cunoșteți. Am auzit că ați întrebat de ea la

recepție, de aceea am presupus că o știați...

Magnús a tăcut preț de câteva clipe, apoi a zis:

— Nu-mi amintesc să fi făcut asta, dar e drept că nu mai am o memorie chiar atât de bună. Dacă am întreat de ea, înseamnă că, probabil, i-am văzut numele undeva, pe o listă de pe biroul de recepție, de exemplu. Soția mea și cu mine căutăm un arhitect și probabil că i-am recunoscut numele. Parcă îmi amintesc ceva de felul ăsta, dar n-aș băga mâna în foc că așa s-a întâmplat... Sunteți sigură că recepționeră nu m-a confundat cu altcineva?

Thóra și-a dat seama că mințea. S-a întreat cam ce vârstă avea Magnús și s-a gândit că nu putea să aibă sub 80 de ani. Cine a mai pomenit soți de 80 de ani care caută un arhitect? Părinții ei abia împliniseră șaiszeci și strâmbau din nas chiar și atunci când trebuiau să-și schimbe mașina, darămite dacă ar fi venit vorba să construiască ceva.

— Vreți să construiți o casă? a întreat ea.

— Poftim?... Ah, nu! a zis Magnús, ezitând o clipă. Avem o cabană de vară pe malul lacului Thingvallavatn pe care vrem s-o transformăm într-o casă în care să putem locui tot timpul anului. Și de aceea căutăm un arhitect cu care să ne consultăm, i-a explicat el, uitându-se la Thóra cu un aer inexpresiv. Până acum n-am reușit să găsim niciunul, pentru că economia e în plin avânt și se construiește mult...

— Dar sigur n-ați venit aici să căutați un arhitect, a zis ea, fiind hotărâtă să nu-l scape pe bătrân din cârlig atât de ușor.

Magnús s-a încruntat și s-a uitat cu atenție la chipul Thórei.

— Bineînțeles că nu! Motivul șederii mele aici nu vă privește și aș vrea ca această conversație să se încheie acum.

S-a oprit, așteptând răspunsul celor doi musafiri. Dar amândoi au rămas nemișcați, fără ca fețele lor să-și modifice vreun pic expresia – Matthew, pentru că nu pricepea o vorbă din ceea ce discutau, iar Thóra, pentru că nu voia să-l enerveze și mai tare. Când a înțeles că nu aveau de gând să spună nimic, Magnús a continuat, iar furia părea să i se fi domolit considerabil:

— De fapt, pot să vă spun de ce am venit aici. Poate că apoi o să mă lăsați în pace. Din câte îmi dau seama, vă închipuiți că am ceva de ascuns, dar e cât se poate de fals.

— Nu, nu ne închipuim asta, a zis Thóra pe un ton cordial. Ci, pur și simplu, încercăm să aflăm ce s-a întâmplat. Atât și nimic mai mult.

Apoi a zâmbit și a adăugat:

— Vă rog să mă scuzați dacă am avut un ton agresiv sau acuzator. Nu asta era intenția mea. Nu încercăm decât să stabilim faptele. Asta e singura noastră motivație.

— Cum ziceți dumneavoastră, a răspuns Magnus cu un aer neîncrezător.

Adevărul este că am fost bolnav și am vrut să merg singur undeva ca să mă odihnesc. Experiența m-a învățat că singurătatea e cea mai bună hrană pentru suflet. Dar, în ziua de azi, nu-i ușor de găsit, pentru că societatea modernă este extrem de agitată.

— Și de ce ați ales acest hotel care oferă în principal tratamente bazate pe homeopatie și spiritualitate? Vă întreb pentru că – și vă rog să n-o luați ca pe o insultă – astea sunt probleme care nu apar la oamenii de vârsta dumneavoastră...

Magnús a zâmbit pentru prima oară de când le deschisese ușa și a spus:

— Aveți perfectă dreptate. Nu cred deloc în prostiile care se fac aici... L-am ales numai pentru că mi-am petrecut copilăria pe aceste meleaguri. Am crescut la o fermă aflată nu departe de aici. *Puternică-i legătura ce îi întoarce pe oameni/ La glia pe care au brăzdat-o părinții lor*, după cum zice poetul. Thóra a făcut ochii mari.

— Serios? Deci i-ați cunoscut pe cei care au locuit aici, la fermă? Magnus nu prea știa ce să răspundă.

— Da, i-am cunoscut. Are vreo importanță?

— Probabil că nu. Tot ce știu e că Birna era foarte interesată de istoria fermei și cred că asta are o legătură cu moartea ei. Dar n-am nicio dovadă în sprijinul acestei bănuieli.

Magnús s-a făcut palid la față.

— Nu vi se pare că mergeți prea departe? a întrebat-o el cu glas tremurător.

Thóra a hotărât să adopte un aer nonșalant și a spus:

— Ba da, desigur... Dar este extraordinar că sunteți familiarizat cu zona. Poate ne spuneți câte ceva despre trecutul ei. Și, mai ales, poveștile cu stafii care circulă prin partea locului.

Cu un aer neajutorat, Magnús și-a dres glasul ca și când ar fi încercat să se pregătească sufletește.

— Nu pun mare preț pe poveștile cu stafii. Și n-am mai auzit așa ceva de pe vremea când eram mic. Poveștile astea circulă prin partea locului de multă vreme, dar mă tem că va trebui să apelați la altcineva.

Până atunci, Magnús stătuse pe scaun ușor gârbovit, dar, înainte să continue, s-a îndreptat de spate.

— Nu sunt istoric, iar când am stat aici, nu prea am fost interesat de genealogie și alte lucruri de felul ăsta, așa că n-am făcut cercetări cu privire la trecutul regiunii. De aceea nu prea aveți ce să aflați de la mine.

— Dar i-ați cunoscut pe oamenii care locuiau aici, la fermă, nu-i așa? Cum îi chema oare?... a zis Thóra străduindu-se să-și aducă aminte de numele scrise pe spatele fotografiilor din album. Björn și nu mai știu cum...

Magnús a rămas împietrit.

— Bjarni. Bjarni Thórólfsson de la Kirkjustétt.

— Exact! a exclamat Thóra pe un ton binedispus. Nu cumva fratele lui locuia la ferma vecină?

— Ba da. Fratele lui Bjarni era Grímur de la ferma Kreppa, a zis Magnús, țuguindu-și buzele. Grímur avea pregătire de medic și era mai în vârstă decât Bjarni. Ce sfârșit tragic au avut frații ăștia... Dar soarta și norocul nu merg mereu mână în mână, după cum zice saga.

— Serios? a intervenit Thóra.

Bătrânul îi stârnise curiozitatea. Fotografiile găsite în pivniță aveau un aer fatidic, dar Thóra le asociase cu faptul că oamenii din ele muriseră și că toate triumfurile și înfrângerile lor fuseseră uitate de lume. Îți dădea un sentiment neplăcut să ai dovezi în alb-negru ale vitezei cu care oamenii sunt dați uitării. Dar poate că dincolo de acest sentiment se afla și altceva.

— La ce vă referiți? a întrebat ea. Magnús a scos un oftat și a răspuns:

— Tatăl celor doi frați era unul dintre cei mai mari posesori de corăbii de pescuit din peninsula. Avea și două cherhanale dotate cu bărci cu vâsle. În timp, a ajuns foarte bogat. Poate nu la fel ca bancherii de azi sau ca grangurii din industria pescuitului, dar, după standardele de atunci, era un om foarte avut. Nu-mi aduc aminte câte goelete avea, dar erau destul de multe. Își conducea afacerea din Stykkishólmur.

— Iar frații îl ajutau? a intervenit Thóra.

— Nu. Când băieții erau încă mici, el a vândut afacerea și a investit banii în pământuri. A cumpărat o mare parte din terenurile arabile de pe latura sudică a peninsulei. A fost o mișcare foarte înțeleaptă, pentru că, la scurtă vreme după aceea, afacerile cu pește au început să meargă foarte prost. În locul vaselor cu pânze, au fost introduse traulerele și multe dintre companiile vechi – dar nu chiar toate – au dat faliment.

— Deci știa ce urma să se întâmple?

— Nu, nu era clarvăzător, dacă la asta vă referiți. Ci, pur și simplu, nu voia ca băieții lui să meargă pe mare. Văzuse prea mulți tineri înecându-se ca să-și dorească și pentru fiii lui aceeași soartă. I-a trimis de mici la Reykjavik, să facă studii. Grímur era foarte bun la învățătură și, după cum v-am zis, a ajuns medic, în schimb lui Bjarni îi plăcea cartea mai puțin. Era sociabil, vesel și cam poznaș. Nu era nici pe departe la fel de serios ca fratele lui mai mare! Cu greu ai fi putut găsi doi frați mai diferiți. Dar nu uitați că toate lucrurile astea le știu de la tatăl meu, deci sunt spuse la a doua mână. Însă tata era un om căruia îi plăcea adevărul și care n-avea obiceiul să înflorească lucrurile atunci când povestea.

— Și Grímur a venit să practice medicina aici? a întrebat Thóra.

— Da, s-a întors și a construit ferma Kreppa. Dar, întrucât nu câștiga destul ca doctor, se ocupa și de cultivarea pământului. A încercat să facă din agricultură ocupația lui principală, dar n-a avut mult succes. În schimb, Bjarni s-a dedicat

agriculturii încă de la început. Și a prosperat. Iar apoi a făcut o mulțime de bani din investiții.

— Și unde e tragedia în toate astea? a întrebat Thóra, pentru că relatarea lui Magnús era cât se poate de senină – cel puțin până în acel punct.

— Ah, da, tragedia..., a zis Magnús pe un ton serios. A fost ceva legat de o poveste de iubire, cum se întâmplă de multe ori. Bjarni s-a căsătorit de foarte tânăr, iar soția lui era o femeie foarte delicată. O chema Adalheidur, a adăugat el, devenind visător. Eram mic, dar n-am s-o uit niciodată. Poate pentru că se deosebea de tot ce era în jurul ei. Era cea mai frumoasă femeie din zonă. Veselă, bună la suflet, dar și foarte muncitoare. Bjarni o cunoscuse la Reykjavik, iar când s-au mutat aici, Adalheidur nu știa absolut nimic despre agricultură. Venise îmbrăcată ca pentru petrecere... După cum era de așteptat, oamenii din partea locului nu prea credeau c-o să fie o bună soție de fermier, dar Adalheidur le-a dovedit că se înșelau. A făcut eforturi și a învățat tot ce trebuia. Prin muncă susținută și perseverență, le-a închis gura tuturor celor care o criticau. Krístrún, soția lui Grímur, era cu totul altfel. Crescuse în partea locului și era tot muncitoare ca Adalheidur, dar nu în același fel. Își făcea tot timpul treburile cu conștiinciozitate, dar fără să pună suflet în asta, în timp ce Adalheidur era întotdeauna cu zâmbetul pe buze și râdea pe înfundate dacă ceva nu-i ieșea cum trebuie. Dar ambele erau femei foarte potrivite pentru soții lor, asta-i sigur. Bjarni era vesel și plin de haz, în timp ce Grímur era mai tot timpul înnegurat.

— Adalheidur a murit de tânără? a întrebat Thóra, amintindu-și că, la un moment dat, dispăruse din fotografii.

— Da, a zis Magnús pe un ton trist. Au avut un copil, o fetiță pe nume Gudný. Era foarte frumoasă – semăna leit cu maică-sa. Cu puțin timp înainte, Grímur și soția lui avuseseră și ei o fetiță. O chema Edda și a murit în anul în care s-a născut Gudný. Amestecul ăsta de tristețe și fericire a dus la hârjoneli între cele două femei. Soția lui Grímur a acuzat-o pe Adalheidur că îi otrăvise fetița, ceea ce era absurd, dar Krístrún era copleșită de durere și probabil că nu era în toate mințile când spusese asta. Drept urmare, relația dintre cei doi frați s-a răcit, iar când s-a întâmplat nenorocirea, deja nu-și mai vorbeau.

— Ce nenorocire? a întrebat Thóra.

— Adalheidur a murit din pricina unei septicemii, iar soția lui Grímur probabil că a înnebunit, pentru că n-a mai văzut-o nimeni timp de ani de zile. Așa că cei doi frați au rămas fără sprijin: Bjarni – un tânăr văduv cu o fetiță de crescut, iar Grímur – un bărbat fără copii, care trebuia să aibă grijă de o soție nebună. Erau atât de mândri, încât nu s-au căutat unul pe altul ca să se sprijine, așa că fiecare și-a domolit demonii pe cont propriu. Mult mai încolo, Grímur și Krístrún au mai avut o fată, Málfrídur, care s-a născut chiar înainte de război, iar Krístrún a murit la naștere. Deși au circulat zvonuri potrivit cărora s-ar fi sinucis după ce-a născut,

iar Grímur ar fi falsificat certificatul de deces; mai exact, l-ar fi scris el însuși. Dar nu cred că-i adevărat, pentru că în momentul ăla Krístrún era destul de înaintată în vârstă și, după cum știți, cu cât o femeie e mai în vârstă, cu atât îi e mai greu să nască.

— Ah, da..., a intervenit Thóra. Iar frații nu s-au împăcat niciodată?

— Nu, dar au mai avut de-a face unul cu altul atunci când s-a îmbolnăvit Bjarni.

— Cumva de tuberculoză?

— Da. S-a izolat de lume și a refuzat să meargă la un sanatoriu în Reykjavik. A murit câțiva ani mai târziu, i-a explicat Magnús, scoțând un oftat prelung. Dar nu înainte s-o fi molipsit de tuberculoză și pe Gudný, care avea grijă de el. La puțin timp după aceea, a murit și ea. E drept că fratele lui a avut grijă să nu le lipsească cele necesare traiului, dar altfel ar fi stat lucrurile dacă Bjarni s-ar fi dus la Reykjavik să se trateze.

Magnús a clătinat din capul său cărunt cu un aer foarte trist.

— La scurtă vreme după moartea lor, Grímur s-a mutat la Reykjavik cu Málfrídur, a doua lui fiică. A moștenit și toată averea fratelui său, așa că n-a fost nevoit să vândă fermele sau alte proprietăți de aici, din peninsulă. Dar nici el n-a mai trăit mult. A murit la câțiva ani după ce s-a mutat. Avea mari probleme mentale, la fel ca soția lui.

— Și Kristín? a întrebat Thóra. Cine era Kristín?

Magnús a rămas împietrit. A deschis gura, ca și când ar fi vrut să spună ceva, dar a închis-o imediat.

— Trăia cineva pe nume Kristín la vreuna dintre ferme? a continuat Thóra.

Chipul lui Magnus s-a înăsprit.

— Nu. Nu era nicio Kristín pe-aici. Apoi și-a dres glasul și a adăugat:

— Cred că am vorbit destul.

— Dar știți pe cineva din districtul ăsta care ar fi putut avea legături cu un partid de orientare nazistă? s-a grăbit ea să întrebe înainte ca bătrânul să-i conducă la ușă.

— Nu mai am nimic de adăugat, a zis el, ridicându-se în picioare.

Magnús s-a legănat ușor pe picioare, iar Thóra s-a temut că bătrânul mai avea un pic și leșina, dar el și-a recăpătat echilibrul și s-a îndreptat de spate, apoi a făcut un semn cu mâna spre ușă, spunând:

— La revedere!

Thóra și-a dat seama că nu avea niciun rost să-l mai interogheze. Dar oare cum influențaseră naștii soarta fermei? Sau pe cea a Kristínei? Și, la urma urmei, cine era această Kristín?

— Sfatul meu este ca în următoarele zile să lăsați deoparte toate celelalte treburi pe care le mai aveți, i-a zis pe un ton serios detectivul Thórólfur, care suna din Reykjavik. Desigur, asta numai dacă aveți de gând să-i oferiți în continuare consiliere juridică lui Jónas.

Thóra a scos un oftat și a spus:

— Nu știu dacă o să pot, pentru că azi trebuie să mă întorc în Reykjavik.

— Bine, faceți cum doriți, i-a zis Thórólfur pe un ton sec. Dar am vrut să vă înștiințez că în următoarele zile o să venim acolo să luăm declarații, mai ales de la turiștii pe care nu suntem siguri că o să-i putem contacta mai încolo. Și mă aștept să stăm de vorbă foarte mult cu Jónas. Ați spus că sunteți avocatul dumnealui și ne-am gândit să vă transmitem ce avem de gând. Dar, desigur, sunteți liberă să faceți cum doriți.

— Serios? a zis ea pe un ton iritat.

Nu suporta s-o ia cineva de sus. Dar, de dragul lui Jónas, trebuia să păstreze o relație bună cu poliția, așa că și-a domolit tonul:

— Vă mulțumesc că m-ați informat. O să încerc să găsesc o soluție.

După ce au terminat conversația, Thóra a format numărul lui Jónas, care, de fapt, era numărul lui Vigdís – recepționera îi împrumutase mobilul, pentru că al lui ajunsese pe mâna poliției. Thóra își băgase cartela SIM în mobilul demodat, asemănător cu o casetă video, pe care i-l dăduse Jónas, pentru că, după episodul petrecut în timpul primei întâlniri cu Thórólfur, Thóra bănuia că poliția nu avea niciun motiv să se grăbească să i-l înapoieze pe al ei.

Thóra a ascultat soneria de câteva ori, iar în cele din urmă Jónas i-a răspuns. Părea că se află într-o mașină. Thóra i-a zis că în zilele următoare poliția voia să le ia declarații oaspeților și să stea de vorbă cu el.

— Să stea de vorbă cu mine? a întrebat Jónas pe un ton sincer surprins.

— Da, cu tine. Poate că ai uitat de mesajul din mobilul tău. Normal că te suspectează.

— Dar ți-am zis deja că nu eu l-am trimis, a ripostat el pe un ton ușor ofensat.

— Îmi aduc aminte ce mi-ai zis. Însă asta nu schimbă cu nimic faptul că, eufemistic vorbind, trezești suspiciuni..., i-a explicat Thóra, auzind în difuzor claxonul unei mașini. Vrei să fii de față atunci când dai declarații poliției sau crezi că te descurci și singur?

— Doar n-o să rămân singur cu ei! a zis Jónas cu spaimă în glas. N-o să fii în stare să mă descurc. Trebuie să mă ajuți! Pentru mine, a adăugat el, revenindu-și un pic, cel mai bine ar fi să găsești criminalul, ca să nu mă mai bănuiască pe mine. O să te plătesc.

Thóra nu și-a putut stăpâni un zâmbet.

— Jónas, pe criminal o să-l găsească poliția. Nu-ți face griji! Dacă ești nevinovat, n-o să pățești nimic.

— N-aș fi chiar atât de sigur..., a zis Jónas pe un ton neîncrezător, în fine, aș vrea să fii lângă mine atunci când mă interoghează.

— Bine, l-a liniștit Thóra. Înseamnă că va trebui să fac în așa fel, încât să-mi pot prelungi șederea aici. Mai e vreo cameră liberă?

— Ar trebui să fie. Hotelul o să fie ocupat complet abia din iulie încolo.

— Atunci o să mai rămân, dar numai dacă reușesc să găsesc pe cineva care să aibă grijă de copii. Weekendul ăsta au stat la fostul meu soț, dar azi e duminică și ar trebui să-i iau acasă.

— Nicio problemă, spune-i să-i trimită aici, a zis Jónas pe un ton binedispus. Copiii iubesc natura și sigur o să le placă să se joace pe plajă.

Thóra a zâmbit în sinea ei. Pe Gylfi avea să-l încante ideea de a hoinări pe plajă, dar numai dacă ar fi avut acolo un computer conectat la internet.

— Să sperăm că n-o să fie nevoie, a zis ea. Oricum, te țin la curent.

Și-au luat la revedere, apoi Thóra a oftat și s-a întors spre Matthew.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el cu interes. Îmi închipui că oftatul ăsta e de rău augur.

— Așa-i, a zis ea, jucându-se cu telefonul ei cel greu. Jónas m-a rugat să fiu alături de el în timpul interogatoriului la care urmează să-l supună poliția.

Pe chipul lui Matthew a apărut un zâmbet larg.

— E minunat, nu-i așa? Eu nu mă grăbesc deloc. Thóra i-a răspuns cu un zâmbet vag:

— Sigur... Dar ar fi excelent dacă n-aș avea problema cu copiii. Acum sunt la tatăl lor, dar mai încolo ar trebui să mă duc să-i iau.

— Aha, a zis Matthew cu un aer înțelept, care sugera că pricepea perfect situația. Nu poți să dai un telefon și să le ceri să mai rămână acolo?

— Asta am să și fac, a zis ea pe un ton ușor iritat. N-am altă soluție.

Nu-i plăcea deloc să apeleze la Hannes, întrucât știa că fostul ei soț era grozav de încântat când o vedea că face efortul de a-l ruga ceva – și asta numai pentru că și ea simțea aceeași plăcere atunci când el se afla în situația de a-i cere să-i facă un serviciu.

După ce s-au ciondănit o vreme la telefon, Thóra și Hannes au ajuns la înțelegerea ca Sóley și Gylfi să rămână la el încă o noapte. Dar nu mai mult. Hannes trebuia să meargă la sala de forță și să rezolve mai multe probleme pe care le amânase ca să poată sta cu copiii. Thóra nu s-a putut abține să nu-i spună că îl înțelegea foarte bine și l-a mințit că, înainte să sune, chiar se întrebese dacă nu cumva avea să-i încurce programul. Apoi a închis, urându-i în gând să facă hernie pe banda pentru alergat.

Ba chiar a cedat imboldului de a scoate limba spre telefon înainte să-l pună

jos.

— Mă bucur să văd că ai o atitudine matură față de divorț, a zis Matthew. Nu toți bărbații au foste soții atât de înțelepte.

Thóra s-a strâmbat și la el.

— Vorbești din proprie experiență? l-a întrebat ea. Apoi a adăugat:

— Copiii mai pot sta la el o noapte. După care sau găsesc o soluție pentru celelalte zile, sau mă întorc acasă.

— Nu-s divorțat, pentru că mi-a fost greu să găsesc o femeie care să-mi placă, a zis Matthew. Dar e drept că în ultima vreme peisajul s-a mai luminat...

Când a văzut privirea dezaprobatoare a Thórei, și-a împreunat mâinile cu un aer rugător și a spus:

— În fine... N-avem mult timp la dispoziție, așa că cel mai bine ar fi să profităm de el. Unde mai pui că ești foarte ocupată... Ce-ai vrea să faci?

— Unul dintre puținele lucruri de care sunt sigură e că dacă reușesc să aflui mai multe, o să-i pot fi mai de ajutor lui Jónas la interogatoriu, a zis ea, apoi a căzut pe gânduri câteva clipe. Ar trebui să stăm de vorbă cu mai mulți oaspeți sau să încercăm să dăm de Eiríkur, cititorul de aure, cel care se află la originea poveștilor cu stafii. Jónas mi-a zis că trebuia să se întoarcă ieri.

Matthew s-a întristat.

— Nu mă refeream la asta. Iar în planul meu despre cum o să ne petrecem timpul nu intrau nici oaspeții hotelului, nici cititorii de aure...

Thóra s-a înroșit, dar s-a prefăcut că n-a auzit nimic.

— Hai să ne punem pe treabă! După cum ai zis, trebuie să profit la maximum de timpul pe care-l am la dispoziție.

*

Eiríkur se uita la cărțile de tarot pe care le așezase în fața lui. Monedele – bine. Moarte – rău. Și-a plimbat arătătorul pe marginea cărții care înfățișa Moartea, lăsându-și gândurile să hoinărească, îi apăruseră aceleași cărți de două ori și, chiar dacă nu era un expert în tarot, știa că probabilitatea unei astfel de repetiții era foarte mică. Oare ce-i spuneau cărțile? S-a întrebat dacă nu cumva ar fi fost bine să apeleze la cineva care știa mai multe despre tarot, dar și-a zis că ar fi fost prea complicat: ar fi trebuit să iasă din confortabila cabană a personalului în care se afla și să se ducă în hotel, dar nu-i ardea de așa ceva. Nu avea telefon fix și știa cât de prost funcționa rețeaua mobilă. De fapt, Eiríkur nu folosea niciodată telefonul mobil. Fiind cititor de aure, știa foarte bine că undele emise de aceste dispozitive aveau un efect negativ asupra lor – eufemistic vorbind. Prefera să meargă până la cel mai apropiat telefon fix decât să flecărească la mobil, știind că aura lui devenea mai cenușie cu fiecare cuvânt pe care îl rostea. Nu, trebuia să

descoperire singur semnificația cărților! Eiríkur și-a sprijinit fruntea în palmă și s-a concentrat asupra cărților. Monede. Moarte.

Eiríkur s-a îndreptat de spate. Poate că Moartea nu semnifica moartea lui sau a cuiva apropiat lui, ci moartea arhitectei. Eiríkur a încuviințat ușor din cap. Bineînțeles! Însemna că moartea Birnei urma să aibă un impact puternic asupra vieții lui. Așa se explica de ce cartea aceea apăruse de mai multe ori. Dar Monedele? Ce legătură aveau cu moartea arhitectei? Oare urma să se îmbogățească de pe urma morții ei? Eiríkur o prevenise: îi spusese că aura ei era întunecată ca un nor de furtună și că nu prevestea nimic bun. Oare putea folosi această profecție ca să-și facă reclamă? Ce păcat că nu-i spusese chestia asta decât ei. Iar acum era singurul care putea să povestească episodul.

Scoțând un oftat, Eiríkur a încercat să-și înfrângă pofta de a fuma o țigară. Lui Jónas nu-i convenea ca personalul să fumeze, iar Eiríkur nu suporta să fumeze pe furis, la fel ca un adolescent. Și era prea în vârstă ca să se ascundă pe după un zid. Jalnic! Poate era justificat ca nutriționistului și antrenorului de gimnastică să li se interzică țigările, dar ce oaspete în toate mințile ar fi avut ceva împotriva dacă cititorul de aure ar fi fumat? Niciunul, desigur! Eiríkur a simțit că se încordează. Reflecțiile pe marginea fumatului răscoliseră ceva în mintea lui. Ce spusese Vigdís? Că trupul neînsuflețit fusese găsit vineri și că nimeni n-o mai văzuse pe Birna începând de joi seara? Adică din seara întrunirii, când ieșise afară și se strecurase într-un colț ferit ca să fumeze o țigară. Acum înțelegea ceea ce nu pricepuse atunci, anume ce avea de gând persoana aceea. Vasăzică, joi seara văzuse criminalul! Da, bineînțeles! „Și să mai spună cineva că fumatul nu folosește la nimic!”, s-a gândit el cu încântare.

Eiríkur a strâns cărțile și a zâmbit. Da, exact! Acum înțelegea și care era legătura dintre bani și crimă. Bani erau pentru el, că doar orice dar își are răsplata, cum zice proverbul. Răsplata avea să fie negociabilă, căci confidențialitatea își are prețul ei. Însă Eiríkur era un om corect, deci nu-și făcea griji că nu avea să ajungă la o înțelegere acceptabilă pentru ambele părți. Nu trebuia decât să dea o fugă până la hotel ca să telefoneze de pe fix. În plus, voia să schimbe câteva vorbe cu Jónas, șeful său. Avea să fie o discuție foarte plăcută, pentru că Eiríkur nu mai trebuia să cedeze mereu de teamă ca nu cumva să-și piardă slujba. La orizont se profila mult așteptata independență financiară, așa că nu mai avea niciun motiv să se ploconească în fața lui.

A pus cărțile la loc în cutie, s-a ridicat în picioare și a ieșit din cabană. Nu avea timp de pierdut – trebuia să înceapă negocierile cât mai repede cu putință. Era atât de grăbit, încât nu s-a mai oprit să se admire în mica oglindă care atârna lângă cuierul de la intrare. Chiar dacă aura lui era greoaie și întunecată. Aproape neagră.

Thóra a scos un oftat, spunând:

— Deci toată lumea e plecată?

Vigdís s-a uitat la ea fără niciun pic de înțelegere.

— Mă rog, nu sunt sigură, dar, cât timp stau aici, cei mai mulți dintre oaspeții noștri fac excursii sau își găsesc alte activități. Avem foarte puțini oaspeți care, după ce se cazează, stau numai în cameră și așteaptă să facă cunoștință cu dumneavoastră.

Neînțelegând o vorbă din discuția lor, Matthew i-a zâmbit foarte amabil lui Vigdís.

— Ce zi frumoasă! a intervenit el în engleză.

— Da, foarte frumoasă, a zis Vigdís. Tocmai de-aia e așa puțină lume în hotel, a adăugat ea, întorcând capul spre Thóra. Nu vreau să vă par antipatică, dar zău că nu vă pot ajuta cu nimic. Din păcate... Oaspeții noștri or să se întoarcă în jurul prânzului. Desigur, cei care s-au cazat de curând s-ar putea să se întoarcă mai devreme, pentru că încă nu cunosc foarte bine programul, dar nu cred că mai sunt mulți în categoria asta.

— Of, la naiba! a zis Thóra. Și niciunul dintre angajați nu e liber și dispus să stea puțin de vorbă cu noi?

Vigdís a clătinat din cap și a răspuns:

— În momentul ăsta, nu-s mulți în hotel și toți sunt foarte ocupați. Or să fie mai liberi după masa de prânz.

Apoi le-a aruncat o privire bănuitoare.

— Dar ce încercați să aflați, mai exact?

— Nimic în mod special, a zis Thóra. Vrem doar să aflăm câte ceva despre Birna. Cu ce se ocupa și cu cine și-a petrecut timpul cât a stat aici. Și poate obținem niște informații care ne-ar putea ajuta să înțelegem cum a murit...

— Mai exact, cum a fost omorâtă, a întrerupt-o Vigdís. Dacă nu aveți nicio altă idee, ați putea merge la biserică. Știu că Birna mergea acolo uneori, pentru că i-am împrumutat cheia.

— La biserică? s-a mirat Thóra. Ce biserică?

— E o bisericuță undeva, în apropiere. Nu aparține acestei proprietăți, dar cheile le păstrăm noi. Autocarele cu turiști merg acolo din când în când; biserica li se pare drăguță străinilor și lor le place să dea o fugă până acolo.

Vigdís s-a aplecat sub tăblia biroului de recepție și apoi i-a dat o cheie.

— Când învărțiți cheia în broască, trebuie să împingeți un pic în ușă.

Matthew a luat cheia, apoi Vigdís le-a explicat cum să ajungă acolo.

— Deși biserica datează din 1864, încă mai e folosită de enoriașii din partea locului, așa că umblați cu grijă, i-a prevenit ea, neputându-și opri un căscat. Îmi

aduc aminte că Birna era foarte încântată de cimitir. Cred că încerca să găsească un anumit mormânt.

*

Camera era răvășită. Răscolise totul, dar nu găsise nimic. Oare ce făcuse tâmpită aia cu ea? A oftat dezamăgit, dar a avut grijă să nu facă zgomot. Cum de nu reușea el să-l găsească și să pună capăt odată acelei povești cât se poate de neplăcute? A lipit urechea de ușă și a ascultat cu atenție. Pe hol era liniște. Oare ar fi fost bine să mai caute sau să accepte concluzia? Anume că nu era acolo. Nu avea niciun rost să cotrobăie în continuare. S-a apropiat de ușa care dădea spre grădină și s-a uitat atent printre draperii. Nu era nimeni prin preajmă. A deschis ușa cu grijă și s-a strecurat afară, în aerul proaspăt. Apoi a închis-o și a plecat. În timp ce se îndepărta, și-a scos mânușile și le-a băgat în buzunar. Dar oare unde era?

15

Biserița se înălța pe vârful unei coline aflate pe o pajiște din apropierea plajei. Era făcută din lemn vopsit în negru și îi amintea Thórei de bisericile pe care le desena în școala primară – o clădire mică prevăzută cu un turn în vârful căruia se afla o cruce. De fapt, ale ei erau mai vii colorate, dar, într-adevăr, negrul era o culoare care se potrivea mânușă unei biserici. Ușa și ferestrele vopsite în alb se asortau de minune cu ansamblul, iar aspectul ei general voia să dea de înțeles că acea bijuterie fusese construită acolo numai pentru că enoriașii erau oameni avuți. Thóra nu-și amintea să mai fi văzut undeva o biserică neagră și s-a întrebat dacă nu cumva aceasta era rezultatul unei încercări de a imita înfățișarea ei originală. Oricât de precare ar fi fost cunoștințele ei de istoria arhitecturii, Thóra a presupus că pereții erau unși cu smoală, iar nu vopsiți, așa cum se făcea pe vremuri. După ce a hotărât în sine ea că aceasta era explicația, i-a împărțit-o lui Matthew ca și când ar fi fost un fapt incontestabil, nu o simplă părere. Iar Matthew a luat-o ca atare.

Zidul gros care împrejmuia biserica era acoperit în cea mai mare parte de ierburi și mușchi, iar pietrele din care era construit nu se vedeau decât din loc în loc. Chiar în fața ușii bisericii se afla o poartă de fier înaltă și lată. Au deschis-o, fiind nevoiți să suporte un scârțâit înfiorător, și au intrat.

— Ia uite, ăla e cimitirul! a zis Thóra, arătându-i câteva morminte.

— Probabil că în zonă au murit mai puțini oameni decât s-a estimat inițial..., a zis Matthew, uitându-se la terenul liber dintre biserică și pietrele de mormânt.

— Da, a zis Thóra. Ciudat... Dar Vigdís a zis că biserica încă e folosită de comunitatea locală, așa că cimitirul ar putea să se umple într-o bună zi.

— Nu prea cred..., a zis Matthew, apropiindu-se de încuietoarea de pe ușa bisericii. Ce trebuie să fac? Să împing sau să trag?

— Să împingi, parcă. Sau să tragi. Una din ele, a zis Thóra cu un aer absent.

În loc să fie atentă la ceea ce făcea Matthew, începuse să se plimbe printre mormintele din cimitir.

— Crezi c-o să dăm peste mormântul Kristínei? a întrebat ea, întorcându-se spre Matthew, care se opinea în ușă din răspuțeri. Probabil că și Birna l-a căutat când a venit aici.

— Nu știu, i-a răspuns el pe un ton iritat. Dar cu ușa asta ce facem? a continuat el.

Apoi a împins în ea cu umărul și a răsucit cheia în broască, în cele din urmă, s-a auzit un clic slab.

— *Na endlich!* a zis el mândru de sine. *Bitte, Frau!*⁸

În vestibul nu încăpeau mai mult de patru oameni. Din el se intra direct în naosul prevăzut cu un altar, câteva șiruri de bănci și un amvon. Cea mai mare parte a obiectelor dinăuntru erau făcute din lemn și totul era vopsit în culori pastelate însuflețite de modelele florale de pe bănci și de pe laturile acoperișului. Rezultatul era un interior frumos și plăcut, în afară de altarul care îl înfățișa pe Iisus răstignit pe Golgota.

— De ce sunt băncile astea atât de mici? a întrebat Matthew, luând loc pe una dintre ele.

Fundul abia îi încăpea pe tăblie, iar banca din față nu-i lăsa suficient spațiu pentru picioare.

— Probabil ca să nu adoarmă enoriașii, i-a răspuns Thóra. Sau ca să facă economie de spațiu și cred că explicația asta e mult mai probabilă.

— Sau poate că, pe vremuri, islandezii erau o nație de pitici, a zis Matthew, ridicându-se în picioare, apoi s-a apropiat de Thóra, care stătea lângă treptele ce duceau la balcon. Crezi c-ar fi bine să aruncăm o privire și sus? Presupun că aici, jos, am văzut tot în cele cînșpe secunde de când ne tot perindăm prin jur.

Au urcat amândoi treptele înguste care duceau la balcon. Totul era vopsit în aceleași culori pastelate. De lângă balustrada balconului se vedea bine întreg naosul. În plus, Thóra a observat că în mijlocul tavanului atârna un candelabru de alamă. S-au uitat de jur împrejur, dar nu erau multe de văzut: o orgă impozantă pe al cărei stativ era deschisă o partitură și un dulap de lemn în care Thóra n-a găsit decât culegeri de imnuri și alte accesorii care-i aparțineau corului. În rest, nu mai era nimic de văzut.

---

⁸ În germană, în original: „în sfârșit!... Pofțiți, doamnă!”

— Ce repede am terminat! a zis ea pe un ton dezamăgit. Mă așteptam să dăm peste ceva mult mai interesant.

— Cum ar fi? a întrebat Matthew. Nu prea avem cum să găsim aici chestii legate de crimă. Birnei, pur și simplu, îi plăcea clădirea. La urma urmei, era arhitectă.

Thóra s-a încruntat ușor, zicând cu un aer sceptic:

— N-ar trebui să fie pe-aici, pe undeva, un fel de depozit sau ceva de genul ăsta? Că doar pastorii sigur nu-și cară toate cele trebuincioase până la biserică și înapoi ori de câte ori vin să slujească.

Matthew a ridicat din umeri.

— Am văzut o biblie lângă altar. Poate că nici n-au nevoie de mai mult. Mă rog, poate le trebuie și niște lumânări...

— Dar registrele bisericești? Nu-s obligate toate bisericile să țină registre?

Thóra s-a apropiat iarăși de balustrada balconului și s-a uitat mai bine la întreg naosul. Poate că arhitectul bisericii ascunsese undeva în pereți un dulap sau un sipet. Dar n-a văzut niciun semn care să-i trădeze prezența.

— Bisericile trebuie să consemneze tot ce se întâmplă în parohie.

Matthew i-a aruncat o privire nedumerită.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi nunțile, botezurile, confirmările... Toate astea sunt consemnate în registrele bisericești.

Thóra s-a apropiat de peretele de la celălalt capăt al balconului, aflat chiar lângă scară. S-a plimbat de-a lungul lui în speranța că avea să găsească o trapă.

— Eram sigură! a strigat ea cu încântare când a văzut o trapă dreptunghiulară pe tavan, chiar la mijlocul peretelui. E ceva aici!

Matthew s-a dus lângă ea și s-a uitat în sus. Tavanul era jos, așa că nu i-a fost greu să împingă trapa, după care s-au uitat amândoi prin gaura întunecată.

— Am impresia că văd niște trepte, a zis el. Poate reușim să facem mai multă lumină aici.

Thóra a apăsat pe un întrerupător vechi de lângă scară și s-au aprins câteva becuri montate pe pereți.

— E mai bine acum?

— Da și nu, a zis Matthew. Da, pentru că pot să văd înăuntru, și nu, pentru că nu se vede nimic.

— Nimic? Niciun registru? a întrebat Thóra pe un ton dezamăgit, încercând să se ridice pe vârfuri, ca să vadă înăuntru.

— Nu... Din câte îmi pot da seama, asta e trapa care duce în clopotniță. Și nu prea cred c-o să găsim vreun registru acolo, a adăugat el, apoi s-a agățat de marginile trapei și s-a săltat ca să vadă mai bine înăuntru. Nu. Nu-i nimic aici.

Și-a dat drumul pe podea, după care și-a lovit palmele una de alta ca să se

scutute de praf.

— Poate că știe Vigdís unde sunt registrele astea, a zis el. Ea păstrează cheile, așa că, cine știe, poate că i s-a cerut să aibă grijă și de alte lucruri.

— Mă duc să mă uit mai bine în jurul altarului, a zis Thóra. Sigur sunt pe-aici, pe undeva.

A coborât scările și s-a apropiat de altarul care îl înfățișa pe Iisus îndurerat. Dar n-a văzut decât o biblie, două sfeșnice mari și o pânză brodată de culoare purpurie întinsă peste masa lipită de peretele altarului. Thóra a ridicat pânza și a văzut că masa era, de fapt, un dulap.

— Ia uite, Matthew! a strigat ea. Un dulap!

S-a aplecat și a apucat cu câte o mână cele două mânere cu incrustații. Din fericire, dulapul nu era încuiat, așa că ușile s-au deschis cu un ușor scârțâit. Thóra a întors capul și s-a uitat la Matthew cu un aer triumfător, apoi a scos trei registre legate în piele. Cel de deasupra părea recent, iar când l-a deschis și a văzut datele, și-a dat seama că nu avea niciun rost să-și piardă timpul uitându-se prin el. Cea mai recentă dată de pe prima pagină era din 1996. Thóra a deschis următorul registru și l-a răsfoit până a găsit o dată din jurul anului 1940.

— Dacă nu mă înșel, Kristín încă trăia în timpul războiului, a zis Thóra. Fotografiiile vedetelor de cinema pe care le-am găsit lângă stâlpul din pod erau cam din perioada aia.

A răsfoit tot registrul, dar n-a găsit nimic. Erau câteva nașteri, botezuri, căsătorii și decese, dar numele Kristín nu era de găsit pe nicăieri. Din paginile cu datele din 1941 lipsea ceva: pagina din stânga se termina cu numele unei mirese, iar prima însemnare de pe cea din dreapta părea să aibă legătură cu o înmormântare.

— Ce ciudat! a zis ea, după care a desfăcut registrul mai mult și i l-a întins lui Matthew. Ia uite! A fost ruptă o pagină. Poate chiar două.

Matthew l-a examinat cu atenție și i-a dat dreptate.

— Nu încape nicio îndoială, a spus el, înapoiindu-i registrul. Dar cine ar fi avut interes să facă una ca asta? Cineva care voia ca din registru să dispară o nuntă?

— Sau un botez... Dacă reușești să ștergi din registre un copil de pe vremea aia, e ca și când ai șterge aproape toate urmele existenței lui. Nu știu dacă în momentul ăla se înstituiseră deja Serviciul Național de Evidență a Populației și nici cum era înregistrată populația din zonele rurale. Dar nu cred că era greu să te ascunzi sau să ascunzi pe cineva de ochii autorităților.

Thóra a pus registrele la loc după ce le-a răsfoit pe toate ca să se asigure că numele Kristínei nu apărea pe nicăieri, apoi au ieșit amândoi din biserică și au intrat în cimitir. După ce s-au uitat la câteva morminte, și-au dat seama cât de mult se schimbaseră vremurile. Pe pietrele funerare abundau inscripții precum:

Băiat – mort la naștere, Fată – nebotezată. De obicei, copiii aceleiași familii erau înmormântați unul lângă altul, iar uneori, pe o piatră de mormânt erau trecuți mai mulți frați. Thóra s-a uitat cu atenție la toate inscripțiile, în speranța că avea să recunoască vreun nume. A găsit două pietre pe care era scris numele Kristín, însă era vorba de două femei care muriseră la vârste înaintate, iar Thórei i se părea puțin probabil să aibă vreo legătură cu inscripția de pe stâlpul din pod.

În cele din urmă, au dat peste două morminte îngrădite aflate unul lângă altul. Amândouă aveau pietre funerare asemănătoare: erau frumos sculptate în piatră deschisă la culoare, aveau o înălțime impresionantă – cam un metru și jumătate – și fuseseră năpădite de mușchi galbeni și licheni. Pe una dintre ele era sculptat un șarpe încolăcit care își mușca coada și un fel de lampă a lui Aladdin. Thóra nu a recunoscut nici-unul dintre cele două simboluri, dar și-a amintit că pe coperta bibliilor împărțite de misionarii Fundației Gideon⁹ era imprimată o lampă. L-a întrebat pe Matthew dacă știa ce semnificau acele imagini, dar și lui îi erau la fel de străine, apoi s-a aplecat să citească inscripțiile. Erau numele celor care locuiseră la Kirkjustétt, una dintre cele două ferme de pe proprietatea lui Jónas. În partea de sus se afla capul familiei: *Bjarni Thórólfsson, fermier la Kirkjustétt, n. 1896, m. 1944*, iar dedesubt scria: *Adalheidur Jónsdóttin, soția lui, n. 1900, m. 1928*. În partea de jos, erau alte două nume: *Bjarni, n. 1923, m. 1923* și *Gudný, n. 1924, m. 1945*.

— Oamenii ăștia apar în fotografiile despre care ți-am povestit. Sunt cei pe care i-a cunoscut Magnus Baldvinsson.

Nu era nevoie să știi islandeză ca să înțelegi ce scria pe piatra funerară, așa că Matthew s-a aplecat să citească și el numele, iar Thóra a continuat:

— Magnús a zis că Bjarni și fiică-sa au murit de TBC și că nevasta lui s-a prăpădit de tânără din cauza unei septicemii, i-a explicat ea, apoi a făcut un semn cu mâna spre anii de viață ai lui Adalheidur. Una dintre fetele care lucrează la hotel mi-a zis că Bjarni avea o relație incestuoasă cu Gudný.

— Ei, na! Și de unde, mă rog, știe ea de un incest care, chipurile, ar fi avut loc acum vreo 70 de ani?

— Cică i-a povestit bunică-sa. Și, de obicei, bunicile nu prea mint.

— Există tot felul de bunici, a zămbit Matthew. Eu, unul, aș avea rezerve față de astfel de povești, chiar dacă mi le-ar povesti bunică-mea.

— Sigur, ai dreptate. Și, de dragul lui Gudný, sper să fie o minciună, a adăugat ea, apoi a făcut un semn cu mâna spre numele băiețelului care murise în primul său an de viață. Am observat o fotografie în care Adalheidur părea să fie însărcinată, dar n-am văzut niciuna în care să apără și copilul. Presupun că a murit

---

⁹ Fundația Gideon este o organizație evanghelică întemeiată în Statele Unite în 1899, care în prezent distribuie gratuit biblii tipărite în peste 80 de limbi.

la doar câteva zile de la naștere.

— Precum cei mai mulți dintre copiii îngropați aici, a zis Matthew, făcând un gest larg spre celelalte morminte. Multe dintre mormintele de aici sunt ale unor copii care n-au trăit decât foarte puțin.

— Se pare că oamenilor din zonă le era greu să-și crească copiii până la vârsta maturității, a zis ea, privind în jur. Sau poate că mortalitatea infantilă era mare în toată Islanda, a ridicat ea din umeri. Ce bine că e un fenomen depășit, a zis Thóra, apoi s-a apropiat de cealaltă piatră funerară, care avea mai puține inscripții, părând pe jumătate goală. Ce ciudat! Doar două inscripții: soția lui Grímur, *Kristrún Valgeirsdóttir*, n. 1894, m. 1940, iar dedesubt, *Edda Grímsdóttir*, n. 1921, m. 1924, a citit ea cu glas tare, apoi s-a întors spre Matthew. Lipsește el.

— O fi tatăl care a omorât-o pe Kristín, așa cum scrie în pod? Cine știe, poate că încă trăiește. Sau, în orice caz, nu-i înmormântat aici.

Thóra a clătinat din cap și a spus:

— Ceva nu-i în regulă. Magnús a zis că Grímur a murit la câțiva ani după ce s-a mutat în Reykjavik.

— Și atunci unde e? a întrebat Matthew. Ar fi trebuit să fie aici. E suficient loc pe piatră și pentru numele lui. E ciudat s-o vezi așa, goală.

Thóra a aruncat o privire prin cimitir.

— N-are cum să fie înmormântat aici din moment ce numele lui nu e trecut pe piatra asta.

S-au plimbat prin cimitir și s-au uitat la celelalte morminte, dar n-au dat de numele lui Grímur, nici de al lui Kristín.

— Poate că era, într-adevăr, numele unei pisici, a zis Thóra cu un aer dezamăgit când au ieșit pe poarta scârțâitoare.

— Și cum rămâne cu pagina lipsă din registrul bisericesc? Cred că acum cea mai înțeleaptă mișcare ar fi să ne întâlnim cu moștenitorii de la care a cumpărat Jónas proprietatea, a zis Matthew. Ai putea să folosești aiureala cu stafia ca pretext să le pui întrebări despre istoria fermei, despre Grímur, Kristín și așa mai departe.

Thóra a încuviințat din cap cu un aer meditativ. Nu era o idee rea.

*

După ce a pus receptorul în furcă, Elín Thórdardóttir a rămas câteva clipe cu mâna pe el. A oftat din rărunchi, l-a ridicat din nou și l-a dus la ureche. A format pede un număr și a așteptat cu nerăbdare să i se răspundă.

— Börkur, ghici cine m-a sunat? a întrebat ea în grabă.

— Ai nimerit într-un moment prost, Elín, a zis Börkur la fel de posomorât ca

de fiecare dată când îl suna sora lui. Am o problemă acum.

— Despre ce-i vorba? a întrebat ea pe un ton curios. Probabil că era ceva legat de Svava, soția lui Börkur, care întotdeauna ajungea în pragul unei crize nervoase din te miri ce.

— Nu vreau să discut despre asta cu tine, i-a răspuns el și mai îmbufnat decât prima oară. Ce vrei?

Elín nu i-a luat în seamă tonul rece, întrucât era obișnuită cu el. De fapt, abia aștepta să-i tulbure existența. Elín se opusese încă de la început ideii de a vinde proprietatea, dar până la urmă cedase insistențelor lui. Ce păcat că mama lor nu fusese împotriva vânzării, pentru că pământul era al ei, chiar dacă banii încasați din vânzare ajunseseră la cei doi copii ai săi. Dar Börkur o convinsese și pe ea să-l vândă. Acum, Elín avea ocazia să se răzbune pe fratele ei, care făcea tot timpul pe șeful.

— A sunat o femeie pe nume Thóra. E avocata lui Jónas, care a cumpărat de la noi Kirkjustétt și Kreppa.

Și-a oferit plăcerea de a face o pauză ca să-l oblige pe fratele ei să-i ceară să continue.

— Așa, și? a întrebat Börkur, pe un ton iritat, dar, în același timp, curios. Ce voia?

— A apărut o problemă, dragul meu, i-a răspuns Elín, zâmbind în sinea ei. Vrea să se întâlnească cu noi ca să discute despre un defect ascuns al proprietății, pe care cică l-ar fi descoperit acest Jónas.

— Ei, rahat! Defecte ascunse la o bucată de pământ? Au înnebunit? Ce naiba ar putea fi? E solul contaminat sau ce?

Elín l-a lăsat să facă pe grozavul și abia apoi i-a răspuns:

— N-am intrat în detalii. Mi-a zis doar că vrea să stabilim o întâlnire. La fața locului, dacă se poate.

— La fața locului? Ca și când n-am altceva de făcut decât să mă duc până în Snaefellsnes, s-a răstit Börkur. Nu-mi văd capul de treabă!

— Ce păcat! a zis Elín, mimând compasiunea. Să mă duc doar eu?

Börkur a stat pe gânduri câteva clipe înainte să-i răspundă:

— Nu, o să vin și eu. Când trebuie să ne vedem cu ea?

— Măine. Nu crezi că cel mai bine ar fi să plecăm din seara asta la Stykkishólmur, ca să nu plecăm mâine cu noaptea în cap?

— Nu știu, să văd. Sună-mă mai încolo! Poate facem așa, dacă reușesc să rezolv niște treburi până diseară.

— Și încă ceva, Börkur. Sunt sigură că defectul ăsta ascuns are legătură cu ceva destul de straniu. Mi s-a părut că avocata a vorbit foarte ciudat la telefon.

— Cum adică?

— Ciudat, pur și simplu. Simt că e ceva dubios în spatele tărășeniei ăsteia,

dar nu-mi dau seama ce.

— Crezi c-ar putea fi vorba de cadavrul despre care au zis la știri? a întrebat el, vorbindu-i deodată pe un ton mieros.

— Chestia asta nu mi-a trecut prin minte, a zis ea cu surprindere.

Schimbarea din glasul fratelui ei era foarte neobișnuită.

După ce au terminat conversația, Elín a rămas lângă telefon, adâncită în gânduri. A încercat să-și aducă aminte ce văzuse și ce auzise despre cadavru. Dacă n-o înșela memoria, fusese descoperit chiar înainte de weekend. S-a încruntat dintr-odată. Exact atunci când Börkur s-a dus cu o treabă în Snaefellsnes. Ciudat.

16

— Cred că ăsta e locul, a zis Thóra, examinând plaja cu atenție. Dar nu-i nimic de văzut.

Galeții de la picioarele ei străluceau, iar refluxul dăduse la iveală pietrele netede de pe fundul golfului. Nimic din acel peisaj spectaculos nu dădea de înțeles că în urmă cu puțin timp acolo fusese găsit un cadavru, iar Thóra s-a întrebat ce anume se aștepta să vadă. Vreun cordon galben al poliției?

Matthew s-a uitat la ceas:

— Dar am aflat că drumul de la hotel până aici ne-a luat exact 35 de minute.

— E drept că nici nu ne-am grăbit, a zis Thóra. În cât timp crezi c-am fi putut să-l parcurgem?

Matthew a ridicat din umeri.

— Nu știu, dar cred că, dacă am fi mers mai repede, l-am fi făcut în 25 de minute, nu mai puțin. Dacă voiam să ajungem și mai repede, ar fi trebuit să alergăm.

— Deci, dacă ucigașul stătea la hotel, nu avea nevoie de mai mult de o oră ca să vină aici, s-o omoare pe Birna și să se întoarcă.

Matthew a zâmbit.

— În cazul ăsta, criminalul n-ar fi avut mult timp la dispoziție ca să înceapă și să ducă treaba la sfârșit... Ar însemna c-a venit aici anume s-o omoare, nu că s-au certat din senin.

— Ce zgomot îngrozitor fac păsările astea, a zis Thóra, întorcându-se spre stânci. Vai de puii lor!

A urmărit o vreme freamătul păsărilor, apoi s-a întors spre Matthew, spunându-i:

— Gălăgia e atât de mare, încât nimeni n-ar fi avut cum să-i audă strigătele sau țipetele.

Matthew și-a ridicat brațele în lături și a zis:

— Păi, cine să audă? De obicei, nu-i niciun suflet de om pe-aici.

Thóra a aruncat o privire de jur împrejur și era pe punctul de a-i da dreptate, dar, dintr-odată, a văzut la capătul de sus al pantei doi oameni care coborau spre plajă.

— Se prea poate, dar ia uită-te încolo..., a zis ea, făcând semn cu capul în direcția celor doi.

I-au urmărit amândoi cu privirea în timp ce coborau încet pe panta acoperită cu pietriș. Au văzut o tânără care împingea un scaun cu rotile, dar nu au reușit să-și dea seama de sexul celui care stătea în el, întrucât capul și fața îi erau ascunse de o glugă mare. Din pricina pietrișului, fata trebuia să facă eforturi mari ca să împingă scaunul pe drum.

— Probabil că sunt cei doi tineri pe care i-a pomenit japonezul, a zis Thóra. Cei pe care i-a văzut discutând cu Birna. Ce zici, stăm nițel de vorbă cu ei?

— De ce nu? Ba chiar mi se pare o idee foarte bună pentru ancheta asta ciudată pe care o faci..., a zis Matthew.

Dar apoi s-a grăbit să adauge:

— Să nu mă înțelegi greșit. Nu mă plâng. Îmi face plăcere, deși habar n-am unde duce.

Thóra i-a dat un ghiont, spunând:

— Ia zi, ai fost cuminte în tinerețe și ai început să faci pe nebunu' acum, la bătrânețe?

Apoi au pornit spre cei doi tineri, urcând panta în pas alert. Când s-au apropiat de ei, Thóra a crezut, la început, că-i intrase ceva în ochi. Oricât de mult se străduia, nu reușea să-și focalizeze privirea asupra chipului care abia se zărea de sub glugă. Dar, cu fiecare pas pe care îl făcea, era din ce în ce mai convinsă că vederea ei era cât se poate de bună. A simțit un nod în stomac și a trebuit să facă un mare efort ca să nu se întoarcă și s-o ia la sănătoasa. Dar oare ce era în neregulă cu fața bărbatului din scaunul cu rotile? Deși se concentra asupra tinerei, care era zâmbitoare și rumenă în obraji, ochii i se întorceau în mod involuntar spre fața de sub glugă, a cărei jumătate stângă era acoperită în întregime de o piele foarte întinsă de un roz strălucitor. Thórei îi era greu să se uite mult timp la orbitele desfigurate, la rămășițele jalnice ale nasului și la pielea cicatrizată, de consistența plasticului, care, din câte putea vedea pe sub gluga uriașă, se întindea de la bărbie până la frunte. Thóra spera că bietul bărbat – care părea să fie tânăr – nu-și dădea seama de impresia pe care le-o lăsa celor din jur, dar, în adâncul sufletului, știa foarte bine că era o speranță deșartă. În plus, își dorea ca Matthew să facă față acelei situații neobișnuite mai bine decât ea, dar nu îndrăznea să se uite la el de teamă ca nu cumva expresia ei să-i trădeze groaza.

Când au ajuns lângă cei doi, Thóra s-a străduit să zâmbească.

— Bună! a zis ea, adresându-i-se fetei.

— Bună ziua! i-a răspuns ea cu un zâmbet cald.

Părul ei blond și bogat era prins într-o coadă care se legăna ușor când vorbea. Thóra avea vega impresie că o știa de undeva, dar n-ar fi putut spune nici în ruptul capului unde o mai văzuse.

— Nu știi dacă o să putem coborî până acolo..., a continuat fata. Sau am putea, dar n-o să ne fie ușor la întoarcere.

— Nu e mare lucru de văzut, a zis Thóra. Dacă vreți, vă poate ajuta Matthew, prietenul meu, a adăugat ea, dar fără să se uite la el. Și la coborâre, și la urcare, desigur.

— Nu știi dacă are rost, i-a răspuns fata, aplecându-se deasupra scaunului. Tu ce zici? l-a întrebat ea pe tânărul cu glugă. Să profităm de ajutorul dumnealor sau să ne întoarcem? Chiar că nu prea avem ce vedea.

Tânărul a îngăimat câteva cuvinte pe care Thóra n-a reușit să le priceapă. În schimb, însoțitoarea lui părea să le fi înțeles fără niciun fel de problemă.

— Bine, cum zici tu, a conchis ea, apoi s-a uitat la Thóra. Cred c-o să ne întoarcem. Mi-ar putea da o mână de ajutor prietenul dumneavoastră? a întrebat ea.

Matthew a înhățat mânerul scaunului, apoi au pornit cu toții la deal.

— Mi-ar fi prins tare bine ajutorul ăsta joia trecută, i-a zâmbit fata.

— Erați aici joia trecută? a întrebat Thóra cu un aer surprins. Cumva pe seară?

Cine știe, poate că cei doi tineri observaseră ceva neobișnuit fără să-și dea seama ce semnificație avea. Sau poate că erau implicați în moartea Birnei. Thóra aștepta cu nerăbdare răspunsul, dar, când l-a primit, a fost dezamăgită.

— Nu, nu eram aici, a zis fata, gâfâind în continuare din pricina efortului. Aveam de gând să venim împreună la întrunirea de la hotel, dar, până la urmă, am venit singură, pentru că n-am reușit să trec cu scaunul de o groapă enormă care fusese săpată în mijlocul drumului. Ne-a părut foarte rău, pentru că nu se întâmplă foarte multe lucruri interesante în zonă, iar Steini abia aștepta să meargă.

Apoi s-a uitat la Thóra și a strâmbat ușor din nas.

— Dar, sincer vorbind, n-a pierdut nimic. A fost o chestie foarte caraghioasă și cred că mediul era un șarlatan.

Thórei i-a venit să întrebe dacă nu cumva toți erau șarlatani, dar s-a abținut. A aruncat o privire spre golf și a întrebat:

— Vă duceți să căutați scoici pe plajă?...

— Ah, nu. Voiam să vedem unde a fost găsit cadavrul, a zis ea cu aerul cel mai firesc din lume. O cunoșteam pe femeia care a murit.

În sinea ei, Thóra se simțea ușurată, pentru că nu mai trebuia să găsească o strategie prin care să aducă vorba de Birna.

— Ca să vezi! a zis ea pe tonul cel mai firesc de care era în stare. Și noi am venit aici exact pentru același lucru. Voiam să vedem cu ochii noștri locul crimei.

Fata părea uimită.

— Serios? Și dumneavoastră o cunoșteți? Thóra a clătinat din cap și a răspuns:

— Nu, nu tocmai. Dar aveam o oarecare legătură cu ea. Pe mine mă cheamă Thóra.

Tânăra i-a întins mâna.

— Eu sunt Berta, a zis ea.

Apoi s-a întors, a aruncat o privire spre plajă și a spus cu un aer întristat:

— Îngrozitor! La știri au spus c-a fost omorâtă. S-a întors iarăși spre Thóra și a adăugat:

— Oare de ce-ar fi vrut cineva s-o omoare?

— N-am nici cea mai vagă idee, i-a răspuns Thóra cu toată sinceritatea. Poate că ucigașul nu avea nimic personal cu ea. Poate că Birna a avut ghinionul să dea peste vreun maniac foarte agresiv...

— Credeți că e posibil? a întrebat Berta cu o ușoară undă de îngrijorare în glas. Prin părțile astea?

— Nu prea cred, a zis Thóra. E destul de puțin probabil. Dar e mai plauzibil decât c-ar fi fost vorba de mâna unei stafii...

— O stafie? a zis Berta cu un aer speriat. Poate pescarii? Chiar asta e plaja unde au fost aruncați de valuri, a adăugat ea, înfiorându-se. Întotdeauna mi s-a părut că locul ăsta e cam sinistru.

Thóra s-a uitat la ea cu surprindere. Se aștepta ca Berta să zâmbească sau să facă o glumă pe seama stafiilor, nu să le ia în serios. Era limpede că nimeni din partea locului nu-și bătea joc de strigoi.

— Crezi în stafii? a întrebat Thóra pe un ton precaut.

— Da, i-a răspuns Berta cu o expresie care nu putea fi interpretată decât ca sinceritate. Locurile astea-s bântuite. N-am niciun dubiu. De multe ori, rămân împietrită în întuneric.

Neștiind ce să spună, Thóra s-a gândit că, în cazul în care cererea de compensații a lui Jónas ar fi ajuns în fața unui tribunal, tânăra ar fi putut fi chemată ca martor. Au mai făcut câțiva pași pe drumul în pantă, iar Thóra a hotărât ca, pentru moment, să lase deoparte stafiile și să treacă la subiect:

— Dar cum ai cunoscut-o pe Birna?

— Era arhitecta hotelului. Înainte, proprietatea asta a fost a mamei mele, iar Birna a avut nevoie de un pic de ajutor din partea mea, i-a explicat ea, aruncând o privire spre scaunul cu rotile pe care Matthew îl împingea din răspuțeri la deal. Era o femeie tare cumsecade.

Thóra n-a întrebat-o la ce se referea când spunea asta, însă, din felul în care

se uitase spre scaun, a tras concluzia că poate Birna se purtase frumos cu tânărul acela. Iar dintr-odată și-a dat seama de ce i se părea că o știe pe Berta de undeva: pentru că semăna cu Elín, mama ei, pe care o întâlnise când întocmise contractul de vânzare-cumpărare. Ar fi fost incorect să-i ceară fetei să vină la tribunal și să depună mărturie împotriva propriei familii, așa că Thóra a renunțat la idee.

— Și ce fel de ajutor i-ai dat Birnei? a zis ea în cele din urmă.

— Era interesată de trecutul proprietății, dar mama și unchiul Börkur nu aveau nici timp, nici chef să discute prea mult pe tema asta. Așa că i-am povestit tot ce știam și i-am căutat niște hărți vechi. E drept că n-am găsit niciuna, dar am dat peste câteva fotografii de care a fost foarte încântată.

— Îți aduci aminte ce înfățișau? a întrebat Thóra cu surprindere. Erau foarte multe fotografii în pivniță și i se părea ciudat că Birnei nu-i fuseseră de ajuns. Poate pentru că erau prea asemănătoare: oameni diferiți, dar același perete...

— Da, erau mai ales fotografii ale conacului, în care apăreau străbunicul și străbunica. Apăreau și alți oameni, dar n-am reușit să-i identific.

Fata a tăcut dintr-odată, apoi i-a aruncat Thórei o privire neliniștită:

— Credeți c-o să le primesc înapoi? Nici mama, nici unchiul Börkur nu știu că i le-am împrumutat.

— Sunt sigură. Nu trebuie decât să vorbești cu polițiștii. Or să vină mâine la hotel. Locuiești în apropiere?

— Nu tocmai. Când vin aici, stau în casa pe care o avem în Stykkishólmur. Încerc să vin cât mai des.

Uitându-se în ochii Thórei, a adăugat în șoaptă:

— Vin pentru Steini. Nu vrea să locuiască la Reykjavik. Thóra a încuviințat din cap și a întrebat:

— Sunteți rude?

Rămăseseră în urma celor doi bărbați, dar nu suficient de mult, încât Thóra să îndrăznească s-o întrebe ce pășise tânărul, pentru că nu voia ca Steini s-o audă interesându-se de înfățișarea lui.

— Da, e vărul meu, a zis ea. Din partea tatei.

În fața lor, Matthew s-a oprit și s-a întors spre ele. Se vedea limpede că abia mai putea respira. Ajunseseră la capătul de sus al pantei. Thóra a schimbat repede subiectul, revenind la cadavrul arhitectei.

— Știi cumva cine ar fi putut s-o omoare pe Birna? Avea vreo relație cu cineva? Sau își făcuse vreun dușman pe-aici?

Berta a scuturat din cap.

— Nu cred că avea dușmani. Cel puțin, mie nu mi-a zis nimic. Și ne-am întâlnit de multe ori, pentru că, în ultima vreme, am tot strâns niște lucruri de la ferma Kreppa, iar ea venea des acolo, îmi plăcea foarte mult să stau de vorbă cu ea. Nu știu dacă are vreo importanță, dar mi-a zis că avea un iubit.

— Un prieten? a întrebat Thóra, cu un aer foarte curios. Știi ceva despre el?

Berta și-a luat un aer gânditor și a făcut o pauză de câteva clipe înainte să răspundă:

— Nu știu dacă e bine să vă spun... Birna era căsătorită, așa că păstra în secret relația cu iubitul ei. Dar în mine a avut încredere și era clar că voia să stea de vorbă cu cineva despre asta. N-aș vrea să-i înșel încrederea, chiar dacă a murit...

Thóra s-a gândit că Birna trebuie să se fi simțit foarte singură din moment ce își încredința secretele unei fete atât de tinere, pentru că Berta sigur nu avea mai mult de 20 de ani.

— Cred că lucrurile de genul ăsta trebuie spuse poliției. Chiar dacă par prostești sau lipsite de importanță, de multe ori tocmai relațiile de genu' ăsta pot duce la incidente tragice... Doar nu vrei ca ucigașul să scape, nu?

Berta a clătinat vehement din cap.

— Doamne, nu! a zis ea, apoi a tăcut.

Stătea în picioare cu un aer ezitant, alături de scaunul cu roțile.

— Hai să mergem, s-a auzit dintr-odată o voce aspră de sub glugă. Vreau să plecăm!

Berta a înhățat imediat mânerul scaunului cu roțile și a spus:

— Bine, Steini.

Apoi i-a mulțumit lui Matthew pentru ajutor și s-a întors spre Thóra.

— Poate ne mai vedem. Aveți o cabană în zonă?

— Nu, stăm la hotel, a zis Thóra, care era necăjită pentru că nu reușise să afle cum îl cheama pe iubitul Birnei.

Berta le-a făcut cu mâna, apoi a luat-o din loc, împingând scaunul cu roțile. Dar, după ce a făcut câțiva pași, s-a oprit dintr-odată și s-a întors spre ei spunându-le:

— E un fermier pe care îl cheamă Bergur. Locuiește la ferma Tunga.

Apoi și-a continuat drumul fără să mai spună nimic.

Thóra și Matthew au rămas pe loc, urmărind-o cu privirea pe fata care se străduia să împingă scaunul pe drumul accidentat. Când a fost sigur că cei doi tineri nu-l mai pot auzi, Matthew s-a întors spre Thóra.

— Oare ce-o fi pățit bietul băiat?

*

Vigdís a ridicat capul deasupra tăbliei de la biroul de recepție și s-a uitat de jur împrejur. Nimeni. S-a uitat la ceas și a văzut că mai era ceva timp până când oaspeții aveau să se întoarcă. Observase că, în ciuda naționalităților și intereselor lor diferite, cei mai mulți dintre ei urmau cam același program după ce se cazau:

se sculau între opt și nouă, iar după micul dejun ieșeau la o plimbare în natură. Și, de obicei, se întorceau după prânz. Știa că asta îl cam îngrijora pe Jónas, pentru că ideea lui era ca oamenii să petreacă mai mult timp – și să cheltuiască mai mulți bani – între pereții hotelului. Maseurii, tămăduitorii, terapeuta sexuală, cititorul de aure și cum s-or mai fi numit toți acei experți erau și ei la fel de nemulțumiți, pentru că erau plătiți în funcție de serviciile pe care le prestau. Aceștia erau ocupați mai ales pe seară și în weekend, de aceea, ca să nu moară de foame, cei mai mulți dintre ei erau nevoiți să-și facă reclamă cu ajutorul unor idei care mai de care mai năstrușnice. Jónas spera că odată cu venirea iernii, când avea să ofere weekenduri speciale pentru turiștii islandezi, angajații lui urma să aibă mai mult de lucru. Dar vara era abia la început și era de așteptat ca unii să se lase păgubași dacă cererea pentru serviciile lor nu avea să crească.

Dar, în clipa aceea, situația precară a găștii de șarlatani angajați de Jónas îi convenea de minune lui Vigdís. Pentru că murea de curiozitate. După ce poliția îi ceruse proprietarului să nu permită nimănui să intre în camera Birnei, pe recepționeră o cuprinsese dorința copleșitoare de a încălca această interdicție. Jónas îi spusese că, atunci când descuiase ușa pentru polițiști, aruncase o privire înăuntru și nu văzuse nimic deosebit. Dar Vigdís trebuia să vadă cu ochii ei. Cine știe, poate că era sânge peste tot. Sau poate că înăuntru era un lucru și mai respingător pe care Jónas nu reușise să-l vadă din ușă. Sau ceva despre care nu trebuia sau nu voia să vorbească.

Vigdís s-a ridicat în picioare și a luat cu ea cârdul care deschidea toate camerele. După ce a aruncat o privire pe coridor, a pornit cu pas hotărât și, fără să ezite o clipă, a trecut cârdul prin cititorul magnetic. A deschis ușa, s-a strecurat înăuntru și a închis-o la loc. În clipa în care a auzit clicul scos de limba încuietorii, și-a dat seama că făcuse o mare greșeală, înăuntru, totul era vroiște. E drept că nu se vedea niciun pic de sânge, însă hainele fuseseră împrăștiate peste tot, iar printre ele erau tot felul de hârtii rupte. Vigdís și-a dat seama că trebuia să sune imediat la poliție să spună că intrase cineva în cameră. Dar ce să le spună dacă o întrebau ce căuta înăuntru? Că voia să ștergă praful? Sau mai bine să mintă, să spună că a auzit un zgomot înăuntru? Dar chestia asta ar fi încurcat ancheta – polițiștii și-ar fi putut închipui că incidentul abia avusese loc. Vigdís a scos un oftat, apoi s-a dat în spate, bătând după clanță și, în același timp, gândindu-se cu disperare la o explicație credibilă pentru faptul că intrase în camera Birnei. Trebuia să inventeze ceva.

*

— E o glumă? Cine a fost la locul crimei?

Thórólfur stătea în picioare și se uita la Lárus, subordonatul lui. A făcut un

semn spre tăvile de oțel pe care se aflau obiectele găsite în jurul cadavrului de pe plaja din Snaefellsnes.

— Scoici și crabi morți!

A închis ochii o clipă, frecându-și tâmpile. Simțea că mai avea un pic și îl lovea migrena.

— Pai..., a îngăimat Lárus. Gudmundur. E un tip care a venit de curând.

— Cu chestiile astea se întoarce de la plajă un copil de 10 ani care se duce să adune scoici! Ce naiba o fi fost în capu' lui? Gudmundur ăsta și-a închipuit că tre' să dea cu aspiratorul pe plajă? Sau poate ar trebui să mă bucur că nu mi-a adus și o dună de nisip?

A ocolit biroul ca să se uite mai bine la ce conțineau tăvile.

— Poate niște pietriș, a bolborosit Lárus, regretându-și intervenția imediat ce Thórólfur i-a aruncat o privire. E o plajă cu pietriș, nu una nisipoasă.

— Pietriș, nisip, ce contează? a mormăit Thórólfur fără să ridice privirea. Gudmundur ăsta n-a înțeles deloc ce trebuia să facă. În primul rând, a examinat o zonă mult prea mare, iar în al doilea rând, se pare că a adunat de pe plajă tot ce nu era bătut în cuie, i-a explicat el, înfigând un pix într-o cutie de bere veche și turtită. Cum ar fi chestia asta, a adăugat el, ridicând cutia. Orice om cu un dram de minte și-ar fi dat seama că era acolo de câteva luni. Sau asta...

Thórólfur s-a apropiat de următoarea tavă și a ridicat mâinile în lături:

— Un somn mort!

Apoi s-a întors spre Lárus și i-a spus:

— Ai văzut fotografiile cadavrului? Ce legătură ar putea avea un pește cu moartea acelei femei? Gudmundur ăsta își închipuie cumva că a călcat pe un pește și s-a lovit cu capul de o piatră? Ia zi, tu crezi că asta ar putea fi explicația rănilor de pe cadavru?

Lárus s-a mulțumit să dea din cap în semn că nu. Thórólfur începuse să țipe, ceea ce nu era niciodată un semn bun. Subordonatul se legăna de pe un picior pe altul și a dat să deschidă gura, dar, înainte să-i treacă ceva inteligent prin cap, șeful lui a adăugat pe un ton mult mai calm:

— Ce-i ăsta? Un vibrator?

Lárus s-a apropiat de Thórólfur ca să vadă mai bine. Exact. Sub gura alunecoasă a peștelui era un tub din plastic deteriorat, care semăna foarte bine cu un vibrator.

Thóra l-a înghiontit pe Matthew și a făcut un semn cu capul spre un tânăr care trecea pe lângă ei.

— Țsta e Jökull, chelnerul care a vorbit-o de rău pe Birna, i-a șoptit ea, ridicându-se în picioare. Și bănuiesc că știe ceva.

Thóra și Matthew stăteau la o cafea într-un separeu din holul hotelului și discutaseră despre ce aveau de făcut în continuare, dar fără prea mult spor – singura concluzie la care ajunseseră era că trebuia să-l găsească pe iubitul Birnei, Bergur, de la ferma Tunga. Dar habar n-aveau cum să dea de el, iar Thóra se săturase până peste cap de speculațiile pe această temă. Așa că s-a bucurat când l-a văzut pe chelner și s-a dus repede după el. Jökull se îndrepta spre sala de mese, dar Thóra a reușit să-i pună mâna pe umăr chiar înainte să intre pe ușă.

— Bună! i-a zis ea. Mă mai ții minte?

Tânărul s-a întors spre ea și i-a spus cu un aer surprins:

— Poftim? Ah, da. Sunteți avocata, nu-i așa?

— Exact. Mă cheamă Thóra. Ai cinci minute libere? Mi-ar prinde tare bine dacă am sta de vorbă mai pe îndelete despre Birna.

Chelnerul s-a uitat la ceasul de la mână.

— Da, sigur. De ce nu? Dar nu vă pot fi de mare ajutor. Deja v-am zis părerea mea despre ea. Așa că nu prea mai am ce să adaug.

— Ei, nu se știe niciodată. Putem să luăm loc aici?

Thóra a făcut semn cu mâna spre o canapea așezată pe coridor, care dădea impresia că avea un rol pur decorativ. „Cred că-i prima oară când e folosită”, și-a zis ea când s-a așezat. Apoi i-a sugerat tânărului să ia loc lângă ea, lovind ușor tapiseria – de o parte și de alta a palmei s-a ridicat câte un norișor de praf.

— De unde o știai? Doar din sala de mese? Chelnerul a luat loc pe marginea canapelei.

— Mă rog, nu pot să spun c-o știam, însă nu-i un hotel mare, așa că – vrând, nevrând – am ajuns s-o cunosc un pic. Dar nu lucrez aici de multă vreme și, în plus, o evitam, deci n-am avut de-a face prea mult cu ea. Sigur aflați mai multe dacă stați de vorbă cu altcineva.

Thóra s-a încruntat spunând:

— Dar nu prea înțeleg o chestie: pe de-o parte spui că o cunoșteai foarte puțin, iar pe de altă parte, îmi dai impresia că ți-ai format o părere foarte clară despre ea. Foarte clară și negativă. Trebuie să fie un motiv.

Pe chipul chelnerului a apărut o undă de furie.

— Pur și simplu, mi-am făcut o părere despre caracterul ei, a zis el, fără să-i dea nicio altă explicație.

Thóra a hotărât să-și desfășoare interogatoriul într-un mod mai puțin agresiv, ca nu care cumva chelnerul să se ridice și să plece.

— Dacă îmi aduc bine aminte, numele tău e Jökull.

— Exact, i-a răspuns el tot pe un ton defensiv. Jökull Gudmundsson.

— Locuiești în zonă? a întrebat Thóra.

— Da, am crescut la o fermă din apropiere. Apoi am plecat în Reykjavik să fac un curs pentru ospătari și am rămas acolo. Dar când am văzut că Jónas caută personal pentru hotel, m-am grăbit să profit de ocazie.

— Da, te înțeleg. E foarte frumos aici și îmi dau seama că, din moment ce ai crescut în zonă, te-ai tot gândit să te întorci.

— Da, e cu totul altfel decât în Reykjavik, a zis Jökull, zâmbind pentru prima oară.

— Cumva ești familiarizat cu trecutul acestei zone? De exemplu, știi ceva despre stafia care se zice c-ar băntui pe proprietatea asta?

Tonul lui Jökull a redevenit rece:

— N-are niciun rost să vorbesc despre stafii cu cineva din Reykjavik... Pentru că n-aveți cum să înțelegeți. Dacă nu e vorba de o chestie concretă, vi se pare că-i o prostie și începeți să vă bateți joc.

Thóra a ridicat din sprâncene.

— N-am de gând să-i iau în răs pe cei care cred în stafii. Jónas m-a chemat să pregătesc un proces în care va fi vorba exact despre stafii. Asta-i tot. Și mi-ar fi de mare ajutor să aflu cât mai multe povești de genu' ăsta care circulă prin partea locului.

— Cum ziceți dumneavoastră, a zis Jökull pe un ton neîncrezător. Dar va trebui să le aflați de la altcineva, pentru că nu-s expert în povești cu strigoi, deși e drept că am auzit câteva la viața mea. În plus, cred că lumea e prea complexă pentru ca oamenii din Reykjavik s-o poată înțelege în profunzime.

— Dar știi ceva despre ferma asta, fie că-i o poveste cu stafii sau nu? De exemplu, știi ceva despre oamenii care au trăit aici înainte?

Jökull a clătinat din cap și a răspuns:

— Nu, nimic. Nu-s suficient de bătrân cât să mă intereseze trecutul.

Thóra s-a gândit că tânărul spusese un mare adevăr, așa că a hotărât în sine ea să încerce să dea de oameni mai în vârstă care știau bine zona.

— Mai ai vreo rudă aici? l-a întrebat ea.

— O soră, i-a răspuns Jökull.

— Părinții tăi s-au mutat la oraș?

— Nu, au murit, a zis chelnerul pe un ton și mai rece decât înainte.

— Ah, îmi pare rău, a zis ea, simțind că nu era cazul să insiste pe această temă. Iartă-mi obsesia pentru istoria locală, dar ai auzit cumva de o mișcare nazistă care a activat în zonă sau ceva de genu' ăsta?

Jökull a făcut ochii mari, iar Thóra l-a crezut când i-a răspuns fără să stea pe gânduri:

— Nu, n-am auzit niciodată de așa ceva. Chiar dacă nu prea mă interesează trecutul, cu siguranță că mi-aș fi amintit de o chestie ca asta. Sigur e o aiureală.

— Da, s-ar putea, a zis Thóra. Dar, din moment ce ai crescut aici, sunt sigură

că-mi poți spune un lucru. Care n-are nicio legătură cu trecutul.

— Ce anume? a întrebat Jökull cu un aer suspicios.

— Azi m-am întâlnit cu un tânăr care cred că-i tot de pe-aici. Nu-mi dau seama câți ani are, dar s-ar putea să fie de vârsta ta. Era într-un scaun cu rotile și arăta foarte rău, probabil din cauza unor arsuri. Știi cumva ce-a pățit?

Jökull s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să mă întorc la muncă.

Apoi a strâns din buze ca și când ar fi vrut să se asigure că nu avea să deschidă gura și să spună vreo prostie.

— Deci nu-l știi? a întrebat Thóra, ridicându-se și ea de pe canapea.

— Sunt în întârziere. La revedere! a zis Jökull și a plecat. Thóra l-a urmărit cu privirea. Era clar că atinsese un punct sensibil.

*

— Un ciudat! a zis Thóra, punând jos ceașca de cafea, care se răcise de mult. Luase deja o gură și o înghițise făcând o grimasă.

— Crezi că are vreo legătură cu crima? a întrebat Matthew. Sau ți s-a părut un ciudat și-atât?

— Sinceră să fiu, nu pot să-mi dau seama. E clar c-o urăște pe Birna, dar n-a vrut să-mi zică de ce. Cică doar și-a făcut o părere despre caracterul ei. Poate c-a fost amantul Birnei, iar ea l-a părăsit pentru fermier.

— Sau poate e un mare cititor de caractere..., a ridicat Matthew din umeri. Sunt mort de foame. Chiar, ce oră e?

Thóra s-a făcut că n-aude întrebarea.

— Nu, e ceva dubios la mijloc. Iar când l-am întrebat de tânărul în scaun cu rotile, mi-a întors spatele și a plecat.

Matthew a rămas ca trăsniț.

— L-ai întrebat despre infirm? De ce naiba ai făcut asta?

— Pur și simplu. Sunt foarte curioasă din fire, dar să știi că nu mă așteptam la așa o reacție din partea lui. Nu mi-a trecut prin cap că s-ar putea să fie un subiect sensibil pentru Jökull. Cel puțin, acum mi-e clar că trebuie să aflu ce s-a întâmplat.

— Cred că e o chestie cu totul nelalocul ei, a zis Matthew, la fel de scandalizat ca prima oară. Să-ți bagi nasul în viața unui om... Care e și infirm, pe deasupra.

— Și ce? N-ai voie să te interesezi de infirmi? Ești cu capsă pusă, pentru că ți-e foame, asta-i tot. Așa că hai să mâncăm, a zis Thóra, ridicându-se în picioare.

Matthew s-a ridicat și el imediat spunând:

— Ce-ar fi să mergem să mâncăm în altă parte? Nu mai e niciun local prin

părțile astea?

— Ba da, i-a răspuns Thóra. Am putea merge la Hellnar, de exemplu. Poate dăm peste cineva care știe mai multe despre staffile din zonă sau despre Bergur de la ferma Tunga.

Matthew a scos un oftat.

— Ah, sper să nu!

*

Cu mari eforturi, Eiríkur a reușit să deschidă ochii. Cititorul de aure avea o migrenă cum nu mai avusese de ani de zile. A încercat să se miște, dar a renunțat imediat, pentru că l-a cuprins o greață atât de puternică, încât a trebuit să închidă ochii câteva clipe înainte să poată focaliza din nou obiectele din jur. După ce i-a trecut, a încercat să se concentreze asupra stării în care se afla. Ce se întâmplase? Cumva băuse? Nu-și aducea aminte să fi făcut așa ceva și nici nu avea iz de alcool în gură. Dintr-odată, și-a amintit vag de cărțile de tarot din cabană – își ghicise viitorul. Sau oare îl ghicise pe al altcuiva? Parcă se certase cu Jónas, dar nu-și putea aminti de ce. Cumva din pricina cărților de tarot? Nu ținea minte. Gândurile îi zburau în toate direcțiile, iar la un moment dat a simțit o durere înfiorătoare. Venea dinspre picioare și, la început, a fost atât de intensă, încât lui Eiríkur i-a fost greu să-și dea seama cu exactitate ce anume îl durea – avea gleznele rupte sau ce? Apoi durerea s-a mai domolit, iar Eiríkur a simțit niște arsuri îngrozitoare în tălpi. Ce se întâmplase? Oare era în hotel?

Era întins pe ceva caid, dar tare. A pipăit cu mâinile în jurul său și, din câte își putea da seama, stătea pe iarbă sau pe fân. Iar mirosul urât pe care îl simțea în nări îi dădea de înțeles că se afla în aer liber. A auzit și un zgomot ciudat, dar îi era greu să înțeleagă de unde venea. Era respirația cuiva? Oare era cineva cu el? Cu multă grijă, Eiríkur a deschis un ochi și a văzut că, de fapt, se afla undeva înăuntru. Era destul de întuneric, iar din spatele lui venea o lumină palidă. Însă îi era imposibil să se întoarcă să vadă de unde anume venea. Până una-alta, îi era foarte greu și să respire, așa că o făcea cu multă grijă – inspiră, expiră, inspiră, expiră. Se străduia să-și stăpânească greața, care devenea din ce în ce mai puternică. Oricât de prostește ar suna, nu se putea gândi să vomite înainte să afle unde era și ce i se întâmplase. Dintr-odată, și-a dat seama.

Bani. Bani și moarte. Inima a început să-i bată cu putere, după care a întors capul extrem de încet, în speranța că-l înșela memoria. Dar nu-l înșela. Era în grajd. Nu vedea niciun ban în jur, dar simțea că moartea era prin preajmă. Nu și-a mai putut stăpâni respirația și nici greața. A vomitat strașnic și, preț de câteva clipe, nu s-a mai putut gândi la altceva. Dar în scurtă vreme i-a trecut și iarăși l-a cuprins spaima. S-a auzit un nechezat puternic și tropotul unor copite. De unde

veneau zgomotele alea? În ce parte era calul? Eiríkur s-a străduit să se ridice și să deschidă ochii. Iarăși i-a venit să vomite, însă prima oară vărsa-se atât de mult, încât de data asta n-a mai ieșit aproape nimic. Când i-a trecut, a reușit să se ridice în coate și să se uite cu grijă în jur. Apoi și-a coborât privirea spre piept și, cu toate că încă era amețit, și-a dat seama imediat de unde venea duhoarea aceea insuportabilă. S-a străduit din răpuzeri să-și înăbușe țipătul pe care îl simțea în gât și, până la urmă, a reușit. Apoi și-a luat privirea de la blana însângerată a animalului și de la gura lui întredeschisă. Voia să vadă ce era deasupra. Dorința de a trăi era mai puternică decât impulsul de a scăpa de animalul acela respingător, deși ar fi vrut din tot sufletul să desfacă funia aspră cu care era legat de el. A ridicat ușor privirea.

Picioare. Patru picioare subțiri, dar puternice. Oare ce i se spusese? Că nimeni nu-și va da seama, că toată lumea va crede că a fost un accident. Un accident cât se poate de nefericit pe care îl provocase el însuși. Eiríkur nu putea permite așa ceva. Lumea trebuia să știe că era vorba de o crimă, nu de o prostie de-a lui. De-a lungul anilor, fusese nevoit să suporte tot felul de glume proaste pe seama meseriei lui de cititor de aure. Voia să se asigure că remarcile sarcastice nu aveau să-l urmeze și dincolo de mormânt. S-a gândit, dintr-odată, că era mai important să transmită acest mesaj decât să rămână în viață. Își dăduse seama de ceea ce se întâmplase și trebuia să găsească un mod de a le transmite adevărul celor care aveau să-l găsească. A încercat să se concentreze. Se afla în boxa unui grajd, așa că nu avea multe soluții. N-ar fi avut niciun rost să aranjeze niște paie în formă de litere, pentru că, până să vină cineva, sigur ar fi fost deranjate. Nu. Trebuia să scrijelească ceva într-un loc ferit de tropăitul calului. S-a uitat cu grijă de jur împrejur și a văzut că era aproape de perete. Cu o voință de care nu se credea în stare, a reușit să-și înfrângă greața și să se apropie și mai mult de perete, rugându-se lui Dumnezeu să-l lase să scrijelească cu verigheta măcar câteva litere, înainte ca totul să se termine. Calul a început să fornăie, iar Eiríkur s-a încordat tot. Ce i se spusese? Că atunci când îl va vedea pe podea, armăsarul se va înspăimânta și va începe să dea din picioare, strivindu-l sub copite. Când respirația calului s-a mai liniștit, Eiríkur a așteptat câteva clipe, apoi a continuat să se apropie de perete cu mișcări foarte lente. Nu putea să se ridice în picioare, pentru că durerile din tălpi semănau cu niște arsuri de gradul trei.

Eiríkur a simțit că umărul a atins peretele și a ridicat mâna cu verigheta. A început să scrijelească, dar armăsarul a fornăit imediat ce a auzit răcâitul verighetei pe perete. Eiríkur a văzut cu groază că animalul și-a fixat ochii cafenii asupra lui și a nechezat. S-a străduit să scrijelească mai repede, dar nu îndrăznește să-și ia ochii de la fiara bălțată de deasupra sa. Armăsarul a izbit podeaua cu copitele din față, apoi și-a întors crupa spre cititorul de aure și a început să-l lovească. În clipa aceea, Eiríkur s-a gândit la un singur lucru: dacă scrijeliturile lui

erau suficiente pentru a da de înțeles cine era criminalul. I-ar mai fi trebuit un pic de timp... Nimeni nu avea să înțeleagă. Calul a scos un nechezat înfiorător, iar Eiríkur și-a acoperit capul cu mâinile în mod instinctiv.

Dar era un gest la fel de zadarnic precum a crede că armăsarul ar fi putut citi cele trei litere de pe perete:

RER

18

— Armăsarul e al soției mele. Mie nu-mi plac caii, a zis Bergur, uitându-se în pământ.

Thórólfur s-a sprijinit de masa din bucătărie, având grijă să nu-și păteze mânecile uniformei cu cafeaua pe care Bergur o dăduse pe alături când, cu mâini tremurânde, îi umpluse ceașca.

— Și atunci ce făceați acolo, din moment ce spuneți că nu prea vă plac caii?

— Cineva trebuie să le dea de mâncare în fiecare seară. Iar sarcina asta îmi revine mie, a răspuns Bergur fără să ridice privirea. E o treabă pe care poți s-o faci și dacă nu te dai în vânt după cai.

Unul dintre multele lucruri pe care Thórólfur le învățase în anii petrecuți în poliție era că putea să aibă încredere în intuiția lui atunci când interoga pe cineva. Iar intuiția îi spunea că bărbatul cu capul plecat din fața lui avea ceva de ascuns. Numai Dumnezeu știa ce anume, dar Thórólfur era hotărât să afle și el.

— Da, aveți dreptate, a zis el, apoi a început să pună întrebări mai sistematic.

— Cum se face că încă mai țineți caii în grajd? Pentru că, din câte am înțeles de la colegii mei, în iunie sunt scoși afară la păscut.

— Avem o mică firmă de închiriat cai, a zis Bergur. Mă rog, soția mea se ocupă de ea, dar, la nevoie, o mai ajut și eu. Am grijă să-i hrănesc și așa mai departe, i-a explicat el, rupându-și o pielică de pe un deget. Urma să scoatem armăsarul la păscut, dar am tot amânat.

Thórólfur și-a însemnat ceva într-un carnet, iar după ce a terminat, s-a uitat iarăși la Bergur și a zis:

— Și cam când v-ați dat seama că ceva era în neregulă? Bergur a ridicat din umeri.

— N-aș putea să vă spun o oră precisă, dacă asta îmi cereți. Nu port ceas și nici nu umblu după mine cu un telefon ca ăsta, a zis el, făcând un semn spre mobilul lui Thórólfur, care era așezat pe masă, chiar între ei. Dar mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva la puțină vreme după ce-am intrat în grajd.

Bergur s-a oprit și a înghițit în sec.

— Am înțeles, a zis Thórólfur pe un ton ferm. Și cum de v-ați dat seama

imediat? Boxa armăsarului e la capătul grajdului. Ați avut vreun motiv să mergeți direct acolo?

Bergur iarăși a înghițit în sec.

— De fiecare dată dau de mâncare mai întâi armăsarului. Pentru că altminteri devine agitat și e greu să-l stăpânești. Încă nu-i împlânzit suficient: e foarte temător cu oamenii, iar când intru în grajd e tot timpul neliniștit. Dar dacă îi dau de mâncare, mă lasă în pace și pot să mă ocup de ceilalți cai.

— Înțeleg, a zis Thórólfur. Am observat că armăsarul stă în boxa cea mai mare, cu pereții despărțitori cei mai înalți. Am dreptate?

Bergur a încuviințat din cap, iar polițistul a continuat:

— De ce? Cumva pentru că e un cal agitat și greu de stăpânit?

— Nu, nu de-aia. Armăsarii întotdeauna sunt izolați mai bine, ca nu care cumva să se apropie de ceilalți cai, că altfel e prăpăd.

— Vasăzică, armăsarul ăsta nu e mai năvălaş decât ceilalți? Adică așa-s toți, nu-i așa, din moment ce sunt o amenințare pentru ceilalți cai?

— Mă rog, e drept că armăsarii sunt mai agresivi decât iepete și caii castrați, i-a răspuns Bergur cu glas scăzut. Dar armăsarul ăsta e neobișnuit de violent. Sunt sigur de asta, chiar dacă nu mă pricep la cai.

— Deci așa, a zis Thórólfur, fără să fie limpede la ce se referea. Și spuneți că după ce-ați intrat în staul v-ați dus direct la boxa aceea...

— În grajd..., l-a corectat Bergur.

— Mă rog, în grajd..., a zis polițistul pe un ton iritat. Deci v-ați dus acolo și ați văzut imediat un om care zăcea pe podea sau cum?

— Da, cam așa... Dar totul mi se pare atât de ireal, încât mi-e greu să vă descriu în detaliu.

— Încercați totuși.

— Cred că mai întâi am văzut vulpea, apoi bărbatul. Îmi aduc aminte c-am văzut sânge pe talașul împrăștiat pe jos și am crezut că s-a tăiat armăsarul. Apoi am văzut vulpea și am crezut că sângele era de la ea, după care...

Bergur răsufla greu, străduindu-se să-și păstreze cumpătul.

— A fost îngrozitor! Zăcea pe podea și m-am întrebat dacă mai era în viață, dar când m-am apropiat ca să văd mai bine, mi-am dat seama imediat că era mort.

A inspirat adânc și a repetat:

— A fost îngrozitor! Și în ce hal arătau picioarele bietului om! Dumnezeuule mare!

— Altfel zis, încă nu v-ați obișnuit? a întrebat Thórólfur, lovind ușor marginea mesei.

Bergur a ridicat capul și s-a uitat la el cu un aer surprins și speriat, zicând:

— Ce vreți să spuneți?

— Este al doilea cadavru peste care dați în doar câteva zile. Am crezut că n-o

să fie la fel de rău și a doua oară. De fapt, mi se pare că e o coincidență cât se poate de ciudată. Nu credeți?

— Nu știu ce să mai cred..., a zis Bergur cu glas stins. N-aș putea suporta să văd încă o dată ceva asemănător. Și mi-aș dori să nu mi se fi întâmplat mie. Nici prima, nici a doua oară.

Apoi a ridicat iarăși privirea și s-a uitat țintă în ochii lui Thórólfur:

— N-am avut niciun amestec în toate astea, dacă asta sugerați.

— Ah, nu. Poate că n-ați avut niciun amestec. Și totuși, e o chestie interesantă, a adăugat polițistul, susținând privirea lui Bergur cu un aer concentrat.

— Probabil că a fost un accident, a zis Bergur pe un ton sfios. Nu încapе nicio îndoială, nu?

— Cum s-ar putea explica un asemenea accident? a întrebat Thórólfur.

— Păi, nu știu..., a zis Bergur, făcând o pauză ca să se gândească. Poate că era un vânător care a urmărit o vulpe până în grajd. Sau poate că-i vorba de ceva și mai ciudat...

— Cum adică ciudat?

— Unii oameni merg în grajd ca să-și satisfacă nevoile... Poate că era un individ de genu' ăsta, a răspuns Bergur, înroșindu-se un pic.

— În acest caz, ar fi trebuit să aducă un taburet sau o cutie pe care să se urce, nu-i așa? Și cum rămâne cu boldurile? a întrebat Thórólfur, pe un ton rece. Deci ambele explicații sunt greu de crezut.

Bergur s-a îndreptat de spate și a zis:

— Nu eu mă ocup de anchetă. Habar n-am cum a ajuns bărbatul ăla în grajd. M-ați întrebat și v-am răspuns. Tot ce știu sigur e că n-am avut niciun amestec.

— Bine, dar e ocolul dumneavoastră și...

— E un grajd. Nu confundați caii cu vitele, l-a corectat Bergur pe un ton enervat.

Dar s-a calmat imediat și a adăugat cu glas mult mai scăzut:

— Nu mă mai simt în stare să discut despre toate astea acum. Încă nu mi-am revenit după groaza pe care am trăit-o în grajd.

Apoi a plecat iarăși privirea.

— Nu mai avem mult, a zis Thórólfur, fără ca în vocea lui să se citească cea mai vagă urmă de înțelegere pentru bărbatul din fața sa. Am văzut o pușcă pe perete. E a dumneavoastră?

— Da, e a mea. Și nu cred c-o să găsiți prin partea locului vreun fermier care să nu aibă o pușcă, a ridicat el privirea cu un aer iritat. Bărbatul ăla n-a fost împușcat, nu v-ați dat seama?

Polițistul a zâmbit și a spus calm:

— Nu, dar vulpea a fost împușcată, dacă nu mă înșel. Dumneavoastră ați

împuşcat-o?

Cu un aer încurcat, Bergur a început să se joace cu fața de masă din plastic.

— Nu. Sau poate că da. Nu știu.

— Cum așa? a zis Thórólfur cu surprindere. Mi-ați putea explica un pic mai bine? Nu-s sigur c-am înțeles. Nu știți dacă ați împuşcat sau nu vulpea?

Bergur a lăsat în pace fața de masă și s-a uitat la polițist, zicându-i:

— Împuşc toate vulpile care-mi ies în cale. În apropiere se află o colonie de rațe sălbatice, așa că nu putem lăsa animalele de pradă să umble nestingherite. Dar n-am mai împuşcat o vulpe de luni de zile, în afară de una în care am tras mai deunăzi, dar care a reușit să fugă. Sigur am nimerit-o, pentru că am găsit urme de sânge și niște smocuri de blană, dar n-am reușit să-i găsec cadavrul. M-am gândit că, cine știe, poate a scăpat cu viață. E posibil să fie aceeași vulpe.

— Da, cine știe...?! Dar poate îmi puteți spune mai exact unde s-a întâmplat asta și, bineînțeles, o mulțime de alte lucruri de care avem nevoie ca să ne continuăm ancheta.

— Acum nu pot, a zis Bergur, cu un aer vizibil extenuat. Pur și simplu, nu pot.

— Nicio problemă, i-a răspuns Thórólfur, apropiindu-și coapsele. Doar două chestiuni aș vrea să mai lămuresc, apoi o să ne oprim și o să discutăm pe îndelete mai încolo. În primul rând, cum stă grajdul de obicei, încuiat sau descuiat? În al doilea rând, îl cunoșteți pe bărbatul care a murit? Sau l-ați mai văzut undeva?

Bergur i-a răspuns tot cu privirea în pământ:

— Nu închidem grajdul niciodată. Până acum n-am considerat că e nevoie.

Apoi a ridicat capul și s-a uitat la Thórólfur cu un aer obosit.

— Dar habar n-am dacă îl știu sau nu. Ar putea fi oricine – ați văzut și dumneavoastră în ce stare era...

— Aveți dreptate, a spus polițistul.

Apoi a dat să se ridice, dar s-a răzgândit:

— Ah, scuze! O ultimă întrebare.

Bergur i-a aruncat o privire resemnată, spunând:

— Ce anume?

— Am găsit ceva scris pe peretele grajdului. De fapt, sunt, mai degrabă, niște scrijelituri. E vorba de câteva litere și mă întrebam dacă sunt acolo de multă vreme sau dacă au apărut de curând.

— Litere? a întrebat Bergur pe un ton surprins. Nu-mi amintesc să fi văzut vreo inscripție în grajd. Și ce scria, mai exact?

— Mie mi s-a părut că descifrez trei litere: RER. Vă spune ceva chestia asta?

Bergur a clătinat din cap.

— Absolut nimic. N-am văzut niciodată literele despre care vorbiți și nu știu ce înseamnă.

Expresia lui dădea de înțeles că răspunsul era sincer, dar Thórólfur nu reușea să scape de impresia că Bergur ascundea ceva. Dar ce?

*

— Dacă n-aș fi fost mort de foame, aș fi propus să mergem în altă parte, a zis Matthew, deschizându-i ușa Thórei.

Restaurantul era specializat în mâncăruri vegetariene, însă, deși Thóra i-a tradus în grabă niște tăieturi din ziare înrămate și agățate în geam, în toate fiind ridicat în slăvi, Matthew nu era nici pe departe încântat de local.

— Și berea e vegetariană, i-a zâmbit ea. Sau, cel puțin, e făcută din leguminoase...

Matthew a dat din cap cu un aer șocat.

— Habar n-am de unde ți-ai luat tu informațiile despre bere, dar crede-mă, nu-i deloc așa, a zis el, intrând în urma ei. Cel mult, se poate spune că e făcută din graminee...

— Mă rog, leguminoase, graminee, tot una. Ce contează diferența? Vreau să spun că e făcută din chestii vegetale, a răspuns Thóra în timp ce se uita după un chelner care să-i conducă la o masă liberă.

Apoi a văzut la bar o femeie cunoscută și i-a făcut un semn cu cotul lui Matthew:

— Tipa aia lucrează la hotel. Poate c-ar fi bine să stăm nițel de vorbă cu ea.

— Nu mă duc până la bar decât dacă primesc un meniu și pot să comand de-acolo, a zis Matthew. Și numai dacă au alune sărate.

— De acord, a zis Thóra, apoi i-a zâmbit chelnerului, care s-a apropiat de ei. Am vrea, mai întâi, să ne așezăm la bar, dacă se poate. Dar ne e foarte foame, așa că ar fi tare bine dacă ne-ați putea aduce meniul chiar acum.

S-au apropiat de bar, care era mic în comparație cu sala de mese, iar Thóra s-a așezat pe taburetul înalt de lângă femeia cu pricina. Nu erau decât patru taburete, iar Matthew a luat loc lângă Thóra, chiar în fața bolului cu alune sărate.

— Bună, a zis Thóra, aplecându-se un pic în față, astfel încât femeia să-i poată vedea chipul. Nu cumva te-am văzut la hotel? Erai cumva cu Jónas?

Se vedea limpede că femeia băuse un pic cam mult. În fața ei se afla un pahar de prost gust cu un amestec verde-deschis, iar alături erau câteva bețe din plastic înfipite în niște cireșe pentru cocteiluri. Femeii i-a luat câteva clipe până a înțeles întrebarea și a folosit acest răstimp ca să-și recapete controlul asupra ochilor, care păreau să înoate în orbitele scoase în evidență de o cantitate impresionată de fard. Dar când a început să vorbească, nu părea la fel de beată pe cât își închipuise Thóra.

— Stai un pic! Ne știm de undeva? a întrebat ea foarte tare.

— Nu, n-am făcut cunoștință, dar te-am mai văzut. Eu sunt Thóra și mă ocup de o problemă de-a lui Jónas, a zis ea, întinzându-i mâna.

Femeia i-a strâns-o ușor și a zis:

— Ah, da! Îmi aduc aminte de tine. Eu sunt Stefanía, terapeuta sexuală.

Thóra a reușit să nu facă ochii mari, gest pe care era sigură că femeia nu l-ar fi apreciat.

— Am înțeles. Și ai clienți?

Stefanía a ridicat din umeri și a luat o gură din cocteil.

— Uneori da, alteori nu, i-a răspuns ea, apoi a pus paharul jos, lingându-și unghiile date cu oja roșie. Jónas zice că, în timp, cererea o să crească. Dar adevărul e că am început foarte prost.

— Îmi pare rău, a zis Thóra pe un ton plin de înțelegere. Dar, lăsând asta la o parte, nu e plăcut să lucrezi aici? E un loc încântător!

Femeia a pufnit și a făcut o grimasă.

— Nu, nu-i deloc plăcut, a zis ea, făcând eforturi s-o privească pe Thóra fix în ochi.

— Cumva te referi la stafie? Te deranjează? Stefanía a clătinat energic din cap, spunând:

— Ah, nu! Din fericire, nu-s niciodată la hotel după ce se lasă seara. Deci n-am văzut nicio stafie, pentru că, din câte am auzit, fantomele își fac treburile numai pe timp de noapte. N-am auzit de stafii care să sperie lumea în timpul zilei, i-a explicat ea, dând la o parte o șuviță de păr care îi intrase în ochi. Problema mea la hotel sunt femeile..., a zis ea cu un oftat. Femeile întotdeauna generează probleme. Ce bine-ar fi dacă la hotel ar lucra numai bărbați!

A sughit, apoi a adăugat:

— Și eu, bineînțeles.

— Da, bineînțeles, a zis Thóra. Dar la care femei te referi, mai exact? N-am avut de-a face cu multe de când sunt aici. Mă rog, am vorbit de câteva ori cu Vigdís de la recepție.

— Nu Vigdís, ci Viperís..., a mormăit ea. Mare scorpie!

— Aha..., a zis Thóra pe un ton surprins. E drept că n-o cunosc bine, dar mi s-a părut o tipă în regulă. Poate că mi-am făcut o impresie greșită.

— Poți să fii sigură! a zis Stefanía cu năduf. Pe mine, cel puțin, nu mă suportă, deși nu i-am făcut niciodată nimic.

Apoi a adăugat pe un ton foarte serios:

— De fapt, să știi că m-am gândit la chestia asta și mi-am dat seama ce nu-i în regulă cu ea.

A făcut o pauză scurtă, dar de efect și abia apoi a continuat:

— Sunt o amenințare pentru ea. O amenințare sexuală, a precizat ea, uitându-se la Thóra cu un aer triumfător.

— În ce sens? a întrebat Thóra, neînțelegând ce voia să spună Stefania. Îi e teamă că o s-o violezi?

Stefania a izbucnit în râs. Avea un râs discret și natural, calități care nu prea se regăseau și în felul ei de-a fi.

— Ei, nu fi caraghioasă! Ca femeie, Vigdís se simte amenințată de tipele mai atrăgătoare decât ea.

I-a zâmbit șagalnic și a adăugat:

— Nu-i nevoie să-mi faci radiografii, ca să-ți dai seama că-s mai sexy decât ea.

Apoi a mai luat o gură din cocteil.

— Așa mi se întâmplă de fiecare dată. Recunosc semnele de la o poștă.

Matthew a tras-o pe Thóra de mânecă, spunând:

— Putem să facem comanda? Am hotărât deja ce vreau să mănânc și mor de foame.

Thóra s-a uitat la bolul în care nu mai era nicio alună.

— Da, sigur. Cheamă-l pe chelner și comandă, i-a zis ea, apoi a dat să se întoarcă spre Stefania.

Dar Matthew a oprit-o.

— Și tu? Ce vrei să mănânci? a întrebat el, făcând un semn spre meniul din fața Thórei, care rămăsese neatins.

— Pentru mine poți să comanzi orice, i-a răspuns ea.

Apoi s-a întors spre Stefania, iar Matthew i-a făcut un semn chelnerului.

— Că tot veni vorba despre femei, și-a continuat Thóra discuția cu terapeuta sexuală, o cunoșteai cumva pe Birna, arhitecta?

Expresia Stefaniei s-a schimbat imediat: trăsăturile i s-au muiat și, preț de o clipă, fața a părut că i se topește.

— Doamne! a zis ea cu un nod în gât. E îngrozitor ce s-a întâmplat.

— Da, așa-i. Deci ea nu intra în categoria femeilor enervante?

— Nu, nicidecum! Era o tipă încântătoare, i-a răspuns Stefania, terminându-și cocteilul cu o înghițitură enormă.

A scos din pahar cireașă înfiptă în bețișor, a băgat-o în gură și a supt-o, după care a așezat-o tacticos lângă celelalte.

— Povestea asta m-a bulversat rău de tot. Nici nu-mi mai dau seama ce simt, a zis ea, uitându-se la Thóra. Să știi că n-am obiceiul să vin aici duminică seara, deși locuiesc în zonă...

— Înțeleg, a zis Thóra, care, de fapt, nu înțelegea nimic. Pare că o cunoșteai bine pe Birna. Știi cumva cine i-ar fi putut vrea răul?

Stefania a luat paharul de pe bar și a început să-l învârtă ușor, uitându-se la cele câteva picături care se roteau pe fund.

— Da, știi, i-a răspuns ea pe un ton calm.

— Serios? a zis Thóra, fără să-și poată ascunde nerăbdarea. Cine? Stefanía s-a uitat la ea.

— Sunt obligată să păstrez confidențialitatea. Din punctul ăsta de vedere, terapeuții sexuali sunt la fel ca doctorii. Și ca avocații.

Când i-a auzit comparația, Thóra s-a străduit să nu izbucnească în râs. Deși e drept că nu era o paralelă foarte deplasată, pentru că, din când în când, Bragi – asociatul ei – era nevoit să facă un fel de terapie sexuală în cazurile de divorț de care se ocupa.

— Eu sunt avocată și să știi că se pot face și excepții de la regula asta. Atunci când e vorba de binele public, de exemplu.

După ce a stat pe gânduri câteva clipe, Stefanía s-a dat bătută și a spus:

— Mă rog, dacă ești avocată, cred că pot să-ți spun. E vorba doar de niște nume. Dar să nu spui nimănui ce-am discutat. Și te asigur că nu-i vorba de binele public...

Thórei nu-i venea să creadă cât de ușor părea să meargă totul, își închipuise că avea să stea la bar mult și bine, așteptând ca Stefanía să se îmbete atât de rău, încât să uite de jurământul de confidențialitate al terapeuților sexuali.

— Am înțeles, n-am să spun nimănui.

— Foarte bine! a zis Stefanía. Am avut crampe la stomac de când am auzit știrea la televizor, pentru că n-am putut să vorbesc cu nimeni despre asta. Poate că acum o să încep să mă simt mai bine.

Apoi s-a uitat țintă în ochii Thórei și a întrebat-o:

— Promiți?

— Promit, a zis Thóra, încrucișându-și degetele la spate, pentru că sigur avea să-i spună lui Matthew. Cine voia să-i facă rău Birnei?

Se vedea clar că Stefanía vorbise serios când spusese că simțea nevoia să-și elibereze sufletul de povara aceluia secret, pentru că atunci când a început să vorbească avea un debit de trei ori mai mare decât înainte:

— Avea o aventură cu un fermier căsătorit din partea locului, îl cheamă Bergur și locuiește la ferma Tunga. Viața lor sexuală era complet lipsită de inhibiții, iar Birna a venit la mine pentru consiliere. I se părea că merseseră prea departe.

— Și ai reușit s-o ajuți? Cumva ai sfătuit-o să nu se mai vadă cu el? a întrebat Thóra, gândindu-se că, pentru un nebun, o despărțire ar fi fost un motiv suficient să comită o crimă.

Stefanía și-a dat jos ochelarii și a zis:

— Nu.

Apoi și-a vârât o unghie între dinți și a mușcat-o cu putere. Când a scos-o din gură, avea o urmă albă – sărise oja de pe ea.

— Nu, n-am făcut asta, a continuat ea, privind în gol, de parcă ar fi intrat în

transă. I-am zis să continue. Și că, de obicei, sexul brutal e cât se poate de inocent.

— Ah, înțeleg..., a intervenit Thóra. Iar acum te simți vinovată. Stefanía a încuviințat ușor din cap. Când a ridicat privirea spre Thóra, l-a văzut și pe Matthew. Până în clipa aceea, fusese atât de adâncită în propria ei suferință, încât nu-l observase. A zâmbit și a adoptat o expresie care nu i-a plăcut Thórei.

— Cine e? Prietenul tău? a întrebat ea pe un ton insinuant. Thóra a hotărât să-i taie elanul, invocând bariera lingvistică:

— E străin. A venit aici să se relaxeze.

S-a aplecat spre Stefanía și i-a spus în șoaptă:

— SIDA...

Apoi a dat din cap cu un aer conspirativ și s-a îndreptat de spate.

Stefanía a făcut ochii mari.

— Ce păcat! a zis terapeuta pe un ton dezamăgit. Dacă vrei, te învăț niște chestii care ți-ar putea fi de mare ajutor. Poți să ai parte de o viață sexuală foarte mișto chiar și fără penetrare.

— Ah, nu-i nevoie, i-a zâmbit Thóra politicos. Mersi, oricum! Apoi s-a întors către Matthew.

— Haide! i-a zis ea în germană. Cred că-i gata mâncarea. Stefanía i-a zâmbit lui Matthew.

— E foarte important mâncat bine și nu sărit peste nicio masă, i-a spus ea pe un ton prietenos, într-o engleză aproximativă.

— Am înțeles, i-a răspuns Matthew, uimit.

Thóra a pus mâna pe umărul Stefaníei, spunându-i:

— Îți mulțumesc foarte mult. Sigur o să ne vedem și mai încolo, pentru că trebuie să mă ocup în continuare de proiectul ăsta al lui Jónas.

Stefanía i-a aruncat o privire uimită.

— Nu vrei să știi cine e celălalt?

— Care celălalt? a întrebat Thóra pe un ton nedumerit.

— Celălalt bărbat care i-ar fi putut vrea răul, a zis Stefanía cu o undă de iritare în glas.

Thóra a încuviințat din cap de câteva ori.

— Ba da, sigur că vreau.

Stefanía s-a aplecat, apropiindu-și buzele de urechea Thórei. Când a ajuns atât de aproape, încât Thóra era sigură că fusese mănjită cu ruj, Stefanía i-a spus în șoaptă:

— Jónas.

*

Thóra se uita la mașinile de poliție care veneau pe drum. Erau trei – vasăzică,

ceva important. Au intrat încet în parcare cu pietriș de lângă hotel și au oprit una lângă alta într-un colț. Zgomotul portierelor trântite a spulberat liniștea, iar din mașini au ieșit șase polițiști, printre care și o femeie.

— Oare ce se întâmplă? a întrebat Thóra, uitându-se la Matthew cu un aer surprins. Ziceau c-or să mai treacă pe aici abia mâine.

Apoi, fără să mai spună nimic, i-a urmărit pe cei șase apropiindu-se de holul în care ea și Matthew stăteau cu câte un pahar de vin în față, scăldați în lumina asfințitului. Thórei încă îi era foame, pentru că Matthew se răzbunase pentru indiferența ei față de meniu, comandându-i doar o salată verde. E drept că nici el nu s-a simțit sătul după ce și-a mâncat porția de lazane cu legume. Abia dacă îi ajunsese pe o măsea. Așa că trebuise să comande alte două coșuri de pâine, dar nici așa nu se saturaseră.

Thóra îi știa din vedere pe doi dintre polițiști – erau cei care îl interogaseră pe Jónas și îi confiscaseră mobilul. Și-a amintit că pe cel mai în vârstă îl chema Thórólfur.

— Bună seara! l-a întâmpinat ea.

— Bună seara! i-a răspuns el pe un ton sec.

— Din câte am înțeles, urma să mai treceți pe-aici abia mâine, a zis Thóra. A intervenit ceva deosebit?

Fără să se oprească lângă masa lor și fără să le arunce măcar o privire, Thórólfur i-a dat un răspuns scurt:

— Situația s-a schimbat.

Apoi a dispărut pe o ușă împreună cu ceilalți polițiști.

19

Thóra și-a dres glasul:

— În povestea asta e un lucru pe care nu reușesc să-l înțeleg. S-a uitat la Jónas, care stătea lângă ea palid la față, apoi a continuat:

— De ce vreți să stați de vorbă cu clientul meu? Că doar nu el este proprietarul grajdului. Și nu cred că în ancheta inițială a apărut ceva care să sugereze că a fost implicat în ceea ce s-a întâmplat în grajd, a spus ea, aruncându-i o privire fermă lui Thórólfur. Deci despre ce-i vorba?

A venit rândul lui Thórólfur să-și dreagă glasul, lucru pe care l-a făcut cu un aer afectat:

— Credeam că-i evident. Ultima oară când s-a descoperit un cadavru în zonă, a ieșit la iveală că era vorba despre o femeie care lucra pentru clientul dumneavoastră. Întrucât asta s-a întâmplat cu doar două zile în urmă, primul lucru pe care vrem să-l descoperim în cadrul noii anchete e dacă nu cumva a dispărut

cineva de la hotel. Avem motive să credem că în ambele cazuri făptașul este același.

Jónas s-a aplecat în față.

— Ați putea, vă rog, să-mi spuneți pe nume? Nu mă simt tocmai bine când mi se spune „clientul”.

Thóra și-a înăbușit un oftat, dar i-a aruncat o privire lui Jonas și a încuviințat din cap. Apoi s-a întors iarăși spre Thórólfur.

— Cu alte cuvinte, ați venit aici numai ca să-l întrebați pe Jonas dacă nu cumva persoana decedată era un oaspete sau un angajat al hotelului? Iar nu pentru că, după părerea dumneavoastră, ar avea vreo altă legătură cu cele două cazuri? Thórólfur și-a împreunat mâinile, spunând:

— N-am spus asta, pentru că, după cum v-am explicat, ancheta e încă la început. Dar până una-alta nu încercăm decât să descoperim identitatea persoanei decedate. Nu putem ști ce-o să urmeze după asta.

— Am voie să vă întreb cine e proprietarul grajdului? a continuat Thóra.

— Întrebați-mă tot ce doriți, i-a răspuns Thórólfur pe un ton posac. Iar dacă vreau, o să vă și răspund, a adăugat el, pocnindu-și încheieturile degetelor. Dar nu-i niciun secret că grajdul în cauză aparține fermei Tunga.

Thóra a tresărit, dar spera ca Thórólfur să nu fi văzut.

— E o fermă aflată în apropiere? a întrebat ea, încercând să se poarte cât mai firesc.

— E ferma cu care ne învecinăm la vest, a răspuns Jónas, simțindu-se ușurat că putea contribui la discuție.

— Am înțeles, a zis Thóra. Înseamnă că trebuie să fie foarte aproape de plaja unde a fost găsită Birna, nu-i așa?

Îi adresase întrebarea lui Thórólfur și, întrucât polițistul părea că n-are de gând să-i răspundă, a adăugat:

— N-ar fi mai bine să stați de vorbă cu cei care locuiesc la Tunga, în loc să veniți la hotel?

Thóra a hotărât să nu le spună polițiștilor despre relația fermierului cu Birna înainte să stea de vorbă cu el. A hotărât să ia legătura cu Bergur chiar în dimineața următoare, dat fiind că, în scurtă vreme, oricum avea să se afle despre aventura lor. Iar după aceea era puțin probabil să mai poată sta de vorbă cu el.

— Să revenim la subiectul nostru, a zis Thórólfur pe un ton iritat, întorcându-se spre Jónas. Cunoașteți grajdul în cauză, nu-i așa?

— Da, oarecum, a răspuns el. Știu unde se află și am fost înăuntru.

— Vă place călăritul? a întrebat Thórólfur.

— Nu, deloc. Dar mă interesează. Sper ca, în viitor, să mă lansez în afacerile cu cai. Acum sunt foarte ocupat cu amenajarea hotelului.

— Ați spus că ați fost în grajd. Ce-ați făcut acolo? a continuat Thórólfur.

— Rósa a avut amabilitatea de a-mi arăta caii, a răspuns Jónas. Apoi s-a grăbit să adauge:

— Rósa este soția. Soția lui Bergur. M-am întâlnit de câteva ori cu ea și de fiecare dată am discutat un pic despre cai. A vrut să-mi arate un armăsar tânăr pe care tocmai îl cumpăraseră. Dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, acum vreo jumătate de an, dacă nu mai mult.

— Vă amintiți numele acestui armăsar? a întrebat Thórólfur.

— Da... Parcă îl chema Ger, a zâmbit el. Dar mai bine l-ar fi botezat Văpaie, pentru că n-am mai văzut niciodată un cal atât de nărăvaș.

Thórólfur a făcut o pauză prelungă înainte să pună următoarea întrebare, timp în care a consemnat niște chestiuni în carnețelul pe care îl avea în față. Thóra nu se simțea deloc în largul ei. Întrebările despre armăsar îi dădeau de înțeles că poliția nu încerca doar să obțină informații, ci să verifice și niște ipoteze. Cu toate astea, a hotărât ca, până una-alta, să nu se amestece în desfășurarea interogatoriului, ca să vadă în ce direcție se îndrepta. În cele din urmă, Thórólfur a ridicat privirea din carnețel și s-a uitat la Jónas.

— Așadar, timp de șase luni, ați știut că în acel grajd se află un cal foarte nărăvaș sau, mă rog, dificil? Am înțeles bine?

— Da, a răspuns Jónas, ridicând din sprâncene. De ce întrebați?

— Fără vreun motiv anume, a zis Thórólfur, notând ceva în carnet.

Apoi a continuat:

— Și ce știți despre vulpi? Îmi puteți spune ceva despre vulpile din zonă?

Complet dezorientat, Jónas și-a luat privirea de la Thórólfur și s-a uitat la Thóra.

— Să răspund la întrebarea asta? a zis el cu un aer perplex. Thóra a încuviințat din cap. Ardea de nerăbdare să afle unde duceau toate astea. Jónas s-a întors iarăși spre Thórólfur, spunând:

— Nu prea înțeleg întrebarea. Vreți să vă spun ceva despre vulpi în general sau dacă am vreuna?

— Mă rog, a zis Thórólfur, ne-ar prinde bine să aflăm de la dumneavoastră dacă trăiesc vulpi în zonă. Și da, ar fi bine să știm și dacă aveți vulpi.

Jónas s-a sprijinit pe spetează și s-a încruntat.

— N-am nicio vulpe. De ce-aș avea? Țasta-i hotel, nu fermă de animale crescute pentru blană.

I-a adresat aceste cuvinte Thórei, care a ridicat din umeri și i-a cerut să-și continue răspunsul. Jónas așa a și făcut, chiar dacă era limpede că nu se simțea deloc în largul său.

— Dar, într-adevăr, trăiesc vulpi în zonă. Știu asta pentru că atacă rațele sălbatice, iar fermierii se plâng des din cauza lor. E tot ce știu despre vulpi, vă spun cinstit.

Jónas s-a oprit și a stat pe gânduri câteva clipe înainte să adauge:

— Ah, și încă ceva. Vulpea e singurul mamifer care trăia în Islanda atunci când a fost colonizată.

Thórólfur a zâmbit, dar ochii nu i-au strălucit niciun pic.

— Nu v-am cerut să-mi țineți o prelegere de istorie naturală, a zis el, trecându-și mâna prin păr. Mai spuneți-mi ceva. Cumva literele RER înseamnă ceva pentru dumneavoastră?

Jónas a clătinat din cap, spunând:

— Nu, n-aș putea spune că înseamnă ceva pentru mine. Apoi a întors capul spre Thóra și a întrebat-o:

— Ce înseamnă?

— N-am nici cea mai vagă idee, i-a răspuns ea. Apoi s-a întors spre Thórólfur:

— Ce înseamnă?

— Nu contează, a spus el, abandonând brusc subiectul. Aveți cumva un atelier de croitorie?

— Nu, a răspuns Jónas. Aveți cumva un nasture slăbit sau vi s-a desfăcut vreo cusătură? a întrebat el cu un aer cât se poate de sincer.

Thórólfur nu i-a răspuns lui Jónas, ci și-a continuat interogatoriul:

— Oferiți servicii de acupunctura?

— Eu, personal, nu, dar am vorbit deja să aducem aici un acupunctur pe o perioadă limitată, a răspuns Jónas pe un ton surprins. Cu această veche metodă terapeutică se pot obține rezultate incredibile în tratarea mai multor afecțiuni. Am auzit de un bărbat care, timp de 30 de ani, a fumat zilnic un pachet de Camei fără filtru...

Apoi s-a oprit brusc.

— Poate că nu v-ați dat seama, a intervenit Thórólfur cu arțag, dar n-am venit aici ca să stăm la taifas. Eu pun întrebări, iar dumneavoastră răspundeți. Preferabil, prin da sau nu, după caz.

În timp ce vorbea, polițistul își freca un umăr, iar Thóra se ruga ca Jónas să nu-i propună un masaj cu pietre.

— Iată întrebarea, a continuat Thórólfur. Aveți aici un atelier de croitorie sau aveți pe cineva care practică acupunctura, sau oferiți vreun serviciu care necesită folosirea boldurilor sau a acelor de cusut?

Jónas a stat pe gânduri câteva clipe, apoi a răspuns așa cum îi ceruse Thórólfur.

— Da, a zis el, apoi a tăcut. Thórólfur a scos un oftat și a întrebat:

— Da, ce? La ce vă referiți?

Thóra i-a făcut semn lui Jónas să răspundă.

— În fiecare cameră se află câte o trusă pentru cusut de mărimea unei cutii de

chibrituri, a zis el. Sunt pentru oaspeți ale căror haine au nevoie de mici reparații. Dacă vreți, pot să vă aduc o astfel de trusă. Conține atâta de mai multe culori, un ac de cusut, doi sau trei nasturi și un ac de siguranță, dacă îmi aduc bine aminte. Cam atât.

— Nu și bolduri? a întrebat Thórólfur.

— Nu, a zis Jónas, clătînând din cap. Sunt absolut sigur!

— Aș vrea să văd o astfel de trusă înainte să plec, a zis Thórólfur. Și să văd locul unde depozitați trusele suplimentare.

A făcut o pauză scurtă, apoi s-a uitat țintă în ochii lui Jónas, zicându-i:

— Și încă ceva. Am fost informat că în camera Birnei a intrat cineva.

— Poftim? a zis Jónas, plin de uimire. Habar n-aveam! De unde aveți această informație?

— Nu vă privește. Dar ar fi bine să ne spuneți dacă știți cumva cine sau când a intrat în acea cameră, a zis Thórólfur, fixându-l în continuare cu privirea.

— Nu știu nimic despre treaba asta. N-am mai fost în camera aia de vineri seara, când ați sigilat-o și ați spus că n-are voie nimeni să intre în ea. Pot să vă jur că n-am fost eu, a adăugat Jónas, care vorbea precipitat. N-aveam niciun motiv să intru acolo.

— Asta spuneți dumneavoastră, a comentat Thórólfur, apoi și-a luat privirea de la Jónas și s-a uitat în carnețel. În mod clar, cineva a simțit nevoia să intre acolo. Dacă nu dumneavoastră, atunci cine?

Polițistul s-a uitat iarăși în ochii lui.

— Păi, nu știu. Criminalul sau altcineva, a zis Jónas, ridicând glasul.

— Ați terminat? a intervenit Thóra. Ați spus că vreți să-i puneți o ultimă întrebare, iar Jónas v-a răspuns. Putem să plecăm?

Thórólfur a făcut un gest cu mâna.

— Da, vă rog. Oricum, sigur va trebui să stau de vorbă cu dumneavoastră și mâine, i-a spus el lui Jónas. Să nu plecați nicăieri!

Jónas a făcut ochii mari, iar Thóra s-a grăbit să vorbească în locul lui:

— Nu, n-o să plecăm. Dar vă amintesc că vreau să fiu de față la toate interogatoriile lui Jónas. Presupun că nu-i nicio problemă.

— Ah, nu, a zis Thórólfur. De ce-ar fi?

Thóra și Jónas au ieșit din biroul pe care hotelierul îl pusese la dispoziția poliției. Dacă putea fi numit birou. Era folosit ca depozit pentru produsele de curățat și pentru un birou căruia nu-i fusese găsit un loc în altă parte. Aduseseră niște scaune pe care le așezaseră atât de comod pe cât permitea podeaua de mici dimensiuni, însă rezultatul nu era obișnuit în niciunul dintre sensurile cuvântului. Când intraseră în camera aceea, Thóra fusese surprinsă că atmosfera era cât se poate de neamenințătoare și se întrebase dacă acest lucru avea să lucreze în favoarea poliției pe durata interogatoriilor preliminare. Dar, după ce a stat acolo o

vreme, și-a dat seama că mirosul produselor de curățat era atât de neplăcut, încât compensa din plin atmosfera nevinovată a camerei. Așa că s-a simțit cât se poate de ușurată când a ieșit din ea. Și era foarte îngândurată. Vulpi? Bolduri? RER?

*

Jónas a luat o gură cam mare de coniac. După interogatoriu, când Thóra îi spusese că vrea să stea de vorbă cu el, Jónas îi invitase pe amândoi – pe ea și pe Matthew – în apartamentul său. Mic, dar confortabil, apartamentul era amenajat în clădirea hotelului. Oferea o priveliște superbă spre vest asupra ghețarului, pe care Thóra îl admira stând alături de Matthew pe o canapea moale de piele, cu un pahar de apă în mână. Jónas se așezase alături de ei, pe un scaun.

— Poliția crede că eu i-am omorât pe Birna și pe bărbatul ăla neidentificat, a zis Jónas, luând încă o gură de coniac. Sunteți siguri că nu vreți și voi? Te ajută să te calmezi.

— Știi mai multe decât le-ai spus polițiștilor mai adineauri? a întrebat Thóra. Ce-i cu vulpile și boldurile? Și cu literele alea?

— Habar n-am, jur! i-a răspuns Jónas. Nu știu absolut nimic despre omul ăla și cu atât mai puțin despre vulpi, bolduri și litere. Simțeam că-mi pierd mințile. Am avut impresia că e o capcană.

— Nu prea cred, a zis Thóra. Dar, într-adevăr, a fost foarte ciudat.

A așteptat ca Jónas să-și termine coniacul și să-și toarne încă unul.

— Aș vrea să-mi spui ceva, a continuat Thóra, iar Jónas s-a întors cu fața spre ea. Știai că Birna avea o aventură cu un fermier din partea locului? Un fermier căsătorit?

Jónas s-a înroșit.

— Păi, am bănuțit ceva, a zis el cu o expresie ciudată.

— Și, cumva, ți-ai dat seama că fermierul în cauză e proprietarul grajdului despre care vorbeau polițiștii? l-a întrebat Thóra.

— Da, mi-am dat seama, dar n-am vrut să spun nimic.

— De ce nu?

— Pur și simplu, n-am vrut, a zis el, apoi a mai luat o gură de coniac.

— Cumva pentru că și tu ai avut o relație cu ea și nu voiai să riști ca poliția să te implice și mai mult în povestea asta? a continuat Thóra.

— Poate..., a răspuns Jónas cu un aer încăpățânat care amintea de un copil.

— De ce nu mi-ai spus că ați avut o relație? a întrebat Thóra pe un ton iritat.

— N-a fost ceva serios. Cel puțin, nu ceva care să mă determine să-i fac rău.

— Vasăzică, v-ați despărțit în termeni amiabili? a adăugat Thóra. S-a uitat cu coada ochiului la Matthew, care i-a zâmbit discret. Discuta cu Jónas în islandeză, astfel încât răspunsurile lui să fie cât mai firești cu putință. Așa că Matthew stătea

pe canapea ca un mieluşel, fără să înţeleagă nimic şi se uita la gheţar. Thóra îl admira pentru calmul de care dădea dovadă; să fi fost în locul lui, Hannes – fostul soţ – deja ar fi înghiontit-o de câteva ori ca să-i dea de înţeles că se săturase.

— Da, cam așa, a răspuns Jónas.

Avea ochii un pic sticloși, dar Thóra nu-și putea da seama dacă din pricina oboselii – trecuse de miezul nopții – sau a alcoolului.

— Nu m-ar fi deranjat dacă relația noastră ar fi durat mai mult, dar Birna voia să mai caute... Zicea că-s prea în vârstă.

— Din tonul tău reiese că n-ai fost tocmai încântat de chestia asta, a comentat Thóra. Iar apoi s-a aruncat cumva direct în brațele lui Bergur?

— Da, a zis Jónas, încruntându-se strașnic. Cam așa a fost.

— Se pare că tărășenia asta te-a afectat destul de mult. Poate că-mi scapă ceva, dar mi se pare ciudat că ai acceptat să-și continue munca aici în condițiile astea. Chit că v-ați despărțit în termeni amiabili sau nu.

— În termeni amiabili, nu te mint, a zis Jónas. Dar ce-aș fi putut să fac? Nu mă mai voia. Așa e viața. Era o arhitectă bună și îmi înțelegea ideile despre dezvoltarea zonei. Și sunt suficient de matur, cât să separ afacerile de viața privată.

— Bravo ție! a intervenit Thóra. Să sperăm că, atunci când or să fie interogați martorii, n-o să iasă la iveală nimic care să sugereze contrariul.

S-a uitat țintă la Jónas și i-a spus:

— Pentru că n-ar da deloc bine.

— De ce? a întrebat-o el mirat. N-am voie să am iubite?

— Ba da, i-a răspuns Thóra pe un ton ușor plictisit. Sunt sigură că înțelegi foarte bine ce vreau să zic. Și încă ceva. Ai idee cine ar putea fi bărbatul din grajd? Ce ne facem dacă se dovedește că e Bergur?

Jónas s-a făcut palid la față.

— Păi, nu știu.

Thóra și-a lovit ușor coapsa și s-a ridicat în picioare.

— Mă rog, nu cred că e cazul să descriu situația în culori foarte sumbre. Deocamdată nu știm dacă a fost un accident sau ceva mai grav.

Jónas s-a uitat la ea, spunându-i:

— Păi, crezi că poliția m-ar întreba despre vulpi și litere dacă ar fi vorba de un muncitor care lucra la fermă și care a căzut din podul grajdului? Nu, sigur e o legătură între toate astea.

*

Matthew a cuprins-o pe Thóra pe după umeri cu un gest delicat. Stăteau pe plajă, privind valurile care se spărgeau la mal. Thóra îl rugase să facă împreună o

scurtă plimbare înainte să meargă la culcare, pentru că încă simțea în nări mirosul produselor de curățat, ceea ce, dacă nu lua măsuri, avea să-i provoace o migrenă. A închis ochii și tocmai când se pregătea să spună ceva romantic, i-a sunat mobilul.

— Se pare că hotelul e singurul loc din zonă unde n-ai semnal, a oftat Matthew.

Thóra a răspuns imediat.

— Bună, Thóra! Îmi pare rău că te deranjez atât de târziu, i-a zis o voce de femeie. Sunt Dísá, vecina.

— Ah, bună! a zis Thóra pe un ton surprins – cumva îi luase foc casa?

— Am încercat să te sun mai devreme, dar probabil că aveai telefonul închis, s-a scuzat Dísá.

— Nu, sunt în Snaefellsnes și conexiunea e slabă, i-a explicat Thóra, sperând că femeia avea să treacă mai repede la subiect. Am semnal intermitent.

— Da, știi c-ai plecat din oraș. Tocmai de-aia te-am sunat. Pe la ora unșpe, am văzut pe cineva plecând cu SUV-ul și rulota. Mi s-a părut destul de ciudat. Le-ai împrumutat cuiva?

— Nu, a răspuns Thóra cu un aer perplex. Mersi, Dísá! O să verific dacă le-a luat cineva cu împrumut. Altminteri, o să sun la poliție. Mersi încă o dată!

A închis și a văzut că avea șase mesaje necitite. L-a deschis pe cel mai recent: *sună-mă imediat – gylfi a plecat și a luat-o pe sóley cu el.*

Thóra a scos un oftat de ușurare și a izbucnit în râs. S-a uitat la Matthew și a zis pe un ton plictisit:

— Să nu faci copii niciodată! Mulțumește-te cu fetița din Africa!

Luni, 12 iunie 2006

Thóra se plimba în cerc prin parcare, încercând să găsească un loc unde să aibă semnal. Matthew o privea cu un aer nedumerit.

— De ce nu folosești telefonul din cameră? a întrebat-o el, mișcându-se de pe un picior pe altul ca să se încălzească.

Vremea era foarte urâtă, iar Thóra nu-și putea da seama dacă se aflau în mijlocul unui val de ceață sau dacă erau învăluți de un nor foarte jos. Noaptea trecută încercase fără succes să dea de Gylfi, așa că voia să-și înceapă ziua aflând unde era fiul ei, care plecase cu SUV-ul și rulota. Gylfi încă nu avea permis, dar începuse școala de șoferi. Pe Thóra o îngrozea gândul că poate pășise ceva. Mesajele de pe mobil o ajutaseră să-și facă o idee despre desfășurarea faptelor. Mai întâi primise trei de la Gylfi. În primul își descria nemulțumirea stărnită de faptul că nu se putea întoarce acasă la data stabilită, în al doilea zicea că înnebunea în prezența lui taică-su, iar al treilea suna așa: *eye of the tiger – am plecat de-aici*. Urmau câteva mesaje de la fostul ei soț, care susținea că nu se putea trăi în aceeași casă cu Gylfi și că numai ea era de vină pentru asta. Pe acestea Thóra le-a șters imediat. În general, Gylfi era un băiat foarte liniștit, un elev silitor și, una peste alta, nu avea nimic în comun cu bădăranul pe care îl descrisese taică-su. Cu toate astea, era un adolescent și uneori nu reușea să-și înăbușe nemulțumirile, cum era cea provocată de jalnicele interpretări la karaoke ale fostului ei soț. Era limpede că *Eye of the Tiger* fusese picătura care umpluse paharul.

Thóra nu-și amintea ca Gylfi să fi fost încântat vreodată de weekendurile petrecute cu taică-su. Fie că Sóley își lua SingStar-ul cu ea sau nu. După divorț, Hannes cunoscuse o femeie care era mare amatoare de cai și, până la urmă, căpătase și el această manie. Dar nici Gylfi și nici Sóley nu-i împărtășeau noua pasiune, unde mai pui că băiatului chiar îi era frică de cai – o frică pe care o moștenise de la maică-sa. Așa că Gylfi nu se simțea niciodată în largul lui cu taică-su, întrucât știa că-l pândea în permanență pericolul unei partide de călărie. În ciuda eforturilor Thórei de a-i explica acest lucru, Hannes refuza să înțeleagă și spunea de fiecare dată că „băiatul mai are nițel și prinde șpilul călăritului”.

Thóra a scos un oftat, așteptând ca fiul ei să-i răspundă la apeluri. S-a întrebat dacă nu cumva ar fi fost bine să-i sune pe părinții Siggäi, prietena lui Gylfi, în caz că nu avea să dea de el, dar în clipa următoare a strâmbat din nas, dându-și seama că nu era o idee bună. Cu siguranță Gylfi o luase și pe ea în escapada cu rulota, pentru că Thóra primise de la mama fetei un mesaj al cărei limbaj nu era tocmai elegant. Dar înțelegea foarte bine de ce-și pierduse mințile biata femeie: nici ea

n-ar fi fost tocmai încântată dacă Sóley ar fi avut 16 ani, ar fi fost pe punctul să nască și ar fi fugit cu un băiat doar cu puțin mai mare decât ea, care conducea un SUV cu rulotă. A mulțumit Cerului că părinții Siggâi nu-și dăduseră seama că Gylfi conducea fără permis.

În cele din urmă, Gylfi i-a răspuns la telefon.

— Alo? a zis el cu o voce somnoroasă.

— Unde ești? a strigat Thóra, deși își propusese să fie calmă.

— Cine? Eu? a întrebat Gylfi prosteste.

— Da, cine altcineva? Unde ești? Gylfi a căscat, spunând:

— Cred că suntem pe undeva pe lângă Hveragerdi¹⁰. Am trecut ieri pe-acolo.

Thóra s-a muștră pentru că nu se străduise să se plimbe mai mult cu copiii prin țară. Din experiențele anterioare, știa că, pentru Gylfi, tot sudul Islandei era „pe lângă Hveragerdi”, la fel cum tot nordul era „pe lângă Akureyri”¹¹.

— Ești în rulotă? a întrebat Thóra. Și de ce zici „suntem”?

— Zic „suntem”, pentru că-s cu Sigga, a lămurit-o Gylfi. Apoi, coborând glasul, a adăugat:

— E și Sóley cu noi.

— Sóley! a țipat Thóra. Ce-a fost în capul tău când ai luat-o și pe ea? Nici măcar n-ai permis! Și chiar dacă ai avea, nu cred că legea îți permite să conduci o mașină cu rulotă imediat după ce dai examenul. Ca să nu mai zic că prietena ta e însărcinată, iar soră-ta are doar șase ani.

— Condușul e floare la ureche, a zis Gylfi cu aplomb masculin. Și vrei să știi de ce e Sóley cu noi? Pentru că n-a vrut să-mi spună unde ai ascuns cheile de la mașină decât după ce i-am promis c-o iau și pe ea. Chiar și ea se săturase de urletele lu' tata. Nici măcar nu se mai putea juca cu Playstation-ul din cauza lui.

Thóra a scos un oftat.

— Gylfi, a zis ea pe cel mai calm ton de care era în stare. Nu mai merge cu rulota după tine nici măcar un centimetru. O să vin în seara asta să te iau de acolo. Cumva sunteți într-un camping?

— Ah, nu. Pur și simplu, am oprit undeva pe drum.

— Înțeleg, a zis ea, apoi a închis ochii și a dat din cap ca să nu țipe. Află exact unde ești și trimite-mi un mesaj, că aici semnalul e foarte slab. Să nu mergi mai departe! Că doar nu vrei să pățești ceva sau să intri în vreo mașină.

Gylfi i-a promis, apoi au încheiat conversația. Thóra spera să se țină de cuvânt. În general, era ascultător, dar dacă parcaseră pe marginea drumului sau

---

¹⁰ Hveragerdi: mică localitate din sudul Islandei, situată la aproximativ 45 de kilometri de Reykjavik.

¹¹ Akureyri: oraș din nordul Islandei, situat la aproximativ 390 de kilometri de Reykjavik. (N.t.)

într-un loc la fel de inspirat, sigur avea să li se facă foame până la urmă sau să le vină chef să se mute într-un loc mai bun.

Și-a pus mobilul în buzunar și s-a întors spre Matthew:

— Repet ce ți-am zis aseară: să nu faci copii niciodată!

*

Thóra bătea darabana pe birou cu pixul pe care îl ținea între arătător și degetul mare.

— Te ajută să gândești? a întrebat-o Matthew. Sper că da, pentru că răpăitul asta îmi alungă toate gândurile din cap.

Thóra a pus pixul jos și s-a întors spre Matthew, spunându-i cu un aer îngrijorat:

— E o chestie importantă. Încerc să mă concentrez, dar gândul îmi zboară întruna la copiii mei din rulotă...

A închis ochii și a inspirat adânc.

— Cum naiba de mi-a trecut prin cap să cumpăr drăcovenia aia?

— Pentru că ești la fel de prevăzătoare ca un pește auriu, a zâmbit Matthew.

Erau în camera de hotel. Thóra la birou, iar Matthew pe pat. El stătea comod, sprijinit cu capul de tăblie, iar ea se așezase pe un scaun ultramodern care se vedea limpede că fusese ales pentru aspect, nu pentru că era practic sau confortabil.

— Începe prin a scrie lucrurile asupra cărora n-ai niciun dubiu, i-a sugerat el, făcându-se și mai comod. Restul o să vină de la sine.

Thóra a luat pixul în mână și a stat pe gânduri câteva clipe. La sugestia ei, trecuseră amândoi în revistă detaliile cazului, pregătindu-se pentru întâlnirea cu Börkur și Elín, frații care îi vânduseră proprietatea lui Jónas. Thóra intuia că nu va mai avea altă ocazie să le pună întrebări detaliate, așa că voia să lămurească totul la acea întâlnire.

— Bine, a zis ea, apoi s-a apucat de scris.

Când a ridicat capul, deja umpluse trei coli A4. E drept că textul nu era dens, întrucât scrisese destul de spațiat, dar voia să separe cât mai bine detaliile pe care și le amintea. S-a întors spre pat, cu un aer mulțumit.

— Hei, trezește-te! i-a zis ea, văzând că Matthew ațipise. Matthew a tresărit, icnind ușor.

— Eram cât se poate de treaz, a răspuns el imediat. Ai terminat?

— Da, a spus ea, luând foile în mână. Sau, în fine, deocamdată nu-mi aduc aminte nimic altceva.

— S-auzim! a îndemnat-o el, ridicându-se un pic – se întinsese de-a binelea în pat după ce adormise.

— În primul rând, problema stafiei. Am vorbit cu mulți oameni și toți au fost de acord că locul ăsta e bântuit. E drept că cei mai mulți dintre localnici sunt foarte creduli, dar înclin să cred că aici s-a întâmplat ceva...

— Glumești? a întrerupt-o Matthew. Chiar crezi că e ceva adevărat în povestea asta cu stafia?

— Nu, bineînțeles că nu, i-a răspuns Thóra pe un ton țăfnos. Dar nu m-ai lăsat să termin. Urma să spun că, probabil, există o explicație naturală. Cei mai mulți dintre localnici cred în fenomenele supranaturale și s-ar putea să interpreteze niște întâmplări mai ciudate ca fiind miraculoase, când, de fapt, ele au niște explicații cât se poate de naturale. Cred c-ar trebui să încercăm să descoperim explicațiile pentru gemetele din toiul nopții și pentru stafiile care se arată ba pe peluza hotelului, ba prin camere.

— Din câte știm, stafia a apărut doar în camera lui Jónas, a zis Matthew, la fel de scrupulos ca de obicei. Nu c-ar fi esențial. Și cum ai de gând să explici toate astea? Cine știe, poate că toate nenorocirile astea sunt extraterestre...

— Ha-ha! a zis Thóra fără să râdă. Mi-a trecut prin cap că s-ar putea să fi fost Birna și Bergur care făceau sex pe-afară. Terapeuta sexuală mi-a zis că se dădeau în vânt după sexul brutal. Poate că țipetele veneau de la ei, iar stafiile care au fost văzute bântuind prin jurul hotelului erau, de fapt, ei doi în timp ce căutau un loc potrivit pentru sex.

— Am auzit țipetele alea și îți spun sigur că n-aveau nimic în comun cu sexul de niciun fel, a zis Matthew, înroșindu-se ușor, întrucât știa că, după părerea Thórei, experiența lui sexuală era, mai degrabă, rodul imaginației. În plus, Birna era moartă când am auzit urletele.

Thóra s-a uitat la el și i-a zis cu un aer îngândurat:

— Nu știu ce să zic, dar înclin să cred că n-ai auzit nimic. Bănuiala mea e că ai visat.

A făcut o pauză, dar, văzând că Matthew voia să protesteze, a continuat:

— Lăsând asta deoparte, cred că există o explicație pentru toate astea și am de gând s-o găesc, pentru că e posibil să aibă legătură cu crimele.

— Dar nu cumva, în felul ăsta, se duce de râpă cazul lui Jónas? Care zice că proprietatea are niște defecte ascunse? a întrebat Matthew.

Apoi a adăugat:

— Dacă poți să explici așa-zisele stafii, n-o să mai ai nicio bază pentru cererea de compensații.

— Ah, bineînțeles c-ar fi o problemă. Dar cred că Jónas a fost sincer când mi-a zis care-i motivul pentru care a hotărât să ia măsuri: stafiile au un efect negativ asupra angajaților și deci și asupra afacerii lui. Dacă găesc o explicație pentru stafii și dovedesc că nu-s ceva supranatural, atunci pot să consider că mi-am atins scopul principal. Angajații or să-și recapete buna dispoziție, iar Jónas

n-o să-și mai facă griji din pricina demisiilor și a cererilor de mărire a salariului.

— Dacă or să te creadă, a comentat Matthew. Nu-i obligatoriu ca oamenii să te și înțeleagă dacă te ascultă.

Thóra a pus jos foaia și a luat-o pe următoarea.

— Mă rog, important e că, după părerea mea, există o explicație pentru toate astea.

A aruncat o privire pe foaie, apoi s-a uitat la Matthew.

— În al doilea rând, e vorba de moartea Birnei. Cazul ei are câteva aspecte esențiale care trebuie examinate mai îndeaproape.

— Ce aspecte? Cumva unul dintre ele e chiar Jónas, clientul tău cel ciudat?

Thóra și-a înfrânat impulsul de-a arunca spre el cu scrumiera.

— Da, printre altele, și Jónas, i-a răspuns ea. Se prea poate să fie implicat mai mult decât pretinde. De exemplu, nu mi-a spus adevărul despre legătura lui cu Birna. Ar fi bine să vorbim și cu altcineva despre relația lor și despre felul cum s-a terminat.

— Ce părere ai despre mesajul care i-a fost trimis Birnei de pe mobilul lui? a întrebat Matthew. Crezi c-a fost trimis fără știrea lui?

Thóra a ridicat din umeri, zicând:

— A naibii să fiu dacă știu. Dar mi se pare extrem de improbabil ca Jónas s-o fi omorât pe Birna, fie că mesajul ăla a fost trimis de el sau de altcineva. Oricum, e genul care n-ar recunoaște chestia asta, din cauza a ceea ce s-a întâmplat mai apoi. Poate c-a apărut ceva neprevăzut sau, pur și simplu, s-a răzgândit.

A făcut o pauză, după care a adăugat:

— Dacă, într-adevăr, s-a întâmplat așa, se prea poate ca Jónas să-i fi spus criminalului unde urma să se întâlnească, iar acesta să fi profitat de ocazie.

— Păi, cui ar fi putut spune? a intervenit Matthew.

— Nu știu, dar poate că Jónas o să-și aducă aminte, a zis Thóra. Dar apoi a clătinat din cap:

— Ba nu, n-o să-și aducă aminte. Nu poate spune nimic fără să admită că el este cel care a trimis mesajul. Va fi o adevărată provocare să-l fac să recunoască chestia asta.

— Dar, bineînțeles că există și posibilitatea ca ucigașul să-i fi șterpelit mobilul ca să trimită mesajul în numele lui, a zis Matthew. Doar ne-a zis că rareori umblă cu mobilul la el. Iar asta înseamnă că-s destul de mulți cei care ar fi putut profita de ocazie: oaspeții, angajații și cei prezenți la întâlnirea cu mediul. Hiba acestei teorii e că nimeni de la hotel ori, cel puțin, niciunul dintre participanții la întrunirea aia n-ar fi putut să meargă – sau să fugă – pe plajă și s-o omoare pe Birna. Adică nu în cazul în care crima a fost comisă la ora nouă, după cum dă de înțeles mesajul.

— De acord, a zis Thóra, aruncând o privire peste însemnări. Apoi trebuie să

aflăm ce-i cu acest Bergur. L-am lăsat la urmă, pentru că are legătură atât cu Birna, cât și cu bărbatul găsit mort în grajdul lui.

A ridicat capul și s-a uitat la Matthew.

— Mi se pare o coincidență foarte ciudată. Două cadavre în trei zile: unul e al amantei, iar celălalt e găsit la ferma lui. Și tare aș vrea să știu cine-i bărbatul din grajd.

Matthew a mijit ochii și a zis:

— Ți-a trecut prin cap că ucigașul ar putea fi soția lui Bergur? E de presupus că avea un motiv întemeiat să scape de Birna, dat fiind că mariajul ei era doar de formă.

Thóra a încuviințat ușor din cap.

— Da, ai mare dreptate. Poate c-ar fi bine să-i facem o scurtă vizită. Ce pretext să folosim?

— Ne putem oferi să-i rânim grajdul, a zâmbit Matthew. Sigur are nevoie de așa ceva...

Thóra i-a răspuns cu un zâmbet:

— Ar putea merge dacă ar fi și oarbă, și proastă. Dacă spui că ești as la scurmat cu lopata în băligar, nu te crede nimeni. Dacă-i pe-așa, atunci ai putea foarte bine și să predai lecții de islandeză.

S-a uitat la pantalonii călcați cu grijă și la cămașa albă a lui Matthew.

— Sau ai putea spune că ești un misionar mormon, a zis ea. Nici măcar n-ar trebui să-ți schimbi hainele.

Matthew n-a luat-o în seamă.

— Dar dacă spunem adevărul? a sugerat el. Și cred c-ar fi bine să ne întâlnim cu fiecare soț în parte.

— Și care-i adevărul? Că o suspectăm de crimă? a întrebat Thóra. Apoi a clătinat din cap:

— Nu, mersi! N-o să meargă.

— Adevărul are multe fațete. Poți să spui că faci investigații cu privire la staffile care bântuie prin zonă. N-ar fi o minciună.

Thóra a căzut pe gânduri.

— Ai dreptate! În plus, e posibil ca Bergur și soția lui chiar să știe ceva despre trecutul fermei și al regiunii. Nu-i o idee rea!

— Altceva? a întrebat Matthew. Mai ai și alți suspecți în afară de ăștia trei?

Thóra a aruncat o privire pe foaie, apoi a zis:

— Da, bineînțeles. Mi se pare că Thröstur Laufeyjarson, caiacistul, e un tip tare ciudat.

Apoi s-a uitat la Matthew.

— Trebuie să stăm de vorbă cu el. Matthew a ridicat din umeri.

— Te bazezi pe faptul că s-a îndepărtat de noi când ne-a văzut pe plajă?

— Da, între altele. Și mi se pare că cei doi japonezi, tatăl și fiul, sunt destul de bizari, deși poate că-mi joacă feste imaginația.

S-a uitat iarăși pe foaie.

— Iar Jökull, chelnerul, are o părere incredibil de proastă despre Birna... Mai e și Magnús, politicianul ăla în vârstă. E limpede că ascunde ceva. De exemplu, de ce n-a recunoscut c-a întrebat de Birna atunci când s-a cazat?

— Glumești? a intervenit Matthew. E atât de bătrân, încât n-ar fi în stare să omoare nici o plantă de ghiveci. Se prea poate să aibă ceva de ascuns, dar nu prea mi-l pot închipui trimițând un mesaj, iar apoi mergând târâș-grăpiș pe plajă cu gândul să omoare o femeie. Și de ce te concentrezi doar asupra bărbaților? Poate că ucigașul e o femeie.

— Cine, de exemplu? Vigdís, recepționeră? Sau Stefanía, tipa beată de la restaurant, care lucrează la hotel ca terapeută sexuală?

— De ce nu? a ripostat Matthew. Sau soția lui Bergur, după cum ți-am zis mai înainte. Ce vreau să-ți arăt e că știi mult prea puține ca să poți exclude pe cineva.

— Din păcate, ai dreptate, a oftat Thóra, luând ultima foaie de pe birou. Apoi mai sunt niște lucruri pe care vreau să le cercetez mai îndeaproape, deși s-ar putea să n-aibă nicio legătură cu moartea Birnei.

— S-auzim! Începe să devină interesant.

— Aș vrea să aflu cine a fost Kristín, a început Thóra. Numele ei apare în jurnalul Birnei, deci poate că are o legătură cu moartea ei.

Matthew a izbucnit în râs, dar Thóra i-a aruncat o privire, așa că s-a oprit imediat și a zis:

— Continuă!

— De asemenea, aș vrea să arunc o privire prin studioul Birnei. Am fost la ea în cameră și, cu toate că nu-s arhitectă, e limpede că lucra destul de puțin acolo. De exemplu, nu avea computer.

— L-ai întrebat pe Jónas despre chestia asta?

— Nu. Mi-a trecut prin cap mai adineauri, când făceam însemnări. Dar sigur o să-l întreb. Cineva s-a obosit să meargă până în camera aia și s-o întorcă cu susul în jos, deci presupun că se afla ceva foarte important acolo.

— De acord, a zis Matthew. Dar, dacă studioul ei e în Reykjavík, mai mult ca sigur că poliția l-a sigilat deja.

— Sunt aproape sigură că a lucrat și aici. Cel puțin, așa mi-a dat de înțeles Jónas, a zis Thóra, apoi s-a uitat iarăși pe cea de-a treia foaie. Și mai sunt câteva chestii, a adăugat ea, parcurgându-și ultimele însemnări. Aș vrea să aflu unde-i îngropat Grímur.

A ridicat capul și s-a uitat la Matthew:

— Și mor de nerăbdare să aflu ce-a pățit tânărul din scaunul cu roțile.

— Doamne, nu începe iar cu chestia asta!

— Ba da. Vreau să aflu, i-a răspuns Thóra pe un ton ferm. Fie și numai pentru că, atunci când am adus vorba de el, chelnerul a devenit foarte ostil. Mi se pare foarte ciudat.

Iarăși a plecat privirea, spunând:

— Trebuie să aflăm de ce l-au întrebat polițiștii pe Jónas despre vulpi și bolduri și, bineînțeles, ce înseamnă RER. În plus, aș vrea să aflu mai multe despre a doua victimă.

— Întotdeauna e bine să știi ce vrei, a intervenit Matthew. Iar unora le ia foarte mult timp să stabilească chestia asta...

Dar Thóra nu-l asculta.

— Și vreau să fac niscaiva cercetări despre naziștii din Islanda, a adăugat ea, îndoind cele trei hârtii.

Matthew a gemut atât de tare, încât, preț de o clipă, Thóra a crezut că avea o criză de apendicită.

— Naziști! a zis el cu un aer posomorât. Eram sigur c-or să apară și ei la un moment dat!

21

Thóra se simțea de parcă ar fi fost transportată înapoi în timp cu cel puțin o jumătate de secol. Stătea într-o cameră de zi ticsită cu mobilă lăcuită.

— Așadar, Jónas este foarte nemulțumit că nimic din toate astea n-a fost menționat atunci când s-au întocmit actele, a zis ea, apoi s-a lăsat pe spate, iar arcurile vechi au scârțâit sub ea.

Stătea pe o canapea enormă ale cărei perne pentru șezut erau atât de late, încât, atunci când a reușit să ajungă la spetează în cele din urmă, Thóra și-a dat seama că stătea într-un unghi foarte caraghios, așa că s-a ridicat imediat în capul oaselor. Din fericire, era suficient de înaltă, cât să stea pe canapea fără să-i atârne picioarele, deși distanța până jos nu era mare. Börkur și Elín o sunaseră în dimineața aceea și o invitaseră la casa lor din Stykkishólmur. Thóra se gândise să-i cheme la hotel, dar când a primit invitația, a acceptat-o imediat. Era încântată să plece de acolo, pentru că începea să-și dorească o schimbare de decor, ca să-și poată limpezi mintea.

Casa lor înaltă era una dintre cele mai elegante din localitate. Se vedea limpede că fusese construită de un om cu dare de mână și că era bine întreținută. Thóra s-a gândit că poate era casa străbunicului lor, care făcuse bani din pescuitul cu goelete și care fusese suficient de inspirat, cât să-și vândă afacerea înainte de introducerea traulerelor. Lui Matthew îi plăcuse foarte mult casa aceea căptușită

cu tablă ondulată, vopsită cu grijă într-o culoare ce punea în evidență frontoanele, cercevelele și jgheburile albe. Întrucât conversația avea să fie purtată în islandeză, Matthew hotărâse să nu intre în casă, ci să se plimbe prin localitate. Așa că Thóra îndura de una singură privirile scrutătoare ale lui Börkur și ale Elinei, care stăteau cu fața spre ea, sprijinindu-și mâinile cu un aer autoritar pe brațele unor fotolii masive.

— Astea-s niște scorneli băbești! Nu-mi vine să cred că oamenii din ziua de azi le dau importanță... Copii lăsați să moară pe câmp! Sunt uluit! a zis Börkur pe un ton sec. Și mă întreb dacă poveștile astea chiar l-ar fi făcut pe Jónas să se răzgândească, a adăugat el. Omul era foarte nerăbdător să încheie afacerea. Nu a fost curios să afle dacă apele din partea asta a peninsulei sunt bogate în somon și nici alte chestii de genul ăsta.

— Dată fiind natura afacerii, sunt sigură că aceste povești ar fi contat pentru Jónas, a zis Thóra cu un zâmbet politic. Ba chiar ar fi contat foarte mult. Somonul și celelalte chestiuni de genul ăsta sunt lipsite de însemnătate în cazul de față, dar fenomenele supranaturale din zonă au o mare importanță.

Börkur a pufnit:

— Și ce pretinde pe baza acestor prostii? O micșorare a prețului de vânzare?

— Da, a răspuns Thóra. Ar putea fi o variantă.

— N-am mai pomenit așa ceva în viața mea, s-a răstit Börkur. Apoi s-a întors spre soră-sa, negru de supărare:

— Oare ar fi bine să angajăm și noi un avocat? Elín stătea liniștită lângă fratele ei:

— Nu crezi c-ar fi bine să discutăm problema asta mai pe îndelete? Sunt sigură c-o putem rezolva, a zis ea.

Apoi s-a întors spre Thóra.

— Nu-i așa? Sau Börkur are dreptate?

— Dacă așa fi considerat că singura soluție este o reducere a prețului sau plata unor despăgubiri, pur și simplu v-aș fi trimis o scrisoare în acest sens, i-a răspuns Thóra. În schimb, am venit aici ca să discutăm problema și să vedem dacă nu cumva o putem rezolva altfel.

— Despăgubiri! a mormăit Börkur. Eu sunt cel care ar trebui să pretindă despăgubiri. Acum ar trebui să fiu la serviciu, nu să stau aici și să iau parte la discuția asta caraghioasă.

— Hai, fii serios! i-a zis soră-sa pe un ton enervat. Îmi închipui că toți colegii de serviciu sar în sus de bucurie c-au reușit să scape de tine! Cine știe, poate c-or să facă o chetă și-or să te plătească să stai acasă.

Börkur s-a făcut roșu ca sfecla, dar a hotărât să nu-i răspundă, în schimb, i s-a adresat Thórei:

— Am o propunere, s-a răstit el. Spuneți-i lui Jónas că, după părerea mea și a

oricărui om de pe lumea asta, aiurelile lui nu fac nici cât o ceapă degerată! Nu-mi vine să cred că un tribunal ar fi în stare să condamne pe cineva la plata unor daune din cauza unei stafii!

A pufnit de câteva ori, apoi a adăugat:

— Și cred că-i greu de găsit o avocată ca dumneavoastră, care să încurajeze o idee atât de prostească!

Thórei nu-i făcea plăcere să fie etichetată drept o avocată de mâna a treia, dar a hotărât că era mai bine să se abțină de la comentarii. Știa că a-ți pierde cumpătul este un mijloc sigur de a pierde o dispută.

— Desigur, dumneavoastră decideți ce o să faceți, a spus ea pe un ton foarte calm. Dar vreau să subliniez faptul că judecătorii sunt nemulțumiți atunci când oamenii nu fac tot ceea ce le stă în putință pentru a-și rezolva neînțelegerile înainte de a apela la tribunal. În astfel de cazuri, procesul este ultima opțiune, nu primul pas.

Elín și-a pus mâna peste degetele fratelui său, care strângeau cu putere brațul sculptat al fotoliului.

— Înțeleg, i-a spus ea Thórei, fără să se uite la Börkur. Dar cum altfel am putea rezolva problema asta? Aveți cumva alte propuneri?

Apoi s-a întors spre fratele ei și i-a zis zâmbind calm:

— Suntem deschiși oricărui negocieri.

— Să chemăm un exorcist? a pufnit Börkur. Ar fi ideal, nu? Fără să-l ia în seamă, Thóra i s-a adresat lui Elín:

— N-ați vrea să începem prin a discuta dacă știți sau nu de stafiile de pe proprietate?

— Ba da, de ce nu? a zis Elín, strângând degetele lui Börkur și mai mult. Îmi e ușor să vă răspund. Nu știam că la fermă au loc fenomene neobișnuite, pentru că am fost foarte rar pe-acolo. Mama a crescut la Kreppa împreună cu Grímur, bunicul nostru. Ferma Kirkjustétt, unde s-a construit hotelul, a fost proprietatea lui Bjarni, fratele lui, care a murit de tânăr. Deci, dacă în zonă au circulat povești în legătură cu ferma aceea, nu-i musai să ne fi ajuns și nouă la urechi.

— Dar dumneavoastră? l-a întrebat Thóra pe Börkur. Ați observat ceva sau ați auzit pe cineva spunând că vreuna dintre cele două ferme ar fi bântuită?

Börkur a clătinat din cap.

— Bineînțeles că nu. N-aveam ce să observ, nici ce să aud. Nu cred în porcării de genul ăsta, a zis el.

Apoi a adăugat cu tonul cuiva care încearcă un bluf:

— Unde mai pui că eu am fost acolo încă și mai rar decât Elín.

Thóra și-a îndreptat iarăși atenția spre sora lui, spunând:

— Atunci cum se face că cele două conace s-au păstrat atât de bine? E drept că n-am fost la Kirkjustétt înainte să se construiască hotelul, dar am văzut conacul

de la Kreppa și presupun că cel de la Kirkjustétt se afla într-o stare asemănătoare.

— Da, într-adevăr, am avut grijă de ele, i-a răspuns Elín pe un ton stăpânit, apoi a făcut un gest cu mâna pentru a-i atrage atenția asupra camerei în care se aflau. Casa asta îi aparține familiei noastre de când a fost construită de străbunicul. Am stat în ea ori de câte ori am avut treabă în zonă. Are un aer mult mai primitiv și nu-i la fel de îndepărtată precum cele două conace. Fratele meu și cu mine nu venim des pe-aici, însă e suficient de mare cât să putem locui amândoi în ea.

— Dar de ce ați avut grijă de conace? Nu era un efort inutil? a întrebat Thóra.

— Ei bine, a zis Elín, pentru mama era un lucru foarte important pe vremea când încă mai era în putere. Nu voia să se schimbe nimic, pentru că avea de gând să se mute la țară la bătrânețe și voia ca totul să fie cam ca pe vremuri. Dar nu și-a putut duce planul la îndeplinire, pentru că, în comparație cu Reykjavik, aici serviciile pentru bătrâni sunt destul de precare.

Apoi Elín a ridicat privirea.

— Cu toate astea, după ce s-a îmbolnăvit mama, am continuat să îngrijim cele două conace, deoarece ne-am gândit că, mai încolo, copiii lui Börkur or să primească una dintre ferme, iar ai mei, pe cealaltă. Deși pe mine și pe fratele meu nu ne deranja să stăm amândoi aici, știam că, mai încolo, copiii noștri aveau să-și dorească și ei să vină pe-aici cu familiile lor.

— Atunci de ce le-ați vândut? a întrebat Thóra. Timp de câteva decenii, ați păstrat fermele în stare bună pentru copii, iar când ei s-au făcut mari, le-ați vândut. M-am întâlnit cu fiica dumneavoastră, Berta, și îmi închipui că și ceilalți copii sunt la fel de mari, a adăugat ea în chip de explicație.

Elín i-a zâmbit calm și a zis:

— Așa a fost să fie... Eu am doar o fiică, iar Börkur are doi fii. Însă niciunul dintre ei nu s-a arătat interesat de Snaefellsnes, așa că n-avea niciun rost să mai păstrăm fermele.

— Și Berta? M-am întâlnit cu ea pe lângă fermă și îmi închipui că vine aici destul de des.

Elín i-a răspuns cu același zâmbet rece:

— Într-adevăr, Berta își petrece mult timp aici. Dar Börkur și cu mine am căzut de acord ca eu să cumpăr partea care i se cuvine din casa asta, deci era inutil ca fiica mea și cu mine să avem două case în vestul Islandei. Oricum, familia noastră a investit foarte mult ca să păstreze toate fermele pe care le avem în zonă. Așa că încercăm să ne descotorosim de ele una câte una.

— Mai aveți ferme în această parte a țării? a întrebat Thóra.

— Da! a intervenit Börkur, umflându-se în pene. Destul de multe! Thóra s-a încruntat.

— Și de ce nu i-ați vândut lui Jónas o altă fermă? a întrebat ea pe un ton

surprins, gândindu-se că, de obicei, ultimul lucru pe care îl vând oamenii este cel cu o valoare sentimentală pentru familiile lor.

— Jónas căuta o fermă cu un conac vechi, a lămurit-o Börkur cu obișnuitul său aer posac. A fost extrem de încântat de proprietatea asta când a văzut că pe ea se află nu un conac, ci două.

— După cum știți, ne-a făcut o ofertă foarte bună, a adăugat Elín. Nu ne-a luat mult timp să ne hotărâm și știm cu toții cum au decurs lucrurile mai departe.

Thóra s-a întrebat dacă era cazul să mai sondeze motivele pentru care cei doi vânduseră proprietatea. I se părea că explicațiile lor erau cât se poate de neconvingătoare, mai ales din pricina tonului rece al Elinei. Dar, de teamă ca nu cumva s-o irite cu întrebări suplimentare, Thóra a hotărât să schimbe subiectul:

— Cunoșteți bine trecutul fermelor?

— Bine? a întrebat Elín pe un ton nedumerit. Sigur că auzisem despre trecutul lor, dar, din păcate, nu mă pricep deloc la istorie și genealogii.

A ridicat mâna cu care îl domolea pe Börkur și a făcut un semn spre el.

— Mă tem că lucrul ăsta e valabil și pentru fratele meu. Börkur s-a îndreptat un pic de spate, apoi și-a dres glasul:

— Întotdeauna mi-am dorit să studiez mai bine problema asta, dar sunt atât de ocupat, încât niciodată n-am timp.

— Dar îmi închipui că, de-a lungul anilor, mama dumneavoastră v-a spus tot felul de povești. Nu vă aduceți aminte nici-una care să aibă legătură cu cele două ferme? a întrebat Thóra.

— Mama noastră nu prea ne-a povestit despre viața ei de aici, a zis Elín. Era foarte mică atunci când s-a mutat cu bunicul în Reykjavik.

Apoi a plecat privirea.

— Nu-i un secret că mama n-a avut deloc o viață ușoară. Krístrún, bunica noastră, a murit când mama era foarte mică, și din câte am înțeles bunicul nu era nici pe departe un tată model: avea anumite probleme și n-a reușit să-și revină complet după moartea bunicii.

Elín a ridicat capul și s-a uitat în ochii Thórei, spunându-i:

— Din păcate, n-am amintiri cu bunicul, așa că nu mi-am putut face o părere proprie despre el, dar sigur nu era un om rău.

Thóra s-a încruntat.

— De ce spuneți asta? I-a făcut ceva mamei dumneavoastră?

— Într-un sens, da, i-a răspuns Elín. S-a sinucis. Mama avea doar 19 ani, și, în locul lui, eu aș fi avut grijă să nu fiu găsit de propriul copil după ce am comis o asemenea faptă. De aceea, orice s-ar putea spune în apărarea lui, eu cred că n-a fost un tată bun pentru ea.

— Termină cu prostiile! a intervenit Börkur. Știi foarte bine că era bolnav. Și nu te poți aștepta ca un om care suferă de depresie să se conformeze normelor

impuse de societate. Asta-i o prejudecată, nimic mai mult.

Elín i-a aruncat o privire furioasă, dar nu i-a răspuns, după care s-a întors spre Thóra:

— Bineînțeles că fratele meu are dreptate într-o oarecare măsură. Dar o iubesc pe mama atât de mult, încât nu pot să nu-i port pică bunicului pentru că a lăsat-o de izbeliște.

A aruncat o privire prin cameră și a continuat:

— Cred că mama a vrut ca proprietatea să fie bine păstrată, pentru că, pe vremea când locuia aici, totul era minunat. Boala bunicului s-a agravat abia după ce s-au mutat în capitală. Mama era foarte atașată de amintirile copilăriei sale fericite.

— Îmi dau seama că i-a fost greu, a zis Thóra.

Apoi a continuat cu un zâmbet plin de înțelegere:

— Am fost la cimitirul de lângă fermă și am dat de piatra de mormânt a bunicii dumneavoastră, dar am văzut că Grímur nu e înmormântat lângă ea. Îmi puteți spune, vă rog, de ce?

Elín și-a țuguia buzele, apoi a zis:

— Mama mi-a zis că ea a fost cea care a luat decizia asta. Bunicul n-a lăsat nicio indicație cu privire la locul de veci, iar ea a preferat să nu-l îngroape acolo. Bănuiala mea e că voia să-l aibă aproape, pentru că, pe vremea aia, locuia în Reykjavík.

Thórei i s-a părut că era o explicație cam ciudată.

— Spuneți-mi, vă rog, a continuat ea, găsindu-și o poziție mai comodă pe canapea, știți ceva despre Bjarni, fratele bunicului, care trăia la Kirkjustétt?

— A murit tânăr, de TBC, a răspuns Börkur, încântat că reușise să răspundă primul. Unde mai pui că și lui i-a murit nevasta, deci viețile celor doi frați au avut un traseu asemănător. Amândoi erau tineri și văduvi și amândoi aveau câte o fiică.

— Și ea a murit..., a intervenit Thóra. Mă refer la Gudný, fiica lui Bjarni. Tot de TBC, nu-i așa?

— Exact, s-a grăbit să răspundă Elín, pe al cărei chip se vedea limpede că nu-i plăcea să piardă controlul conversației în favoarea fratelui său. S-au îmbolnăvit amândoi, dar n-au vrut să se ducă la un sanatoriu din Reykjavík – așa se numeau pe vremea aia clinicile pentru tuberculoși. Mă rog, habar n-am dacă asta i-ar fi ajutat. Nu știu mare lucru despre TBC. Mai exact, nu știu nimic. Dar știu că bunicul i-a îngrijit cât de bine a putut. Era medic. Din păcate, n-a fost de ajuns... Thóra s-a aplecat în față și a spus:

— Îmi dau seama că s-ar putea să vi se pară o întrebare neplăcută, dar trebuie să v-o pun.

A făcut o pauză. Cei doi frați stăteau ca împietriți pe fotolii.

— Am auzit zvonuri potrivit cărora la fermă ar fi avut loc un incest, a

continuat ea. Se spune că Bjarni își abuza fiica. Ar putea fi adevărat?

— Nu, a răspuns Elín cu asprime. E o scorneală care arată că, pe vremuri, lumea se plictisea foarte tare. Oamenii n-aveau ce face, așa că inventau povești indecente pe seama oamenilor morți, care nu mai aveau cum să împiedice răspândirea unor asemenea bârfe.

Elín a tăcut. Era roșie ca focul. Se vedea limpede că nu era prima oară când auzea de acest zvon.

— Cum de sunteți atât de sigură? a întrebat Thóra cu precauție. Poate că mama dumneavoastră n-a auzit nimic despre toate astea, întrucât era mult prea mică. Și nici bunicul dumneavoastră nu v-a povestit nimic, pentru că, după cum mi-ați spus, n-ați apucat să-l cunoașteți.

Elín s-a uitat la Thóra și i-a zis cu mânie:

— Am auzit-o pe mama negând zvonul ăsta atât de des, încât, după părerea mea, nu încap niciun dubiu că e o pură invenție.

Și-a țuguat buzele, apoi a adăugat:

— Sinceră să fiu, nu înțeleg ce rost are discuția asta. Dacă nu mai aveți de pus nicio întrebare inteligentă, cred c-ar trebui s-o întrerupem chiar acum.

— Îmi pare rău, a zis Thóra cu un aer spășit. Într-adevăr, n-are niciun rost să discutăm despre asta.

Ca să nu fie dată afară, ea s-a străduit cu disperare să abordeze un alt subiect.

— Știți cumva de ce s-au certat bunicul dumneavoastră și fratele lui? a întrebat ea repede. Am înțeles că nu și-au vorbit ani de zile.

Întrucât Elín era prea nervoasă ca să răspundă, conversația a fost continuată de Börkur:

— Din pricina nevestelor, care, la un moment dat, s-au dondănit. Iar apoi s-au răcit și relațiile dintre frați. Nu cred că știe cineva exact de la ce s-au certat bunica și cumnată-sa, dar e limpede c-a fost ceva atât de grav, încât cei doi frați nu s-au împăcat nici după ce le-au murit soțiile. Se zice că, în familia noastră, încăpățânarea și ranchiuna sunt ceva obișnuit.

— Mama, a intervenit Elín, mi-a zis că Krístrúnei, bunica noastră, i-a murit un copil și că, în tulburarea ei, și-a acuzat cumnata că l-ar fi omorât. Acuzația era complet nefondată – copilul, pur și simplu, s-a îmbolnăvit și a murit –, dar pe vremea aia starea psihică a bunicii începuse să se deterioreze. Bjarni s-a simțit insultat de aceste acuzații împotriva nevestei lui și s-a certat rău de tot cu bunicul. Dar înainte să moară Bjarni, deja se împăcaseră. Am înțeles că bunicul s-a purtat frumos cu el și l-a îngrijit când s-a îmbolnăvit de TBC, mai ales că nimeni nu voia să se apropie de el, de teamă ca nu care cumva să se infecteze.

Thóra a dat ușor din cap.

— Știți cumva dacă a avut loc un incendiu la vreuna dintre cele două ferme? a întrebat ea, amintindu-și de desenul cu casa în flăcări pe care îl văzuse în

dormitorul de la Kreppa.

— Un incendiu? au întrebat cei doi frați la unison. Elín a clătinat din cap:

— Nu, n-am auzit niciodată de așa ceva. Conacele sunt cele originale.

Thóra a dat iarăși din cap și a continuat:

— Dar știți vreo Kristín care să fi avut legătură cu fermele?

— Nu-mi aduc aminte de nicio Kristín, a zis Börkur, fără nici-o reacție emoțională față de întrebare. Se prea poate să fi fost câteva Kristín prin zonă, dar eu, unul, n-am auzit de niciuna.

Elín s-a mulțumit să clatine din cap. Thóra și-a formulat cu multă grijă următoarea întrebare, care se aștepta să fie și ultima:

— Știți cumva dacă cei doi frați, sau măcar unul dintre ei, au simpatizat cu naționaliștii în timpul războiului?

— Cu naționaliștii? a repetat Börkur, roșu la față. Adică cu naziștii?

— Da, a zis Thóra.

— Ajunge! a intervenit Elín, lovind brațele scaunului cu palmele și ridicându-se în picioare. Nu mai am timp de pierdut cu astfel de aiureli!

Thóra s-a ridicat și ea în picioare.

— O ultimă întrebare. E despre un alt subiect. Probabil că ați auzit despre femeia care a fost omorâtă joi seara undeva în apropiere. De curând s-a descoperit că a fost comisă încă o crimă. Foarte probabil, noaptea trecută. Ați fost cumva în zonă în serile cu pricina?

Când venea vorba de scrâșnit din dinți, fratele și sora erau ciudat de asemănători. Expresia furioasă care a apărut aproape simultan pe chipurile lor a scos în evidență o asemănare incredibilă între ei.

— În clipa asta, îmi trece prin minte un singur răspuns politicos la întrebarea dumneavoastră ambiguă: nu, niciunul dintre noi nu are vreo legătură cu cele două crime. Iar acum vă rog să plecați, a zis Elín pe un ton glacial. Stafii, incest, naziști și crime. N-am de gând să mai tolerez astfel de ineptii!

*

Matthew o aștepta în fața casei. Se sprijinea de un stâlp de iluminat, dar s-a îndreptat de spate când a văzut-o apărând în cadrul ușii. Thóra a pășit pe verandă, iar în urma ei s-a auzit o bufnitură puternică, care a așternut un zâmbet larg pe chipul lui Matthew.

— I-ai întrebat despre tânărul cu arsuri? a zis el, apropiindu-se de Thóra.

— Nu, i-a răspuns ea pe un ton iritat. Din păcate, n-am ajuns atât de departe. Zâmbetul lui Matthew s-a lărgit și mai mult.

— Nu contează. Vino cu mine! Vreau să-ți arăt ceva.

— Ce-i asta? a întreat Thóra, întorcându-se cu spatele la vitrină.

Nu putea înțelege bucuria nestăpănită cu care Matthew îi arăta antichitățile așezate pe rafturile albe și prăfuite din spatele geamului.

— O grămadă de cești vechi, a constatat ea. Și ce-i cu asta?

— Uite, i-a zis el pe un ton cam dezamăgit, arătându-i cu degetul un mic obiect aflat între o statueta care înfățișa un cocoș polar și o vază decorată cu un trandafir decolorat.

Uitându-se cu atenție prin vitrină, Thóra a văzut că era o medalie de argint împodobită cu o cască militară și două săbii, întrucât era întinsă pe raft, Thóra a trebuit să se ridice pe vârfuri ca s-o vadă mai bine.

— Ce este? a întreat ea.

— E o medalie nemțească din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, a zis Matthew cu un aer mulțumit de sine.

— Așa, și? Vrei s-o cumperi? Matthew a izbucnit în râs.

— Ah, nu, a zis el, făcând un semn spre ușa magazinului. Dar l-am văzut pe proprietar și pare atât de bătrân, încât cred că vârsta lui o întrece pe a multora dintre lucrurile pe care le are la vânzare. M-am gândit să intrăm și să-l întrebăm despre naziștii din Snaefellsnes. Sigur știe câteva chestii. Iar medalia aia e pretextul perfect ca să intrăm în vorbă cu el.

— Aha! a zis Thóra. Acum încep să înțeleg.

Când au intrat, clopoțelul de la ușă a scos câteva clinchete stridente. Thóra nu-și dădea seama care era rostul lui, pentru că spațiul era atât de mic, încât proprietarul nu prea avea cum să nu observe dacă intra cineva. Fiecare centimetru pătrat era acoperit cu antichități, ceea ce făcea ca magazinul să pară și mai strâmt decât era. Rafturile ticsite de pe pereți ajungeau aproape până la tavan, iar pe unul dintre ele era sprijinită o scară. Obiectele erau acoperite de praf, de unde reieșea că afacerea nu era tocmai prosperă. În celălalt capăt al anticariatului, un bătrân cărunt stătea în picioare în spatele unei teighele pe care se afla o veche casă de marcat. Thóra se cam îndoia că vechitura aia respecta standardele impuse de autoritățile fiscale. După ce s-au uitat amândoi o vreme la obiectele expuse, și-au croit drum cu grijă până la teighea, trecând pe lângă tot felul de mobile mici care fuseseră îngrămădite pe podea.

— Bună ziua! i-a zămbit Thóra bătrânului când, în cele din urmă, au reușit să ajungă în fața teighelei fără să spargă nimic.

— Bună ziua! a răspuns bătrânul cu un aer calm, fără să zâmbească. Cu ce vă pot ajuta?

— Prietenul meu e din Germania și a văzut în vitrină o insignă care i-a stârnit curiozitatea, i-a răspuns Thóra. Am putea să ne uităm un pic la ea?

Bătrânul a încuviințat din cap, apoi a pornit cu pași mici spre vitrină, ocolind cu grijă obiectele care-i stăteau în drum.

— Da, o am de multă vreme, a zis el întinzând mâna după ea. Și să știți că e o medalie, nu o insignă.

S-a întors la tejehea și a pus medalia de argint pe tăblie, spunând:

— E o medalie pentru cei răniți în luptă.

— Aha! a zis Thóra, luând-o în mână.

Văzuse bine când se uitase prin vitrină: era împodobită cu o cască militară și două săbii, dar acum a observat și că pe cască era gravată o svastica. Iar marginile medaliei erau decorate cu lauri.

— Deci era acordată soldaților răniți pe front? Înseamnă că e destul de ușor să găsești o astfel de medalie, nu-i așa?

Bătrânul s-a încruntat cu un aer dezaprobator, iar Thóra și-a regretat comentariul. Probabil că bărbatul își închipuia că Thóra voia să se tocmească la preț.

— Da, au fost acordate multe astfel de medalii, a zis el, luându-i-o din mână. Când războiul era în toi, a fost conferită și civililor răniți în timpul raidurilor aeriene. Dar aceasta este deosebită, pentru că este confecționată din argint. Medalia avea trei clase, în funcție de cât de grave erau rănile: bronz, argint și aur. Cea de bronz era, de departe, cea mai frecventă.

— Și cât de grav trebuia să fii rănit ca s-o obții pe cea de argint? a întrebat Thóra.

— Existau mai multe criterii. De exemplu, o primeau cei care își pierdeau un membru sau care sufereau leziuni minore ale creierului, i-a explicat el, mișcând medalia, ca să strălucească în lumina slabă. Vă asigur că era o medalie pe care nu și-o dorea nimeni.

— Ca să nu mai vorbim de cea de aur, a intervenit Thóra. Nu cred că vreau să aflu ce trebuia să pățești ca s-o primești, i-a zâmbit ea bătrânului. Iar pe asta sunt sigură că prietenul meu ar vrea s-o cumpere, a adăugat ea, făcând un semn spre Matthew. Știți ceva despre proveniența ei?

— Din păcate, nu, i-a zâmbit bătrânul. Am cumpărat-o împreună cu alte obiecte personale în urmă cu câteva decenii de la moștenitorii unei case al cărei proprietar murise. Și n-au știut să-mi spună cum ajunsese acolo.

— Nu cumva a aparținut unui islandez? a întrebat Thóra. În cazul ăsta, ar fi mult mai interesantă...

— Din câte știu, nu, a zis bătrânul. E posibil, dar mă cam îndoiesc. Cred că era acordată numai nemților, cel puțin când venea vorba de civili.

— Dar n-au luptat și niște islandezi de partea nemților? Nu e posibil ca medalia asta să fi fost obținută de unul dintre ei? a întrebat Thóra, în speranța că astfel va putea aduce vorba despre naziștii din Snaefellsnes.

— Cred că foarte puțini. Au fost câțiva smintiți care s-au alăturat nemților în Norvegia și Danemarca, dar nu cred că vreunul dintre ei a pus piciorul pe câmpul de luptă, a zis bătrânul, apoi a așezat medalia pe tejghea. Islanda n-avea oameni suficient de curajoși pentru război. Ce mai, niște tâmpiți! Cred că erau atrași mai ales de uniforme.

— Serios? a zis Thóra. Trebuie să recunosc că nu știu absolut nimic despre situația din Islanda. Deci a existat o mișcare nazistă la noi?

— Ah, da! Era o mișcare naționalistă din care făceau parte mai ales tineri cărora le plăcea să organizeze marșuri cu steaguri și să se bată cu socialiștii. Dar cred că erau mânați mai degrabă de entuziasmul tinereții decât de niște idealuri politice.

— Mișcarea asta a avut mulți adepți aici, în Snaefellsnes? a întrebat Thóra cu un aer inocent.

Bătrânul s-a scărpinat în cap. Thóra a observat că deși încărunțise, proprietarul avea un păr neobișnuit de des pentru un om atât de în vârstă.

— Din fericire, aiureala asta n-a ajuns până aici, a zis el, uitându-se la Thóra cu ochii săi spălăciți și lipsiți de strălucire. E drept că cineva de pe coasta de sud a peninsulei a încercat să facă propagandă și să atragă membri, dar n-a izbutit mare lucru, pentru că s-a îmbolnăvit. Tinerii din zonă pe care a reușit să-i recruteze și-au pierdut repede interesul pentru naționalism după ce a dispărut el din peisaj. Așa că s-a ales praful de inițiativa lui.

Deși îi stătea pe limbă să strige „ura!”, Thóra s-a mulțumit să-i răspundă bătrânului pe un ton dezinteresat:

— Ah, da. Nu cumva era Grímur Thórólfsson, fermierul de la Kreppa? a zis ea, încrucișând degetele în speranța că avea dreptate.

Dacă, într-adevăr, era vorba de bunicul lui Börkur și Elín, atunci Thóra ar fi avut o explicație pentru accesoriile naziste pe care le găsisese în cutia din pivniță.

Bătrânul a mijit ochii și i-a aruncat Thórei o privire bănuitoare, spunând:

— Ați zis că habar n-aveți despre povestea asta, dar văd că, de fapt, știți destul de multe.

— Cunosc familia, a îngăimat ea. Dar nu știu nimic despre mișcarea naționalistă.

S-a întors către Matthew și i-a făcut complice cu ochiul pe care proprietarul nu i-l putea vedea:

— Și, ia zi, vrei să cumperi insigna?

— Medalia, a corectat-o el, scoțându-și portofelul. Cât costă? Proprietarul a zis un preț și, judecând după expresia lui Matthew, nu era deloc un chilipir. Dar a plătît în tăcere, iar bătrânul i-a împachetat-o.

— Când e ziua ta? a întrebat-o el. Tocmai ți-am luat cadoul. Thóra a scos limba pe partea pe care nu i-o vedea proprietarul, apoi s-a întors spre acesta și a

luat medalia împachetată.

— Mulțumesc, a zis ea, apoi și-au croit drum spre ieșire. Când au ajuns lângă ușă, Thóra s-a răsucit pe călcâie, hotărâtă să afle numele fermierului. Însă n-a fost nevoie să spună nimic.

Proprietarul rămăsese nemișcat în spatele tejghelei, cu mâinile pe tăblie. I-a aruncat Thórei o privire plină de înțeles, apoi, înainte ca ea să-i pună întrebarea, i-a zis cu glas limpede și puternic:

— Bjarni. Fratele lui Grímur. Bjarni Thórólfsson de la ferma Kirkjustétt.

*

— Se pare că Bjarni a fost un tip tare simpatic, a zis Matthew, punând medalia pe masă. Nu numai că-și abuza fiica, dar făcea și propagandă nazistă. Cred că ți-ar sta foarte bine cu ea la gât, a adăugat el, ridicând ușor medalia.

Thóra a dat-o la o parte.

— Ți-ai pierdut mințile? N-am s-o port niciodată! Aduce ghinion. Și ar putea da de înțeles că am niște leziuni minore ale creierului..., a zis ea, apoi a făcut un semn cu mâna spre făruria din fața lui Matthew. Hai, mănâncă! Nu se întâmplă des să invit un bărbat la restaurant.

Se aflau într-un mic local în care Thóra îi făcea cinste lui Matthew, drept compensație pentru că fusese nevoit să scoată bani din portofel în anticariat.

— Și nu uita că e pentru medalie, a ținut ea să precizeze. Apoi și-a umplut furculița cu paste și a vârat-o în gură.

După ce-a înghițit, a ridicat capul și a zis:

— Dar încă nu-mi dau seama dacă lucrurile pe care le-am aflat au vreo legătură cu Birna. Simt că n-am făcut niciun progres.

— Cred că svastica pe care ai găsit-o în agenda Birnei nu-i un indiciu foarte relevant...

— Poate că nu, i-a răspuns Thóra. Intuiția îmi spune că toate acestea sunt importante.

— Uneori, e bine să te ghidezi după intuiții, dar, din păcate, nu întotdeauna, a comentat Matthew, apoi a luat o gură de apă minerală. Ar fi bine dacă ți-ai putea sprijini intuițiile acestea pe niște argumente. Preferabil, niște argumente solide.

Thóra a înhățat câteva paste cu furculița, apoi s-a uitat la el și i-a zis cu un aer plin de satisfacție:

— Știi ce-ar trebui să fac?

— Cumva să renunți la investigațiile acestea și să lași ancheta în seama poliției? a zis Matthew pe un ton plin de speranță.

— Nu, i-a răspuns Thóra. Trebuie să fac două lucruri: să caut mai multe informații pe internet și să studiez mai îndeaproape agenda Birnei. N-am

parcurs-o cu atenție, pentru că mă simțeam vinovată. Se prea poate să-mi fi scăpat ceva.

Și-a luat paharul cu băutură carbogazoasă și l-a ciocnit de cel cu apă minerală al lui Matthew.

— Să bem pentru asta!

*

Thóra stătea lângă biroul de recepție, la calculatorul cu internet rezervat oaspeților. E drept că avea un laptop în cameră, unde ar fi trebuit să fie rețea fără fir, dar, după vreo zece încercări nereușite de a se conecta la internet, a renunțat și s-a dus pe hol, târându-l pe Matthew după ea.

— Asta trebuie să fie. Grímur Thórólfsson, născut în Stykkishólmur în 1890 și mort în Reykjavik în 1957.

Căutase în registrul electronic al cimitirelor din Reykjavik și dăduse peste numele lui Grímur. A făcut clic pe el și a citit ceea ce-a apărut pe ecran:

— Cimitirul Fossvogur. Sectorul H-36-0077.

I-a aruncat o privire triumfătoare lui Matthew.

— Nu vreau să-ți stric plăcerea, a zis el, dar ce-am câștigat cu asta?

— Vreau să aflu ce scrie pe piatra lui funerară. Cine știe, poate Kristín e înmormântată chiar lângă el. Din păcate, în registrul ăsta nu poți face căutări după numărul sectorului, așa că va trebui să trimit pe cineva acolo să vadă cu ochii lui.

— Pe cine? a întrebat Matthew. Sper că nu pe fugarii din rulotă...

— Nu, ci pe Bella, femeia-minune!

*

— Da, Bella, ai înțeles bine. Te rog să mergi la cimitirul Fossvogur și să cauți un mormânt.

Thóra a oftat fără să facă niciun zgomot, apoi s-a uitat la Matthew și a dat ochii peste cap, iar el i-a zâmbit.

— Da, și vreau să-mi spui ce scrie pe piatra funerară. Să vezi dacă nu cumva pe ea, sau pe o piatră din apropiere apare numele Kristín.

A făcut o pauză ca să asculte protestele secretarei, dar, în cele din urmă, a întrerupt-o:

— Bineînțeles, îmi dau seama că nu poți fi și la birou, și la cimitir în același timp. Dar n-o să dureze mult. Poți să redirecționezi pe mobil apelurile de pe fix și, cât ai bate din palme, o să fii înapoi pe scaunul tău, i-a explicat ea, ținând mâna la frunte. Excelent! Sună-mă să-mi spui ce-ai aflat, a adăugat ea, apoi a închis. Brr! De ce n-am și eu o secretară normală care să sară-n sus de bucurie când are ocazia

să ia o gură de aer proaspăt? Chiar dacă trebuie să meargă într-un cimitir...

Matthew i-a zâmbit și i-a spus:

— E fată bună. Trebuie doar să-i dai o șansă.

Stătea întins pe patul generos din camera Thórei, împăcat cu Dumnezeu și cu oamenii, inclusiv cu Bella. Mulțumită secretarei, avea parte de câteva clipe de intimitate cu Thóra și putea, în sfârșit, să se relaxeze. Bella nu răspunsese când Thóra o sunase prima oară. Nici a doua, nici a treia oară. Așa că Thóra hotărâse s-o mai lase o jumătate de oră înainte să facă a patra încercare.

Îmbrăcată cu un halat, Thóra își sorbea cafeaua pe care o făcuse în cafetiera mititică din camera de hotel. În fața ei, pe o măsuță de perete, se afla agenda Birnei. Dintr-odată, a început să bată darabana pe o foaie.

— Ce ciudat! a zis ea, apoi s-a întors spre Matthew, care moțâia sub plapumă.

— Vrei să fii absolut sigură că pe agendă or să fie găsite și amprente tale, dacă o să ajungă vreodată în mâinile poliției? a întrebat el pe un ton somnoros.

— Ascultă-mă, a zis ea, cuprinsă de entuziasm. Pe paginile de dinainte de cea cu svastica, Birna a făcut un scurt inventar al cutiilor din pivniță prin care am cotrobăit și eu. Am recunoscut descrierea câtorva obiecte, a adăugat ea, arătându-i lui Matthew paginile cu pricina. Uite, asta-i o listă cu unele dintre ele. S-o fi gândit că i-ar putea fi de folos... Sau poate că obiectele alea, pur și simplu, i-au stârnit interesul. Cred c-a găsit aceleași lucruri ca și mine, inclusiv steagul nazist. Mă rog, nu-i obligatoriu ca Birna să fi cotrobăit prin cutii în aceeași ordine ca mine.

— Așa, și? a întrebat Matthew. Ce semnificație are descoperirea asta genială? Thóra a pus agenda pe masă.

— Nu știi, a zis ea, dând pagina ca să ajungă la cea cu svastica. Sigur era ceva important pentru ea, altminteri n-ar fi desenat simbolul ăsta cu atâta grijă și nu i-ar fi îngroșat conturile de atâtea ori. Uite, a adăugat ea, ridicând iarăși agenda ca să poată vedea și Matthew.

— Atunci mai așteaptă, poate că pe la 40 de ani o să-i înțelegi semnificația..., a zis el, ridicându-se ușor ca să vadă mai bine.

Matthew s-a uitat cu atenție, apoi a pus iarăși capul pe pernă și a zis:

— Da, ai dreptate, e desenată cu multă grijă. Și ce e scris în jurul ei?

— Mai multe chestii. Unele sunt ilizibile, pentru că le-a mângălit în grabă. Dar reușesc să descifrez *Svastica*?? și: *Unde era el?* Apoi urmează două numere de telefon pe care, din păcate, nu pot să le citesc, pentru că le-a tăiat de mai multe ori.

— Poate că le-a tăiat după ce a sunat.

— Cinci, opt și mai departe nu se mai vede, a zis Thóra, apropiindu-și ochii de pagină.

S-a îndreptat de spate, lovindu-și coapsele.

— Stai așa, că mi-am notat numerele pe care le-a format Birna din camera ei de hotel. Aș putea încerca să le formeze și eu.

Thóra a scos din buzunar o bucată de hârtie, s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de telefon. A format primul număr și a așteptat. În cele din urmă, i-a răspuns cineva.

— Banca KB. Cu ce vă pot ajuta? a întâmpinat-o vocea de la celălalt capăt al firului, iar Thóra a pus receptorul în furcă.

— Aștia nu ne pot ajuta cu nimic, a zis ea.

Apoi a format următorul număr și i-a cerut lui Matthew să facă liniște, ducând degetul la gură.

— Clinica de recuperare medicală Reykjalundur. Cu ce vă pot ajuta? a întrebat-o vocea amabilă a unei femei.

Thóra a fost luată prin surprindere, pentru că spera să fie numărul privat al unei persoane care știa ceva despre Birna. Habar n-avea care ar fi fost cea mai bună abordare, așa că a hotărât să treacă direct la subiect:

— Bună ziua, mă numesc Thóra.

— Bună ziua, cu ce vă pot fi de folos?

— Caut informații despre arhitecta Birna Halldórsdóttir. Și-a notat numărul ăsta undeva și mă întrebam dacă știți cumva pe cine cunoștea în clinica dumneavoastră.

Thóra era atât de convinsă că rugămintea ei n-avea să dea niciun rezultat, încât îi venea să izbucnească în râs, dar femeia de la celălalt capăt al firului i-a răspuns cu stoicism:

— Din păcate, nu păstrăm o evidență a vizitelor și telefoanelor. Avem atât de mulți pacienți, încât ne-ar fi, pur și simplu, imposibil.

— Nu trebuie neapărat să fie un pacient, a zis Thóra, cu vaga speranță că Birna îl sunase pe un angajat al clinicii.

— Nu monitorizăm nici asta, i-a explicat femeia. Din păcate, nu vă pot ajuta. Iar acum, îmi pare rău, dar trebuie să preiau un alt apel. La revedere!

— Reykjalundur, i-a zis ea lui Matthew, scoțând un oftat. O clinică de recuperare medicală. Și n-am cum să aflu pe cine a sunat.

A luat iarăși în mână hârtia cu numerele de telefon.

— E ultimul număr. Of, în ce hal le-am mâzgălit! Ce-i ăsta, un cinci sau un șase?

A pus mâna pe receptor și l-a format. După ce-a auzit soneria cam de 10 ori, era pe punctul de a-și pierde speranța. Dar, în cele din urmă, o voce metalică a informat-o că apelul urma să fie redirectionat. Târâitul s-a mai auzit o dată, apoi i-a răspuns cineva:

— Primăria din Reykjavik. Cu ce vă pot ajuta?

— Bună ziua, a zis Thóra. Scuzați-mă, dar nu știu dacă am înțeles bine... Cumva am sunat la primărie?

— Da, i-a răspuns tânăra de la celălalt capăt al firului. Încercați să dați de Baldvin? a întrebat ea.

Când a văzut că Thóra ezită, a adăugat:

— Văd că ați sunat la numărul lui de interior. Nu răspunde la apeluri decât miercuri, între orele patru și șase. Mai încercați atunci.

Apoi și-a luat la revedere pe un ton foarte agreabil și a închis, iar Thóra s-a întors spre Matthew:

— Era numărul de la primărie al lui Baldvin Baldvinsson. E consilier local și se pare că are un birou acolo.

— Și cine, mă rog, e acest Baldvin? a întrebat Matthew fără interes.

— Nepotul lui Magnús, politicianul cel bătrân, l-a lămurit Thóra.

A luat agenda în mână și s-a uitat la numerele tăiate de Birna.

— E considerat unul dintre cei mai promițători politicieni islandezi, a continuat ea. Dar nu prea cred că Birna l-a sunat ca să discute despre convertirea casei de vară a bunicului într-una care să poată fi locuită tot timpul anului. Și sunt sigură că e unul dintre numerele pe care Birna și le-a notat în agendă, a adăugat ea, dând paginile înapoi. Am impresia c-am văzut o adresă de e-mail care s-ar putea să fie a lui.

A răsfoit agenda până a ajuns la o pagină pe a cărei margine era scris: *baldvin.baldvinsson@reykjavik.is*.

— Am găsit-o! N-are cum să fie a altcuiva!

— Ce crezi că voia de la el? a întrebat Matthew.

— Habar n-am, dar e limpede că trebuie să mai stăm de vorbă o dată cu Magnús.

A luat iarăși agenda în mână și a început s-o răsfoiască.

— Sigur conține o grămadă de informații utile, dar trebuie să am grijă să separ grâul de pleavă.

— Îți dai seama cât de încântată ar fi poliția dacă ar avea agenda asta? a zis Matthew. Poate că până acum ar fi băgat deja criminalul la zdup.

— Ce vrei să spui? a întrebat Thóra. Sugerezi cumva că polițiștii sunt mai deștepți ca mine?

— Ah, nu! i-a răspuns Matthew. Dar nu dispui de aceleași resurse ca ei pentru o astfel de anchetă.

Thóra a luat agenda în mână și a început s-o răsfoiască. Întrucât nu avea nicio replică la observația lui, s-a prefăcut că era absorbită de o pagină la care ajunsese din întâmplare – părea să fie schița terenului unde urma să fie amplasată anexa. Desenul era însoțit de comentariile Birnei: *Ce-i în neregulă cu parcela asta??? Hărți vechi???* S-a uitat cu atenție la desen, iar apoi, negăsind nimic interesant, a

dat pagina și a descoperit următoarele însemnări: *Poate piatra?*, iar mai jos: *Trebuie să existe hărți – vorbește cu Jónas.*

Thóra s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de fereastră. De acolo se vedea foarte bine parcela care o interesa atât de mult pe Birna. Thóra voia să se uite mai cu atenție la ea, în speranța că avea să observe ceva neobișnuit. A tras draperia și a aruncat o privire spre terenul acoperit cu iarbă verde. Era foarte drept, iar Thórei i se părea un loc de construcție ideal. S-a uitat la schița de pe paginile anterioare, ca să identifice amplasamentul anexei. Era la est de hotel, suficient de departe, cât să nu blocheze perspectiva camerelor deja construite.

— Nu-i nimic în neregulă cu terenul ăsta, a zis ea, mai mult pentru sine decât pentru Matthew. E o pajiște ca oricare alta. Atâta doar că nu-i tunsă.

A mijit ochii și a observat că singurul lucru care se înălța din iarba unduitoare era o piatră cenușie.

— Haide! i-a zis ea lui Matthew, trăgând de colțul plăpumii. Îmbracă-te! Trebuie să ne uităm la o piatră.

23

— M-ai adus până aici ca să ne uităm la ce, mai exact? a zis Matthew, privind de jur împrejur.

Stăteau în iarba înaltă de pe pajiștea din spatele hotelului.

— Nu-i decât iarbă! a zis el, făcând câțiva pași.

— Nu la iarbă vreau să mă uit, l-a lămurit Thóra, aplecându-se lângă o piatră care se înălța dintre câteva tufe. Ci la asta!

— Ah, păi, asta schimbă complet situația, a comentat Matthew, apropiindu-se de ea. E o piatră gri, Thóra. Și nu-i nevoie să pui mâna pe ea ca să fii sigură de asta.

— Da, dar pare cam nelalocul ei..., a zis Thóra, începând să dea iarba la o parte.

Semăna cu o replică în miniatură a muntelui Toblerone¹² sau cu o bucată supradimensionată din aceeași ciocolată.

— Uită-te în jur, a zis ea. Mai vezi cumva vreo piatră pe pajiștea asta?

— Nu, a răspuns Matthew după ce s-a uitat în jur. Vasăzică, se îngroașă gluma...

— Vorbesc serios, a zis ea, ridicând privirea spre el din locul unde îngenunchease. Pe vremuri, oamenii s-au străduit din răputeri să curețe pășunile

---

¹² Aluzie la muntele desenat pe ambalajului ciocolatei Toblerone, despre care se spune că reproduce forma vârfului Matterhorn din Munții Alpi.

de pietre. Așa că de ce-ar fi lăsat un ditamai pietroiul în mijlocul acestei pajiști?

— Poate pentru că era prea grea? a sugerat Matthew, aplecându-se lângă ea. Sau o fi una dintre pietrele sacre despre care se zice c-ar fi aparținut elfilor?

Thóra a clătinat din cap.

— Nu, alea erau mult mai mari, ditamai lepezile, i-a explicat ea, apoi s-a ridicat în picioare și s-a dus pe partea cealaltă a pietrei. Nu mă pricep la piatrărie, dar cred că latura asta a fost netezită. Vino să te uiți.

Matthew s-a apropiat de Thóra și a văzut că avea dreptate. Latura la care se uitaseră mai întâi era aspră și neregulată, dar aceasta părea să fi fost tăiată cu fierăstrăul sau despicată și, în plus, șlefuită. Thóra și-a trecut palma pe deasupra ei.

— Măi să fie! a zis ea, aruncându-i o privire entuziastă lui Matthew. Pe partea asta e gravat ceva!

A dat la o parte iarba înaltă și au văzut că în mijlocul pietrei era o inscripție.

— Ce zice? a întrebat Matthew.

Thóra s-a aplecat și s-a uitat cu atenție. Primul lucru care i-a trecut prin cap a fost că era o piatră funerară, dar apoi a văzut că, de fapt, nu erau gravate un nume și niște ani, ci câteva versuri. A citit cu voce tare:

*Boambe trebuia s-arunc,
Și-o fermă îmi era menită.
Trebuia să mă mărit
La fel ca tine.*

— Și ce înseamnă? a întrebat Matthew cu nerăbdare. E ceva important?

Thóra s-a îndreptat de spate și a zis:

— Nu știu. Sunt câteva versuri pe care nu le înțeleg în totalitate. E un cuvânt care nu știu sigur ce înseamnă.

S-a aplecat iarăși ca să fie sigură că citise corect primul cuvânt – *boambe*. Nu cumva era un regionalism pentru „boabe”? A întors capul și s-a uitat la Matthew:

— Nu cumva am găsit lucrul care o nemulțumea pe Birna la parcela asta?

— Ce, piatra? a izbucnit el în răs. Nu prea cred. Putea fi îndepărtată cu ușurință, așa că nu văd cum ar fi putut împiedica o construcție.

S-a uitat încă o dată de jur împrejur și a adăugat:

— E o bucată de pajiște cât se poate de obișnuită pe care se află o piatră. Și poate că versurile îi aparțin vreunui țaran care avea o părere foarte bună despre talentul lui poetic. Poate că în jurul ei era un strat de flori. Sau poate că aici e îngropat un animal de companie. Zice ceva de vreun animal?

— Nu, a răspuns Thóra, îndreptându-se de spate. *Boambe*, a zis ea cu un aer gânditor. Îmi aduc aminte că am găsit în agenda ei un cuvânt foarte greu de

descifrat și am avut impresia că scrisese bocete. Oare e posibil să fi scris, de fapt, *boambe*?

— Habar n-am, a zis Matthew. Dar de ce n-o fi fost tunsă pajiștea asta? a adăugat el, privind în jos.

Iarba era atât de deasă, încât nici nu-și vedea pantofii.

— Păi, de ce-ar fi tuns-o? Arată excelent așa. Naturală.

— Dacă te uiți la pajiștea de pe cealaltă parte a hotelului, ai să vezi că iarba e tunsă, a zis el, făcând un semn cu mâna într-acolo.

— Ai dreptate, a încuviințat Thóra, apoi i-a arătat și ea ceva – o grămăjoară de pământ maroniu aflată la mică distanță de ei. Iar asta ce-i?

— Văd că faci descoperiri geniale una după alta, a zis Matthew, uitând-se în iarbă. Ei bine, ai găsit niște pământ.

— Știu că-i pământ, a zis Thóra. Dar ce-i cu el? Matthew s-a uitat în jur.

— Cred că cineva a venit și a săpat din loc în loc. Văd că sunt mai multe grămăjoare.

— Care să fie explicația? Oare au legătură cu anexa hotelului? a întrebat ea, luând-o din loc. Poate că Vigdís știe ce-i cu ele și de ce n-a fost tunsă și partea asta a pajiștii.

— Întreb-o și dacă Birna lucra și în altă parte decât în camera ei, a zis Matthew, pornind după ea.

Thóra s-a întors zâmbind spre el și i-a spus:

— Crezi că-s pe drumul cel bun?

— Cred că ești la fel de aproape de drumul cel bun pe cât e de destins un om cu două picioare de lemn într-un salon unde se dansează vals.

*

Vigdís stătea în spatele biroului de recepție și avea obrajii roșii. Thóra s-a gândit că poate făcuse febră. În plus, avea ochii sticloși, iar degetele îi tremurau. La toate astea se adăuga faptul că era atât de distrată, încât nu i-a observat pe cei doi decât după ce au hotărât să-și dreagă glasul ca să-și semnaleze prezența. În cele din urmă, Vigdís, care stătea cu gura căscată, a ridicat capul, și-a luat privirea de la receptorul din mână și l-a pus în furcă.

— Doamne Dumnezeule! a zis ea, cutremurându-se pe scaun.

— Totul e-n regulă? a întrebat Thóra. Vigdís s-a uitat la ea cu ochi mari.

— Nu, nu-i deloc în regulă, a răspuns ea pe un ton surprins. De fapt, e atât de în neregulă, încât nici nu știu ce să spun.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Thóra cu un aer neliniștit. Spuneți-mi că nu s-a descoperit încă un cadavru.

— Nu, nu despre asta-i vorba. Dar tocmai am aflat cine a murit în grajd, a zis

recepționera, iar obraji i s-au înroșit și mai tare. Eiríkur, a adăugat ea, clătînând din cap cu o expresie îndoliată.

— Eiríkur? a întrebat ea. Cine e?

— Era..., a corectat-o Vigdís. Va trebui să ne obișnuim să vorbim despre el la trecut. Doamne, ce ciudat! Mai întâi Birna, acum Eiríkur...

— Dar cine e? a repetat Thóra. Apoi s-a grăbit să se corecteze:

— Adică cine era?

— Era cititorul de aure al hotelului, a răspuns Vigdís cu un oftat, înalt, subțire și cu început de chelie. Mi se pare incredibil...

Thóra i-a dat vestea lui Matthew. Întrucât nu știa cuvântul nemțesc pentru aură, a încercat să-l mimeze, iar Matthew a înțeles că era vorba de o aureolă. Pierzându-și răbdarea, Thóra i-a zis că avea să-i explice mai încolo cu ce se ocupa Eiríkur, apoi s-a întors spre Vigdís.

— De unde ai aflat? a întrebat-o ea. Te-a sunat cineva?

— Da, a zis ea pe un ton îndurerat. Sora lui. I-au găsit în buzunar o chitanță de la cârdul de credit și așa au reușit să afle cum îl cheamă. Apoi au sunat-o pe soră-sa și i-au cerut să vină să identifice cadavrul. E ruda lui cea mai apropiată. Acum cadavrul e la Reykjavik, a adăugat ea cu un oftat, ca și când asta ar fi fost partea cea mai nasoală a întregii povești. Soră-sa era terminată. Mi-a zis că Eiríkur a fost călcat în picioare până a murit.

— De un cal? a întrebat Thóra.

Când polițiștii veniseră să stea de vorbă cu Jónas, nu spusese nimic despre cauza morții.

— Nu mi-a zis. Am fost atât de uluită, încât nici măcar nu mi-a trecut prin cap să întreb, i-a explicat ea, apoi s-a uitat la Thóra cu un aer îngrozit. Credeți că e sigur să mai rămânem aici? Oare ce se întâmplă?

— Fiecare hotărăște pentru el, i-a răspuns Thóra. Apoi a adăugat în chip de consolare:

— Nu cred că printre noi umblă un criminal în serie, dacă la asta vă referiți. Deocamdată, nu se știe nici dacă Eiríkur a murit în urma unui accident sau altcumva. S-ar putea să fie o coincidență, a adăugat ea, apoi a stat pe gânduri câteva clipe. Sora lui și-a zis cumva dacă poliției i s-a părut o moarte suspectă?

— Nu, nu mi-a zis nimic de genul ăsta, a ezitat Vigdís. Totuși a fost ceva suspect. De exemplu, când și-a luat la revedere, ea mi-a zis să am grijă. Cu aerul că ceva nu-i în regulă...

Apoi Vigdís a devenit dintr-odată iscoditoare:

— Dar oare cine ar fi vrut să-l omoare pe Eiríkur? Nu era tocmai un tip jovial, dar nu era nici un om rău. Vai, bietul de el! a oftat recepționera, apoi a clipit, iar Thóra a avut impresia că se străduia să-și stoarcă o lacrimă. Poate c-ar fi trebuit să mă port mai frumos cu el. Era foarte ciudat și venea la mine numai când

eram extrem de ocupată.

Thóra n-avea chef nici de cabotinismul lui Vigdís, nici s-o consoleze.

— Îi plăceau caii? a întrebat-o ea.

— Doamne, nu, nu prea cred, a zis Vigdís. Era atât de palid, încât nu cred că ieșea pe-afară decât atunci când voia să fumeze o țigară. Clar, nu era genul care să se dea în vânt după cai.

— Dar era interesat de vulpi? a continuat Thóra, fără să se lase intimidată de faptul că întrebarea suna foarte ridicol.

— De vulpi? a întrebat Vigdís pe un ton uluit. Cum adică?

— Lăsați, nu contează, a zis ea, dar, întrucât tot deschisese subiectul, i-a mai pus o întrebare despre vulpi. Dar sora ei a zis ceva despre vulpi?

— Nu, a răspuns Thóra cu aerul cuiva care se îndoiește de sănătatea mentală a persoanei cu care stă de vorbă. V-am povestit tot ce mi-a zis.

— Credeți că Eiríkur avea vreo treabă la grajd? a întrebat Thóra, hotărând să lase deoparte subiectul vulpilor. Cumva el și Bergur erau prieteni?

Vigdís a ridicat o sprânceană.

— Nu era prieten cu Bergur, a zis ea.

Apoi a adăugat pe un irezistibil ton de bârfă:

— Dar Birna... Birna și Bergur erau prieteni intimi.

— Da, știam, i-a răspuns Thóra, văzând cum dispăre de pe chipul lui Vigdís plăcerea de a fi divulgat un secret. Eiríkur vorbea cu Birna? Sau despre ea? Erau prieteni sau măcar apropiați?

— Nu, nicidecum, a zis ea pe un ton ferm. Cu greu ai fi putut găsi doi oameni mai diferiți decât ei. El era destul de... cum să zic?...

A rămas pe gânduri câteva clipe.

— Spuneți-mi adevărul, a intervenit Thóra. N-are nimeni nimic de câștigat dacă îi faceți un portret cosmetizat.

Această remarcă a înseninat-o pe Vigdís:

— Aveți perfectă dreptate. Eiríkur era neîngrijit, asta-i adevărul. Era murdar și, de cele mai multe ori, umbla nebărbierit. Judecând după haine, ai fi zis că era sărac lipit pământului. Era foarte băgăcios și lăsa impresia unui om lacom.

Se vedea clar că lui Vigdís nu trebuia să-i zici de două ori să vorbească pe șleau.

— Birna, în schimb, era foarte grijulie cu felul în care arăta. La suprafață, părea o femeie drăguță și elegantă. Dar în adâncul sufletului era cu totul altfel. Dacă voia să profite de tine, era numai miere, dar dacă nu-i puteai fi de niciun folos, îți arăta partea ei cea mai urâtă. De exemplu, pe Jónas îl juca pe degete.

Recepționera a făcut o pauză ca să-și tragă sufletul.

— De fapt, a continuat ea, Birna și Eiríkur aveau în comun faptul că amândoi păreau lacomi. În rest, nu semănau deloc.

Thóra a încuviințat din cap cu un aer serios, având grijă să nu-i arate lui Vigdís cât de surprinsă era de tirada ei malițioasă.

— Vasăzică, nu petreceau timp împreună? Nu e posibil ca Eiríkur să fi știut mai bine decât alții ce avea de gând să facă Birna? a întrebat-o ea pe recepționeră.

— Nu, imposibil! a răspuns Vigdís pe un ton ferm. Birna nu s-ar fi întovărășit cu Eiríkur nici dacă ar fi fost singuri pe o insulă pustie.

— Am înțeles, a zis Thóra. Dar cumva Eiríkur și Birna s-au purtat altfel decât de obicei înainte să moară? Vă amintiți să fi zis sau să fi făcut ceva neobișnuit?

Vigdís s-a gândit câteva clipe, apoi a clătinat din cap și a spus:

— Nu, nu-mi amintesc nimic de genu' ăsta. De fapt, nici măcar nu știu când am văzut-o ultima oară pe Birna, dar, dacă s-ar fi purtat ciudat, sigur mi-aș fi amintit. Ultima oară când am stat de vorbă cu Eiríkur a fost când a trecut pe la recepție să întrebe de Jónas, a zis ea.

Apoi a dus repede mâna la gură și a adăugat:

— Vai, asta s-a întâmplat, probabil, chiar înainte să moară. Thóra a inspirat adânc și a întrebat pe un ton calm:

— Și s-a întâlnit cu Jónas?

— Păi, nu știu... I-am zis să vadă dacă nu cumva e în birou. Dar habar n-am dacă s-au întâlnit sau nu.

Thóra nu știa ce s-o mai întrebe despre Eiríkur, așa că s-a hotărât să abordeze chestiunea pentru care venise la recepție.

— În spatele hotelului e o pajiște, a zis ea. Știți cumva de ce partea de la apus e tunsă, iar cea de la răsărit nu?

Vigdís a făcut ochii mari:

— N-am nici cea mai vagă idee, a zis ea. Apoi a mijit ochii:

— De ce întrebați?

— Pur și simplu, voiam să știu. Mi s-a părut ciudat, i-a explicat Thóra.

Apoi s-a grăbit să adauge:

— Știți cumva dacă Jónas a pus să fie săpate niște găuri ca să testeze parcela aia? Sau poate chiar Birna?

Vigdís s-a uitat la ea cu un aer nedumerit și a întrebat:

— Găuri ca să testeze parcela? Vă referiți la niște simple găuri în pământ?

Thóra a încuviințat din cap.

— Da, e vorba de niște găuri nu foarte adânci, dar care sigur n-au fost făcute cu utilaje de săpat.

Vigdís a clătinat repede din cap.

— Cu siguranță, nu. Dacă i s-ar fi cerut cuiva să meargă acolo să facă săpături, aș fi știut. Știi tot ce se întâmplă la hotel. Uneori, Jónas e atât de neatent, încât trebuie să fii cu ochii-n patru în locul lui.

— În afară de camera de hotel, Birna avea cumva un studio prin apropiere? a

intervenit Matthew.

— Nu știi, dar nu m-ar surprinde, a zis Vigdís. În multe zile, pleca de la hotel dimineața sau după-amiaza. Și nu se plimba pe afară, așa că, probabil, avea un loc numai al ei.

Apoi i-a aruncat Thórei o privire complice și a adăugat:

— Sau poate că mergea să-l vadă pe Bergur.

— Cine știe...?! i-a răspuns Thóra, zâmbind șmecherește, după care s-a uitat la ceas. O ultimă întrebare, apoi o să vă lăsăm în pace. Cine tunde pajiștea?

Recepționera s-a uitat șovăielnic la ea, apoi a ridicat din umeri și a răspuns fără să mai stea pe gânduri:

— Jökull. Lucrează la noi și ca ospătar.

*

— Glumiți? a întrebat Jökull, uitându-se în jur ca și când ar fi căutat un operator cu o cameră ascunsă. Vreți să știți de ce n-a fost tunsă parcela aia?

— Da, a zâmbit Thóra. Mi s-a spus că tu te ocupi de ea. Jökull și-a luat un aer posac ce nu se potrivea cătuși de puțin cu uniforma lui elegantă de chelner.

— Da, câștig niște bani în plus. În hotel n-am treabă decât atunci când se servește masa, așa că pot să mă ocup și de pajiște.

— Bravo ție! a zis Thóra. Dar de ce n-o tunzi? Cumva din cauza pietrei?

— Nu, piatra nu mă deranjează, a bombănit Jökull. Alta e problema: bucata aia e plină de dâmburi. Iar când vreau s-o tund, mi se blochează mașina și mi-e greu s-o împing. Așa că am hotărât să n-o mai tund. Și până acum nu s-a supărat nimeni. Ce, s-a plâns cumva Jónas?

— Nu, nicidecum! i-a răspuns Thóra cu un zâmbet, apoi a dat să plece, dar s-a oprit brusc. Ne poți împrumuta o lopată?

*

— Ca să fiu sincer, a zis Matthew, aruncând în spate o lopată de pământ, trebuie să recunosc că ești o femeie unică. Pentru alta nu cred c-aș fi pus mâna pe lopată.

— Ei, ce să-ți spun! Hai, mai puțină vorbă și mai multă muncă! Se întorseseră pe pajiște, iar Thóra a căutat prin iarbă până când a dat de un dâmb, apoi i-a cerut lui Matthew să sape.

— Sigur o să dăm de ceva extraordinar! a adăugat ea.

— Bine-ar fi să fie așa! a oftat Matthew, apoi a înfipt lopata în pământ și a pus mâinile în șolduri. Gata!

Thóra s-a apropiat de el și s-a uitat în groapa puțin adâncă pe care o săpase.

— E un fel de fundație, a zis ea. Matthew s-a scărpinat pe frunte.
— Nu cumva e fundația unei clădiri? a întrebat el. Crezi că aici a fost o casă înainte?
A înhățat lopata și a săpat mai mult pe ambele părți.
— Măi să fie!
— Vezi ce văd și eu? a zis Thóra, aplecându-se pe vine.
S-a ridicat iarăși în picioare și i-a arătat lui Matthew palma murdară.
— Cenușă! Clădirea asta a ars.
— Ca în desenul copilului? a întrebat el, după care a tăcut câteva clipe. Și nu cumva în casa din desen se vedeau niște ochi?

24

— A închis, a zis Thóra cu o grimasă. Sau poate că am pierdut semnalul, a adăugat ea, uitându-se la ecranul mobilului. Ba nu, mi-a închis...
— Și te surprinde? a întrebat-o Matthew. Azi-dimineață, ea și fratele-su aproape că te-au dat afară din casă, așa că n-are cum să sară-n sus de bucurie când primește un apel de la tine.
— Poate că ai dreptate, a zis ea pe un ton iritat, punând mobilul înapoi în buzunar. Dar mi-ar fi fost de mare ajutor dacă ar fi știut ce clădire era aici.
Thóra și Matthew încă se aflau pe pajiște, dar mai la marginea ei, pentru că lângă piatră nu era semnal.
— Poate știe ceva Berta, fata ei, a adăugat Thóra cu un aer îngândurat. O fi având și ea ceva cu mine?
— Nu cred. Dar o să-ți întoarcă spatele imediat dacă îți bagi nasul în viața prietenului ei infirm.
— Ah, nu. O să las subiectul ăsta pe mai încolo. Deocamdată, aș vrea să aflu mai multe despre clădirea care era aici.
Au pornit spre hotel, iar când au trecut pe lângă fundația dezgropată de Matthew, Thóra s-a oprit brusc și a zis:
— Dar cum se face că Birna nu și-a dat seama de chestia asta? Că din agenda ei reiese că s-a plimbat destul de mult pe aici.
— Nu ți-e clar? i-a răspuns Matthew. Jökull, băiatul care tunde pajiștea, pare să fie singurul care știe de movilele astea. Iar când ți-a vorbit despre Birna, n-a făcut-o în termeni tocmai eleganți. Așa că sigur nu i-ar fi zis de dâmburile alea, chiar dacă Birnei i-ar fi dat prin cap să stea de vorbă cu el.
— Dar e limpede că cineva a căutat ceva pe-aici. Și, dacă încerca să dea de fundațiile casei, trebuie să fi fost cineva cât se poate de neatent, pentru că gropile nu sunt nici măcar aproape de porțiunea cu dâmburi.

— Cu greu le-ai putea numi gropi... Dar sunt de acord că dacă săpătorul necunoscut căuta, într-adevăr, o casă arsă din temelii, înseamnă că nu era un bun detectiv.

— Îmi vine să mă duc iarăși în pivniță și să mă uit mai cu atenție prin cutiile alea, a zis Thóra cu un aer gânditor. Poate dau de ceva, o fotografie sau mai știu eu ce, din care să aflu ce era aici.

Matthew s-a uitat la ceas și a zis:

— Nu știu dacă e o idee bună. Nu cumva ar trebui să te duci să-ți iei copiii?

— E o chestie care mai poate aștepta până diseară. L-am sunat pe Gylfi adineauri și până una-alta copiii se simt bine. Or să meargă pe jos până la un magazin aflat aproape de locul unde au parcat, i-a explicat ea.

După care și-a încrucișat degetele și a adăugat:

— Și sper ca prietena lui să-și anunțe părinții. Că eu sigur nu-i sun. Tot timpul îmi turuie despre necazul în care i-a vârat Gylfi și de fiecare dată sfârșesc prin a spune că-i numai vina mea.

— Și fostul tău soț? Crezi că Gylfi o să-l sune să-i spună unde sunt?

— Sper să nu. Din partea mea, n-are decât să-și facă griji. Că doar din cauza lui au fugit cu rulota.

Și-a lovit ușor buzunarul în care avea mobilul și a zâmbit.

— Am o sută de mesaje necitite de la el. O să mă uit pe ele când o să am timp sau...

Dar s-a oprit, pentru că i-a sunat mobilul, și l-a scos din buzunar. Era Bella.

— Bună! Cum a fost? a întrebat-o ea pe secretară, scotocind în buzunar după un pix și o bucată de hârtie. Ah, deci zici că n-ai găsit nicio Kristín?

A ascultat cu atenție și a notat tot ce a turuit Bella, apoi a închis și s-a întors spre Matthew:

— E îngropat acolo singur. Iar numele lui Kristín nu apare pe nicio piatră din apropiere, a oftat ea cu un aer dezamăgit. Pe piatra lui sunt gravate numele, data de naștere, anul morții și câteva versuri.

— Distracția continuă! a comentat Matthew. Alte versuri. Dă-i drumul!

Thóra i le-a citit de pe foaie:

*Chiar de-i mică,
O fermă e mai bună,
Căci tot omul își iubește casa.
Însângerată e inima
Celor nevoiți de soartă
Să-și cerșească fiecare masă.*

Thóra a ridicat capul și s-a uitat la Matthew.

— Versurile astea îmi par cunoscute, spre deosebire de celelalte, pe care nu le-am mai auzit niciodată. Poate aflu de pe Internet ce-i cu ele. Nu m-ar mira să fie din *Învățăturile Celui Preaînalt*¹³.

Matthew a lovit-o ușor pe umăr și i-a făcut un semn cu mâna spre hotel.

— Se pare că poliția a chemat întăriri, a zis el, arătându-i o mașină de poliție care tocmai parca lângă hotel. Îmi închipui că deocamdată n-o să poți merge în pivniță.

*

— De ce nu vrei să ieși din casă? l-a întrebat Berta pe un ton surprins.

A dat draperiile la o parte, iar lumina a inundat imediat camera întunecată.

— E o vreme superbă! a zis ea.

S-a uitat pe fereastră câteva clipe, după care s-a întors cu fața spre el:

— Haide! O să-ți facă bine!

— Ieși tu, a zis Steini pe un ton tăios, apucând cu mâna sănătoasă o fâșie subțire de cauciuc, care se desprinsese de pe una dintre roțile scaunului. Eu nu vreau.

— Ei, lasă mofturile, a zis Berta, venind lângă el.

Și-a apropiat fața de a lui, pentru că, de multe ori, devenea mai comunicativ când îl privea în ochi.

— Îți promit c-o să te simți mai bine la aer curat. Îmi dau seama că te frământă ceva, dar, cine știe, poate c-o să-ți dea pace când o să vezi alte lucruri.

— N-o să dispară, a zis Steini, la fel de îmbufnat ca mai înainte. Berta era foarte obișnuită cu replicile lui scurte. Arsurile de lângă unul dintre colțurile gurii îi afectaseră vorbirea. Se părea că pielea se topise în acel loc, iar Berta era în continuare uimită că doctorii nu făcuseră o treabă mai bună. Bănuia că Steini nu voia să facă operații suplimentare; sau, cel puțin, nu voia să stea de vorbă cu ea despre operațiile pe care urma să le mai facă. Nu-i venea să creadă că încă era pe lista de așteptare, cum îi spusese el odată. O explicație mult mai probabilă era că încă nu reușise să treacă peste durerile și celelalte neplăceri ale primelor operații și că nu voia să mai aibă parte de așa ceva. Cu o săptămână înainte, Berta ascultase pe robotul telefonic un mesaj de la fizioterapeutul lui Steini, care îi cerea să-l sune și îl îndemna să reia tratamentul. Steini a refuzat categoric să discute pe această temă atunci când Berta l-a rugat să-l sune pe fizioterapeut. Mai avea nevoie de timp ca să se refacă – atât psihic, cât și fizic.

— Dacă vrei, putem să mergem la o plimbare cu mașina, a zis Berta cu un

---

¹³ *Învățăturile Celui Preaînalt* (Hávamál): poem gnomic scandinav păstrat în Codex Regius, un manuscris islandez ce datează din secolul al XIII-lea.

zâmbet. Sunt dispusă să fac orice, numai să mergem undeva.

— Orice? a întrebat Steini, privind-o în ochi fără să clipească.

— Aproape..., a zis Berta cu o veselie prefăcută, ridicându-se în picioare.

Habar n-avea unde bătea Steini, dar nu prea voia să se lase pe mâna lui. Nu acum și, preferabil, niciodată.

— Știi ce vreau să spun, a adăugat ea, punându-i o mână pe genunchi. Haide! Te rog.

Steini a dat drumul dintr-odată fâșiei de cauciuc și a întrebat-o:

— Ție nu ți se face frică niciodată?

— Frică? a zis Berta pe un ton surprins. De ce mi-ar fi frică? a adăugat ea cu un zâmbet. Doar vine vara.

Steini s-a uitat la ea în tăcere preț de câteva clipe, apoi a plecat capul și a spus:

— Mă simt rău.

Berta a simțit o crampă în stomac. Nu putea suporta să-l vadă în starea aceea. Și-așa era destul de greu. Ce nedrept părea totul! De ce nu scăpase mai teafăr din accident? Mulți oameni aveau accidente și nu pătimeau atât de mult. Of, dacă nu l-ar fi sunat atunci... S-a străduit să-și păstreze zâmbetul și să vorbească pe un ton vioi:

— Știu. Dar hai să mergem la Kreppa. Sunt foarte în urmă cu împachetatul și, cine știe, poate dăm peste ceva interesant. Doar știi cât de mult ți-a plăcut data trecută.

Steini a izbucnit într-un râs forțat.

— Da, mi-a plăcut? a zis el, apoi a oftat. În fine, nu-mi pasă. Hai să mergem.

— Excelent! Îți promit că n-ai să regreți!

Se simțea ușurată. Odată porniți la drum, Steini sigur avea să se binedispună. Întotdeauna se întâmpla așa. Dar a fost foarte uimită când mâna lui s-a întins dintr-odată și i-a înhățat încheietura.

— Mă ierți? a întrebat el cu glas scăzut.

— Să te iert? a zis ea pe un ton surprins. Pentru ce?

— Dacă o să se întâmple ceva foarte rău, o să mă ierți? Berta a clătinat ușor din cap. Rămăsese perplexă. Era cea mai lungă frază pe care o auzise de la el în ultimele luni.

— Despre ce tot vorbești? a întrebat ea, eliberându-și cu grijă mâna din strânsoarea lui și trecând în spatele scaunului. Ce lucruri poți să spui uneori! Auzi, să te iert, a continuat ea, împingând scaunul. Prostuțule, a adăugat Berta pe un ton prietenos. Dar ce mi-ai făcut tu mie?

— Să sperăm că nimic..., i-a răspuns Steini, după care și-a tras gluga pe cap în timp ce Berta a deschis ușa de la intrare și a trecut scaunul cu roțile peste prag. Să sperăm...

Thórólfur s-a încruntat și s-a sprijinit de ușa sălii de interogatoriu improvizată în hotel:

— Am făcut progrese considerabile. Deocamdată, n-am să vă spun mai mult.

Thóra stătea în picioare pe coridor, cu mâinile în sân. Vorbea în șoaptă, ca să n-o audă Jónas, care îi aștepta înăuntru. Jónas o rugase pe Thóra să fie de față atunci când avea să-l interogheze Thórólfur. Imediat ce luaseră loc, Thórólfur îi reamintise să spună adevărul și adăugase că, în calitate de suspect, nu era obligat să răspundă la acuzațiile care i se aduceau. Acum, Thóra stătea în picioare lângă polițist și se certa cu el.

— Dar nu mi-ați răspuns la întrebare. De ce Jónas e tratat, dintr-odată, ca un suspect? Ce anume s-a schimbat?

Luându-se după ea, Thórólfur și-a pus și el mâinile în sân și a zis cu un aer autoritar:

— Am stat de vorbă cu o mulțime de martori, atât ieri, cât și astăzi. Iar imaginea care a rezultat în urma interogatoriilor nu e tocmai favorabilă pentru clientul dumneavoastră.

Thóra a inspirat adânc.

— Adică? Aveți de gând să-l arestați?

— Depinde de ce anume ne spune în timpul interogatoriului, a ridicat Thórólfur din umeri. Cine știe, poate că are niște explicații de dat.

— Explicații? a repetat Thóra. Pentru ce anume? Până acum, v-a dat deja o mulțime de explicații.

— După cum v-am zis, ieri și azi am făcut progrese considerabile, iar în prezent deținem informații pe care nu le aveam când am stat de vorbă cu el ultima oară. În plus, explicațiile lui de până acum nu mi s-au părut satisfăcătoare. N-ar fi mai bine să continuăm interogatoriul, ca să aflați și dumneavoastră ce vrem să ne spună?

— Lăsați-mă singură cu el două minute, l-a rugat ea. Vreau să-i explic schimbarea statutului său în ochii poliției.

Deși nu părea deloc încântat, Thórólfur a acceptat, în cele din urmă, să-și cheme asistentul rămas în birou. Thóra a intrat și a luat loc lângă Jónas, care se uita la ea cu un aer dezorientat.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el pe un ton îngrijorat. Ce i-ați spus?

Thóra a pus o mână pe genunchiul lui.

— Jónas, lucrurile s-au schimbat. Până acum, ai fost interogat în calitate de martor, iar poliția ți-a prezentat la început drepturile pe care le presupune acest statut. Acuma ești suspect.

— Cum? a zis el cu glas ascutit. Cine, eu?

— Da, tu. N-avem mult timp la dispoziție, așa că hai să nu-l irosim. Ascultă-mă cu atenție, l-a sfătuit ea, privindu-l în ochi. Thórólfur mi-a zis că, după ce-au interogat mai mulți martori, ancheta a făcut progrese considerabile, motiv pentru care acum te consideră suspect.

— Poftim? Dar le-am spus că n-am făcut nimic! aproape că a țipat el. Înseamnă că martorii au mințit!

Thóra a simțit că lui Jónas îi tremura piciorul.

— Se prea poate ca martorii să nu fi spus adevărul, i-a răspuns Thóra, strângându-l mai tare de genunchi în speranța că avea să-l calmeze. Dar acum este extrem de important să-i explici lui Thórólfur unde te aflai când au avut loc crimele și să-i dai răspunsuri convingătoare la întrebări. Dacă nu te crede sau nu e satisfăcut de explicațiile tale, riști să fii arestat.

Piciorul lui Jónas a împietrit, iar fața i s-a albit.

— Arestat? Cum adică?

— Arestat de poliție, Jónas, i-a zis Thóra, aplecându-se spre el. O să fii dus la secție cu o mașină a poliției, iar mâine-dimineață o să mergi în fața judecătorului, care o să declare că rămâi în custodia poliției.

Thóra se ocupase doar de trei cazuri care implicaseră perioade scurte de arest, așa că nu era foarte familiarizată cu procedura. Fusese vorba de niște cazuri simple, iar Thóra a hotărât că nu era momentul potrivit să-i spună lui Jónas că nu știa exact cum se procedează atunci când o persoană e plasată în custodia poliției.

— Nu pot să mă duc la închisoare, a zis Jónas, tremurând atât de tare, încât Thóra nu se putea îndoi de cuvintele sale. Pur și simplu, nu pot. Azi e luni.

Thóra a ridicat din sprâncene, zicând:

— Luni? Păi, și e mai rău decât în oricare altă zi?

— Ah, nu, a zis Jónas cu un aer îngrijorat. Atâta doar că nu vreau să fiu amestecat în povestea asta chiar într-o zi de luni, pentru că e ziua mea nefastă.

Thóra l-a întrerupt înainte să înceapă să bată câmpii pe tema astrilor și a aurelor:

— Ascultă-mă cu atenție! În câteva clipe, polițiștii or să intre și or să te interogheze. Să sperăm că poți să le explici toate lucrurile despre care ei cred că te pun în postura de suspect, iar dacă reușești, îți promit că ai să pleci din camera asta cu mine, nu cu ei.

— Și dacă nu pot? a întrebat Jónas, apucând-o pe Thóra de mână. Ce-o să se întâmple?

— Atunci o să ne împăcăm cu situația, i-a zis ea, bătându-l ușor pe umăr. Hai, fruntea sus și încearcă să te porți cât poți de firesc în împrejurările astea!

S-a ridicat în picioare și s-a apropiat de ușă.

— Ești gata? l-a întrebat ea, punând o mână pe clanță. Jónas a încuviințat din

cap, dar nu părea deloc pregătit pentru ceea ce-l aștepta.

*

— Păi..., nu știu, a zis Jónas, uitându-se cu coada ochiului la Thóra, care stătea lângă el.

Thórólfur s-a arătat exagerat de surprins:

— Cum așa? Dacă ar veni cineva la mine și m-ar întreba dacă joia trecută am făcut sex cu o femeie frumoasă, nu mi-ar fi deloc greu să-mi amintesc. Sau cumva făceați sex tot timpul?

Thóra și-a înăbușit un oftat.

— Jónas alege să nu răspundă la întrebare, a zis ea, fără să-și schimbe vreun pic expresia.

— În regulă, a zis Thórólfur. Oricum o să cerem efectuarea unui test de ADN, așa că răspunsul la întrebarea asta nu e necesar.

Dar nu era nevoie de un test de ADN pentru a obține răspunsul. Jónas stătea încordat lângă ea, iar vinovăția i se citea în fiecare trăsătură. Era cât se poate de evident că Jónas făcuse sex cu Birna în joia cu pricina – care, din păcate, era și ziua în care murise.

— S-a găsit spermă în vaginul Birnei? a întrebat Thóra. Vă reamintesc că în cazul în care Jónas va fi luat în custodie, trebuie să mi se prezinte toate documentele, pentru că sigur o să facem apel la Curtea Supremă împotriva unui eventual ordin de reținere.

Jónas a scos un geamăt ușor.

Thórólfur a stat pe gânduri câteva clipe, rozând capătul creionului pe care îl ținea în mână, apoi a zis:

— Nu văd niciun motiv pentru care să nu vă spun că în vaginul victimei s-a găsit spermă.

— Îmi puteți spune dacă ancheta a scos la iveală faptul că Birna avea o relație cu un fermier din partea locului? a întrebat Thóra, sperând ca poliția să nu fi știut acest lucru. Sperma ar putea fi a lui.

— Știm totul despre el, a răspuns Thórólfur cu un aer ciudat.

— Serios? Și nu cumva ar trebui să-l interogați pe el, nu pe Jonas?

— Îl interogăm, a zis Thórólfur, răsucind creionul între degete cu multă îndemânare. Indiferent de rezultatul testului de ADN al fermierului, vom avea nevoie și de o probă de la clientul dumneavoastră.

— De ce? a întrebat Thóra. Dacă se dovedește că sperma este a fermierului, nu prea are cum să fie a lui Jónas, nu?

Thórólfur a rânjit malițios, iar Thórei i-a picat fisa:

— Sau cumva sperma din vaginul Birnei provine de la doi bărbați?

Creionul din mâna lui Thórólfur s-a oprit dintr-odată din învârtit.

— Se poate, a răspuns el după o scurtă pauză.

Asta era tot ce voia să audă Thóra. Deci, în ziua crimei Birna făcuse sex cu doi bărbați. Jónas sigur era unul dintre ei, iar celălalt era Bergur sau criminalul, dacă nu cumva cei doi erau una și aceeași persoană. A simțit că Jónas înlemnește lângă ea și știa destule despre bărbați, cât să-și dea seama ce anume îl îngrijora, întrucât nu trebuia ca Jónas să devină și mai agitat, Thóra s-a aplecat spre el și i-a șoptit la ureche, fără să-l audă polițiștii:

— Stai liniștit, sigur ai fost primul.

A simțit că Jónas s-a relaxat un pic.

— Dar dacă faci sex cu o persoană nu înseamnă neapărat că ai și omorât-o, nu-i așa? i-a zis ea lui Thórólfur.

Apoi a adăugat:

— Ceea ce nu înseamnă că, în acest moment, Jónas recunoaște că ar fi făcut sex cu victima.

— Nu, nu neapărat, a răspuns Thórólfur. Dar când organele genitale ale victimei prezintă leziuni interne și externe care dau de înțeles că a fost violată, situația se schimbă un pic, nu credeți?

Thóra a hotărât să nu răspundă la întrebare.

— Mai vreți să aflați ceva? Sau singura chestiune nelămurită era dacă sperma îi aparține lui Jónas sau nu?

— Mai sunt și altele, a zis Thórólfur. Jónas, haideți să revenim la mesajul care a fost trimis de pe mobilul dumneavoastră. Acum ne puteți explica mai bine decât prima oară ce-i cu el? De exemplu, ne-ați putea spune unde vă aflați în noaptea de joi între orele nouă și zece?

Jónas s-a întors cu disperare spre Thóra, care a încuviințat repede din cap și a clipit cu amândoi ochii.

— Nu vă pot explica mai bine ce-i cu mesajul ăla, a zis el. Nu eu l-am trimis, așa că, probabil, cineva mi-a furat telefonul și a expediat mesajul de pe el. Am ieșit la plimbare în jurul orei șapte și mi-am lăsat mobilul în hotel. Probabil că mi l-a furat cineva cât am fost plecat.

— Vasăzică, vi l-a furat cineva, a zis Thórólfur pe un ton ușor sarcastic. Vi l-a furat, apoi vi l-a adus înapoi sau cum?

— Nu, a răspuns Jónas în cele din urmă. Dar nu-l iau mereu cu mine, îl las pe unde apuc și nu cred că era greu să mi-l ia cineva.

Se vedea clar că Jónas era cu nervii la pământ. Și-a frecat tâmplele, apoi a adăugat:

— Hotelul era ticsit de lume. Avea loc o întrunire, așa că oricine ar fi putut face chestia asta.

— E ciudat că spuneți asta, a comentat Thórólfur cu un aer gânditor. Ne e

cam greu să înțelegem acest detaliu. Ne-ați spus că hotelul gemea de lume, însă nimeni nu-și aduce aminte să vă fi văzut în seara cu pricina. Pe unde v-ați plimbat? Pe plajă?

— Nu! a zis Jónas pe un ton ridicat, lovind biroul cu palma ca să-și întărească răspunsul. Am hoinărit prin zonă. Mai întâi am luat-o pe drumul care duce la strada principală, să văd dacă muncitorul care repara țeava de scurgere a avansat cu lucrarea, apoi m-am mai plimbat cam o oră. Când m-am întors, am intrat un pic în biroul meu, după care m-am dus la mine în cameră. Sunt sigur că m-a văzut cineva în hotel. Că n-am încercat să mă feresc de nimeni! M-am întors cu puțin timp înainte de 10. Iar întrunirea încă nu se terminase, dacă-mi aduc bine aminte.

— Cu toate astea, toți cei interogați spun că nu v-au văzut în jurul acelei ore. Nici în hotel, nici pe afară. Iar de la nouă jumate la zece, s-a dat o pauză. Participanții la întrunire s-au împrăștiat peste tot – unii au ieșit la o țigară, alții s-au dus să-și cumpere o cafea –, dar nu v-a văzut niciunul dintre ei. Și totuși, spuneți că v-ați întors în jurul acelei ore... Dar haideți să trecem la altă chestiune! Noaptea trecută, într-un grajd din apropiere a fost găsit un alt cadavru. Mi-ați putea spune unde erați ieri, pe seară?

— Eu? Eram la Reykjavik, a zis Jónas.

— Când ați plecat în capitală?

— Pe la ora două, a răspuns Jónas, căruia îi tremura un pic vocea.

— Și presupun că ați luat-o prin tunel, nu-i așa?

— Da, a zis Jónas înainte ca Thóra să-l poată opri – ceva i se părea în neregulă.

— Presupun că ați mers cu mașina proprie, a continuat Thórólfur, al cărui chip semăna cu cel al unui copil aflat în fața unei enorme cutii cu bomboane.

— Jónas alege să nu răspundă la această întrebare, a intervenit Thóra repede, punând mâna pe coapsa lui și strângându-i-o cu putere.

— În regulă, a zis Thórólfur cu un zâmbet sarcastic. Dar am stabilit că ați mers la Reykjavik prin tunel. Întrucât e strict interzis să intri în el călare, pe jos sau pe bicicletă, trebuie să deducem că ați condus un autovehicul de un fel sau altul.

— Am fost cu mașina mea, a zis Jónas prostește, deși mâna avocatei îi strângea coapsa.

Thóra nu s-a putut abține să nu-și înfigă unghiile în mușchiul lui, ca pedeapsă pentru că fusese atât de neghiob. Jónas a gemut ușor și s-a uitat la Thóra, dar ea avea aerul că nu se întâmplase nimic.

Zâmbetul lui Thórólfur a devenit mai larg ca oricând, apoi pe chipul lui s-a așternut un aer disprețuitor. A luat niște foi capsate laolaltă și le-a trântit pe masă, în fața lui Jónas.

— Asta e lista tuturor mașinilor care au trecut ieri prin tunelul Hvalfjörður¹⁴. Dar numărul dumneavoastră de înmatriculare nu se regăsește printre ele, i-a explicat el, uitându-se țintă în ochii lui. Cum vă explicați acest lucru?

Jónas a avut, în sfârșit, suficientă prezență de spirit cât să nu zică nimic.

— Jónas alege să nu răspundă la această întrebare, a zis Thóra. Țin să precizez că acum este foarte dezorientat și ceea ce tocmai a spus s-ar putea să fie o eroare de memorie.

— S-a întâmplat ieri, a zis Thórólfur.

Când a văzut că nici Thóra, nici Jónas nu adaugă nimic, bărbatul a ridicat din umeri.

— În fine, să trecem la următoarea chestiune. Următoarea? Thóra a făcut tot ce i-a stat în putință ca să-l domolească pe Jónas. Oare ce mai aveau împotriva lui?

*

— Apoi s-a certat cu Eiríkur, tipul care a fost găsit mort în grajd, i-a spus Thóra lui Matthew. Chiar înainte ca Eiríkur să iasă din hotel. În plus, după ce i-a făcut analiza sângelui, s-a dovedit că cititorul de aure luase o mare cantitate de somnifere. Același tip de somnifere pe care Jónas le are pe noptieră, a adăugat ea cu un oftat. Nenorociiții ăștia de polițiști au venit și cu un mandat de percheziție... Matthew a oftat și el.

— Păi, și asta nu înseamnă că e vinovat?

— A naibii să fiu dacă îmi dau seama. Ampretele lui au fost găsite pe cureaua Birnei și nu încapе niciun dubiu că a făcut sex cu ea în ziua sau în seara când a fost omorâtă, deși a refuzat să recunoască. Apoi a mințit că ieri a fost la Reykjavik.

A mai scos un oftat și i-a dat lui Matthew foile cu numerele de înmatriculare.

— Au făcut o listă cu numerele tuturor mașinilor care au trecut prin tunel. Vasăzică, cineva s-a delectat toată noaptea urmărind înregistrările camerelor de supraveghere. Au lăsat-o pe birou când au plecat, așa că am șterpelit-o.

— Și apoi? a întrebat Matthew. Unde l-au dus?

— La Borgarnes¹⁵. Măine-dimineață or să-l ducă la Tribunalul Islandez de Vest și or să ceară un ordin de reținere pe numele lui, i-a explicat ea, trecându-și

---

¹⁴ Tunelul Hvalfjörður, care are aproape șase kilometri și se întinde pe sub fiordul cu același nume, a fost inaugurat în 1998 și scurtează considerabil distanțele dintre Reykjavik și regiunile din vestul și nordul Islandei.

¹⁵ Borgarnes: mică localitate din vestul Islandei, aflată la 60 de kilometri de Reykjavik.

mâna prin păr. Și sigur or să-l obțină, dacă nu cumva judecătorul o să fie beat criță.

— Are reputație de bețiv? a întrebat Matthew cu un aer șocat.

— Nu, e doar un fel de-a spune, l-a lămurit Thóra, ridicându-se în capul oaselor pe fotoliu. Dar tare mi-aș dori să fie așa.

— Ah, am uitat să-ți povestesc ce mi s-a întâmplat cât ai fost plecată, a zis Matthew dintr-odată. Am băut o cafea la bar și, când m-am scotocit în buzunare după niște bani, am găsit medalia pe care am cumpărat-o pentru tine de la Stykkishólmur. Când am pus-o pe tejghea împreună cu mărunțișul, bărbatul care stătea lângă mine și-a ieșit din minți. Era politicianul ăla bătrân Magnús Baldvinsson.

— Pofțim? a zis Thóra pe un ton surprins. Și ce-a zis?

— Habar n-am! A vorbit în islandeză, dar nu mi s-a părut foarte prietenos. Până la urmă, a luat medalia și a aruncat-o după tejghea, după care s-a ridicat și a plecat. Chelnerul a rămas perplex și mi-a reproșat vehement că l-am provocat. Apoi, așa uluit cum era, s-a aplecat și mi-a dat medalia înapoi.

— Aha, a zis Thóra, încă uluită de întâmplare. Ți aduci aminte că s-a purtat foarte ciudat și atunci când l-am întrebat de naziști? Asta nu-i o reacție firească în Islanda. Nazismul a avut un impact nesemnificativ la noi – ceea ce nu înseamnă că oamenii nu-l condamná. Nu crezi c-ar fi bine să stăm de vorbă cu el încă o dată?

Apoi a pus mâna pe telefon și a adăugat:

— Dar, până una-alta, prioritatea mea e să găsesc pe cineva care să-mi ducă copiii acasă. Întrucât se pare că eu n-o să ajung acasă prea curând.

A format numărul fiului ei.

— Bună, Gylfi! Mami la telefon! Cum vă distrați în Selfoss¹⁶?

25

— Ia-o tu înainte, i-a zis Thóra lui Matthew, împingându-l ușor. Poți să pretinzi că ești mare amator de cai. Și or să te creadă, pentru că ești neamț.

Erau în curtea fermei Tunga, unde Thóra spera să-l întâlnească pe Bergur. I se părea foarte probabil ca fermierul să fie implicat în crima de care era suspectat Jónas. Merseseră pe jos până la casa care părea să fi fost construită cu multă economie. Arăta la fel ca nenumăratele case construite în anii 1970, atâta doar că era mai prost întreținută. Petele mari de pe acoperișul din tablă ondulată erau locurile de unde sărise vopseaua, iar pe pereții galbeni și murdari se vedeau dâre

---

¹⁶ Selfoss: mică localitate din sudul Islandei. (N.t.)

de rugină de la barele de fier din betonul armat, care ieșiseră la iveală în mai multe locuri.

— Haide, nu fi timid! s-a agitat Thóra.

— Nici nu se pune problema, draga mea, i-a răspuns Matthew, strâmbând din nas. Și în ce hal pute! a adăugat el, uitându-se în jur în speranța c-o să identifice cauza.

— O fi mirosul de la țară..., a zis Thóra, apoi a inspirat adânc pe nas. Sau poate că bate vântul dinspre balena moartă. Bine, haide! O să vorbesc eu. Poate că e mai bine să nu ne folosim de pretexte false.

A ciocănit la ușa roasă de intemperii pe care se afla o plăcuță de lemn. Pe ea erau scrise cu litere înzorzonate numele locatarilor: Bergur și Rósa. Thóra spera din toată inima ca nu cumva să-i deschidă stăpâna casei. Treaba lor era să stea de vorbă doar cu Bergur, pentru că Thóra habar n-avea dacă soția știa de relația lui cu Birna și nu voia să fie ea cea care îi dădea vestea, dar, pe de altă parte, n-ar fi avut niciun rost să discute cu fermierul fără să aducă vorba despre asta. Așa că și-a încrucișat degetele.

Ușa s-a deschis și în prag a apărut un bărbat care se apropia de 40 de ani. Deși era slab, părea să aibă o constituție solidă, cu umeri lați și bicepsți puternici. Thóra și-a dat seama imediat de ce îl plăcuse Birna: trăsăturile lui foarte masculine, încununate de un păr negru și ondulat, aveau ceva deosebit de atrăgător.

— Bună ziua! a zis Thóra. Dumneavoastră sunteți Bergur?

— Da, a răspuns el, uitându-se cu un aer scrutător la cei doi musafiri.

— Mă numesc Thóra, s-a prezentat ea cu un zâmbet, sunt avocată și lucrez pentru Jónas, proprietarul hotelului de aici. Iar el e Matthew din Germania, asistentul meu, ca să zic așa, a adăugat ea, făcând un semn spre Matthew, iar acesta a dat politicos din cap. Și am vrea să stăm un pic de vorbă cu dumneavoastră, a continuat ea, privindu-l în ochi. Despre moartea Birnei și despre cel de-al doilea cadavru.

Bergur s-a încruntat. Thóra se aștepta ca fermierul să nu fie deloc încântat de vizita lor.

— Nu cred că am ce să vă spun, a răspuns el pe un ton rece. Poliția m-a supus la niște interogatorii nesfârșite și sunt, pur și simplu, epuizat. Nu puteți să citiți declarațiile martorilor? N-am nimic să vă spun.

Thórei i-a pierit zâmbetul.

— Mie îmi place să stau de vorbă cu oamenii între patru ochi, nu să le citesc declarațiile. Iar întrebările la care caut eu răspunsuri nu sunt întotdeauna puse de ceilalți, a adăugat Thóra, apoi a oftat ușor. Dar dacă nu vreți să stați de vorbă cu noi, atunci o să luăm mâine legătura cu soția dumneavoastră. Presupun că-i mai puțin obosită.

Bergur a ezitat o clipă.

— Sunt sigur că n-o să aibă mai mult chef decât mine să stea de vorbă cu dumneavoastră, a zis el.

— O să vedem, nu? Am s-o sun să-i explic despre ce-i vorba și n-am niciun dubiu c-o să vrea să se întâlnească cu mine.

Sperând că îl pusese pe jar, Thóra și-a luat aerul detașat al unui pocherist, ca să nu se prindă Bergur că era un bluf. Fermierul a aruncat o privire prin casă, apoi s-a întors spre Thóra și s-a uitat la ea cu un aer furios, prefăcându-se că nu-l observă pe Matthew.

— Bine, a zis el pe un ton iritat. O să stau de vorbă cu dumneavoastră, dar nu aici, ci într-o cămăruță din grajd.

A intrat în casă, și-a luat niște încălțări în picioare și a strigat:

— Rósa, vezi că ies un pic!

Soția i-a strigat și ea ceva – Thóra n-a înțeles ce –, dar el a închis ușa fără să-i răspundă și a luat-o din loc în tăcere.

— Grajdul ăsta, a zis Thóra în urma lui Bergur, care se apropia cu pași mari de o clădire nou-nouță din tablă ondulată, e cumva locul unde a fost descoperit cadavrul lui Eiríkur?

Când a văzut că fermierul nu-i răspunde, Thóra s-a uitat la Matthew și a făcut ochii mari, ca să-i dea de înțeles că nu înregistrase niciun progres. Apoi și-a agitat mâna în dreptul gurii, sugerându-i că trebuia să ia și el parte la discuție, dar Matthew i-a zâmbit și a clătinat din cap.

S-au ținut după Bergur până au ajuns la o ușă mare.

— Haideți înăuntru, le-a zis el, deschizând-o.

— Mulțumesc, i-a răspuns Thóra, neputând să-și rețină zâmbetul stârnit de expresia lui Matthew din clipa când mirosul de baligă i-a izbit în față ca un pumn. Un plăcut miros de cal, a zis ea, fără ca Bergur s-o audă, făcându-i cu ochiul lui Matthew.

Dar el strângea din buze atât de tare, încât îi era imposibil să zâmbească. Când au intrat în cămăruța cu pricina, expresia lui s-a ameliorat un pic.

— Puteți să luați loc aici, a zis Bergur, făcând un semn cu mâna spre trei scaune de lemn așezate în jurul unei vechi mese de bucătărie.

Apoi s-a sprijinit de o mică chiuvetă în care se afla o ceașcă de cafea murdară și o cutie de muniție pentru pușcă.

— Mersi, a zis Thóra, luând loc.

A văzut că Bergur s-a uitat cu dispreț la Matthew, care a șters scaunul cu mâna înainte să se așeze.

— Nu știu dacă m-ați auzit mai adineauri, a început Thóra, dar ăsta e grajdul unde a fost găsit cadavrul lui Eiríkur?

Bergur a încuviințat din cap.

— Da, a zis el în cele din urmă.

— Dumneavoastră sunteți cel care l-ați descoperit, nu-i așa? a întrebat ea.

Iar când a văzut că încuviințează din cap fără un cuvânt, a continuat:

— Tot dumneavoastră ați descoperit și cadavrul Birnei. Ciudat! a adăugat ea mirată.

În loc să răspundă imediat, Bergur s-a uitat țintă la ea pe sub sprâncenele lui negre și stufoase, până când Thóra a fost nevoită să clipească. Abia după aceea a deschis gura.

— Sugați ceva? a întrebat el pe un ton rece. Dacă e așa, atunci vă pot spune același lucru pe care l-am spus și poliției: n-am avut nimic de-a face cu moartea niciunui dintre ei.

— Cu niciuna dintre cele două crime, l-a corectat ea. Amândoi au fost omorâți. Dar, lăsând asta la o parte, știm că aveți o aventură cu Birna. Spuneți-mi, totul mergea ca pe roate?

Bergur s-a înroșit un pic, iar Thóra n-a reușit să-și dea seama dacă de furie sau pentru că discuta despre propria infidelitate cu o străină. Când a deschis gura, vocea lui dădea de înțelese că varianta corectă era a doua.

— Lucrurile mergeau foarte bine, a zis el, țuguindu-și buzele.

— Soția știa? Oare cum o cheamă? a întrebat ea. Apoi a adăugat repede:

— Ah, da! Rósa. Rósa știa de Birna? Bergur s-a înroșit și mai tare.

— Nu, nu știa. Și nu cred c-a aflat nici acum. Mă rog, cel puțin nu de la mine.

— Deci era doar o pasiune trecătoare? Vă întreb pentru că nu i-ați spus nimic soției.

— Devenise o relație serioasă, a răspuns Bergur pe un ton iritat. Urma să divorțez de Rósa. Dar încă nu sosise momentul.

— Înțeleg. Deci acum, dat fiind ceea ce s-a întâmplat, nu prea ar avea rost să mai discutați cu ea problema asta, nu?

— Nu e treaba dumneavoastră, a zis Bergur, cu fața roșie ca focul.

— Nu, aveți dreptate, a încuviințat ea, apoi a încercat să găsească o poziție mai confortabilă, iar scaunul a scârțâit. Azi am auzit despre Birna un lucru care, în lumina a ceea ce-ați spus adineauri, mi se pare destul de ciudat.

A făcut o pauză, ca și când s-ar fi întrebat dacă este bine să-i împărtășească secretul sau nu.

— Ce anume? a întrebat el curios.

— Dar poate că era doar un zvon prostesc, a adăugat Thóra. Și-a studiat unghiile preț de câteva clipe, apoi s-a uitat țintă în ochii lui Bergur și a zis:

— În ziua când a fost omorâtă, Birna a făcut sex cu doi bărbați. Cu dumneavoastră, dacă nu mă înșel, și cu altcineva. Poate cu ucigașul. Sau poate nu. E posibil ca, pentru ea, relația cu dumneavoastră să fi fost un simplu divertisment?

Bergur s-a îndreptat de spate și a inspirat adânc.

— Nu știi de unde aveți informațiile astea, dar mie mi s-a spus că a fost violată. Și nu trebuie să fii geniu ca să-ți dai seama că a doua oară a făcut sex împotriva voinței sale, a zberlat el.

— Deci spuneți că sunteți unul dintre cei doi? a întrebat Thóra.

Bergur s-a sprijinit iarăși de chiuvetă.

— Da, a zis el. Cu acordul ei deplin și cu mult înainte să fie omorâtă. S-a întâmplat după-amiaza, iar ea a fost omorâtă seara.

Thóra a rămas pe gânduri câteva clipe.

— Cine credeți că a omorât-o, a întrebat ea în cele din urmă. Erați apropiați, așa că sigur v-ați pus întrebarea asta.

— Jónas, a zis el printre dinți. Cine altcineva? Thóra a ridicat din umeri și a spus:

— Zice că-i nevinovat. La fel ca dumneavoastră. Și de ce-ar fi vrut ca Birna să moară? Doar era implicată într-un proiect care înseamnă mult pentru el și care acum se duce de răpă sau, în cel mai bun caz, o să fie întârziat foarte mult. Din câte am înțeles de la el, s-a împăcat cu ideea despărțirii, așa că nu avea de ce să fie gelos. Sau nu-i așa?

— N-a fost vorba de dragoste între ei, a zis Bergur pe un ton furios. Au fost împreună, dar n-au avut o relație propriu-zisă.

A făcut o pauză ca să-și domolească respirația, apoi a adăugat:

— Dar îi era foarte dor de Birna și e o minciună că a reușit să treacă peste despărțire.

— De unde știți asta?

— Mi-a zis Birna, a răspuns Bergur pe un ton copilăros. Încă se ținea după ea. Tocmai de-aia n-a mai folosit camera de la hotel pe post de studio. N-o lăsa deloc în pace.

Thóra era numai urechi:

— Păi, și unde lucra? Probabil, undeva în apropiere. Bergur și-a dat seama imediat că reușise să-i stârnească interesul. S-a delectat câteva clipe cu așteptarea ei, dar în cele din urmă i-a răspuns:

— S-a mutat în conacul de la Kreppa. Ferma e tot a lui Jónas, dar e pustie. Așa că Birna s-a mutat acolo.

— Știu conacul. Ba chiar am fost înăuntru, dar n-am văzut niciun semn că cineva a lucrat acolo de curând, a zis ea cu un aer neîncrezător. Știți cumva ce cameră folosea?

— Era una dintre camerele de la etaj, a răspuns Bergur, fără să intre în detalii.

— Am înțeles, a spus ea, hotărând să meargă iarăși la fermă cu prima ocazie.

Probabil că unele dintre lucrurile Birnei încă se aflau acolo și poate dădea peste ceva care ar fi putut arunca o lumină asupra morții ei – dar Thóra știa că

aceasta era o idee foarte optimistă.

— Dar, spuneți-mi, se întâmplă să știți ceva despre trecutul acestor două ferme, Kreppa și Kirkjustétt?

Bergur a clătinat din cap.

— Nu. Eu sunt din regiunea fiordurilor de vest și m-am mutat aici când aveam vreo 20 de ani.

— N-ați auzit niciodată de un incendiu care a avut loc la Kirkjustétt? a continuat ea cu o vagă speranță.

— Nu, niciodată. Clădirile s-au păstrat în forma inițială, așa că mi se pare puțin probabil ca vreuna dintre ele să fi luat foc. Sau poate că a izbucnit un incendiu la foarte puțină vreme după ce au fost gata și stricăciunile au fost reparate imediat. Dar mă îndoiesc, pentru că Birna era fascinată de trecutul acestor două ferme și nu mi-a pomenit nimic de așa ceva.

— Vorbea cu dumneavoastră despre trecutul lor? a întrebat ea cu o undă de speranță în glas. În cursul acestor discuții, a adus vorba cumva și de naziști?

Bergur a ridicat din sprâncene, zicând:

— Da... Mă rog, nu mi-a zis nimic explicit, dar m-a întrebat dacă știu ceva despre naziștii din zonă. Bineînțeles că nu știam nimic, dar când am încercat să aflu de ce o interesa, a zis că nu contează și a schimbat subiectul. Ce ciudat că și dumneavoastră ați adus vorba de naziști! Uitasem de chestia asta.

— Dar despre Kristín? A pomenit vreodată numele Kristín? Bergur a zâmbit ironic.

— Arățați-mi un islandez care n-a pronunțat numele Kristín niciodată în viața lui, i-a răspuns el, apoi zâmbetul i-a dispărut de pe față. Nu-mi aduc aminte să fi pomenit de numele ăsta.

— Am înțeles. Iar acum, aș vrea să vă pun câteva întrebări despre Eiríkur, cititorul de aure, dacă nu vă deranjează, a zis ea.

Apoi a continuat fără să aștepte răspunsul lui:

— Îl cunoșteți?

— Nu. Dar știam cine e, asta-i tot. N-am vorbit niciodată cu el.

— Mi-ați putea spune cum ați găsit cadavrul și în ce împrejurări?

— N-ați prefera să vedeți cu ochii dumneavoastră?

Thóra și Matthew s-au ridicat în picioare și au ieșit din cămăruță în urma lui Bergur. Întrucât se obișnuise cu mirosul, Thóra a afișat un aer plin de curaj, în schimb Matthew a făcut o grimasă imediat ce au ieșit pe ușă. S-au apropiat de o boxă pentru cai, care avea pereți despărțitori mai înalți decât celelalte.

— Aici era, a zis Bergur, alb la față. Armăsarul era în boxă și l-a călcat în picioare până l-a omorât. Cel puțin așa m-am gândit eu, a adăugat el, apoi a deschis poarta boxei. Calul nu-i aici.

Thóra a aruncat o privire înăuntru. Nu mai era mare lucru de văzut după ce

podeaua fusese curățată.

— Presupun că polițiștii au făcut investigații foarte minuțioase la fața locului, a zis Thóra.

— Da, au stat aici toată noaptea. Nu era o priveliște tocmai plăcută.

— Îmi închipui. Dar cu ce treabă veniserăți aici?

— Ca să le dau de mâncare, a răspuns el scurt. Din păcate...

— Din păcate? Ce vreți să spuneți?

— Aș fi preferat să nu văd grozăvia aia, a zis Bergur sincer. A fost înfiorător. Vulpea, boldurile și sângele, ca să nu mai zic de bietul om.

— Vulpea? a întrebat Thóra cu un aer curios. Era o vulpe înăuntru?

— Da. Era legată de pieptul cadavrului. Mai întâi, am crezut că-i o perucă, abia apoi mi-am dat seama ce este. Am rămas ținut locului și mi-a luat mult timp până am reușit să mă urnesc de-aici. Rămăsesem cu gura căscată.

A închis poarta boxei.

— De ce să-ți legi o vulpe de piept? Sau de ce-ar vrea cineva să lege o vulpe de tine? s-a întrebat Thóra cu voce tare. În partea asta a țării vulpile au cumva o semnificație aparte?

— Din câte știu, nu. Habar n-am ce însemna vulpea aia! Poate că a fost pusă acolo ca să sporească sentimentul de scârbă. Mirosul vulpii era îngrozitor. Murise cu mult înaintea lui Eiríkur.

Thóra a dat din cap cu un aer îngândurat. Nu-i trecea prin minte nicio explicație logică.

— Dar ce părere aveți de ace? Oare Eiríkur își făcuse singur injecții?

Așa s-ar fi putut explica întrebările ciudate ale lui Thórólfur despre acupunctura și trusele de cusut.

Bergur s-a încruntat și se vedea limpede că nu-i făcea deloc plăcere să-și aducă aminte de acel episod. Înainte să răspundă, a înghițit în sec.

— În tălpile cadavrului erau înfipte bolduri, a zis el, ezitând o clipă.

Apoi a adăugat:

— Ca și în tălpile Birnei.

S-a cutremurat, apoi a continuat:

— Cine le-a înfipt boldurile în tălpi e un om complet lipsit de sentimente, asta-i sigur.

— Bolduri? a întrebat Thóra cu un aer uluit. Adică ace cu gămălie?

— Da, și-a țuguia el buzele iarăși. Dar nu-mi cereți detalii. Nu-mi place să tot rememorez episodul ăsta.

Thóra a hotărât să nu insiste, dar era atât de uimită, încât habar n-avea ce să-l mai întrebe. Ce motiv ar fi putut avea cineva să înfișă bolduri în tălpile oamenilor pe care urma să-i omoare? Oare Birna și Eiríkur fuseseră torturați ca să divulge niște informații? Thóra a renunțat la speculații și a schimbat subiectul:

— V-aș ruga să-mi mai spuneți ceva. Aveți un alibi pentru intervalele în care poliția estimează că au fost uciși Birna și Eiríkur?

— Da și nu. Pot să spun ce-am făcut în intervalele cu pricina, dar, de obicei, umblu singur, așa că nimeni nu-mi poate confirma relatarea, în afară de soția mea.

Bergur i-a aruncat Thórei o privire care dădea de înțeles că n-ar fi fost bine să-i pună vorbele la îndoială. Dar Thórei nici nu i-ar fi trecut prin cap una ca asta și s-a gândit că atitudinea lui era mai înțeleaptă decât a lui Jónas, care inventase un alibi ușor de respins.

— Iar soția mea n-ar minți niciodată un polițist, a adăugat el pe un ton sec, de parcă ar fi fost vorba de un mare cusur.

— Încă ceva, a zis Thóra repede. Ce înseamnă RER? Bergur a înhățat mânerul porții de la boxa armăsarului și a deschis-o iarăși.

— N-am nici cea mai vagă idee, a zis el, făcând un semn spre peretele din fundul boxei. Eiríkur le-a scrijelit pe tabla ondulată înainte să moară.

Thóra a intrat în boxă, iar Matthew a urmat-o. După ce i-a explicat ce spusese Bergur, s-au aplecat amândoi ca să se uite mai bine la literele scrijelite. Matthew și-a scos mobilul să le fotografieze.

— RER, a zis Thóra, ieșind din boxă în urma lui. Sau poate a vrut să scrie REB sau BEB pentru că-i ușor să-l confunzi pe B cu R, când sunt scrijelite așa... Dar de la ce-ar putea veni REB sau BEB?...

Bergur a ridicat din umeri.

— După cum v-am spus, n-am nici cea mai vagă idee ce-ar putea însemna, a repetat el, închizând poarta boxei. Iar acum trebuie să mă întorc în casă. Nu vi se pare de-ajuns?

Ușa grajdului s-a deschis cu un scârțâit ușor, iar în prag a apărut o femeie cam de vârsta lui Bergur. Apariția ei a șocat-o pe Thóra. Nu era nici urâtă, nici disproporționată, dar ținuta și îmbrăcămintea ei aveau ceva care o făcea extrem de neatrăgătoare.

Avea un păr slinos și decolorat, prins cu o bentiță care văzuse și zile mai bune, iar pe genele ei scurte nu se vedea niciun pic de rimei. Era genul de femeie pe care ți-ar fi fost greu s-o descrii la cinci minute după ce ieșea din cameră și care dădea impresia că știa foarte bine acest lucru și că ar fi vrut s-o înghită pământul. Când a văzut că ezită în cadrul ușii, Thóra i-a zâmbit ca s-o încurajeze. Femeia și-a dres glasul, apoi a zis încet:

— Vii?

I s-a adresat lui Bergur, purtându-se de parcă nici nu i-ar fi observat pe Thóra și Matthew.

— Da, i-a răspuns Bergur fără nicio urmă de afecțiune. Du-te înăuntru! Vin și eu imediat.

— Pai, atunci, o să plecăm, a zis Thóra pe un ton voios, după care s-a uitat la

Bergur. Vă mulțumim! Ne-a fost de folos să vedem locul faptei.

S-a întors spre femeia despre care bănuia că era Rósa.

— Soțul dumneavoastră a avut amabilitatea să ne arate locul unde a fost găsit cadavrul. Sunt avocată și îl reprezint pe clientul meu, care este anchetat în acest caz.

Rósa a încuviințat din cap fără niciun pic de interes.

— Bună ziua, eu sunt Rósa, a zis ea, dar nu i-a întins mâna. S-a uitat la Thóra doar o fracțiune de secundă, după care s-a întors iarăși spre soțul ei.

— Vii? a repetat ea, dar Bergur nu i-a răspuns.

Thóra a încercat să facă situația mai puțin stânjenitoare cu o ultimă întrebare, pe care era bucuroasă că Matthew nu o putea înțelege.

— Încă ceva și chiar c-am terminat. Am văzut în apropierea hotelului un tânăr în scaun cu rotile. Cred că e din partea locului. Știți cumva ce-a pățit?

Bergur și Rósa au rămas ținuiți locului, holbându-se la ea.

— E vorba de tânărul cu arsuri foarte grave, a adăugat ea în chip de explicație.

Dar n-a fost nevoie să mai spună nimic, pentru că ocările care au țâșnit din gura Rosei i-au dat de înțeles cât se poate de limpede că știa la cine se referea. Luată prin surprindere, Thóra a rămas fără replică, iar Bergur și-a înhățat soția de braț și a ieșit cu ea din grajd.

Matthew a pus mâna pe umărul Thórei și i-a zis:

— N-am cuvinte să-ți spun cât de mult îmi doresc să ies din locul ăsta împuțit. Dar trebuie să recunosc că îmi doresc și mai mult să aflu ce naiba i-ai zis bieteii femei.

*

Magnús Baldvinsson a zâmbit în sinea lui. Așa bătrân și obosit cum era, încă mai avea momente în care uita de trupul său foarte slăbit și se simțea ca în tinerețe. Acum trăia unul dintre acele momente. A format numărul și a așteptat bucuros să-i răspundă soția. A sorbit din coniacul pe care îl comandase de la bar și a savurat senzația de căldură din gură înainte să înghită.

— Bună, Frida! S-a terminat!

— Pofțim? a zis soția lui. Te întorci acasă? Ce s-a întâmplat?

— Poliția a arestat pe cineva pentru uciderea Birnei, i-a răspuns Magnús, răsucind ușor paharul în dreptul ochilor. Spune-i lui Baldvin să vină să mă ia când o putea.

— A plecat în estul țării ca să facă pregătiri pentru congresul partidului. Dacă îmi aduc bine aminte, a zis c-o să se întorcă abia la noapte, i-a explicat ea cu o undă de teamă în glas. Vrei să rog pe altcineva să vină să te ia?

— Nu, a răspuns Magnús la fel de vesel.

Pe lângă bucuria că scăpase de tensiunea și teama din ultimele zile, el trăia și obișnuitul sentiment de mândrie pe care îl încerca atunci când se gândea la nepotul său.

— Îmi face plăcere să merg cu el. Unde mai pui că vreau să aflu cum merg pregătirile pentru congres.

— După ce te-a dus acolo, a tot întrebat de tine. O să se bucure că te întorci acasă.

Soția a făcut o scurtă pauză, apoi a adăugat pe un ton în care se amestecau suspiciunea și teama:

— Cumva puneți ceva la cale?

— Nu, i-a răspuns ferm Magnus. Spune-i lui Baldvin să vină când o putea. Eu o să fiu aici.

Și-au luat la revedere, apoi a pus receptorul alb în furcă, însă a rămas câteva clipe cu mâna pe el înainte s-o retragă. Nu-și dădea seama ce anume îl adusese înapoi în lumea reală – mâna lui zbârcită sau alcoolul –, dar cert e că și-a amintit dintr-odată cât de bătrân era. Spre surprinderea sa, a simțit că pe obrazul aspru i se prelinge o lacrimă care, în cele din urmă, i-a căzut pe pantalon. Se uita ținută la pata aceea mică și, dintr-odată, l-au năpădit vinovăția și mâhnirea. Kristín.

*

Thóra s-a frecat la ochi.

— Nu-mi dau seama cât ne ajută chestia asta, dar să știi că versurile de pe piatra de mormânt a lui Grímur Thórólfsson sunt din *Învățăturile Celui Preaînalt*, a zis ea, aplecându-se pe speteaza scaunului din fața computerului.

S-a uitat la Matthew cu un aer plin de mândrie, dar după câteva clipe și-a dat seama că musafirul ei habar n-avea despre ce era vorba.

— *Învățăturile Celui Preaînalt* e o culegere de proverbe atribuite zeului Odin. Multe dintre sfaturile pe care le conține încă sunt valabile.

Dar, amintindu-și cât de plictisită fusese când auzise pentru prima oară la școală de *Învățături*, Thóra și-a dat seama imediat că pe Matthew nu-l interesa subiectul.

— În fine, a continuat ea. Aici zice că versurile cu pricina arată cât de rău se simt oamenii când depind de alții.

— Ceea ce nu ne spune mare lucru, a comentat Matthew. Toată lumea știe chestia asta.

— Ba eu cred că ne spune destul de multe, l-a contrazis Thóra. De exemplu, că versurile au fost gravate pe piatra de mormânt a lui Grímur dintr-un motiv întemeiat. Sunt sigură că n-au fost alese la întâmplare.

Și-a reluat navigarea pe internet ca să caute versurile de pe piatra din spatele hotelului, dar rezultatul a fost mai puțin satisfăcător. Thóra n-a găsit decât o trimitere la culegerea de creații populare întocmită de Jón Árnason în secolul al XIX-lea, iar referința aceasta se găsea pe o pagină dedicată obiceiului de a-i abandona pe copiii nedoriți în locuri pustii. Dar, deși a încercat de mai multe ori, n-a reușit să dea de o ediție în format electronic a culegerii.

— Versurile alea au legătură cu obiceiul de-a abandona copiii, i-a explicat ea lui Matthew. Aici zice că plansetele acestor copii nebotezați pot fi auzite atunci când vântul bate pe deasupra locurilor unde au fost lăsați să moară. Zice și că stafiele lor pot umbla de colo-colo, ridicându-se într-un genunchi și târându-se într-o mână, a adăugat ea, apoi și-a luat privirea de la monitor și s-a uitat la Matthew. Ia zi, asta ai văzut pe fereastră?

Dându-și seama că se uita urât la ea, Thóra s-a întors spre calculator și a zis cu un zâmbet răutăcios:

— Data viitoare când dai peste un astfel de copil abandonat, ai grijă să nu se învârtă de trei ori în jurul tău, că înnebunești. Fă tot posibilul să-l gonești de lângă tine, iar el o să plece și, în cele din urmă, o să ajungă la maică-sa.

Apoi s-a uitat iarăși la Matthew, toată un zâmbet.

— Zău că ești caraghioasă, i-a spus el iritat. Vorbesc serios, chiar am auzit ceva în noaptea aia.

— Trebuie să fac rost de culegerea lui Jón Árnason și să caut prin ea, a zis Thóra căscând. Dar e o chestie care mai poate aștepta.

— De acord, nu-i nicio grabă. Iar bănuiala mea e că n-o să te ajute deloc să prinzi criminalul.

— Nu se știe niciodată, a zis ea, apoi a căutat informații și despre epidemia de tuberculoză din Islanda.

A intrat pe câteva dintre paginile afișate pe ecran, apoi a zis:

— Ce ghinion! Medicamentele pentru TBC au apărut pe piață în 1946, adică la un an după moartea lui Gudný.

După ce a mai citit un pic, a închis browser-ul și s-a ridicat în picioare.

— Înțeleg foarte bine de ce nici Gudný, nici taică-su n-au vrut să meargă la un sanatoriu. Tocmai am citit că încercările de a vindeca TBC-ul erau cât se poate de neplăcute: înfundarea unui plămân, scoaterea câtorva coaste și așa mai departe. Ei bine, toate procedurile astea nu aduceau nicio ameliorare, iar în multe cazuri pacienții rămâneau schilodiți.

Matthew a bătut-o ușor pe umăr și i-a spus:

— Toate astea sunt fascinante, dar cred c-ar trebui să te întorci să vezi cine a intrat.

Thóra s-a uitat spre holul de la intrare, dar a întors capul imediat.

— Oare ce-o fi vrând? Crezi că m-a văzut?

— Poate c-a venit să te bată, i-a șoptit Matthew la ureche. Dar sunt gata să pariez pe toți banii mei că tu o să câștigi.

Fără să-i răspundă, Thóra a mai aruncat o privire în spate. Jökull – chelnerul hotelului și, în același timp, îngrijitorul pajiștilor – s-a apropiat de soția lui Bergur, care șovăia în fața biroului de recepție. Jökull purta un hanorac și o pereche de ghete, iar când a ajuns lângă Rósa, a îmbrățișat-o afectuos, după care au ieșit împreună din hotel. Niciunul dintre ei nu părea să-i fi văzut pe Thóra și Matthew.

Thóra s-a întors repede spre el și a spus:

— Oare ce legătură o mai fi și între ăștia doi?

26

— Da, Bella, știu că se apropie ora când trebuie să pleci acasă, a zis Thóra la telefon, pe un ton plictisit. Și oricum, nu-ți cer s-o faci în seara asta. Poți să verifici mâine-dimineață.

S-a uitat la Matthew, clătinând din cap în timp ce asculta lamentările secretarei.

— Bella, a continuat ea, am crezut că e o treabă ideală pentru tine, dat fiind că ești mare amatoare de cai.

Ca de obicei, Thóra s-a întrebat cum de putea Bella să-și urce trupul enorm pe un cal.

— Tot ce trebuie să faci e să verifici dacă există vreo legătură între cai și vulpi sau între vulpi și criminali, a lămurit-o ea, dar secretara a întrerupt-o, iar ea a scos un oftat. Bella, nu știu ce-ar trebui să cauți. Dar încearcă să afli dacă vulpile și caii – mai ales armăsarii – au ceva în comun.

Thóra și-a dat seama că trebuia să-i dea mai multe explicații:

— Ideea e că într-un grajd a fost găsit un bărbat mort, călcat în picioare de un armăsar. De pieptul cadavrului era legată o vulpe și presupun că chestia asta a fost făcută cu un scop.

Matthew i-a făcut Thórei cu ochiul și a zâmbit. Știa că avea fricțiuni cu secretara și îi plăcea să se uite la ea, deși nu înțelegea o vorbă din ce spunea.

— Transmite-i salutări din partea mea, s-a amestecat el. Thóra a făcut o grimasă:

— Da, da, Bella! Sigur o să găsești ceva. Ai făcut o treabă excelentă când ai fost la cimitir și sunt sigură că o să te descurci la fel de bine și de data asta. Salutări din partea lui Matthew, a adăugat ea, zâmbind. Își dorește foarte mult să meargă cu tine la o herghelie când o să ne întoarcem în oraș. Chiar azi am fost la un grajd pentru cai și a fost absolut încântat. Acum visează să rănească baliga din

boxe și să le dea de mâncare. Doar știi că nemții sunt înnebuniți după caii de pe la noi.

— Și-a luat la revedere și s-a întors spre Matthew.

— Bella vrea să te invite la o herghelie când ne întoarcem în oraș, a zis ea, toată un zâmbet. M-a rugat să-ți transmit cele mai sincere salutări!

— Ha-ha! Foarte amuzant. Presupun că i-ai povestit și despre întâmpinarea călduroasă de care ai avut parte în grajd. Ai avut timp să zici trei cuvinte înainte ca Rósa să-și iasă din minți?

— Trebuie să recunoști că a reacționat foarte ciudat. Chiar presupunând că era o întrebare nepotrivită. Dar vreau să aflu ce legătură există între ea și Jökull.

— E drept c-a avut o reacție exagerată, a zis Matthew. Dar te-am avertizat să nu-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala.

— Chestia cea mai caraghioasă e că încercam să fiu politicoasă cu ea, întrucât mi s-a părut că Bergur se purta urât cu ea. Și nu mi-a trecut prin cap nimic altceva decât să întreb de tânărul din scaunul cu roțile.

— Din păcate... Nu cumva poți să găsești informații despre el pe internet? Rănilor lui nu par să fie congenitale, probabil că a fost victima unui incendiu, și de obicei incendiile atrag atenția presei. Mai ales dacă e rănit cineva, a adăugat el. Poți intra pe internet să cauți prin arhivele ziarelor.

— Da, sigur, dar ar fi mult mai ușor dacă aș găsi pe cineva din partea locului care să-mi spună ce s-a întâmplat. Și habar n-am ce-ar trebui să caut. Nici măcar nu știu dacă s-a întâmplat în urmă cu 10 ani sau acum o lună. De multe ori, zările precizează pagubele, dar se mulțumesc să spună că victima e într-o stare proastă, că e grav rănită, că se recuperează bine sau mai știu eu ce. În plus, încă nu știu dacă a rămas blocat într-o casă incendiată sau dacă a căzut într-un izvor cu apă fierbinte, a oftat ea. Dar datoria mea e să fac tot posibilul ca să-l scap pe bietul Jónas.

— Dacă poți..., a bombănit el. Trebuie să recunoști că ar putea foarte bine să fie vinovat.

— Din păcate, ai dreptate. Și totuși, sunt cât se poate de sigură că nu el a comis crimele astea.

— Atunci cine? Situația s-ar ameliora imediat dacă ar apărea un alt suspect.

Thóra a stat pe gânduri câteva clipe.

— Bergur ar fi candidatul cel mai probabil, dar habar n-am de ce-ar fi vrut să-l omoare pe Eiríkur, a zis ea în cele din urmă, mușcându-și buza.

Se aflau în parcarea hotelului, unde Thóra ieșise s-o sune pe Bella. Stăteau unul lângă altul, sprijiniți de mașina închiriată a lui Matthew.

— Îi putem exclude pe toți cei care au luat parte la întrunire, nu? a zis ea. Că doar a avut loc exact în intervalul când a fost omorâtă Birna, dacă e să ne luăm după ce zice poliția.

— N-a apărut nicio informație nouă cu privire la momentul morții? a întrebat Matthew.

— Thórólfur a zis c-a murit joia trecută între nouă și zece. Probabil e o estimare bazată pe ce-au descoperit la autopsy. Și se potrivește cu mesajul care îi cerea Birnei să vină pe plajă la ora nouă, a adăugat ea, scoțând un oftat. Întrunirea a început la opt. Nouă ne-a luat cam o jumătate de oră să ne întoarcem de pe plajă, așa că, dacă ucigașul a plecat de la întrunire pe jos, i-ar fi fost, pur și simplu, imposibil să se întoarcă înainte de pauză, care s-a dat la nouă jumate. Drumul până la hotel era blocat din pricina săpăturilor, deci nimeni nu s-ar fi putut duce acolo cu mașina, pentru că i-ar fi luat prea mult timp să ajungă pe jos la drumul principal.

— Știi cine a luat parte la întrunire? a întrebat Matthew. Nu-ți folosește la nimic să excluzi tot grupul participanților dacă habar n-ai cine era acolo.

— Nu, dar sunt sigură că Vigdís știe în mare cine a participat la întrunire, pentru că ea a încasat banii. Și îmi închipui că multă lume a plătit cu cârdul, așa că putem afla și niște nume.

— Nu crezi c-ar trebui totuși să te concentrezi asupra posibililor suspecți, nu asupra celor care nu sunt suspecți?

— Ba da, dar în felul ăsta pot exclude o mulțime de oameni, în plus, aș obține o listă cu persoanele care l-ar fi putut vedea pe Jónas în pauza întrunirii și care i-ar putea oferi un alibi.

A tăcut câteva clipe, urmărind un pescăruș care zbura deasupra lor.

— Sau poate că ucigașul a plecat de aici în zbor..., a zis ea cu un aer gânditor, apoi s-a ridicat repede de pe mașină. Sau pe mare? Nu cumva e posibil ca ucigașul să fi venit în golf cu o barcă cu motor?

Matthew nu părea la fel de încântat de această ipoteză.

— Nu ți se pare cam improbabil? Doar ai văzut cum arată golfulețul de lângă hotel. Nu mi-ar plăcea să acostez acolo, pentru că fundul bărcii sigur s-ar face praf, a zis el.

Dar apoi a adăugat cu un aer gânditor:

— De fapt, să știi că am văzut un mic debarcader de beton în golful ăla. Deci nu-i complet exclus.

A făcut o pauză să se mai gândească un pic, iar în cele din urmă a zis:

— Asta înseamnă că barca ar fi trebuit să fie legată de debarcader înainte de întrunire. Și poate c-a văzut-o cineva. Hai să aruncăm o privire!

Au ocolit hotelul și s-au apropiat de un mic debarcader construit în golfulețul cu pricina. Când au ajuns la capătul debarcaderului, Matthew s-a întors cu spatele și s-a uitat spre hotel.

— Nu putem fi văzuți de acolo, a zis el, făcând un semn cu mâna.

Din locul în care stăteau se vedea acoperișul hotelului, dar nicio ușă sau vreo

fereastră.

— Poți să faci ce vrei aici, fără să te deranjeze nimeni, a adăugat Matthew, uitându-se în jur. Atâta doar că debarcaderul ăsta nu pare foarte folosit. Nu văd nicio funie și niciun stâlp de care să poți lega o barcă.

Thóra s-a uitat de o parte și de alta a debarcaderului, dar n-a văzut cauciucuri uzate prinse pe laterale pe post de tampon și nici alte semne care să arate că, într-adevăr, era folosit.

— Ai dreptate, a zis ea, dar tot am de gând s-o întreb pe Vigdís dacă a văzut vreo barcă în seara aia.

Vântul și-a schimbat direcția dintr-odată, iar duhoarea de la balena eșuată pe țarm a reapărut.

— Doamne! a zis Thóra, uitându-se înspre plaja de unde bătea vântul. Uite balena! a adăugat ea, făcând un semn cu mâna spre un morman uriaș, de culoare neagră, aflat la ceva distanță de ei.

Matthew și-a acoperit cu mâna nasul și gura, dar a aruncat o privire în direcția indicată de Thóra și a spus:

— Ce naiba-i asta? Cred că e cea mai scârboasă duhoare din lume.

— Dăm o fugă? a întreat ea. Dacă mergem pe malul golfulețului, ajungem acolo imediat.

Matthew s-a uitat la ea.

— Tu chiar vorbești serios? Vrei să mergem acolo ca să vedem un munte de grăsime scârboasă?

— Da, bineînțeles! E foarte aproape, a zis Thóra.

Însă chiar în clipa aceea i-a sunat telefonul, iar când a văzut numărul, a scos un oftat și a răspuns:

— Alo!

— Aveai de gând să-mi răspunzi la mesajele pe care ți le-am tot trimis sau ți-ai propus să le ignori? a zis fostul ei soț pe un ton furios. Nu știu unde naiba pretinzi că ești, dar faptul că nu-mi răspunzi mă scoate din sărite. Să știi că nu m-am născut ieri și-mi dau seama foarte bine că ți-ai oprit telefonul ca să te distrezi cu cine știe ce bărbat pe care l-ai întâlnit acolo.

Thóra n-a zis nimic, dar nu avea cum să rămână perfect calmă după un asemenea discurs.

— Taci o clipă, Hannes. Sunt aici ca să lucrez, iar dacă ai fi ieșit măcar o dată de pe drumurile principale din țara asta, ai fi descoperit că nu mai ai semnal, indiferent de zona în care te afli, a zis Thóra pe un ton potolit, deși ea însăși descoperise acest lucru abia în urmă cu câteva zile. Tot ce am să-ți spun e că Gylfi și Sóley sunt foarte aproape de Selfoss și că trebuie să-i ia cineva de acolo. E și Sigga cu ei.

— Și ce vrei să faci? s-a răstit Hannes. Să știi că și eu lucrez și nu pot să fiu

tot timpul la cheremul tău.

— Poți să te duci să-i iei sau nu? l-a întrebat ea. Dacă nu poți, îi rog pe ai mei. Dar țin să-ți amintesc că e vina ta. Dacă n-ai fi cântat întruna *Eye of the Tiger*, Gylfi n-ar fi plecat.

Thóra a ascultat cu atenție și și-a dat seama că în difuzorul mobilului se auzea o muzică.

— Aud *Final Countdown*¹⁷ în fundal, a zis ea cu un aer șocat, încă te mai joci cu SingStar-ul lui Sóley?

Până la urmă, Hannes a acceptat să se ducă după copii, iar Thóra a închis, fiind furioasă că se enervase din pricina lui. A scos iarăși mobilul și l-a sunat pe Gylfi să-i spună că taică-su avea să vină să-i ia de acolo. Apoi s-a scuturat ușor ca să-și revină.

— Drama unei familii..., i-a zis ea lui Matthew, care o privea cu un aer curios. Hai să mergem la Kreppa să căutăm camera în care lucra Birna.

— Sigur că da! Fac orice, numai nu mă pune să merg până la balenă. Și, cine știe, poate găsim gravate și numele altor oameni uciși.

Au ieșit de pe debarcader și au pornit spre hotel. Dintr-odată, Thóra a văzut un bărbat care le făcea cu mâna. Era Robin Kohman, fotograful de la revista de turism. Thóra i-a făcut și ea cu mâna, iar fotograful a pornit spre ei.

— Bună! a strigat el. Pe voi vă căutam.

— Serious? i-a răspuns ea, grăbind pasul. Ne-am tot plimbat.

— Plec în seara asta, a zis Robin, când a ajuns lângă ei. Și vreau să vă las vouă fotografiile Birnei.

A făcut o pauză scurtă, apoi a adăugat pe un ton trist:

— Am auzit ce s-a întâmplat și chiar vreau să le las cuiva care o cunoștea. Ce tragică e toată povestea asta, a clătinat el din cap cu un aer îndurerat. Și nu mă așteptam deloc la așa ceva când am venit în Islanda.

— Da, e îngrozitor, a încuviințat Thóra. Să sperăm c-or să-l prindă pe criminal.

— Ai stat de vorbă cu poliția? a intervenit Matthew. Sunt sigur că vor să discute cu toți oaspeții hotelului.

Robin a încuviințat din cap.

— Da, mi-au pus câteva întrebări în dimineața asta, dar n-am avut ce să le spun.

— Și de ce nu le-ai lăsat lor fotografiile? a întrebat Thóra. Nu că noi n-am vrea să le luăm.

— Pentru că nu mi s-au părut relevante, a zis Robin. Nici nu se pune problema să aibă vreo legătură cu moartea Birnei. Sunt niște fotografii cât se

---

¹⁷ *Final Countdown*: melodie din 1986 a formației suedeze Europe.

poate de nevinovate. În afară, poate, de una cu o vulpe moartă, a adăugat el cu un zâmbet prietenos.

*

Matthew a pus poza jos. Stăteau la bar cu Robin, iar în fața lor era un teanc de fotografii. Tânărul le scosese dintr-un plic pe care era scris numele Birnei.

— Asta unde a fost făcută? a întrebat Matthew, arătând cu degetul spre vulpea moartă din mijlocul pozei.

Animalul costeliv zăcea în iarbă, culcat pe o parte. Limba îi atârna printre dinți, iar blana deasă și maronie era zdrențuită și plină de sânge.

— Zăcea pe marginea drumului care ducea la celălalt conac, cel de dincolo de deal. Birna mă rugase să merg cu ea să fac niște fotografii și așa am dat peste bietul animal. Mi-a cerut să-i fac o poză. I s-a părut o priveliște foarte tristă... în fotografie nu se vede, dar semnele din jur dădeau de înțeles că vulpea ajunsese acolo grav rănită.

Robin le-a arătat cu degetul rana din dreptul coastelor.

— Probabil că reușise să scape de vânător, dar până la urmă rana i-a fost fatală.

— Ați luat vulpea cu voi?

— Nu, doar nu eram nebuni! Nici măcar n-am atins-o. Mirosea îngrozitor și n-aveam niciun chef să luăm cadavrul de acolo.

— E posibil să fi venit cineva mai încolo și s-o fi luat? a întrebat Thóra.

Robin s-a uitat pe rând la ei cu un aer uluit.

— Nu prea înțeleg de ce vă interesează chestia asta, dar da, cred că e posibil. Vulpea putea fi văzută de oricine trecea pe acolo. Dar nu-mi pot imagina cine ar fi vrut să ia un animal mort, a adăugat el cu o grimasă. Sau poate că blănille de vulpe sunt la mare căutare pe aici. Cumva islandezii se dau în vânt după ele? a întrebat-o el pe Thóra.

— Nu, a spus ea, zâmbind. Nu le plac atât de mult, încât să adune și cadavre. Pe noi ne interesează dintr-un cu totul alt motiv, dar ne-ar lua prea mult timp să ți-l explicăm.

A luat teancul de fotografii și a început să se uite prin ele.

— Birna nu ți-a zis de ce a ales subiectele astea? l-a întrebat Thóra pe Robin. În multe dintre fotografii apar conacul și zona din spatele hotelului, dar mi-au atras atenția două: în una se vede o trapă de oțel, iar în cealaltă, un perete interior, din câte îmi dau seama. Ți-a explicat ce-i cu ele? a întrebat ea, dându-i lui Robin fotografiile la care se referea.

Robin s-a uitat la ele și a încuviințat din cap.

— Dacă îmi aduc bine aminte, trapa asta era pe pajiștea de lângă celălalt

conac. Dar fotografia peretelui am făcut-o în pivnița de aici, în partea veche a hotelului. M-a rugat s-o fac a doua zi după ce-am fost la Kreppa, dar nu mi-a dat nicio explicație, la fel cum nu mi-a zis nimic nici de trapă. Am crezut că e ceva legat de arhitectură, dar tot nu-mi dau seama de ce o interesau astea două chestii.

— Dar despre astea ți-a zis ceva? a întrebat Matthew, arătându-i trei fotografii ale pietrei cu inscripție pe care o găsiseră în spatele hotelului.

— Ah, da! a zis Robin după ce s-a uitat la ele și le-a pus pe masă. În timp ce o fotografiam din toate unghiurile, am vrut să aflu ce-i cu ea. Mi-a tradus versurile și, pentru că totul mi s-a părut foarte ciudat, am întrebat-o dacă era un obicei islandez să scrijelești versuri pe pietre. Iar Birna mi-a spus că nu și că inscripția aia i se pare foarte neobișnuită.

— Și nu ți-a dat nicio explicație? Sau nu s-a întrebat ce căuta piatra acolo? a insistat Thóra.

— Nu. Dar s-a întrebat dacă versurile fuseseră scrise de locatarii conacului. Sau dacă nu cumva acolo locuise un poet. Apoi s-a gândit că poate era mormântul unui animal de companie, deși i se părea că în cazul ăsta versurile nu erau tocmai potrivite. Așa că, din câte mi-am putut da seama, n-a ajuns la nicio concluzie.

Matthew i-a făcut un semn Thórei.

— Uite una interesantă, a zis el, dându-i o poză în care Birna stătea de vorbă cu un bătrân chiar în fața hotelului, iar Thóra i-a smuls-o din mână. Poate că vorbeau despre renovarea casei de vară, a adăugat Matthew cu un zâmbet.

Robin s-a aplecat spre Thóra, ca să vadă ce le stârnise interesul.

— Ah, pe asta am făcut-o de plăcere, a zis el. Ne pregăteam să plecăm spre celălalt conac și, la un moment dat, bărbatul ăsta a ieșit din hotel și a început să stea de vorbă cu Birna. Știu sigur că e unul dintre oaspeți, pentru că l-am văzut de mai multe ori în sala de mese.

Thóra a încuviințat din cap, spunând:

— Știi cumva despre ce-au discutat?

— Habar n-am! Au vorbit în islandeză. Dar n-aveam nevoie să înțeleg ce-și spuneau ca să-mi dau seama că nu era o discuție tocmai prietenească. Le-am făcut o fotografie, apoi m-am oprit, pentru că în scurtă vreme au început să se certe și nu mi s-a părut în regulă să continui.

— Ți-a zis cumva de ce s-au certat? a întrebat Matthew.

— Mi-a zis doar că oamenii trebuie să-și dea seama că sunt responsabili pentru acțiunile lor. Dar era foarte enervată, așa că n-am insistat, a zis Robin.

Apoi a rămas pe gânduri o clipă și a adăugat:

— Mi-a zis și că, până la urmă, păcatele vechi tot se plătesc, la fel ca datoriile vechi. N-am înțeles ce voia să spună, așa că am schimbat subiectul.

Thóra și Matthew s-au uitat unul la altul. Magnús Baldvinsson. Păcatele vechi?

*

Asistenta s-a apropiat de patul bătrânei adormite și a atins-o ușor pe umăr.

— Malla, draga mea, a zis ea încetișor. Trezește-te! Trebuie să-ți iei medicamentele.

Bătrâna a deschis ochii fără să spună nimic. S-a uitat țintă la tavan, a clipit de câteva ori și a tușit ușor. Asistenta se uita la ea în tăcere. Știa că, uneori, bătrânei îi lua ceva timp să-și dea seama unde se afla, așa că stătea calmă lângă ea, ținând în continuare o mână pe umărul ei osos. În cealaltă mână avea un păhărel de plastic cu pastilele albe și roșii pe care trebuia să i le dea.

— Haide, a continuat ea cu glas blând. O să te întinzi la loc imediat.

— A venit, a zis bătrâna din senin.

Încă privea țintă în tavan și nu-i aruncase nicio privire femeii care aștepta cu răbdare la marginea patului.

— Cine a venit? a întrebat asistenta fără interes.

Era foarte obișnuită cu balmăjelile aiurite ale oamenilor bătrâni, mai ales atunci când erau pe jumătate adormiți. Părea că se întorceau în vremuri de mult apuse, când erau mai tineri și mai în putere și nu depindeau de ceilalți în toate.

— Ea..., a zis bătrâna zâmbind. A venit și m-a iertat.

S-a uitat la asistentă pentru prima oară și a adăugat, tot cu zâmbetul pe buze:

— Nu era supărată. Întotdeauna, atât de blândă...

— Ce frumos! i-a răspuns asistenta cu un aer blajin. Nu-i bine să fii supărat.

Apoi a agitat ușor păhărețul de plastic și a spus:

— Iar acum ridică-te să-ți iei pastilele.

În loc să se uite la păhărel, bătrâna o privea în continuare pe tânăra asistentă.

— Am întrebat-o dacă e supărată, a zis ea. Iar ea m-a întrebat de ce-ar fi supărată?

S-a ridicat cu greu în coate și a repetat:

— Întotdeauna, atât de blajină...

— Vrei să-ți țin cana sau te descurci singură? a întrebat asistenta, întinzându-i cana de pe noptieră.

— Bineînțeles că i-am spus de ce ar trebui să fie supărată, a continuat bătrâna, ignorând cu desăvârșire apa și pastilele. Am crezut că știa că eram și eu acolo.

A clătinat din cap cu un aer uimit, legănându-și părul cărunt.

— Dar se pare că nu știa, a adăugat ea, apoi a închis ochii. Din fericire, m-a iertat chiar și-așa.

— E nemaipomenit! a zis asistenta, punând jos cana și păhărețul cu pastile. Haide, a îndemnat-o ea, apucând-o pe după umeri. Trebuie să te ridici mai mult.

Bătrâna era cocoșată, așa că nu putea sta dreaptă, dar asistenta a reușit s-o așeze într-o poziție mai bună, după care a luat pământul de plastic de pe noptieră și a zis:

— Acum hai să înghițim pastilele. Așteaptă și alți oameni, așa că trebuie să ne grăbim, a zis ea, ducând cana în dreptul buzelor ei subțiri și palide.

Bătrâna a coborât mandibula, iar asistenta i-a vârât pastilele în gură. Învățase rutina, așa că n-a înghițit până când n-a primit și apa. Pastilele i-au alunecat pe gât cu zgomot, dar bătrâna nu s-a străduit să-l atenueze. După aceea, s-a șters la gură cu dosul palmei și s-a uitat la asistentă.

— Era atât de bună și de drăguță. Îți dai seama?

— La ce te referi, draga mea? a întrebat asistenta politicos, neștiind dacă femeia era în deplinătatea facultăților mintale.

— M-a iertat, a zis ea pe un ton și mai surprins decât înainte. Și n-am făcut nimic pentru ea.

— Ești absolut sigură? a zis asistenta zâmbind. Sunt convinsă c-ai făcut multe pentru ea. Dar nu-ți mai aduci aminte.

Bătrâna s-a încruntat și a spus:

— Ba îmi aduc aminte. A murit. Cum aș putea uita asta? Asistenta a zâmbit în sine ea și i-a mângâiat ușor părul cărunț. Fusese vizitată de o femeie moartă? Așadar, după cum bănuise încă de la început, bătrâna delira. Având grijă să nu-și dea gândul în vileag printr-un zâmbet, asistenta a întins-o iar pe pat într-o poziție confortabilă.

— Gata, Malla. Iar acum încearcă să adormi la loc. Bătrâna a închis ochii imediat ce a pus capul pe pernă.

— Ucisă... Răul e peste tot, a zis ea, mișcând ușor din buze. Apoi a șoptit pe un ton adormit:

— Draga mea. Draga mea Kristín.

27

— Cred că-i vorba de vulpea care i-a fost legată de piept lui Eiríkur, a zis Matthew. Că n-o văd pe nicăieri.

El și Thóra o luaseră pe drumul spre Kreppa și ajunseseră în locul unde le spusese Robin că dăduseră peste vulpe. Dar n-au găsit-o.

— Sau poate c-a fost mâncată de un alt animal..., a zis Thóra. Ba nu, sigur ai dreptate. Singurele animale pe care le-am văzut în zonă sunt oile și nu prea cred că mănâncă vulpi.

Apoi s-a uitat spre cer.

— Sau poate că a fost mâncată de păsări. Dar tot ar fi rămas oasele.

— Înseamnă că ucigașul a trecut pe aici, a zis Matthew, lovind iarba de pe marginea drumului cu bățul pe care îl luase de pe jos în timp ce căutau vulpea.

— Sau poate că ucigașul a împușcat vulpea, apoi a urmărit-o și a ajuns aici după ce Birna și Robin trecuseră mai departe, a zis Thóra. Ce n-aș da să afl de ce-a legat vulpea de Eiríkur!

— Cine știe, poate află Bella, femeia-minune. S-ar putea ca vulpea să aibă o semnificație.

— Adică să fie un fel de mesaj? a întrebat Thóra cu un aer neîncrezător. De la o organizație care luptă pentru protecția animalelor sau ceva de genu' ăsta?

— Nu, de la criminal... a zis Matthew. O fi vorba de un țicnit care, în felul ăsta, a vrut să transmită ceva. Cumva era legată o vulpe și de cadavrul Birnei?

— Din câte știu, nu. Sau, cel puțin, n-am auzit pe nimeni vorbind despre așa ceva. Amândoi aveau bolduri înfipte în tălpi, dar în legătură cu Birna n-a fost pomenită nicio vulpe sau vreun alt animal.

S-au oprit în curtea acoperită cu pietriș din fața conacului.

— A cui e mașina aia? a întrebat Matthew, făcând un semn cu mâna spre un Renault Mégane nou-nouț, parcat acolo.

Thóra a ridicat din umeri.

— Habar n-am! Nu știam că e cineva aici.

Când a văzut lumină la una dintre ferestre, a adăugat:

— Poate c-au venit Elín și Börkur să-și strângă lucrurile. Sper să fie ei.

Thóra a scos cheia și s-a apropiat de ușă. Nu era încuiată. A deschis-o și a băgat capul înăuntru.

— Hei! E cineva aici?

— Da! a venit răspunsul, însoțit de zgomotul unor pași care se apropiau de ușă.

— Ah, bună! a zis Thóra pe un ton bucuros când a văzut-o pe Berta, care avea părul legat la spate cu o basma, iar în mână ținea o cârpă de praf murdară.

— Mi-a sărit inima din piept, nu alta! a zis Berta. Haideți, intrați! Împachetam niște lucruri vechi pentru mama și unchiul Börkur, le-a explicat ea, scuturând ușor cârpa. Totul e foarte prăfuit și de-aia încerc să curăț fiecare obiect înainte să-l pun în cutie, deși îmi ia mult timp.

Matthew i-a zâmbit, fiind încântat că întâlnea pe cineva care ținea cont de faptul că era străin și se obosea să vorbească cu ei în engleză.

— Bună! a zis el, dând mâna cu Berta. Îmi pare bine să te revăd.

— Și mie, i-a răspuns fata. Am avut inspirația să iau cu mine un termos cu cafea. Ați picat la țanc, pentru că Steini nu vrea și am făcut mult prea multă.

S-au dus după ea în bucătărie, unde se afla tânărul în scaunul cu rotile. La fel ca prima oară, avea gluga pe cap, ca să-și acopere fața, iar când au intrat, s-a uitat chiorăș la ei, fără să spună nimic.

— Avem musafiri, Steini, l-a anunțat Berta, iar el a mormăit ceva ininteligibil.

Apoi a făcut un semn spre niște cești de porțelan așezate lângă chiuvetă.

— Serviți-vă, i-a îndemnat ea, zâmbind. Tocmai le-am spălat.

— Mersi, a zis Thóra. Abia acum îmi dau seama cât de multă nevoie aveam de o cafea.

A turnat o ceașcă pentru Matthew, apoi una pentru ea.

— Nu e cam mult de lucru pentru o singură persoană? a întrebat Thóra după ce a luat o gură.

— Ba da! Nu știi ce-a fost în capul meu când am zis că mă ocup eu de împachetat, a răspuns Berta fără să ezite.

Apoi a adăugat:

— Mă rog, e și destul de interesant. Adică e o senzație ciudată să pun mâna pe toate obiectele astea care le plăceau atât de mult străbunicilor mei.

— Îmi închipui, a zis Thóra. Noi am venit să aruncăm o privire prin camera unde lucra Birna. Ni s-a zis că e la etaj, a adăugat ea. Așa-i?

— Da, a răspuns Berta. Vreți să vă conduc? Nu-i mare lucru înăuntru: câteva desene și alte chestii de genu' ăsta. Dar nu-și adusese un computer, ci folosea un laptop pe care nu-l băga niciodată în priză când venea aici, le-a explicat ea, făcând un semn spre ștecărul cafetierei. Prizele sunt atât de vechi, încât ai nevoie de un adaptor. Birna n-avea încredere în instalația electrică a casei și se temea ca nu cumva fluctuațiile de energie să-i strice laptopul. Așa că întotdeauna și-l încărca la hotel înainte să vină aici.

— Nu contează, a zis Matthew. Nu ținem să ne uităm prin computerul ei, ci vrem să vedem cam cu ce se ocupa.

Berta a mijit ochii.

— Credeți că ucigașul are vreo legătură cu clădirea pe care o proiecta? a întrebat ea, iar tonul ei dădea de înțeles că i se părea puțin probabil. Nu-i evident c-a fost omorâtă de un maniac sexual?

— Nu, nu-i deloc evident, i-a răspuns Thóra.

Dar a ales ca, până una-alta, să nu pomenească despre arestarea lui Jónas, pentru că Berta și-ar fi putut închipui că ea și Matthew lucrau pentru criminal, iar în acest caz, ar fi putut să le ascundă anumite informații și să refuze să-i ajute.

— Dar mi se pare puțin probabil ca schițele ei să aibă vreo legătură cu crima, a continuat Thóra. Vrem doar să vedem dacă nu cumva găsim ceva care ne poate ajuta să elucidăm cazul.

— Înțeleg, a zis Berta. N-am mai intrat acolo de când a murit, a adăugat ea. Mă așteptam ca polițiștii să vină să facă o percheziție și n-am vrut să deranjez nimic. Dar n-au venit, deci poate că nu mai contează... Sunteți avocată, nu? Lucrați pentru Jonas, proprietarul hotelului?

— Da, a zis Thóra, încrucișându-și degetele în speranța că fata n-o să înceapă să-i pună întrebări despre clientul ei.

— Îmi închipui că nu-i nicio problemă dacă intrați în camera aia, a adăugat Berta. Că doar n-o să periclitați ancheta în niciun fel, nu-i așa?

— Doamne, nu! a mințit Thóra cu nerușinare. N-aș face niciodată una ca asta! N-o să luăm nimic. Vrem doar să aruncăm o privire.

Apoi a luat încă o gură de cafea și a zis zâmbind:

— E excelentă!

— Mersi! Unora li se pare că o fac tare, a zis Berta, făcând un semn cu bărbia spre Steini.

— E prea tare, s-a auzit o voce de sub glugă. Mult prea tare. În astfel de situații, Matthew nu era la fel de stângaci ca Thóra, așa că a găsit imediat o replică pentru Steini.

— Pune niște lapte în ea, asta-i șmecheria, a zis el pe tonul cel mai firesc. Ar trebui să încerci. Frișca e și mai bună.

— Se poate, a zis Steini. Dar eu prefer cola.

Berta i-a zâmbit călduros lui Matthew, iar Thóra și-ar fi dorit să-i spună și ea câteva vorbe blânde lui Steini. Era ceva înduioșător în afecțiunea pe care i-o purta fata.

— Mergem sus? a întrebat Berta deodată. Steini și cu mine am cam terminat treaba pe ziua de azi, a adăugat ea, apropiindu-se de ușa care dădea în hol.

— Sigur că da! a răspuns Thóra, punând ceașca jos, și la fel a făcut și Matthew. Dacă vreți, puteți să plecați, nu-i nicio problemă, a zis Thóra, pornind în urma Bertei. N-o să luăm nimic și n-o să facem nicio stricăciune.

— Nu, mai stăm un pic, a zis fata. Oricum mai am câteva lucruri de făcut.

Cei trei au pornit în șir indian pe scări, iar când au ajuns la camera Birnei, s-a dovedit că aceasta era încăperea a cărei ușă Thóra și Matthew nu putuseră s-o deschidă când vizitaseră casa prima oară.

— Am încuiat-o imediat ce am auzit de crimă, le-a zis ea în timp ce zăngănea cheia în broasca înțepenită.

Cu o răsucire îndemânică, Berta a reușit, în cele din urmă, să descuie ușa. Pe birou se afla o sticlă de suc, pe pervaz era o scrumieră, iar în restul camerei erau împrăștiate tot felul de obiecte de care oamenii au nevoie în ziua de azi. La fel ca în camera de hotel a Birnei, și aici erau prinse pe pereți tot felul de desene, mai ales schițe făcute cu mâna, dar și câteva scoase la imprimantă.

Thóra s-a uitat la desenele care înfățișau amplasamentul anexei și câteva secțiuni ale acesteia.

— Ce-i asta? a întrebat ea, arătând cu mâna schița unei clădiri cu pini în fundal, în fața căreia fuseseră desenate autobuze și pietoni. Așa vedea ea anexa la hotelul lui Jónas?

Fațada clădirii era făcută în întregime din sticlă, iar Thóra nu-și putea imagina niște camere de hotel care să aibă ferestre în loc de pereți.

Berta s-a apropiat și ea de desen.

— Nu prea cred. Birna mi-a arătat schițele pentru anexă și nu semănau deloc cu asta, a zis ea, apoi s-a aplecat să se uite mai bine la unul dintre colțurile foi scoase la imprimantă. E făcută în urmă cu o săptămână, a adăugat ea când s-a îndreptat de spate. Și nu era aici ultima oară când Birna m-a invitat înăuntru.

— Dar era aici când ai încuiat camera, nu? a întrebat Matthew. Că doar nu se poate să fi fost prinsă pe perete după ce a murit.

Berta s-a încrunțat, încercând să-și aducă aminte.

— Sincer, nu știu. Înainte să încui, doar am băgat capul pe ușă și, pur și simplu, nu-mi amintesc dacă desenul ăsta era sau nu pe perete.

Se uita la ei cu un aer jenat, ca și când s-ar fi făcut vinovată de o neglijență.

— Dar n-a mai intrat nimeni aici după ce am încuiat, asta-i sigur.

— Când ai încuiat, mai exact?

— Sâmbătă, a răspuns Berta. Nu-mi aduc aminte ora, dar știu că era după-amiază. De ce, contează? a întrebat ea pe un ton îngrijorat. Credeți că ucigașul a venit aici?

— Mă cam îndoiesc, a zis Thóra. Se pare că nu știa multă lume de ascunzătoarea asta.

Apoi s-a apropiat de biroul pe care erau împrăștiate mai multe desene și câteva chitanțe de card. Dar acestea din urmă nu i-au spus nimic, în afară de faptul că Birna era o clientă a benzinărilor Esso și că trecea des prin tunelul Hvalfjörður. Sertarele erau atât de deformatе, încât a fost nevoită să tragă cu toată puterea de ele ca se le deschidă. Două erau goale, iar în al treilea se aflau un creion, o ascuțitoare și o cheie prinsă de un breloc metalic cu un logo pe care nu l-a recunoscut. A luat cheia din sertar și s-a uitat la ea cu atenție. Era atât de mică, încât nu părea să fie de la o ușă, de la o mașină sau de la vreuna dintre încuietorile care i-au mai trecut prin minte în clipa aceea.

— Știi de la ce e cheia asta? a întrebat-o ea pe Berta. Fata a clătinat din cap și a zis:

— Habar n-am, dar sigur e a Birnei. Pentru că am făcut curat înainte să se mute aici și nu era în sertar.

Thóra a pus-o în buzunar și i-a zis Bertei:

— Doar o împrumut. Nu-ți face griji din pricina poliției. Am să le-o dau dacă mi-o cer.

— Nu mă interesează, a zis fata. Tot ce vreau e ca ucigașul să fie găsit. Nu contează cine-l descoperă.

— Gata, nu mai e nimic de văzut, a zis Matthew după ce au terminat de inspectat camera. Mai sunt și alte lucruri de-ale Birnei în casă?

— S-ar putea să mai fie un pahar la parter, a răspuns Berta. Ah, și niște cizme în hol. Le vrei?

— Nu, nu, a zâmbit Thóra. Dar spune-mi ceva. Birna era foarte interesată de o trapă de lângă casă. Știi cumva de ce?

Berta a negat ușor din cap.

— Nu, dar probabil că s-a interesat de ea pe vremea când se gândea să construiască o anexă aici. Deci cu aproape două luni înainte să facem cunoștință.

— Ah, nu! S-a arătat interesată de ea foarte de curând, a zis Matthew. Știi cumva despre ce trapă e vorba?

— Da. Sau, cel puțin, așa cred. Afară nu-i decât o trapă. Vrei să v-o arăt?

Thóra i-a aruncat o privire lui Matthew și a ridicat din umeri.

— De ce nu?

Au ieșit în urma Bertei și au rămas lângă ea până când a încuiat conștiincioasă camera. În drum spre ușa de la intrare, Thóra a profitat de ocazie și a întrebat-o dacă a dat cumva peste niște însemne naziste în timp ce împacheta sau dacă Birna adusese vreodată vorba de așa ceva. Berta s-a răsucit pe călcâie chiar când a ajuns pe treptele de la intrare s-a uitat la Thóra și a zis cu un aer mirat:

— Nu, ce vă face să credeți asta?

— Te întreb pentru că am dat peste niște însemne naziste în cutiile din pivnița hotelului.

— Serios? a zis fata, fără să-și ascundă uimirea. Mi se pare foarte ciudat. Ar putea proveni de la cineva din afara familiei mele?

— E posibil, a zis Thóra, deși știa prea bine cum stăteau lucrurile în realitate. Încă ceva, a adăugat ea. Ți spune ceva numele Kristín?

— Kristín Sveinsdóttir? a întrebat Berta fără să se mai întoarcă, iar Thórei i-a rămas inima în loc preț de o clipă. Am fost colege la școală ani de zile. Dar n-am mai văzut-o de nu mai știu când, a adăugat ea, apoi s-a întors spre Thóra. O cunoașteți?

Thóra a încercat să-și ascundă dezamăgirea.

— Nu, mă gândeam la o altă Kristín, care a locuit aici sau undeva în zonă în urmă cu mult timp.

Berta a clătinat din cap.

— Ah, păi, atunci nu știu pe nimeni cu numele ăsta. Nu sunt cea mai potrivită persoană pe care s-o întrebați despre oamenii care au trăit prin partea locului. Mama ar putea să vă fie de ajutor.

„Slabe șanse...”, și-a zis Thóra în gând.

— Asta-i trapa? a întrebat ea, făcând un semn cu mâna spre o placă de oțel pe care era sudat un mâner chiar în dreptul locului unde se oprise Berta. Se aflau cam la 20 de metri în spatele casei.

— Da, a zis fata. N-are nimic deosebit. Vreți s-o deschideți? a întrebat ea, invitându-l pe Matthew s-o ridice dacă voia.

Matthew s-a aplecat și a tras cu toată puterea de trapa grea. Balamalele au scârțâit, dar trapa nu s-a ridicat.

— Ce-i acolo? a întrebat el.

— Nimic, a răspuns Berta. Știu că era un spațiu de depozitare care comunica cu pivnița. Pe vremuri, aici erau păstrați cărbunii pentru încălzire, dacă nu mă înșel. Cred c-a trecut o veșnicie de când n-a mai fost deschisă. Casa are încălzire electrică de când mă știu.

— Putem să aruncăm o privire prin pivniță? a întrebat Matthew, ștergându-și mâinile murdare pe iarbă.

Berta a făcut semn că da, dar a adăugat că nu era nimic acolo. I-a însoțit pe treptele care duceau în pivniță, iar după ce au intrat pe o ușă mică de la capătul ei și au străbătut un coridor care aducea cu un tunel, au ajuns la o ușă de oțel. Berta a deschis-o, dar înăuntru nu era decât întuneric. În lumina slabă care venea dinspre pivniță, au reușit să vadă că magazia era plină de un praf negru, iar pe jos mai rămăseseră câteva grămăjoare de cărbuni.

— Ce scârbos! a zis Berta, închizând ușa de oțel. Birna nu era genul de persoană pe care s-o intereseze așa ceva. Nici nu-mi aduc aminte să fi intrat vreodată în pivniță, a adăugat ea, pornind spre scări. E drept că atunci când venea aici, de cele mai multe ori era singură, deci se prea poate să fi aruncat și ea o privire. Dar nu-mi pot imagina de ce-ar fi făcut asta.

Când au ajuns în holul de la parter, Thóra și Matthew au hotărât să se întoarcă la hotel. Și-au luat la revedere de la Berta și i-au mulțumit pentru ajutor. Matthew a rugat-o să-l salute pe Steini din partea lor, iar Thóra s-a luptat din răpputeri cu ispita de a întreba ce i se întâmplase. Și, dintr-odată, a cedat.

— Berta, sper să nu te superi că te întreb, dar ce-a pățit prietenul tău? a zis ea suficient de încet, cât să nu se audă din bucătărie.

Berta a oftat din rărunchi.

— A avut un accident, i-a răspuns ea la fel de încet. Mașina lui a fost lovită de o alta și a luat foc. Fuma o țigară...

— Dumnezeu! a zis Thóra. Îngrozitor! Și a paralizat?

— Nu. Cel puțin, nu are nicio leziune la coloană. Dar picioarele sunt într-o stare atât de proastă, încât nu poate merge ca lumea. Câțiva mușchi au suferit arsuri grave, iar transplanturile de piele încă îl deranjează. Sper să reușesc să-l conving să reînceapă fizioterapia cât mai curând. E nevoie de timp ca să se recupereze, a adăugat ea, apoi a aruncat o privire în spate, ca să fie sigură că n-o aude Steini. Partea cea mai rea e că tipul care a intrat în el era beat, iar Steini era cât se poate de treaz.

— Și tipul ăla ce-a pățit? a întrebat Thóra. A fost pedepsit? Pe chipul Bertei a

apărut un zâmbet vag.

— Se poate spune și c-a fost pedepsit. A murit în accident. Odată cu soția.

A făcut o pauză, ca și când ar fi vrut să hotărască dacă să continue sau nu, apoi a adăugat:

— Locuiau la o fermă din zonă. Erau părinții Rosei, soția lui Bergur.

„Măi să fie! și-a zis Thóra. Toate drumurile duc la Bergur de la ferma Tunga.”

28

Thóra stătea la computerul din biroul lui Jónas, cu un telefon la ureche.

— Poliția o să-i prezinte judecătorului dovezile presupusei tale vinovății, iar eu o să încerc să demonstrez că sunt irelevante sau insuficiente. După aceea, judecătorul o să-ți pună întrebări și o să-i poți da lămuriri, deși nu ești obligat să-i răspunzi. Dar nu-ți recomand să refuzi să răspunzi, decât în condiții cu totul și cu totul excepționale.

— Dar nu pot să pledez nevinovat? a întrebat Jónas pe un ton speriat. Nu-mi vine să cred că judecătorul n-o să vadă că spun adevărul. Că doar sunt foarte pricepuți la așa ceva.

Thóra nu și-a putut stăpâni râsul, așa că a trebuit să acopere microfonul receptorului cu mâna ca să nu se audă.

— Jónas, a reușit ea să spună în cele din urmă, judecătorii sunt oameni obișnuiți și pot trage concluzii greșite la fel ca oricare dintre noi. În plus, judecătorul trebuie să ia în calcul dovezile care i se prezintă. Iar dacă dovezile astea arată clar că ești vinovat sau că ascunzi ceva, va trebui să-și întemeieze decizia pe ele, oricât de convingător ai declara tu că ești nevinovat.

— Fac pe mine de frică, a zis el pe un ton foarte grăitor. Thóra spera ca Jónas să poată reproduce acest ton și a doua zi dimineață, când avea să pledeze nevinovat. Cu judecătorii nu se știe niciodată...

— Te înțeleg perfect, Jónas. Nu te lăsa stăpânit de frică și nu uita că mâine o să fii alături de tine. Să sperăm că totul o să se termine cu bine.

— Și ce-o să-i spui? O să vii cu ceva nou?

— Ca să vin cu ceva nou, ar trebui să se întâmple multe lucruri în noaptea asta. O să fii dus în fața judecătorului la ora 10 și nu cred c-o să pot descoperi cine știe ce până atunci.

Nu încăpea îndoială că tăcerea de la celălalt capăt al firului era un semn al disperării.

— Dar o să fac tot ce pot, a adăugat Thóra. Promit!

— Află ceva! Orice! Nu poți să descoperi criminalul sau să găsești pe cineva

care să pretindă că el ar fi vinovatul?

— Oricât de mult m-aș strădui, o să-mi fie greu să dau peste un actor care să mărturisească în fața judecătorului o crimă pe care n-a comis-o.

Thóra a mișcat ușor mouse-ul, ca să se aprindă monitorul.

— Și ce parolă ai, Jónas? Ți-am deschis computerul, dar îmi cere parola.

— *Iarbă*, a zis Jónas. Numai cu minuscule.

Thóra a scos un oftat și a zis:

— Ai înnebunit? O s-o schimb! Ce te faci cu parola asta dacă vine poliția să-ți confiște computerul? Am să aleg ceva mai nevinovat.

I-a schimbat parola imediat după ce a închis.

— *Amnistie*, și-a zis ea cu glas tare. Numai cu minuscule.

— Cu cine vorbești? a întrebat Matthew, intrând pe ușă. Cu stafia?

Thóra și-a luat privirea de pe ecran și i-a zâmbit.

— De ce nu? Poate ne spune numele criminalului până mâine la ora 10.

Matthew s-a așezat foarte încântat pe scaunul din fața Thórei și a trântit pe birou un teanc de foi.

— Am identificat câteva mașini, a zis el, iar Thóra a luat foile în mână.

Matthew se dusese în parcare cu lista întocmită de poliție, ca să vadă dacă nu cumva vreuna dintre mașinile oaspeților sau angajaților trecuse prin tunelul Hvalfjörður în ziua în care Eiríkur fusese călcat în picioare de armăsar.

— Cum ai reușit să verifici atâtea nume și atâtea numere de înmatriculare? I-a întrebat ea. Câte sunt în total?

— Cam cinci mii, dar poliția a avut amabilitatea să parcurgă lista și să le marcheze pe cele care ar putea avea legătură cu crima. Printre ele se află și numerele câtorva angajați ai hotelului. Problema au fost mașinile închiriate, pentru că la rubrica „Proprietar” e trecută firma de închiriat, așa că numerele lor nu mi-au fost de mare ajutor.

— Deci ai comparat numerele de pe foi cu plăcile de înmatriculare din parcare?

— Da, și am dat de câteva mașini închiriate care se regăsesc pe listă. Apoi am rugat-o pe Vigdís să mă ajute. A venit cu mine în parcare și mi-a zis ale cui erau. Are o memorie fenomenală, a adăugat el, apoi i-a luat foile Thórei din mână și a început să le răsfoiască. Dar, din păcate, nu mi-a fost de mare ajutor. Cei care le-au închiriat sunt străini, după cum era de așteptat, deci e puțin probabil să fi avut vreun amestec în cele două crime. Dar e limpede că nici cei doi japonezi – tatăl și fiul –, nici Robin, fotograful, n-au trecut prin tunel în ziua aia.

— Robin ne-a zis că a fost în regiunea fiordurilor de vest, așa că n-a avut ce căuta prin tunel. Iar dacă e să ne luăm după Vigdís, japonezii nu merg niciodată nicăieri, deci nu mă surprinde că nu apar pe listă. Iar ceilalți?

— Nu știu dacă ne ajută cu ceva, dar printre mașinile însemnate de poliție se

numără și a lui Bergur, care a trecut și s-a întors prin tunel înainte de prânz, ceea ce nu-l scoate de pe lista suspectilor, a zis Matthew, fără să ridice privirea din foi. Brokerul rănit nu s-a dus nicăieri sau, cel puțin, n-am dat de numele lui. E drept că, în starea în care se află, nu prea cred că poate să conducă... Dar Thröstur, caiacistul, a plecat de aici cu mașina pe la ora șase, iar crima a fost comisă în jurul unei, deci pare să fie dincolo de orice suspiciune. S-a întors la hotel mult mai târziu.

— Cât a durat până s-a întors, mai exact? a întrebat Thóra. E și un drum mai lung, care ocolește tunelul Hvalfjördur. E posibil să fi plecat prin tunel, să se fi întors la hotel ocolind Hvalfjördurul, să-l fi omorât pe Eiríkur, apoi să se fi întors pe același drum ocolitor, după care să fi revenit la hotel prin tunel... Dar cred că-i destul de improbabil, a adăugat ea cu o grimasă. Dacă a plecat prin tunel cu o jumătate de oră sau cu o oră înainte de crimă, nu prea avea cum să se întoarcă aici, să-l târască pe Eiríkur până la grajd, să-l omoare, apoi să ocolească iarăși tunelul și să revină la hotel. N-ar fi avut timp... Dar nu știu exact în ce interval a avut loc crima. Cică ar fi fost omorât în jurul unei. Dar nu-i o estimare tocmai precisă.

Matthew s-a uitat pe foi și a făcut un calcul.

— Thröstur s-a întors la două ore și jumătate după ce a plecat prin tunel.

— Atunci nici nu se pune problema. N-ar fi avut cum să facă toate astea într-un timp atât de scurt. Dar tot cred c-ar trebui să mai facem niște cercetări în legătură cu tipul ăsta. Poate știe ceva totuși. Ce mai ai pe listă?

— Se pare că, în linii mari, angajații au rămas aici. Cel puțin, pe listă nu apar multe mașini de-ale lor, deși bineînțeles că nu-i exclus să-mi fi scăpat ceva. Din câte mi-am putut da seama, doar doi angajați au mers prin tunel în ziua aia. Unul dintre ei e Jökull, care a plecat și s-a întors două ore mai târziu, deci poate fi inclus pe lista posibililor suspecti. De asemenea, poliția a marcat și o mașină despre care Vigdís zice că e a masezei – a plecat în jurul prânzului și nu s-a mai întors. În afară de ăștia doi, recepționera a mai recunoscut o angajată: o cheamă Sóldís și cică se ocupă de curățenie. A plecat chiar după comiterea crimei. Vigdís mi-a zis că Sóldís și-a dus duminică mașina la un service din Reykjavík și s-a întors cu o ocazie. Nu știu cine e tipa asta, dar ar fi putut să revină la hotel oricând, pentru că nu știm cu cine s-a întors.

— Sóldís e un copil. E puțin probabil să aibă vreun amestec. Am vorbit cu ea ceva mai înainte să vii tu încoace și mi-a făcut impresia unei fete cuminti. Și, oricum, nu prea cred că e implicată vreo femeie în povestea asta. Asta dacă presupunem că cele două crime au fost comise de aceeași persoană. Adu-ți aminte că Birna a fost violată...

— Se poate, dar poliția a însemnat cu o cruciuliță atât bărbați, cât și femei. La urma urmei, n-avem de unde ști dacă mașinile au fost conduse de proprietarii lor.

E posibil ca una dintre femeile astea să-și fi dat mașina cu împrumut, iar criminalul să fi călătorit cu o altă mașină decât a lui. Bineînțeles, același lucru e valabil și pentru mașinile bărbaților. Deci, nu putem ști cu siguranță cine era la volanul mașinilor...

— Ai perfectă dreptate, a conchis Thóra. Vasăzică, lista asta nu ne ajută foarte mult, nu-i așa?

— Știu și eu... Dar m-am uitat și peste câteva nume nemarcate, pentru că n-aveam de unde ști ce urmărea, de fapt, poliția, a zis el, răsfoind paginile. Am văzut că Börkur și Elín, frații care i-au vândut proprietatea lui Jónas, au trecut amândoi prin tunel în direcția asta cu ceva timp înainte de comiterea crimei. Dar nu s-au mai întors. Am dat și de Berta, care a plecat spre Reykjavik cu o oră înainte de crimă, dar nu s-a mai întors în ziua aia.

— Crezi că e posibil ca ucigașii să fie cei doi frați? a întrebat Thóra, făcând o față lungă. Nu m-am gândit la posibilitatea asta. Dar mi-e greu să-mi imaginez ce motive ar fi avut să-i omoare pe oamenii ăia.

— Nu se știe niciodată, a zis Matthew. Ah, și am întrebat-o pe Vigdís despre bătrânul ăla Magnús Baldvinsson. Mi-a zis că n-a venit aici cu mașina lui, ci l-a adus nepotu-su. Așa că n-a plecat nicăieri toată ziua. Mă rog, nu c-ar avea față de criminal...

— Ar mai fi soția lui Bergur, a adăugat Thóra cu un aer gânditor. Și mi se pare extrem de puțin probabil ca toate astea să se fi întâmplat la ferma lor, fără ca ei să fie implicați în niciun fel. Bergur e amantul Birnei și tot el e cel care dă peste cadavrul ei, iar apoi Eiríkur e omorât în grajdul lor. Rósa avea toate motivele să-și dorească moartea Birnei, deși nu-mi pot da seama de ce-ar fi vrut să-l omoare pe Eiríkur. Nu crezi că ea a omorât-o pe Birna? Doar ai văzut în ce hal a reacționat azi, în grajd. Și poate a avut un complice care a violat-o pe arhitectă.

Matthew a ridicat din umeri.

— Da, e posibil, dar întrebarea e cine i-a fost complice? Jökull? Thóra a oftat și s-a întors la computer.

— Sunt moartă de foame, a zis ea, uitându-se la ceasul din colțul ecranului. Ce zici, mergem să mâncăm ceva? Dacă mai stăm mult, s-ar putea să se închidă bucătăria. În schimb, computerul o să fie tot aici.

S-au ridicat și au ieșit din birou. Matthew a lăsat lista înăuntru, iar Thóra a avut grijă să încuie ușa, ca să nu intre cineva s-o ia. Nu era deloc sigură că poliția i-ar fi dat un alt exemplar dacă acela ar fi dispărut, mai ales că nici nu trebuia să ajungă pe mâna ei. În plus, era puțin probabil să obțină un alt exemplar marcat de poliție, așa că, dacă l-ar fi pierdut, ar fi fost obligați s-o ia de la zero.

— Sper din tot sufletul să aibă și fructe de mare, a zis Thóra când și-a auzit stomacul chiorăind. Sau măcar chiftele...

— Eu aș mânca un sendviș cu niscaiva sos și o bere. Nici nu vreau s-aud de

carne de balenă. Și nici nu trebuie să-ți împărți fructele de mare cu mine.

Dar a tăcut imediat ce Thóra l-a tras ușor de mânecă și i-a făcut semn cu capul înspre o față slăbuță care mergea către holul de la intrare împreună cu o femeie în vârstă.

— Ea e Sóldís, a zis Thóra, în șoaptă. Fata pe care ai zis că n-o știi. S-au apropiat de ea, iar Thóra a salutat-o pe un ton prietenos.

— Bună, Sóldís! a zis ea, apoi s-a oprit.

Sóldís și femeia s-au oprit și ele, iar tânăra s-a străduit să afișeze un zâmbet vag.

— Ah, bună ziua!

Thóra s-a prezentat bătrânei, întinzându-i mâna.

— Sunt avocată, a adăugat ea, și lucrez pentru proprietarul hotelului. Sóldís mi-a fost de mare ajutor.

Bătrâna s-a prezentat și ea – o chema Lára. Apoi Thóra s-a întors zâbind spre tânăra ei însoțitoare și a zis:

— Voiam să te mai întreb ceva, dacă aveți timp.

— Avem, a zis femeia. Am venit s-o iau pe Sóldís și nu ne grăbim nicăieri. Răspunde-i la întrebare, Sóldís!

— Bine, nicio problemă, a zis fata cu obișnuita nonșalanță a adolescenților.

Mesteca o gumă care se vedea de la o poștă că era prea mare, pentru că o împiedica să articuleze cuvintele cum trebuie.

— Ce vreți să vă spun?

— Nimic deosebit, a zis Thóra. Avem o listă cu mașinile care au plecat duminică prin tunelul Hvalfjörður și am aflat că ți-ai dus mașina la un service din Reykjavík.

— Așa-i, a zis ea, apoi a arătat cu degetul spre bătrâna de lângă ea. O iau înapoi abia miercuri și de-aia vine bunica să mă ia.

— Am înțeles. Iar întrebarea e cine te-a adus înapoi? Încercăm să aflăm ce-a făcut fiecare angajat în ziua aia. Cine era aici, cine a plecat și alte chestii de genul ăsta.

Judecând după expresia ei, lui Sóldís i se părea o întrebare destul de ciudată.

— M-am întors cu Thröstur, a răspuns ea.

— Caiacistul? a întrebat Thóra uimită.

— Da, l-am auzit zicând că trebuie să dea o fugă până la Reykjavík și nu prea aveam cu cine să mă întorc. Așa că l-am întrebat dacă putea să mă ia și pe mine la întoarcere, iar el a zis că nu-i nicio problemă.

A făcut un ditamai balonul, care i s-a spart pe față, apoi a tras guma la loc în gură cu multă îndemânare.

— Steini m-a lăsat baltă, așa c-am avut mare noroc cu Thröstur.

— Steini? a întrebat Thóra. Cine-i Steini?

— Un prieten de-al meu. Mă rog, într-un sens... Urma să mă ia el, dar s-a răzgândit în ultima clipă. E nițel cam ciudat. Nu era așa înainte, dar apoi a avut accidentul..., a zis ea, învârtind un deget în dreptul tâmplei.

— Te referi la băiatul cu arsuri, din scaunul cu roțile? a întrebat Thóra cu un aer uluit. Poate să conducă?

— Ah, da! E ars doar pe partea dreaptă, iar una dintre mâini e perfect în regulă. Are ambele picioare paradite, dar i-au pus în mașină un dispozitiv care-l ajută să apese pe pedale. Și conduce o mașină cu cutie de viteze automată.

— Îmi închipui că-l ajută foarte mult, a zis Thóra, încercând să-și ascundă uimirea.

Nu-i trecuse prin cap că Steini putea conduce. Își închipuise că era complet dependent de ceilalți, pentru că umbla într-un scaun cu roțile.

— De unde îl știi? a întrebat Thóra.

— Am fost în aceeași clasă de la șase ani. Nu exista decât o clasă pentru fiecare an de studiu. Iar noi suntem născuți în același an, așa că era cât se poate de normal să fim colegi. După accident, s-a mutat într-o casă din apropiere și am început să-l vizitez. La început, pentru că-mi părea rău pentru el, apoi doar ca să stăm de vorbă.

— Și e un băiat cumsecade? a întrebat Thóra, ascunzându-și în continuare uimirea.

Apoi a adăugat în chip de explicație:

— Pentru că l-am văzut de două ori și de fiecare dată mi s-a părut foarte reținut.

— Da, e OK. Dar nu prea se omoară cu străinii, a zis Sóldís clefăind. Cred că nu se simte bine când se uită lumea la el. De fapt, are doar doi musafiri: pe mine și pe Berta, verișoara lui.

— Am făcut cunoștință cu ea. Sunteți prietene?

— Da, se poate zice și-așa, i-a răspuns Sóldís. Pe ea n-o știam, că e din Reykjavik. Am întâlnit-o acasă la Steini. Se poartă foarte frumos cu el și pare OK.

— A fost un accident tragic..., a intervenit Lára, bunica lui Sóldís. Nu locuiește multă lume în zonă, așa că accidentul ăsta, în care au murit doi oameni, iar un tânăr a fost grav rănit, ne-a marcat pe toți.

— Din câte am înțeles, a murit un cuplu de la o fermă din apropiere, a zis Thóra.

— Da, a fost îngrozitor, a răspuns bătrâna. Probabil că lucrul cel mai grav a fost că Gvendur era beat. Nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea dacă n-ar fi condus băut. A fost foarte greu pentru Rósa, fiica lor. Accidentul a afectat-o foarte mult. N-a fost niciodată o femeie sociabilă, dar după aceea, s-a retras complet în cochilia ei. Ceea ce e o prostie, pentru că nimeni n-o învinovățește pentru ce s-a întâmplat.

Thóra a încuviințat din cap.

— Deci locuiți în zonă, nu-i așa? a întrebat ea.

— Da, m-am născut și am crescut aici, i-a zâmbit Lára. Thóra a observat că Sórdís semăna foarte mult cu bunică-sa.

În ciuda celor 60 de ani care le despărțeau, aveau trăsături foarte asemănătoare.

— Când eram tânără, a continuat bătrâna, m-am mutat câțiva ani în Reykjavik, dar apoi mi-am dat seama că mi-e mai bine aici. Nu câștigi mare lucru dacă pleci. Și, pe măsură ce trece timpul, lucrul ăsta mi-e din ce în ce mai limpede.

Thóra a zâmbit.

— De când am venit aici, am aflat tot felul de lucruri care mi-au stârnit curiozitatea. I-ați cunoscut cumva pe oamenii care locuiau la cele două ferme de pe proprietatea asta?

— La Kreppa și Kirkjustétt? Sigur că da! a zis Lára cu mândrie. Eu și Gudný, fata de la Kirkjustétt, eram cele mai bune prietene. Tocmai de-aia îmi place atât de mult să vin pe aici, deși nu prea-mi mai dau seama unde se termină vechiul conac și unde începe clădirea nouă a hotelului.

— Țineți minte și vremurile de-atunci? a zis Thóra, încercând să stabilească în minte ce întrebări să-i pună.

— Da, sigur. E drept că și memoria a început să mă lase, la fel ca toate celelalte, dar lucrul cel mai extraordinar e că amintirile vechi par să reziste cel mai bine. Întrebați-mă ce vreți, nu ezitați! Frații Grímur și Bjarni n-au fost niciodată la fel ca toată lumea, așa că nu m-ar surprinde dacă vi s-ar părea că întrebările dumneavoastră sunt ciudate, mai ales că viața la ferma asta era și ea destul de ciudată.

Thórei îi venea s-o sărute pe bunica lui Sórdís.

— Vai, cât mă bucur! Mi-a fost greu să-i fac pe oameni să vorbească despre chestiile astea, pentru că fie nu știu nimic, fie nu vor să discute despre ele, a zis Thóra.

Apoi a inspirat adânc și s-a pus pe treabă:

— Țineți minte dacă ferma asta avea vreo legătură cu nazismul? Am găsit un steag și niște accesorii naziste care păreau rupte din cu totul alt film. Și mi s-a părut surprinzător să dau peste ele în pivnița unei ferme din Islanda. Știți ceva despre asta?

Lára a scos un oftat plin de mâhnire.

— Da, din păcate așa-i. Bjarni devenise fascinat de nazism. Dar nu uitați că după ce Adalheidur, soția lui, a murit în jurul lui 1930, n-a mai fost același om. Adalheidur era totul pentru el și, într-un sens, se poate spune că, atunci când a murit, Bjarni și-a pierdut mințile sau dreapta judecată.

Bătrâna a zâmbit ironic, apoi a continuat:

— De fapt, dintr-un anumit punct de vedere, a fost un mare noroc, pentru că a făcut bani de pe urma comportamentului său ciudat. A investit în tot felul de proiecte extravagante, care, în mod normal, l-ar fi dus la faliment, dar, mulțumită vremurilor de atunci, a ajuns să se îmbogățească de pe urma lor. Războiul a izbucnit chiar când a început el să facă investiții, iar norocul a fost de partea lui. A fost o pură coincidență că economia s-a transformat peste noapte în urma ocupației militare¹⁸ și a creșterii populației. Dar bietul Grímur, care era mereu vocea rațiunii, n-a avut la fel de mult noroc.

— A dat faliment? a întrebat Thóra.

— Nu, n-a ajuns chiar atât de rău, dar cred c-a fost pe-aproape. Era medic, dar, întrucât în zonă era deja un medic, nu prea avea pacienți, astfel că s-a dedicat agriculturii. Iar apoi a renunțat cu totul la cabinetul medical și s-a ocupat numai de fermă, dar nu prea avea pe cine să angajeze, pentru că toată lumea plecase în Reykjavik, unde armata de ocupație dădea salarii mai bune. Până la urmă, Bjarni l-a salvat pe Grímur de la faliment: i-a cumpărat proprietatea, dar l-a lăsat să se ocupe de ea în continuare, ca și când ar fi fost a lui. Bjarni și-a salvat fratele, chiar dacă erau certați, iar lui Grímur sigur i-a fost greu să-i accepte ajutorul. În plus, Krístrún, soția lui Grímur, a murit tot cam pe atunci, lăsând în urmă o fată. Krístrún era bolnavă psihic și nu prea ieșea în lume, așa că am avut de-a face cu ea foarte puțin.

Bătrâna a făcut o pauză ca să se odihnească un pic, apoi a continuat:

— Cât privește nazismul, Bjarni a fost vizitat de oameni din capitală care voiau să-l facă un fel de lider al naționaliștilor din vestul Islandei. Trebuia să recruteze cât mai mulți tineri și să pună bazele unei mișcări politice în partea asta a țării. Exista deja o astfel de organizație în sud și cred că era una și în nord, dar nu prea s-au dezvoltat.

— Și a acceptat? a întrebat Thóra. S-a înscris în partid și a început să recruteze membri?

— Da. Și chiar a făcut progrese, i-a spus Lára, zâmbind încă o dată. Dar tinerii nu erau atrași de program, de partid sau de svastica, ci de Gudný, fata lui Bjarni.

— Adică prietena de care ați pomenit mai înainte?

— Da, exact. Însă, bineînțeles că pe vremea aia altfel erau prietenii. Ne întâlneam mai rar decât fetele din ziua de azi. Dar între noi s-a legat o prietenie adevărată, o relație foarte strânsă și apropiată, a zis bătrâna, privind în gol cu ochi visători. Era atât de frumoasă... Un copil frumos, apoi o fată frumoasă. La fel ca mama ei. Iar când a ajuns adolescentă, băieții din partea locului o venerau. Au

---

¹⁸ Islanda a fost ocupată de armata britanică în mai 1940.

profitat imediat de șansa de-a merge la ea acasă, chiar dacă trebuia pentru o seară să pretindă că-s naționaliști. Dar cred că habar n-aveau cu ce se mănâncă nazismul. Tot ce voiau era să fie în preajma lui Gudný.

— Lua și ea parte la întruniri? a întrebat Thóra.

— Nu, draga mea, i-a răspuns bătrâna. Ea făcea cafea și îi servea cu aperitive. O ajutam și eu, din când în când. Îi măsurăm pe băieți din ochi și chicoteam ca două apucate...

Lára s-a întristat dintr-odată și a clătinat din cap.

— Nu știi unde s-ar fi ajuns, dar, până la urmă, a intervenit soarta și asta a fost.

— Vă referiți la tuberculoză? a întrebat Thóra.

— Printre altele. Bjarni s-a îmbolnăvit și s-a izolat de lume, iar Gudný a fost nevoită să procedeze la fel, a oftat bătrâna. Cam pe-atunci m-am mutat eu la Reykjavik cu o mătușă și n-am mai păstrat legătura cu ea decât prin corespondență. Așa că, până la urmă, povestea cu nazismul a sfârșit printr-un eșec.

— Ce părere aveți despre zvonurile potrivit cărora Bjarni o abuza pe Gudný? a continuat Thóra.

Lára s-a uitat țintă la ea, apoi a oftat ușor și a închis ochii.

— Doamne, cât timp a trecut de atunci. Să știți că m-am gândit mult la Gudný în ultima vreme, a zis bătrâna, făcând un semn spre Sóldís, care își molfăia guma în continuare. După ce-a început nepoata să lucreze aici, mi s-a mai amintit de povestea asta.

A ezitat o clipă, apoi i-a aruncat Thórei o privire fermă și a zis:

— Nu cred că Bjarni s-a atins vreodată de fata lui, nici la mânie, nici cu intenții murdare. Deși se purta cam ciudat, era un om bun, iar din scrisorile ei mi-am putut da seama că îl iubea foarte mult. Deci nu pot să cred că zvonurile astea aveau vreun sâmbure de adevăr.

Apoi a plecat capul și a continuat:

— Și totuși, s-a întâmplat ceva. Scrisorile de la Gudný s-au rărit, iar în ultima mi-a mărturisit că avusese un copil. Scrisoarea asta a fost scrisă chiar după ce a murit taică-su. Pe atunci, copilul avea patru ani. Mi-a zis că nu avusese curajul să-mi povestească despre asta. Pe vremea aia, aceste lucruri erau un adevărat scandal. Gudný trebuie să fi avut vreo 16 ani când l-a născut. Nu mi-a zis cine era tatăl, dar a promis că avea să-mi povestească totul mai încolo. Dar n-a mai avut când, pentru că a murit...

— Cine ar fi putut fi tatăl? a întrebat Thóra. Dacă nu era chiar Bjarni.

— E drept că nu prea avea cine altcineva să fie, a zis Lára. Oamenii se temeau să nu ia tuberculoza de la el, pentru că pe vremea aia nu exista tratament pentru ea. După ce taică-su a hotărât să stea acasă în loc să meargă la Reykjavik,

au trăit complet izolați. Gudný nu voia să-l părăsească, prin urmare a rămas cu el. Singura persoană care trecea pe la ei era Grímur. Și întotdeauna am bănuit că Grímur o abuza, deși n-ar trebui să spun așa ceva, pentru că nu am nicio dovadă. În afară de faptul că nu era un om bun.

— Și ce s-a întâmplat cu copilul? Era fată sau băiat?

— Fată. Dar nu știu ce s-a ales de ea, pentru că, atunci când m-am întors aici, nimeni nu știa nimic. Pastorul care probabil că o botezase tocmai murise, iar oamenii pe care i-am întrebat mi-au zis că nu văzuseră nicio fetiță. Dar câțiva dintre ei mi-au povestit că Gudný a comandat niște lucruri care dădeau de înțeles că la fermă se afla un copil. S-a zvonit că fetița a fost abandonată și lăsată să moară sau că s-a prăpădit de TBC, la fel ca maică-sa. Dar zvonul cu incestul a început să circule după ce au murit amândoi frații. Și se prea poate să fi pornit tocmai de la încercările mele de-a găsi copilul.

— Ați discutat cu Grímur despre fetiță?

— Am încercat, dar n-a vrut. S-a mutat în Reykjavik la scurtă vreme după ce m-am întors eu aici. Nimeni n-a vrut să mă ajute să dezleg misterul, pentru că pe atunci incestul era ceva extrem de rușinos, un adevărat tabu.

— Știți cum o chema pe fetiță? a continuat Thóra.

— Kristín. În ultima ei scrisoare, Gudný vorbește de „micuța Kristín”, i-a răspuns Lára. Am căutat peste tot o piatră de mormânt cu numele ăsta, dar n-am găsit niciuna. Așa că habar n-am ce s-a ales de fetița ei.

— Kristín, a zis Thóra cu un aer meditativ. Deci a existat...

— Dacă a existat? a întrebat Lára. Eu sper că încă trăiește. Întotdeauna am crezut că Gudný a plasat-o într-o casă bună, dar n-a spus nimănui nimic. Nu voia ca oamenii să se teamă c-ar putea lua TBC de la fetiță. Poate c-a ales casa chiar dinainte să nască și l-a rugat pe Grímur să nu le trimită autorităților certificatul de naștere sau să-l falsifice cumva. Presupun că Grímur a fost cel care a dus-o pe Kristín la familia aleasă de Gudný, pentru că fetița s-a născut după ce s-a îmbolnăvit taică-su și după ce lumea a încetat să mai treacă pe la ei.

Lára și-a luat un aer hotărât și a zis:

— Gudný era o fată cu frica lui Dumnezeu și sigur și-ar fi îngropat fetița după datina creștină, dacă ar fi murit. Ar fi fost îngropată în cimitirul de aici. De aceea vreau să cred că încă trăiește.

Thóra a încuviințat din cap. Nicio mamă în toate mințile nu și-ar fi lăsat copilul cine știe unde, din moment ce era un cimitir în apropiere. Deci probabil că fetița încă era în viață când a murit maică-sa. Thóra n-a vrut să-i spună bătrânei despre inscripția găsită pe stâlpul din pod, potrivit căreia Kristín fusese omorâtă. Era mai bine ca Lára să creadă că fata lui Gudný încă trăia. Așa că Thóra a schimbat subiectul:

— Știți cumva ce clădire era aici, în spatele conacului? Cred c-a ars cu mult

timp în urmă.

— O clădire? a zis Lára pe un ton surprins. Aici nu era decât conacul ăsta, care a fost încorporat în hotel, i-a explicat ea.

A căzut pe gânduri, încruntându-se ușor.

— Sau poate vă referiți la șopron, a zis ea deodată.

S-a uitat de jur împrejur, căutând o fereastră care să dea în spatele hotelului, dar n-a găsit niciuna.

— Pe partea cealaltă a fermei, a continuat ea, erau un șopron și un grajd. Se prea poate ca acareturile astea să fi ars, dar trebuie să se fi întâmplat înainte să mă întorc eu aici, pentru că nu-mi aduc aminte de niciun incendiu. Și, din păcate, nici nu vă pot spune dacă mai erau în picioare când m-am întors.

— Știu c-o să vi se pară ciudat, dar vă amintiți ceva de magazia de cărbuni de la Kreppa? a întrebat Thóra. E amenajată sub pământ și se poate intra în ea fie prin coridorul care o leagă de pivniță, fie printr-o trapă de pe pajiște.

Lára a căzut pe gânduri, făcând o mică grimasă.

— Nu, nu-mi aduc aminte nimic... De ce, e important?

— Ce-o fi în capul lor? a zis Sóldís deodată, înainte ca Thóra să răspundă. Nu știu că e interzisă camparea aici? E un ditamai semnul pe drumul spre hotel. Suntem într-o rezervație naturală!

— Nu se poate! a zis Thóra.

Prin ușa de sticlă și-a văzut SUV-ul și rulota intrând cu smucituri în parcare hotelului.

29

În cele din urmă, SUV-ul s-a oprit. Thóra a rămas în picioare, uitându-se cum coboară Gylfi din ea și deschide ușile pentru sora lui mai mică și Sigga, care stăteau pe bancheta din spate. Deci nu voise ca airbagul să-i rănească moștenitorul încă nenăscut, în caz că ar fi făcut un accident. Gylfi își luase toate măsurile de precauție, atâta doar că nu avea permis de conducere. Când Sigga s-a dat jos, și-a arcuit spatele cu grijă, iar pântecul umflat părea și mai disproporționat față de trupul ei delicat. Thóra spera ca, pentru binele ei, copilul să nu semene în partea lui taică-su în ceea ce privește dezvoltarea intrauterină, pentru că, la naștere, atât Gylfi, cât și Sóley avuseseră capul cât un dovleac. S-a întrebat cum ar fi putut să-i trimită în altă parte, dar și-a dat seama imediat că era zece seara și că era mult prea târziu ca să cheme pe cineva să-i ia.

— De ce n-ați plecat cu taică-tu? a strigat ea spre Gylfi, traversând parcare cu pași mari. Trebuia să vină să vă ia din Selfoss.

— N-am vrut, a zis Gylfi, încuind conștiincios mașina. Niciunul dintre noi nu

voia să se întoarcă la el sau să meargă la părinții Siggăi, așa că am hotărât să ne mai plimbăm cu rulota. L-am sunat pe tata și i-am spus să nu vină de pomană până acolo, dacă de-aia îți faci griji.

Dar asta era ultimul lucru care o neliniștea pe Thóra. Hannes putea să facă și ocolul lumii de pomană, iar ea tot nu și-ar fi făcut nici cea mai mică griją. Dar nu știa cum să se ocupe de Jonas, de Matthew și de cei doi copii, la care se adăuga și viitoarea ei noră însărcinată, fără să facă ceva greșit – sau s-o dea în bară cu tot și toate.

— Cum te simți, Sigga? a întrebat-o ea pe gravida cea firavă, luând-o în brațe pe Sóley, care, toată numai zâmbet, s-a încolăcit în jurul maică-sii.

— Hm..., a zis Sigga. Mă cam doare spatele.

Preț de o clipă, Thórei i s-a schimonosit chipul de groază.

— Crezi că stă să vină? Că, în cazul asta, n-ai cum să rămâi aici.

— Nu, mami, a intervenit Gylfi pe un ton șocat. Încă n-au trecut nouă luni.

Era limpede că băiatul ei nu auzise încă de naștere prematură.

— Haideți înăuntru, a zis Thóra, făcându-i un semn micului grup de musafiri spre intrarea hotelului. Trebuie să stăm de vorbă despre escapada voastră, dar chestia asta mai poate aștepta, i-a șoptit ea la ureche lui Gylfi.

Apoi a adăugat cu voce tare:

— O să văd dacă pot face rost de o cameră pentru voi. Ați stat destul în rulotă. Puteți să lăsați plimbările de genu' asta și pe mai încolo, după ce s-o naște copilul.

Dar și l-a imaginat pe Gylfi cu un nou-născut în brațe, încercând să monteze tenda rulotei, așa că a adăugat repede:

— Și după ce-l dați la școală.

Matthew stătea la ușă, zâmbind cu gura până la urechi, iar Thóra a făcut o grimasă pe care n-a observat-o decât el.

— Copii, vă aduceți aminte de Matthew. Lucrează cu mine la un caz legat de hotelul asta. Și trebuie să fiți cât mai cuminiți, că am de lucru. Să nu plecați nicăieri și să nu stricați nimic.

A vrut să adauge: „Și să nu nașteți nimic!”, dar a hotărât să se abțină. Și-așa avea să le fie greu să respecte primele două reguli.

*

— Nu-ți face griji, a zis Matthew când s-au așezat din nou în fața computerului. Totul e în regulă. Și îmi plac copiii tăi. Nu e tocmai vacanța pe care mi-o închipuiam, dar cred c-o să fie interesantă și așa, a adăugat el, făcându-i conspirativ cu ochiul. Și poate angajezi o babysitter, ca să putem merge și noi la un restaurant unde se servește doar studeniță cultivată organic. Dar Thóra nu și-a

luat privirea de pe monitor.

— Cum de nu se găsește pe internet culegerea lui Jón Árnason?! a bombănit ea.

— Să înțeleg asta ca pe un „da”?

— Poftim? a întrebat ea cu un aer absent, parcurgând pagina pe care o deschisese. Ah, da! a adăugat ea, fără să știe ce aproba. Oricât de mult aș căuta, nu reușesc să dau de culegerea asta, ci doar de versurile de pe piatra de mormânt a lui Grímur. Trebuie să merg la o bibliotecă.

Matthew s-a uitat la ceas.

— Nu prea cred că poți să te duci la ora asta. Dar crezi că inscripția aia are vreo importanță?

Thóra s-a uitat la el și i-a răspuns prompt:

— Nu... Trebuie să recunosc că, pur și simplu, n-am nimic altceva de făcut. Aș vrea să găsesc ceva pentru înfățișarea de mâine, ca să-l scap pe Jónas. Și încerc să mă agăț de orice, dar nu găsesc nimic.

— Dacă făptașul e sau Bergur, sau nevastă-sa, cum pari înclinată să crezi, mi se pare puțin probabil ca piatra de pe pajiște să aibă vreo legătură cu crimele, a zis Matthew. E la mintea cocoșului că ar trebui să te concentrezi pe ceva mai apropiat în timp.

Matthew s-a uitat pe geam și a văzut o mașină care a intrat în parcare și a tras chiar în dreptul ferestrei. Motorul s-a oprit, iar farurile s-au stins.

— Numărul mi se pare cunoscut, a zis el, dând drumul draperiei. Unde-i lista?

Thóra s-a uitat la el cu neîncredere.

— Vrei să spui că-ți amintești un anumit număr din cele câteva sute pe care le-ai văzut? a întrebat ea, întinzând mâna după listă.

— E o placă de înmatriculare personalizată. Nu erau multe, iar asta mi-a sărit în ochi, i-a explicat Matthew, răsfoind lista. Am găsit-o! Cu o oră înainte ca Eiríkur să fie omorât, mașina asta a intrat în tunel dinspre Reykjavik.

Apoi i-a dat lista și i-a arătat unde să se uite.

— Țasta e! VERITAS¹⁹. Mi-a rămas în minte, pentru că m-a făcut să mă întreb cu ce se ocupă proprietarul. Nu mi-a venit în minte nicio slujbă care să aibă legătură cu adevărul, cu excepția celei de profesor de logică...

Thóra a luat lista și a citit numele proprietarului.

— Ba nu-i profesor, a zis ea, punând foile jos. E politician. Baldvin Baldvinsson, nepotul lui Magnus, bătrânul cu care am stat de vorbă, l-a lămurit ea, apoi s-a ridicat în picioare. Oare de ce tot vine aici?

— Poate ca să-și viziteze bunicul, a sugerat Matthew. Sau poate încearcă să

---

¹⁹ În latină, *veritas* înseamnă „adevăr”.

strângă voturi.

— Hai să-l întrebăm, a zis Thóra. Dacă e să ne luăm după plăcuța de înmatriculare, sigur o să ne răspundă sincer.

*

Baldvin aștepta în holul hotelului, bătând darabana pe tăblia biroului de recepție. Vigdís stătea cu spatele la el, lucrând la computer. Thóra spera din toată inima ca recepționeră să fie bine plătită, pentru că părea să fie la datorie nonstop.

— Nu luați niciodată pauză? a întreat-o ea, apropiindu-se de recepție împreună cu Matthew.

Fiindcă nu voia să-l abordeze direct, Thóra s-a gândit că a vorbi mai întâi cu Vigdís era un bun început. Întrucât Baldvin părea că așteaptă ceva, era puțin probabil să plece imediat.

Vigdís s-a uitat la Thóra peste umăr.

— Ah... Tura asta era a lui Jónas, dar..., a zis ea, ezitând câteva clipe. Mă rog, știți ce s-a întâmplat. Plănuia să angajeze pe cineva pentru cealaltă tură, dar a tot amânat.

După ce a tastat ceva, s-a întors spre Baldvin.

— Vă pot da camera 14, care e chiar lângă cea a bunicului dumneavoastră, a zis ea, întinzându-i cheile.

Thóra s-a întors spre el, spunând:

— Cumva sunteți consilier local în Reykjavik? Nepotul lui Magnús?

Baldvin era surprins. În ciuda oboselii, se vedea clar cât de mult semăna cu bunicul său. Aducându-și aminte de fotografiile lui Magnus de pe vremea când era tânăr, Thóra s-a întreat cum o fi să știi în detaliu ce urme va lăsa timpul pe chipul tău.

— Da..., a răspuns el după o clipă de ezitare. Ne cunoaștem?

— Nu, a zis ea, întinzându-i mâna. Dar am auzit de bunicul dumneavoastră. Eram prietenă cu Birna.

Strângându-i mâna cu putere, Thóra l-a întreat fără ocolișuri:

— Și dumneavoastră o cunoșteți, nu-i așa?

Baldvin arăta de parcă i-ar fi intrat o muscă în gură. A înghițit repede, după care și-a revenit.

— O prietenă a Birnei, ați spus? Din păcate, nu cred că știu pe nimeni cu numele ăsta.

— Serios? a zis Thóra, dar n-a insistat.

Încă nu-i dăduse drumul la mână și a simțit că palma lui Baldvin era din ce în ce mai umedă.

— Dar n-ați fost aici duminică?

Baldvin s-a încordat, fie pentru că Thóra îl ținea prea mult de mână, fie din pricina întrebării.

— Eu? Nu, cred că mă confundați cu altcineva, a zis el cu un zâmbet fals.

— Da? s-a prefăcut Thóra surprinsă. Am avut impresia c-am condus prin tunel chiar în spatele dumneavoastră. Dar poate vă confund.

În cele din urmă, i-a dat drumul, iar Baldvin și-a tras mâna de parcă se temea că Thóra avea lepră.

— Așa cred. Pentru că eram în altă parte, a zis el.

S-a întors spre Vigdís, i-a mulțumit, după care s-a uitat iarăși la Thóra.

— Mi-a părut bine, a zis el, cu un zâmbet larg. Un adevărat politician.

— Și mie, i-a răspuns Thóra cu un zâmbet.

S-a întors spre Matthew și i-a șoptit pe un ton serios:

— Minte de îngheață apele. Apoi a întrebat-o pe Vigdís:

— Vă aduceți aminte dacă l-ați văzut aici duminică seara? Recepționera a clătinat din cap și a căscat.

— Nu. L-am mai văzut doar de două ori. În ziua când l-a adus pe bunică-su și în seara întrunirii.

Thóra s-a apucat cu mâna de tăblia biroului.

— A fost aici în seara aia?

— Da, tocmai v-am zis, i-a răspuns Vigdís cu un aer mirat. A luat cina cu bunică-su, apoi s-au dus la întrunire. Dar cred că și-au dat seama repede că nu e tocmai pe gustul lor, pentru că au plecat înainte de pauză.

Thóra a făcut ochii mari, ca să-i dea de înțeles lui Matthew că aflase ceva important, iar el i-a răspuns făcând un semn în direcția lui Vigdís, care se ridicase în picioare să plece. Recepționeră avea în mână o cheie care semăna cu cea pe care o găsiseră în biroul de la Kreppa.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat ea, fiind surprinsă că încă mai stăteau lângă birou. Camera copiilor e în regulă?

— Ah, da! a zis Thóra, uitându-se țintă la cheiță. Îmi arătați, vă rog, cheia pe care o aveți în mână? a întrebat ea, scoțând-o pe a ei. Am găsit una identică și mă întrebam de la ce e.

— E cheia de la dulapul meu, a zis ea; arătându-i-o fără nicio tragere de inimă. Dacă ați găsit una, probabil că-i aparține cuiva care lucrează aici. Se mai pierd din când în când.

Thóra a comparat cheile. Păreau identice.

— Nu cred că e a unuia dintre angajați, a zis ea, înapoiindu-i cheia lui Vigdís. Știți cumva dacă Birna avea și ea un dulăpior?

Recepționeră a stat pe gânduri câteva clipe, apoi a zis, țuguindu-și buzele:

— Din câte știu, nu. Dar nu-i exclus. Dulapurile au fost montate de curând. Ea le-a ales și tot ea le-a comandat. Poate a păstrat unul și pentru ea, a adăugat

recepționeră, ieșind de după birou. Haideți cu mine. Nu-s multe, așa că nu-i greu să vedem dacă se potrivește la vreunul.

Thóra și Matthew au pornit în urma lui Vigdís, care i-a condus în camera personalului. Pe unul dintre pereți era montat un șir de dulapuri din oțel.

— Pot să încep? a întrebat Thóra, agitând cheița în mână.

— Sigur că da, a zis Vigdís. Nu-i nevoie să încercați la numărul șapte, pentru că-i al meu.

Thóra a luat încuietorile la rând, dar s-a oprit repede: cheia s-a potrivit la cel de-al treilea dulap pe care l-a încercat. Când a răsucit-o, s-a auzit un clic slab. A învârtit cu grijă mânerul de oțel și a deschis ușa. A inspirat adânc, i-a aruncat o privire lui Matthew, apoi s-a uitat înăuntru. Dar, aproape imediat, a scos capul din dulap și a spus cu un aer dezamăgit:

— La naiba! E gol!

L-a lăsat și pe el să se uite. Când a văzut că Matthew nu scoate capul imediat, Thóra l-a bătut cu nerăbdare pe umăr.

— Ce-i? Ai văzut ceva? Matthew se uita în sus.

— Da, am găsit o chestie, a răsunit vocea lui în dulapul gol. Ai cumva o pensetă? a întrebat el, scoțând capul și îndreptându-se de spate. Ar fi bine să n-o ulemplăm de amprente, că poate e ceva important.

Thóra s-a uitat la Vigdís.

— Aveți cumva o trusă de prim ajutor?

Apoi a băgat iarăși capul în dulap și a văzut o bucată de hârtie dreptunghiulară care fusese prinsă cu scotch în partea de sus. Marginile erau puțin răsucite.

— Ce naiba o fi? s-a întrebat Thóra, luând penseta de la Vigdís. Matthew și recepționera se uitau la ea în timp ce se străduia să dezlipească bucata de scotch, deși nu-i vedeau decât șpatele.

— Gata! a zis ea, apoi a scos capul din dulap, ținând hârtia cu penseta. E o fotografie!

A întors-o pe partea cealaltă, ca să vadă ce înfățișa.

— Uau! a fost tot ce-a putut spune, apoi le-a arătat-o lui Matthew și recepționerei.

— Dumnezeule mare! a strigat Vigdís. Baldvin Baldvinsson! Habar n-aveam că e neonazist!

— Nu e Baldvin, a zis Thóra, punând fotografia pe masa din cameră. E Magnus, bunicul lui. A fost făcută cu mulți ani în urmă.

— Doamne, seamănă ca două picături de apă, a zis Vigdís. Eu aruncam poza asta dacă eram în locul lui Magnús. Sau în locul lui Baldvin.

— Poate că n-au avut cum, a zis Thóra, întorcându-se spre recepționera. Vigdís, să nu spui nimănu de fotografia asta.

— Nu, nici nu-mi trece prin cap, a răspuns recepționeră. Dar deja vedea în fața ochilor numărul de telefon al prietenei ei Gulia, aducându-și aminte și că, a doua zi dimineață, Kata avea programare la salonul de cosmetică. Bineînțeles că putea avea încredere în ele. Toată lumea știe că, atunci când promiți să nu spui nimănui o anumită chestie, nu te referi și la prietenele tale cele mai bune. S-a apropiat de dulapul ei, și-a luat geanta de umăr și s-a întors la recepție. Când a trecut pe lângă Matthew, i-a pus o mână pe umăr și i-a zis pe un ton prietenos că islandezii sunt oameni destupați la minte și că n-are niciun motiv să se teamă de prejudecăți. Matthew s-a uitat la ea cu un aer perplex, iar Vigdís a ieșit din cameră.

— Ce-a vrut să spună? a întrebat-o pe Thóra mirată.

Thóra a înțeles imediat că jurământul de confidențialitate nu era tocmai sacrosanct, așa cum îi dăduse de înțeles Stefanía, terapeuta sexuală.

— Toți oamenii din hotelul ăsta sunt niște ciudați, a ridicat ea din umeri, luându-și un aer inocent, apoi a zâmbit ușor. Cred c-ar fi bine s-o bag în pat pe Sóley. Că eu nu știu dacă o să mai pot dormi după ce-am aflat chestia asta.

*

Thóra stătea din nou în fața computerului din biroul lui Jónas.

— Totul se leagă, a zis ea, uitându-se pe rezultatele găsite de Google pentru Baldvin Baldvinsson.

A deschis câteva linkuri care n-au ajutat-o cu nimic, dar în timp ce discuta cu Matthew, se uita în continuare pe rezultate, în speranța c-o să dea peste ceva interesant.

— În ce sens? a întrebat el. Într-adevăr, faptul că fotografia era ascunsă în locul ăla dă de înțeles că Birna nu voia să fie găsită. Singura persoană care ar fi fost interesată de ea e Magnús, dar e prea bătrân ca să omoare pe cineva. Și, chiar dacă ar fi știut că fotografia se află în posesia ei, tot nu prea îmi dau seama de ce ar fi vrut s-o omoare pe Birna.

— Nu cred că e singurul interesat de povestea asta, a zis Thóra. Baldvin, nepotul lui, are mult mai mult de pierdut. Aici zice că o să candideze la alegerile preliminare din partidul lui, ca să fie desemnat pentru alegerile parlamentare din primăvara viitoare, iar de curând un jurnalist a publicat un articol în care arată cât de mult seamănă cu bunică-su din toate punctele de vedere. O fotografie cu Magnús în uniformă nazistă – care poate fi confundată ușor cu o fotografie de-a lui – i-ar face candidatura să intre la apă.

Și-a luat privirea de pe ecran și s-a întors spre Matthew:

— Omul ăsta conduce o mașină pe a cărei placă de înmatriculare scrie VERITAS. Îți dai seama cam ce impresie vrea să lase. Iar naziștii nu prea se pupă

cu imaginea asta. Ascensiunea lui fulgerătoare se datorează în parte lui bunică-su. Dacă reputația bătrânului e șifonată, o să aibă de suferit și Baldvin, chiar dacă pe vremea când a fost făcută poza nu era nici măcar în stadiul de spermatozoid.

— Și atunci ce motiv avea Birna s-o ascundă? a întrebat Matthew. De ce nu le-a dat fotografia? Oare încerca să-i șantajeze? Niciunul dintre ei nu pare foarte bogat. VERITAS-ul lui Baldvin e, de fapt, un SUV destul de vechi.

— Când a găsit-o – probabil în pivniță, într-un album vechi din care lipsește o poză –, poate a scos-o numai pentru că voia s-o studieze mai îndeaproape. Și bineînțeles c-a fost șocată când a văzut că pe spatele ei era un nume cunoscut. Probabil că pe urmă și-a dat seama că o putea folosi în avantajul ei, și bănuiala mea e că nu voia bani de la ei, ci altceva.

A dat clic pe un alt link, a parcurs repede pagina, apoi s-a uitat iarăși la Matthew.

— Chestia asta e foarte interesantă, a zis ea. În Reykjavik urmează să se construiască o nouă autogara, iar Baldvin face parte din comisia municipală însărcinată cu alegerea proiectului, îți aduci aminte că în camera Birnei de la Kreppa am găsit o schiță care înfățișa o clădire din sticlă? Ei bine, în Islanda nu-s multe păduri, iar amplasamentul propus pentru autogara e la poalele colinei Öskjuhlid²⁰, care e împădurită... Și îți aduci aminte că în spatele clădirii erau desenați copaci, iar în fața ei, autobuze? a continuat ea, dând din mâini. Pe scurt, eu cred că Birna voia cu orice chip să câștige concursul de proiecte. Și poate că așa se explică și faptul că l-a sunat pe Baldvin. Matthew avea un aer neîncrezător.

— Vrei să spui că-l șantaja pe Baldvin? Că i-a cerut să influențeze comisia ca să câștige concursul? a zis el, clătănând din cap. Am mari dubii cu privire la ipoteza ta.

— Pentru un arhitect islandez, genul ăsta de proiect e ca un bilet de loterie câștigător. E o clădire mare, situată într-un loc circulat, iar proiectantul devine imediat un nume cunoscut. După aceea, oamenii se înghesuie să vină la el cu noi proiecte. Așa merg lucrurile nu numai pe la noi, ci și în alte țări.

— Dar cum poate un singur membru să influențeze decizia comisiei? a întrebat Matthew. Că doar și ceilalți au un cuvânt de spus.

— Sigur că da, a zis Thóra. Dar membrul ăla are acces la informații care nu-s disponibile pentru ceilalți arhitecți înscriși în competiție, așa că poate afla care sunt principalele criterii ale membrilor comisiei și alte chestii de genu' ăsta. Deși, când se face un astfel de concurs, se presupune că toate cerințele sunt la vedere, proiectul câștigător se abate un pic de la specificațiile inițiale. De exemplu, dacă un arhitect știe că membrii comisiei vor, de fapt, o clădire mai mare decât au cerut... (Thóra a ridicat din umeri.) Ei bine, are un mare avantaj. Și sunt sigură că

---

²⁰ Colina Öskjuhlid se află în centrul capitalei islandeze.

un membru poate influența comisia dacă e un bun vorbitor, care știe ce vrea. Am citit pe un site că Baldvin a câștigat campionatul de dezbateri de două ori la rând. Probabil că e un orator foarte convingător.

— Și ce-ai de gând să faci? a întrebat Matthew. E doar o ipoteză. Unde mai pui că nici nu explică de ce a fost omorât Eiríkur.

— Ții minte că în agenda Birnei am găsit adresa de e-mail a lui Baldvin? a întrebat Thóra.

Da, a zis Matthew. Vrei să-i trimiți un e-mail?

— Nu, dar vreau să încerc ceva, a zis ea, luând receptorul în mână. O să-i cer poliției să se uite în computerul Birnei – care sigur se află la ei –, să vadă dacă nu cumva i-a trimis e-mailuri lui Baldvin. Nu prea cred că s-au uitat după așa ceva.

Când, după o lungă așteptare, i-a răspuns cineva, Thóra s-a prezentat și a adoptat cel mai respectuos ton de care era în stare.

— Mi-ați putea face legătura cu Thórólfur Kjartansson, vă rog? Vă sun în legătură cu crimele din Snaefellsnes. E ceva urgent și aș prefera să stau de vorbă cu dumnealui.

Thóra a așteptat să i se facă legătura, fredonând melodia care se auzea în receptor. În cele din urmă, muzica s-a oprit.

— Alo! s-a auzit vocea obosită a lui Thórólfur.

*

Thóra stătea întinsă în pat, ținând-o în brațe pe Sóley. A găsit-o dormind în camera lui Gylfi și a Siggăi, așa că a luat-o și a dus-o la ea în cameră, mai mult de teamă ca nu cumva Sigga să nască lângă ea. Matthew s-a mutat înapoi în camera lui fără să facă nicio scenă, lucru pentru care Thóra îi era foarte recunoscătoare, pentru că și așa avea multe pe cap. Își făcea griji mai ales din pricina înfățișării de a doua zi; îi era teamă că Thórólfur nu avea să muște nada, ceea ce ar fi pus-o în situația de a se mulțumi cu o apărare obișnuită – o perspectivă îngrozitoare.

Dar erau și alte gânduri care nu-i dădeau pace. Dacă Birna fusese omorâtă de Magnús sau de Baldvin, nu găsea niciun motiv pentru care aceștia ar fi vrut să-l omoare pe Eiríkur și nici vreo legătură între cititorul de aure și cei doi. Oare Eiríkur fusese complicele Birnei? Dar ce rost avea vulpea? Și ce însemnau literele RER? Desigur, presupunând că însemnau ceva.

Se tot întreba și ce se întâmplase cu Kristín. Aflase că era fiica lui Gudný, dar asta nu părea să fie un detaliu relevant. I se perindau și alte gânduri prin minte, dar era prea obosită ca să se concentreze asupra lor, așa că, în cele din urmă, toate s-au contopit într-o masă amorfă: cărbuni, pereți, cai, acte de vânzare-cumpărare, cereri de despăgubire, un picior rupt...

Dar plânsul unui copil a făcut-o să tresară, trezind-o din reverie. Era uluită.

Și-a tras ușor mâna de sub capul lui Sóley și s-a ridicat în capul oaselor. Plânsetul s-a auzit încă o dată, iar Thóra s-a dat jos din pat și s-a apropiat de fereastră. Însă n-a văzut nimic în întuneric. Plânsetul a reînceput undeva în noapte.

Apoi s-a oprit la fel de brusc cum începuse. Thóra a închis fereastra și a tras draperiile cu grijă, ca să nu mai vadă nimic. Dintr-odată, ideea unui nou-născut în scutece însângerate, care se târâie pe pământ într-o mână, nu i s-a mai părut atât de ridicolă ca atunci când îl tachina pe Matthew. S-a băgat la loc în pat alături de fiica ei, hotărâtă să nu povestească nimănui despre acel episod. Probabil că totul era doar în capul ei. Dar, prin fereastra închisă, a auzit iarăși tânguirea aceea sfâșietoare.

Marți, 13 iunie 2006

Îmbrăcat într-o robă neagră tivită cu satin, judecătorul se uita țintă la Thóra. Stătea cu mâinile căuș în dreptul gurii, iar Thóra s-a gândit că poate scotea limba la adăpostul palmelor sau poate voia să ascundă o grimasă plictisită.

— Îl rog pe avocatul apărării să continue, a bubuit vocea lui gravă. Mi se pare interesant.

Thóra a zâmbit și a spus politicos:

— După cum v-am spus, am dat peste această dovadă absolut din întâmplare și am informat imediat poliția de existența ei. Am respins acuzația anchetatorilor, care mi-au spus că ar fi trebuit să iau legătura cu poliția înainte să dezlipesc fotografia, întrucât mi-am dat seama de importanța ei pentru investigație abia după ce am văzut ce înfățișează. Iar ca să văd, a trebuit s-o dezlipesc. Am umblat cu multă grijă și am atins-o doar cu penseta.

— E o tehnică învățată din serialul *CSI Miami*? a zis judecătorul, apoi și-a luat mâinile din dreptul gurii și i-a zâmbit.

— Da, se poate zice și așa, i-a răspuns ea tot cu un zâmbet. Judecătorul s-a întors spre ofițerul de poliție trimis de comisariatul care ceruse reținerea lui Jónas.

— Se pare că ancheta n-a fost efectuată așa cum trebuie. În loc să aduceți obiecții argumentelor formulate de avocata apărării, ar fi trebuit să-i mulțumiți pentru ajutor. Fără domnia sa, e posibil ca autoritățile să nu fi aflat de existența acestei fotografii.

Polițistul a cerut permisiunea să intervină și s-a ridicat în picioare.

— Într-adevăr, ne pare bine că am primit această dovadă și, cu siguranță, vom cerceta și pista pe care o sugerează ea. Departamentul de investigații a trimis imediat un ofițer la fața locului, chiar dacă totul s-a întâmplat noaptea trecută, la o oră târzie, iar în momentul de față fotografia este examinată de experții noștri.

Și-a dres glasul, apoi a continuat:

— Însă nu credem că cererea de reținere a suspectului poate fi respinsă doar pe baza acestei dovezi. Jónas Júlíusson nu a reușit să ne ofere explicații clare și suficiente, drept care este, în continuare, principalul suspect în aceste două cazuri înfiorătoare. În sine, fotografia nu schimbă cu nimic acest fapt.

— Ce răspuns are avocatul apărării? a întreat-o judecătorul pe Thóra.

— Dar fotografia nu este nicidecum singura dovadă. Duminică, la ora 17:51, mașina lui Baldvin Baldvinsson a intrat în tunelul Hvalfjörður venind dinspre Reykjavík, ceea ce i-ar fi permis să ajungă la Snaefellsnes cam în intervalul când a fost comisă cea de-a doua crimă, chiar dacă acesta mi-a spus că n-ar fi făcut călătoria cu pricina. De asemenea, e de presupus că poliția are și o listă a

mașinilor care au trecut prin tunel în ziua în care a fost omorâtă Birna și mi s-a spus că Baldvin a fost la hotel și atunci. A luat parte la o întrunire care s-a ținut seara, dar a plecat înainte de pauză, ceea ce înseamnă că putea foarte bine s-o omoare pe Birna. N-am niciun dubiu că poliția se află în posesia e-mailurilor schimbate între Baldvin și Birna, dar nu mi s-a permis să le văd. De fapt, nu mi-a fost prezentată nicio altă dovadă în afară de lista mașinilor care au trecut prin tunel duminică, listă pe care poliția a avut amabilitatea să mi-o lase.

Thóra l-a văzut cu coada ochiului pe Thórólfur, care se agita pe scaun în sala de tribunal. Polițistul și-ar fi dorit din toată inima să corecteze această afirmație falsă, dar nu putea face asta decât recunoscând că, pur și simplu, uitase lista pe birou. Așa că s-a abținut, iar Thóra a continuat:

— De asemenea, țin să precizez că poate Eiríkur a vrut să scrie prescurtat pe perete cuvântul Reykjavik, dar nu a reușit să scrijelească ultima literă așa cum trebuie. Poate că, în loc de K, i-a ieșit un R. Nu trebuie uitat că, în timp ce scrijelea, era călcat în picioare de un armăsar speriat, de unde i s-a tras și moartea. REK ar putea să fie o aluzie la funcția de consilier local a lui Baldvin.

Judecătorul a dat ușor din cap și a zis:

— E de datoria mea să vă spun că nu trebuie să sărim direct la concluzii. Baldvin Baldvinsson e consilier local în Reykjavik, iar Magnús, bunicul lui, e un fost ministru. Așa că trebuie să avem mare grijă când insinuăm că se fac vinovați de o încălcare gravă a legii. Nu e cazul să insist asupra consecințelor pe care le-ar avea pentru ei răspândirea fără temeii a acestei ipoteze.

— Și pentru clientul meu este neplăcut să se răspândească astfel de zvonuri pe seama lui. Și el ține la fel de mult la reputația lui, a zis Thóra, mulțumind Cerului că lumea nu știa ce parolă avea Jónas la computer. Clientul meu a recunoscut că a făcut sex cu Birna în joia în cauză, dar cu mult înainte de ora estimată a decesului. Așa se explică faptul că amprentele lui au fost găsite pe cureaua Birnei, pentru că aceasta nu și-a schimbat hainele în ziua aceea – sau, cel puțin, nu am nicio dovadă care să sugereze contrariul. În plus, clientul meu a explicat unde a fost în zilele cu pricina, deși nu am avut suficient timp pentru a vedea dacă relatarea lui poate fi confirmată sau nu. Iar în declarația pe care i-a dat-o poliției a făcut o confuzie cu privire la o călătorie până la Reykjavik în ziua de duminică, confuzie care poate fi considerată o simplă eroare umană.

Judecătorul i-a făcut semn ofițerului din partea comisariatului să vorbească.

— Tot ce demonstrează această discuție, a început el, este că investigațiile în legătură cu cele două crime sunt departe de a fi terminate, din moment ce încă mai apar dovezi. De aceea este cu atât mai puțin indicat ca suspectul să fie eliberat în acest moment: nu știm ce alte dovezi ar mai putea îndepărta. Și, oricât de interesantă ar părea, ipoteza cu privire la Baldvin Baldvinsson este foarte deplasată și nu îndepărtează deloc suspiciunile care planează asupra persoanei de

față. De exemplu, nu s-a stabilit nicio legătură între Baldvin și Eiríkur. În concluzie, ne menținem cererea de reținere a suspectului pe o perioadă de 14 zile.

— În baza articolului 103 din Codul penal, a zis Thóra, considerăm acuzațiile aduse clientului meu ca fiind nefondate. În plus, condițiile pentru o asemenea cerere, așa cum sunt stipulate în articolul în cauză, nu sunt îndeplinite. Dată fiind discuția cu privire la caracterul incomplet al investigațiilor întreprinse de poliție, așa scoate în evidență următorul lucru: este absurd să se presupună că suspectul ar putea periclita ancheta distrugând dovezi, așa cum se stipulează în articolul menționat, litera a). În cazul în care clientul meu ar fi știut de existența fotografiei cu pricina, ar fi avut suficient timp s-o distrugă sau s-o facă publică. Așadar, e puțin probabil să distrugă vreo dovadă de acum înainte, mai ales că ar fi putut foarte bine să facă acest lucru în ultimele zile. Dar nu l-a făcut, după cum o dovedește fotografia pe care am descoperit-o. De aceea, solicităm ca cererea poliției să fie respinsă, iar în caz contrar, solicităm ca perioada de reținere în detenție să fie redusă. De asemenea, în cazul în care se decide reținerea clientului meu, solicit accesul la toate dovezile strânse de poliție în acest caz.

— Dacă îmi permiteți să adaug, a spus reprezentatul comisariatului, este limpede că doi oameni au fost omorâți de una și aceeași persoană și avem motive să credem că persoana cu pricina este prezentă în această sală. Nu încapе îndoială că aceste crime afectează grav interesul public, din moment ce nu e limpede dacă ucigașul își alege victimele după alt criteriu în afară de propriul capriciu. Următoarea victimă poate fi oricine. Dacă se consideră că nu sunt îndeplinite condițiile stipulate în primul articol, cerem ca suspectul să fie reținut pe baza celui de-al doilea articol, cu privire la interesul public.

Judecătorul a pus capăt ședinței și s-a ridicat în picioare. A spus că avea să studieze cazul până în jurul prânzului, când urma să le aducă la cunoștință hotărârea sa, și le-a cerut să rămână în apropierea tribunalului. După aceea, a ieșit din sala de judecată, urmat de greșier.

Thóra s-a întors spre Jónas și i-a zis în șoaptă:

— Nu putem decât să așteptăm și să sperăm.

— Oare ce decizie o să ia? a spus el tot în șoaptă. Cred c-ai făcut o treabă nemaipomenită, iar configurația planetelor e foarte favorabilă, ca să nu zic mai mult. N-are cum să nu respingă cererea asta caraghioasă, a zis el.

Apoi a adăugat cu o privire plină de admirație:

— Și mi s-a părut extraordinar cum ți-ai amintit toate numerele articolelor din lege.

Thóra i-a zâmbit. În sfârșit, dădea de cineva care îi aprecia tiradele. Aștepta de mult acest moment. Dar cerul senin al bucuriei sale era umbrit de un singur nor: cel care îi aducea elogiul băgase în aceeași oală și laudele, și configurația planetelor, unde mai pui că era și suspect de crimă.

— A fost o nimica toată, a zis ea. Ar trebui să mă auzi turuind articolele legilor și regulamentelor cu privire la aperturile cutiilor poștale.

*

Thóra s-a trântit pe unul dintre scaunele de nuiete așezate la intrarea în hotel și, scoțând un oftat, a pus pe masă un dosar greu plin cu documente privitoare la cele două cazuri. Îi fusese înmănat la tribunal într-o pungă de plastic de la supermarket.

— Din păcate, n-a mers, i-a zis ea lui Matthew când s-a așezat lângă ea. Judecătorul a hotărât ca Jónas să rămână în custodia poliției pentru șapte zile...

Apoi s-a uitat de jur împrejur și a întrebat:

— Dar unde sunt copiii?

— S-au dus să se uite la balena eșuată pe plajă, i-a răspuns el. Dar nu-s sigur că au înțeles ce le-am zis, deci s-ar putea să aibă o surpriză neplăcută.

Thóra nu avea niciun dubiu.

— Sigur n-au înțeles!

Își cunoștea copiii suficient de bine, cât să-și dea seama că niciunul dintre ei nu s-ar fi sinchisit să vadă un animal în putrefacție, darămite o balenă uriașă. Însă nu o cunoștea pe Sigga suficient de bine, încât să poată aprecia dacă avea să facă față priveliștii.

— Dar am reușit să pun mâna pe documentele anchetei, a zis ea, lovind cu palma punga portocalie. Thórólfur a încercat să amâne și a zis că, imediat ce-o să se ivească ocazia, o să trimită pe cineva la Reykjavik să le facă copii, dar judecătorul i-a oferit ajutorul secretarei lui. Așa că a luat dosarul și a cerut să mi se facă o copie. Și bineînțeles că avocatul poliției avea la el o copie a dosarului...

Thóra a zâmbit, savurând această mică, dar dulce victorie.

— Trebuie să parcurg repede toate documentele, că poate găsesc ceva ce încă nu știm.

— Sper să nu fie ceva nasol pentru Jónas, a zis Matthew. Oare e posibil ca poliția să aibă împotriva lui mai multe dovezi decât i-au spus lui sau ție?

— Te asigur că la înfățișarea de azi s-au folosit de tot ce aveau, i-a răspuns ea. Au obținut decizia la limită.

Spera să nu exagereze, dar faptul că judecătorul hotărâse să reducă perioada de reținere de la două săptămâni la una însemna, probabil, că pledoaria ei nu fusese cu totul inutilă – nimeni nu-i putea interzice să creadă asta.

— Bietul Jónas n-a primit vestea tocmai bine, a adăugat ea.

— Era de așteptat, nu? Unde-i acum?

— Poliția l-a dus la închisoarea Litla-Hraun. Partea cea mai nasoală e că tot acolo îi țin și pe recidiviști. Iar de la Reykjavik până acolo e un drum atât de lung.

Ca să nu mai zic cât faci de-aci...

— Dar, în curând, va trebui să te întorci la Reykjavik, nu?

— Mai bine rămân aici, deocamdată, i-a răspuns ea. Thórólfur mi-a zis că n-or să-l interogheze în următoarele două zile. Or să facă investigații aici și or să termine interogarea martorilor pe care încă n-au reușit să-i găsească. N-a fost tocmai încântat de remarca judecătorului cu privire la anchetă.

— Păi, mai e ceva de văzut aici? a întrebat Matthew. Noi am dat peste cheia de la dulap cu totul din întâmplare. Și nu prea cred c-o să mai avem norocul ăsta.

— Nu știi ce să zic... Dar ceva nu-mi dă pace. Și nu mă refer la vreun detaliu al cazului, a zis ea, apoi s-a ridicat și a înhățat punga de plastic cu ambele mâini. O să arunc o privire pe dosar, că poate dau de vreun document care aruncă o lumină cu totul nouă asupra cazului. Am fost și la bibliotecă să iau culegerea lui Jón Árnason. Cine știe, e posibil ca versurile alea să ne furnizeze o explicație. N-o să-mi ia mult, dar fii, te rog, bun și trimite-mi copiii într-o altă misiune imposibilă, dacă se întorc între timp.

*

Thóra a ieșit din biroul lui Jónas două ore mai târziu. Practic, nu făcuse niciun progres. Citise fiecare cuvîntel din documentele cuprinse în dosar: enunțările declarațiilor ale martorilor, procesele verbale ale investigațiilor la fața locului, rapoartele celor două autopsii și rezultatul testelor la care fuseseră supuse sângele și celelalte fluide corporale ale victimelor. Thóra n-a găsit rezultatul testelor de ADN, deși în dosar exista un document prin care se cerea efectuarea unor analize ale spermei din vaginul Birnei. În schimb, a dat peste documentul cu privire la grupa de sânge a sursei spermei, iar din el reieșea că provenea de la doi bărbați. Thóra nu-și putea da seama dacă această descoperire era o coincidență sau dacă existau bănuieli în acest sens atunci când s-a cerut efectuarea testelor. S-a întrebat cât de des se întâmpla ca o femeie să facă sex cu doi bărbați în aceeași zi – desigur, lăsându-le la o parte pe cele care transformaseră sexul în profesie. Și mai era un lucru pe care nu-l putea înțelege: în dosar se afla și un document din care reieșea că, în afară de spermă, în vaginul Birnei fusese găsită încă o substanță organică: *A. Barbadosensis Miller*, *A. vulgaris Lam*. Thóra și-a notat denumirea, în speranța că poate știa Matthew despre ce era vorba, deși își dădea seama că probabilitatea era foarte mică. Să și-o fi introdus-o în vagin chiar Birna? Dar Thórei nu-i era deloc limpede în ce scop ar fi făcut asta.

I-a făcut semn cu mâna lui Matthew, care bea o bere la bar, și s-a apropiat de el. A pus dosarul jos și a luat loc lângă el.

— Copiii sunt tot trei la număr? a întrebat ea.

— Cu chiu, cu vai, a zis Matthew. Când s-au întors de pe plajă, băiatul și fata

ta erau verzi la față. Doar viitoarea mamă arăta bine. Le-am cumpărat câte o cola de la bar, dar au plecat cu ele în cameră. Au zis că se duc să vadă un film.

— Voiam să aflu dacă nu cumva li s-a alăturat un al patrulea..., a zis Thóra, apoi l-a chemat pe chelner și a comandat o cola.

— Nu-ți face griji, încă nu ești bunică, a liniștit-o Matthew, dând noroc cu ea. Ai găsit ceva interesant? a întrebat el, făcând un semn spre dosar înainte să ia o gură de bere.

— Nu prea... Dar am obținut confirmarea mai multor lucruri pe care le-am auzit sau le-am bănuit. În tălpile ambelor victime au fost înfipte ace sau bolduri, iar de cadavrul lui Eiríkur era legată o vulpe care, potrivit autopsiei la care a fost supusă, era moartă de ceva timp. Fusesse împușcată. Din păcate, nu era formulată nicio ipoteză cu privire la semnificația vulpii.

— Dar n-ai aflat de la Bella? a întrebat Matthew. Nu trebuia să verifice chestia asta?

— La naiba, am uitat de ea, a zis Thóra, apoi a scos repede mobilul și a sunat la birou.

— Alo? a zis Bella.

Nici chip să zică „Biroul de Avocatură Central, cu ce vă putem ajuta?” sau altceva care să-ți dea de înțeles că ai sunat la o firmă respectabilă, iar nu la cineva acasă.

— Bună, Bella! Thóra la telefon. Ai aflat ceva despre vulpi și cai? a întrebat-o ea direct, pentru că n-avea niciun chef s-o muștruluiască iarăși pentru felul în care răspundea la telefon.

— Cum? a zis secretara prostește. Ah, chestia aia...

A făcut o pauză, iar Thórei i s-a părut că aude o inspirație pe gură urmată de o expirație rapidă.

— Bella, fumezi în birou? a întrebat ea pe un ton enervat. Știi că nu e voie.

— Nu! a răspuns secretara. Ce ai, cum să fac așa ceva? Thóra era sigură că auzea un sfârâit de tutun ars. Oare începuse să fumeze pipă? Dar înainte să-și poată da un răspuns, Bella a continuat:

— Îngrijitorii de cai cu care am stat de vorbă mi-au zis că n-au auzit niciodată despre vreo legătură între cai și vulpi. Așa că am luat legătura și cu un vânător pe care îl știu și am reușit să scot mai multe de la el.

Thóra a uitat complet de fumat.

— Și ce-a zis? a întrebat ea cu nerăbdare.

Oare era posibil ca secretara ei să se dovedească utilă măcar o dată?

— Pai, cică un cal poate să înnebunească de spaimă dacă simte miros de vulpe moartă. Mai ales dacă a început să putrezească.

— E o chestie pe care n-o știu decât vânătorii? a întrebat Thóra, și se simțea în glasul ei că era mulțumită de ce aflase. Adică îngrijitorii de cai habar n-au de

treaba asta sau crezi că cei cu care ai stat tu de vorbă nu erau bine informați?

— Că nu erau bine informați despre vulpi? a zis Bella pe un ton sarcastic. N-am nici cea mai vagă idee. Dar așa zice că cei mai mulți dintre ei nu știu. Unde naiba să dea peste o vulpe moartă?

— Mersi, Bella! i-a răspuns Thóra, și probabil că o spunea din suflet pentru prima oară. Ia-ți liber azi!

Dar nu era o ofertă tocmai generoasă, dat fiind că absența secretarei n-ar fi avut nicio consecință asupra funcționării biroului. Thóra a închis și a reluat conversația cu Matthew:

— Deci criminalul a legat o vulpe de Eiríkur ca să înspăimânte calul. Ca să se asigure că bietul om o să fie nu doar grav rănit, ci și omorât.

— Vasăzică, avem de-a face cu un individ cât se poate de crud.

— În general, îngrijitorii de la herghelii habar n-au cum reacționează caii când văd o vulpe moartă, a zis Thóra cu un aer meditativ. Știu chestia asta mai ales vânătorii.

După ce a stat pe gânduri câteva clipe, a adăugat:

— Oare Bergur vânează vulpi? Că doar crește rațe sălbatice, a zis ea, uitându-se în ochii lui Matthew. Iar în cămăruța din grajd am văzut o cutie de cartușe pentru pușcă.

Matthew s-a uitat și el țintă la Thóra.

— Nu cumva pe peretele ăla scria BER, nu RER? Poate că bietul Eiríkur voia să scrie BERGUR, dar n-a mai avut timp.

Și-a scos mobilul și a afișat fotografia pe care o făcuse, cu literele scrijelite din boxa armăsarului. I-a luat ceva timp s-o mărească și s-o centreze.

— Măi să fie! a zis el după ce s-a uitat atent la fotografie, apoi i-a dat mobilul Thórei. Diagonala de jos a primului R nu e dreaptă, ci ușor curbată...

*

Thóra a pus telefonul jos și s-a întors spre Matthew.

— Thórólfur m-a luat destul de în serios, a zis ea. A rămas impasibil când i-am dat vestea, dar cred că, în sinea lui, era încântat. Sunt gata să fac pariu că, în scurtă vreme, poliția o să-i facă iarăși o vizită lui Bergur.

— Sau soției lui, a adăugat Matthew. N-avem de unde ști.

— Ba știm, i-a răspuns Thóra. Știm câteva lucruri. Am citit raportul autopsiei, și din el reiese limpede că Birna a fost victima unui viol brutal. Așa că femeile nu intră în discuție decât, poate, în calitate de complici. Se prea poate ca Rósa să fi avut un rol în săvârșirea crimei, dar nu cred că a lucrat mână-n mână cu soțul ei. Nu prea îi văd stabilind împreună ora crimei...

Chiar în clipa aceea s-a apropiat de ei Sóldís.

— Bunica vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră, i-a zis ea Thórei cu un aer jenat. Vă roagă să-i dați un telefon. E ceva în legătură cu discuția de ieri, a adăugat ea, plecând privirea. Mă rog, dacă nu vreți, nu-i nicio problemă, dar uitați, asta e numărul ei.

I-a dat o bucată de hârtie, iar Thóra i-a mulțumit politicoș și a pus mâna pe receptor imediat. Sóldís s-a răsucit pe călcâie și a plecat de lângă bar.

Bătrâna i-a răspuns imediat.

— Bună ziua, Lára! Thóra la telefon. Avocata de la hotel. Mi-a zis Sóldís că vreți să stați de vorbă cu mine.

— Bună ziua! Da, așa-i. De când ne-am despărțit ieri, m-am gândit numai la Gudný. Cred că, până la urmă, putem afla ce s-a ales de copilul ei.

Thóra bănuia că bătrâna era foarte emoționată, deși vocea nu-i trăda deloc starea de spirit.

— Am în mână scrisoarea despre care v-am povestit ieri, a zis bătrâna, apoi a suspinat aproape imperceptibil. Am căutat peste tot și, în cele din urmă, am găsit-o într-un loc unde țin și alte lucruri de pe vremea aia. Am citit-o de mai multe ori și cred că am reușit să ghicesc câte ceva printre rânduri.

— La ce vă referiți?

— Într-un loc, zice că fata seamănă în partea lui taică-su și că o să observ imediat asemănarea. Când au izbucnit zvonurile cu incestul, am crezut că aluzia asta se referea ori la taică-su, ori la unchi-su. Acum, c-am mai îmbătrânit, îmi dau seama că n-ar fi zis așa ceva despre copilul ei dacă zvonurile alea ar fi fost adevărate... De asemenea, mă întrebă dacă mai știi ceva despre tânărul pe care îl îndrăgea înainte ca eu să mă mut de aici, pentru că ar vrea să-i trimită o scrisoare.

Lára a făcut o pauză ca să-și tragă suflul, apoi a continuat:

— Cred că tânărul ăsta era tatăl copilului. S-a mutat la Reykjavik la puțin timp după mine și îmi aduc aminte cât de ciudat s-a purtat când, un an sau doi mai târziu, m-am întâlnit cu el în mod întâmplător. N-a vrut să stea de vorbă cu mine. Nu l-am înțeles atunci și nu-l înțeleg nici acum. Poate că s-a purtat așa din pricina copilului. Și-o fi închipuit că știam de fetița lui Gudný sau măcar de faptul că rămăsese însărcinată și probabil că nu voia să vorbească despre asta. Era la braț cu o fată...

— Cine era tânărul? a întrebat Thóra. Mai trăiește?

— Da, sigur trăiește, a zis Lára. Iar când o să moară, o să scrie despre el în toate ziarele. A fost ministru pe vremuri.

Thóra a strâns și mai tare receptorul.

— Magnus Baldvinsson? a zis ea cu tot calmul de care era în stare.

— Da! Cum de ați ghicit? a întrebat Lára pe un ton uluit. Îl cunoașteți?

— E cazat la hotel. Sau se poate să fi plecat deja, că ieri-seară a venit nepotul

lui să-l ia.

— Ce ciudat! a zis Lára. De când s-a mutat la Reykjavik, acum mulți ani, a mai venit pe-aici doar în trecut.

— Măi să fie! a fost tot ce i-a trecut Thórei prin minte să spună. E posibil ca fetița să fi fost pentru el o povară atât de mare, încât...

Thóra a ezitat câteva clipe, căutându-și cuvintele. Nu putea vorbi despre copii la fel ca despre adulți.

— Încât, după ce-a murit Gudný, să fi dat fetița spre adopție sau, pur și simplu, să se fi debarasat de ea? a întrebat ea, sperând că alesese bine verbul.

— Nu știi, a zis bătrâna cu o voce tremurătoare. Doamne, nu pot să cred că vreun om ar fi în stare de așa ceva. Magnus s-a dovedit a fi un om laș, dar oare era și rău la inimă? Habar n-am! Nu-mi pot imagina că există oameni atât de malefici. În ziua de azi, societatea noastră nu i-ar cruța. Și la fel era și pe vremuri.

Lára s-a oprit să-și sufle nasul, apoi a continuat:

— M-ați întrebat și despre depozitul de cărbuni. M-am mai gândit la asta și mi-am adus aminte că ambele ferme au trecut la încălzirea electrică înainte ca eu să mă fi mutat în Reykjavik. Era considerată o chestie de lux. Bjarni a montat un mic generator lângă o cascadă de pe versantul aflat la nord de drumul principal. Nu știi dacă vă ajută cu ceva, dar să știți că după aceea ambele ferme au renunțat la cărbuni, iar magaziile n-au mai fost folosite niciodată.

Tot vorbind despre chestiuni practice, Lára și-a recăpătat tonusul, iar tristețea din glasul ei a dispărut complet.

— În cutia în care era scrisoarea de la Gudný am dat și peste o fotografie cu noi două în spatele conacului, iar când m-am uitat la ea mai cu atenție, mi-am adus aminte de o mulțime de lucruri – de buncărul pentru cărbuni și de toate celelalte detalii...

— La care fermă a fost făcută fotografia? a întrerupt-o Thóra.

— La Kirkjustétt. Pe vremea aia nu prea mergeam la Kreppa. Bjarni și Grímur abia dacă își vorbeau și cred că tot ce-i mai lega era generatorul ăla, care îi alimenta pe amândoi.

— Deci era un buncăr pentru cărbuni și în spatele conacului de la Kirkjustétt? a întrebat Thóra. Că n-am văzut așa ceva în spatele hotelului. E posibil să fi fost acoperit de clădirea cea nouă?

— Nu, nu cred, a zis Lára. Dacă nu mă înșală memoria, era destul de departe de conac, nu pe locul unde s-a construit hotelul. Trapa ar trebui să fie pe pajiștea din spatele hotelului. Cele două conace au fost construite la fel. Era o chestie foarte modernă să ai un buncăr pentru cărbuni atât de departe de casă, pentru că era mult mai scump să depozitezi cărbunii așa decât în pivniță. Și cel mai frumos era să ai și un culoar care lega pivnița de buncăr, chiar dacă se afla atât de departe.

Thóra s-a întors spre Matthew și a făcut ochii mari. A încheiat convorbirea cu

Lára, arzând de nerăbdare să exploreze pivnița în căutarea unei uși care să dea spre bucăr. Înainte să închidă, i-a promis bătrânei că avea să-i dea de știre dacă afla ceva despre soarta aceluia copil misterios.

— Trebuie să dau un telefon scurt, i-a zis ea lui Matthew, formând numărul de la închisoare. Promit c-o să-ți explic tot.

Thóra nu uitase de fotografia peretelui din pivniță, pe care Birna îi ceruse lui Robin s-o facă, dar nu se gândise că în spatele lui s-ar putea afla o ușă. Când Jónas a venit la telefon, Thóra a trecut direct la subiect.

— Jónas, s-ar putea să fie nevoie să fac o gaură într-un perete din pivnița conacului. Voiam doar să te anunț. În rest, totul e-n regulă?

*

Thóra, Matthew și Gylfi stăteau în fața unuia dintre pereții pivniței. Stabiliseră că acela era peretele care dădea spre pajiștea din spatele hotelului. Le-a luat incredibil de mult timp să-și dea seama unde să facă gaura, dar, ridicând-o pe Sóley ca să se uite pe ferestrele murdare de lângă tavan, au reușit să-și dea seama că peretele care semăna cel mai mult cu cel din fotografie era chiar cel care dădea în spatele hotelului. Matthew a pus jos fotografia și a luat în mână un baros. Thóra s-a dat în spate, apropiindu-se de Sigga și Sóley, care așteptau cu sufletul la gură să vadă ce se întâmplă. Gylfi a rămas lângă Matthew, gata să-l înlocuiască în cazul în care ar fi vrut să ia o pauză.

Când, înainte să spargă pereții hotelului, Thóra și Matthew luaseră niște cazmale și se duseseră pe pajiște ca să se asigure că trapa era acolo, Gylfi insistase să li se alăture, iar fetele spusese că vor să meargă și ele, fiind încântate de ideea de a face ceva diferit. Găsiseră trapa după ce săpaseră vreo 30 de centimetri lângă piatra cu inscripție, dar în loc să dea la o parte tot pământul care o acoperea – ceea ce ar fi durat destul de mult –, hotărâseră să meargă în pivniță și să caute ușa care sigur era ascunsă pe undeva. Matthew își dăduse seama că o trapă îngropată de câteva decenii nu putea fi mai ușor de deschis decât cea de care trăsese din răspuțeri în spatele conacului de la Kreppa.

— Ce te aștepti să găsești în spatele zidului? a întrebat Gylfi, care nu era cu totul convins de oportunitatea dărâmării lui.

— Sinceră să fiu, habar n-am, a zis Thóra. Dar e limpede c-a fost ridicat ca să împiedice lumea să intre în bucăr. N-are niciun rost să zidești o ușă dintr-o pivniță. Putea fi sigilată și altfel, dacă nu voiau s-o ascundă.

— Și dacă nu-i nimic înăuntru? a întrebat Gylfi. Ce-o să zică proprietarul?

— Nimic. I-am spus ce avem de gând să facem și, în cel mai rău caz, o să-și extindă proprietatea cu câțiva metri pătrați.

Thóra i-a făcut semn cu mâna și a zis:

— Hai, dați-i drumul!

Fără să aștepte să li se spună a doua oară, Gylfi și Matthew au început să spargă peretele. Thóra și fetele se uitau la ei cu un aer nerăbdător, dar, în scurtă vreme, și-au dat seama că avea să dureze destul de mult. După mai bine de o jumătate de oră, când Sóley adormise de plictiseală pe un morman de cutii, iar Sigga căsca fără încetare, gaura făcută în zidul de piatră acoperit cu tencuială era suficient de mare, cât să se poată intra prin ea. Matthew și Gylfi erau murdari și transpirați, aveau mânecele suflecate și respirau din greu.

— Nu intru eu prima, a zis Thóra, scoțând capul din gaură. E un aer foarte îmbâcsit înăuntru. Cumva miroase a ars?

— Atunci intru eu, a zis Gylfi.

Thóra îl cunoștea suficient de bine, cât să-și dea seama că nu vorbea serios.

— După tine, Matthew, a zis ea, împingându-l spre gaură. Unde e lanterna?

După ce s-au strecurat tustrei înăuntru, Thóra și Gylfi au pornit în urma lui Matthew pe culoarul întunecat. Raza îngustă a lanternei îl ajuta doar pe neamț, care mergea în față, iar când s-a oprit la capătul culoarului, bineînțeles că islandezii s-au lovit de el. Matthew s-a întors spre ei, punându-și lanterna sub bărbie, și, spre amuzamentul lui, Thóra și Gylfi s-au dat în spate cu un aer îngrozit. Apoi a coborât lanterna și a luminat ușa.

— S-o deschid?

Ar fi trebuit să spună nu.

31

— Și bineînțeles că l-ați descoperit din pură întâmplare, așa cum ați găsit și fotografia, nu-i așa? a întrebat Thórólfur. Pur și simplu, s-a nimerit să vă aflați în pivniță cu niște baroase și v-ați gândit că ar arăta mai bine dacă ați dărâma unul dintre pereți?

Thóra și-a scos o așchie din păr și a fost mulțumită când a văzut că nu era un dinte, așa cum se temuse.

— Nu, a zis ea. Am avut impresia că v-am explicat destul de clar. Am vrut să fim siguri că nu vă punem pe drum degeaba și că nu irosiți banii contribuabililor. Nu aveam de unde ști ce e acolo dacă nu verificam. Și trebuie să recunosc că nu mă așteptam la așa ceva.

S-a înfiorat în clipa când doi detectivi au trecut pe lângă ea împingând o roabă plină cu oase, însoțită de un miros puternic de ars. În tot hotelul mișunau polițiști de la secțiile din apropiere și anchetatori veniți de la Reykjavik. Thóra bănuia că doar câțiva dintre ei chiar aveau treabă acolo și că toți ceilalți veniseră din pură curiozitate. S-a înfiorat încă o dată și a continuat:

— După cum v-am zis, mă așteptam să găsesc scheletul unui copil. Nu știam că buncărul e plin de oase până în tavan.

— Nu v-ați dat seama că erau oase de animale? a întrebat Thórólfur. V-a fost greu să vedeți din pricina întunericului?

— Oasele pe care le-am văzut nu erau de animal, a zis Thóra ferm. Înainte ca grămada să se prăbușească, am văzut în lumina lanternei o mică mânășă cu un singur deget, împletită din lână.

Și din ea ieșea un os, de aceea presupun că în buncărul ăla se află scheletul unui copil. În mânășa aia nu putea fi decât o mână. Osul cu mânășa era ieșit în afară înainte ca grămada să se prăbușească și presupun că n-o să fie găsit decât după ce o să fie scoase afară toate oasele. Să fiu în locul dumneavoastră, le-aș spune polițiștilor să umble cu grijă, pentru că dedesubt se află... Dar n-a apucat să-și termine fraza.

— După cum, probabil, ați observat, e o treabă migăloasă, a zis Thórólfur, aruncând o privire la colegii din jurul său. Și respectăm toate regulile impuse de investigația la locul unei crime, fie c-o să găsim oase umane sau nu. Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat, pentru că nu e ceva obișnuit să îngropi cadavre pe jumătate arse. Deci nu vă faceți griji c-o să distrugem vreo dovadă. Mai bine v-ați face griji pentru Jónas, întrucât descoperirea asta e irelevantă pentru eventuala lui vină.

— Dar dacă v-aș spune că sub mormanul ăsta se află scheletul copilului nelegitim al lui Magnús Baldvinsson, născut în timpul celui de-al Doilea Război Mondial?

— Are vreo importanță? a întrebat Thórólfur pe un ton indiferent, deși era limpede că Thóra îi stărnise interesul. Sau vreți să spuneți că și-a omorât copilul, apoi a măcelărit zeci de animale și le-a aruncat oasele deasupra cadavrului? a zâmbit el. Și s-a întors după 60 de ani să termine ce-a început?

— E sarcina dumneavoastră să interpretați toate astea, dar paternitatea sigur va putea fi stabilită, pentru că va trebui prelevată o probă de ADN din rămășițele copilului. Și chiar dacă rezultatul analizei nu va permite să se stabilească cine l-a omorât, paternitatea sigur va ridica niște semne de întrebare și nu cred că Magnús Baldvinsson va ieși basma curată din povestea asta.

— Vasăzică, susțineți în continuare teoria că Magnús și Baldvin i-au omorât pe Birna și Eiríkur? a întrebat Thórólfur.

Thóra și-a mai scos un gunoi din păr.

— De fapt, începusem că cred că ucigașul e sau Bergur, sau soția lui, ajutată de un bărbat, a zis ea, apoi i-a povestit ce discutase în ziua aceea cu Matthew despre vulpi, cartușe de pușcă și ciudatele scrijelituri făcute de Eiríkur în boxa armăsarului. Matthew și cu mine am văzut-o pe Rósa plecând de aici cu chelnerul hotelului. Păreau foarte apropiați. Și ne-a trecut prin minte că poate Rósa l-a sedus

și l-a făcut s-o omoare pe Birna. Ar fi putut face asta ca să se răzbune pentru aventura pe care arhitecta o avea cu soțul ei.

Sprâncenele lui Thórólfur s-au arcuit atât de mult, încât s-au făcut una cu părul din cap.

— Doar ați văzut-o și dumneavoastră pe soția lui Bergur, a zis el. Vi s-a părut c-ar fi o seducătoare?

— Într-adevăr, nu pare, i-a răspuns Thóra. Dar, după cum zice o vorbă, nu e frumos ce e frumos, ci e frumos ce-mi place mie... Așa că nu se știe niciodată.

Thórólfur a zâmbit malițios.

— Nu cumva numele acestui chelner e Jökull Gudmundsson?

— Ba da, a zis Thóra. Nu știu care-i patronimicul, dar știu că numele de botez e, într-adevăr, Jökull. Cumva există o legătură între ei?

Polițistul a zâmbit și a zis:

— Sunt frați... Presupun că asta explică de ce erau atât de apropiați.

Thóra n-a spus nimic. Acum înțelegea antipatia lui Jökull față de Birna, pricinuită doar de faptul că Bergur, cumnatul lui, avea o aventură cu ea. Așa se explica și reacția lui din momentul în care îl întrebuse ce pățise Steini. Accidentul fusese provocat chiar de tatăl lui, și tocmai de aceea era Jökull la fel de sensibil ca Rósa când venea vorba despre acest subiect.

— Aha, a zis ea în cele din urmă. Asta schimbă un pic situația.

— Da, nu vi se pare? Dar nu cred că e vreo problemă dacă vă spun că încă facem investigații cu privire la posibila implicare a lui Bergur în aceste crime, a zis el, fără să-i dea de înțeles dacă era și el suspect, la fel ca Jónas. Cred că vă pot spune și că am cerut să se compare pușca lui cu cartușul găsit în cadavrul vulpii. În Islanda nu dispunem de aparatura necesară, așa că probele au fost trimise în străinătate. Din păcate, rezultatele or să ne parvină abia în câteva zile, dar, între timp, mai avem de lămurit niște chestiuni.

Apoi a zis că se duce în pivniță ca să vadă cum merge treaba.

Thóra s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de Matthew, care mai avea un pic și își termina declarația. Durase destul de mult, pentru că polițistul ținuse morțiș să fie adus un translator.

— Crezi c-or să ne bage și pe noi la pârnaie? a întrebat el cu un zâmbet, în timp ce se îndepărtau. Dacă mă arestează așa, o să fac o bună impresie acolo, a adăugat el.

Hainele îi erau murdare de praf și pământ, deoarece nu avusese timp să se schimbe după ce se prăvăliseră oasele peste ei. Thóra l-a măsurat din priviri și a zâmbit.

— De când nu te-ai mai murdărit în halul ăsta? l-a întrebat ea, scoțându-i din pulover o așchie care s-a dovedit a fi o bucățică de os.

— De-o viață! a răspuns el. La bancă nu prea dărâmam ziduri. Și nici

mormane de oase ca ăla din pivniță.

Thóra s-a înfiorat ușor, apoi i-a spus că Rósa și Jökull erau frați și că nu erau nici pe departe amanții sângeroși pe care și-i închipuiseră.

— Eu cred că cine a pus piatra cu inscripție pe pajiște știa ce se află dedesubt, a zis ea. Cred c-a fost concepută ca un fel de piatră funerară secretă.

— Ceea ce înseamnă că fetița n-a murit din cauze naturale. Altminteri, de ce să fi pus cineva o piatră funerară cu o inscripție codată? a zis Matthew, așteptând ca Thóra să deschie ușa de la camera ei. Unde mai pui că niciun om întreg la minte n-ar fi băgat un copil mort acolo, dacă n-ar fi avut ceva de ascuns.

— Bănuiala mea e că piatra a fost pusă acolo de Magnus, a zis ea când s-a deschis ușa, apoi s-a dus glonț la telefonul de pe noptieră. O sun pe Elín s-o întreb dacă știe ceva despre piatra asta. Poate ea sau frate-su își aduc aminte când a fost pusă acolo și de către cine.

— Crezi c-o să aibă chef să stea de vorbă cu tine?

— Cred că, de data, asta n-o să-mi trântescă telefonul în nas. Nu când o să afle că pe proprietatea pe care au trăit bunică-su și fratele lui – și care a fost deținută de familia lor timp de câteva decenii bune – a fost găsit scheletul unui copil, a zis Thóra, căutându-i numărul. O sun de pe telefonul hotelului, nu cumva să-mi recunoască mobilul și să nu-mi răspundă.

Apoi a format numărul.

— Alo? Thóra la telefon.

— Ce doriți? a întrebat Elín pe un ton iritat, iar Thóra și-a dat seama că femeia era în mașină.

— În primul rând, vreau să vă anunț că la fermă tocmai a fost găsit un ditamai mormanul de oase. Cele mai multe sunt de animale, dar e foarte probabil să iasă la iveală și scheletul unui copil.

— Și ce treabă am eu cu toate astea? a zis Elín cu o voce stridentă. E aceeași poveste! De când Jónas ăla a cumpărat proprietatea de la noi, s-au descoperit o mulțime de cadavre. Am auzit la radio c-a fost arestat azi-dimineață.

— Da, așa este, a zis Thóra, încercând să-și ascundă supărarea că presa aflase de Jónas. Și totuși, oasele astea n-au nicio legătură cu el, deoarece probabil că se aflau acolo cu mult înainte ca el să cumpere proprietatea. Dacă-mi aduc bine aminte, cele două conace au fost construite de familia dumneavoastră și s-au aflat tot timpul în posesia ei, nu-i așa? Și mă tem că această descoperire vă va afecta pe dumneavoastră și pe Börkur într-o măsură mult mai mare decât pe Jónas.

— Despre ce tot vorbiți? Un schelet de copil? a întrebat Elín cu o voce stridentă.

Părea surprinsă în mod sincer, ba chiar și un pic derutată.

— Ce copil? a adăugat ea.

— Asta rămâne de văzut, a zis Thóra. Poliția o să vină să stea de vorbă cu

dumnevoastră în curând, așa că cel mai bine ar fi să nu vă dau informații inexacte. Dar aș vrea să vă întreb ceva.

A făcut o pauză, însă Elín n-a zis nimic, așa că a continuat:

— În spatele casei, pe latura dinspre răsărit se află o piatră mare pe care sunt gravate niște versuri – cred că sunt dintr-o creație populară. E limpede că piatra aia a fost pusă acolo de cineva, că doar nu-i o creație a naturii. Îmi puteți spune ceva despre ea sau știți cumva cine a pus-o acolo?

— Piatra? a întrebat Elín pe un ton uimit. Păi, ce legătură are cu toate astea?

— Poate că n-are nicio legătură, a zis Thóra, deși nu prea cred. Dar aș vrea să aflu ce-i cu ea, ca să mă conving că e complet irelevantă.

Și-a încrucișat degetele, sperând ca Elín să se lase convinsă de argumentul ei.

— Vă asigur că e irelevantă, i-a răspuns Elín pe un ton ferm. Mama mea a pus-o acolo acum câteva zeci de ani. Mi-a zis că e un cadou pe care și l-a făcut înainte de nuntă. Nu mă întrebați de ce, pentru că nu mi-a dat niciodată detalii. Dar puteți fi sigură că n-are nicio legătură cu moartea vreunui copil.

Thóra n-a arătat cât de surprinsă era să afle că Málfrídur, fiica lui Grímur, era cea care pusese piatra acolo.

— Și încă ceva, a zis ea. Duminică seara, dumnevoastră și Börkur ați traversat tunelul Hvalfjörður, venind dinspre Reykjavík. Mi-ați putea spune încotro vă îndreptați? Am de la poliție o listă cu toate mașinile care au trecut în ziua aceea prin tunel și amândoi figurați în ea.

— Am venit să ne întâlnim cu dumnevoastră, ați uitat? i-a răspuns Elín cu iritare în glas. Ați venit în vizită la noi luni. Am hotărât să evităm traficul de dimineață și să mergem la Stykkishólmur cu o seară înainte. Vă închipuiți cumva că Börkur și cu mine suntem implicați în crimele astea?

Thóra a negat cu stângăcie și a adăugat:

— Era doar unul dintre lucrurile pe care voiam să le lămuresc.

— Atunci să vă mai lămuresc un lucru, a zis Elín pe un ton enervat. Joia trecută, când s-a dus în vestul țării, Börkur nu s-a dus ca să omoare pe cineva.

Thóra n-a zis nimic, nevrând să se dea de gol că habar n-avea de acel drum al lui Börkur. Cu siguranță, Elín își închipuise că Thóra avea și o listă cu mașinile care au trecut prin tunel în ziua aceea.

— Atunci de ce? a întrebat Thóra cu precauție.

— Nu cred c-o să fie prea încântat când o auzi că v-am spus, i-a răspuns Elín. Mi-a fost foarte greu să scot chestia asta de la el...

Dar, în clipa următoare, vocea i-a fost acoperită de zgomotul puternic al unui claxon. Când a revenit, Elín era foarte furioasă.

— Boșorogii naibii! De ce nu li se ia carnetu' înainte să se senilizeze la volan? a zis ea cu năduf.

Abia apoi și-a continuat explicația:

— Singurul motiv pentru care vă spun ce avea de gând e ca să scap odată de dumneavoastră și de suspensiunile nefondate cu privire la noi.

— Zău că nu mă interesează motivele dumneavoastră, i-a răspuns Thóra pe un ton sec. Deci, ce treabă avea?

— S-a dus să se întâlnească cu un agent imobiliar care era nerăbdător să vadă celelalte proprietăți ale familiei. Börkur are de gând să le vândă și pe alea. Știe că eu vreau să mai așteptăm, dar nu vrea să țină cont de părerea mea. Dacă aveți îndoieli, agentul imobiliar poate să confirme ceea ce v-am spus.

Thóra și-a luat la revedere și a închis.

— Piatra a fost pusă acolo de mama lor, a zis ea. Sunt niște oameni foarte ciudați, ceea ce nu-i de mirare, dacă te gândești că ambii lor bunici au avut probleme psihice.

S-a ridicat în picioare și a continuat:

— Dar probabil că n-au nicio legătură cu cele două crime. Sau, în orice caz, Elín mi-a dat niște explicații rezonabile pentru venirile lor aici, a adăugat ea, apoi a luat pungile de hârtie în care se aflau volumele culegerii lui Jón Árnason. Dacă găsesc povestea din care fac parte versurile de pe piatră, poate aflu ceva mai multe. Poate îmi dau seama ce motiv a avut mama lor să pună piatra acolo.

A așezat pungile pe masă și a zis cu un aer preocupat:

— Să nu uit să returnez cărțile înainte să ne întoarcem la Reykjavik. Cu amenzile pe care le-am plătit până acum pentru întârzieri, aș fi putut cere unei biblioteci să-și deschidă o filială chiar la mine acasă. Nu vreau să repet chestia asta prin toată țara.

— N-ai de gând să citești toate cărțile alea, nu? a zis Matthew, văzând-o cum scoate volumele groase ale culegerii. Poate fac un duș între timp...

— N-o să-mi ia mult, a zis Thóra, apoi a deschis la cuprinsul primului volum și a căutat povestirile grupate sub titlul *Copii abandonate*. Am găsit! a exclamat ea cu nerăbdare, uitându-se la Matthew. Uite o poveste care se numește *Trebuie să mă mărit*. O fi chiar aia pe care o caut.

Thóra a citit repede povestioara, apoi a pus cartea deschisă în poală.

— Ce-i? a întrebat Matthew. După expresia ta, nu pot să-mi dau seama dacă e de bine sau de rău.

— Nici eu, a zis Thóra. E povestea unei mame care și-a abandonat prima fată. Câțiva ani mai târziu, a născut încă o fată, pe care a hotărât s-o păstreze. După ce a ajuns la vârsta măritişului, un tânăr i-a cerut mâna și s-au căsătorit. Când nunta era în toi, s-au auzit niște ciocănituri în geam. Nuntașii au tăcut și de afară s-au auzit următoarele versuri: *Boambe trebuie s-arunc./ Și-o fermă îmi era merită./ Trebuie să mă mărit/ La fel ca și tine*. Iar lumea a zis că era stafia copilului abandonat, care a venit să-i spună versurile astea soră-sii.

— Deci e o aluzie la faptul că sora se bucură de ceea ce-i era merit copilului

abandonat? a întrebat Matthew.

— Da, ăsta ar fi sensul cel mai evident. Oare Gudný a mai avut un copil? s-a întrebat ea.

Apoi a clătinat din cap și a zis:

— Nu, nu prea cred...

— Dar cine a primit ce i se cuvenea fetei lui Gudný? a întrebat Matthew. Că doar era moștenitoarea ei, nu?

Thóra și-a umflat obrazii, apoi a dat drumul la aer încet.

— Depinde de data la care a murit Gudný. Dacă fetița a murit înaintea ei, bineînțeles că nu putea moșteni nimic de la maică-sa. Dar dacă a murit după maică-sa, situația se schimbă complet. Bjarni a murit înaintea fiică-sii și, întrucât era văduv și nu avea niciun alt copil în afară de Gudný, ea era singura lui moștenitoare. Deci, la moartea ei, fetița ar fi moștenit toată averea maică-sii.

— Dacă, într-adevăr, a fost așa, atunci cineva a avut de câștigat când a murit copilul, a conchis Matthew. Mai exact, a moștenit toată averea care ar fi trebuit să ajungă la copil. Cine se afla în postura asta?

— Cea mai apropiată rudă a mamei. Adică Grímur, unchiul ei, a zis Thóra, închizând cartea. Lára, bunica lui Sóldís, mi-a povestit că Grímur avusese probleme financiare. Așa că e posibil să fi omorât fetița ca să nu ajungă la majorat. Dacă fata s-ar fi căsătorit sau ar fi născut un copil, atunci Grímur și-ar fi pierdut dreptul de moștenitor.

— Dacă a făcut asta, înseamnă că era un om complet lipsit de inimă..., a zis Matthew. Dar nu el a pus piatra pe pajiște. Ceea ce ar însemna că Málfrídur, mama lui Elín și Börkur, știa cel puțin că acolo, dedesubt, se află cadavrul copilului. Nu poate fi o coincidență că a pus o piatră cu o asemenea inscripție exact lângă trapă.

— Málfrídur, a zis Thóra cu un aer gânditor. În cele din urmă, Málfrídur ar fi fost cea care ar fi moștenit tot ce i se cuvenea fetei. Dacă a existat vreo fetiță și dacă, într-adevăr, a fost a lui Gudný.

— Sunt mulți „dacă” în povestea asta, a comentat Matthew. Dar, recunosc, sună plauzibil. E posibil s-o fi omorât această Málfrídur, iar nu Grímur, taică-su?

— Nu prea cred. Era mică în timpul războiului. Iar după război, când Lára s-a întors aici, copilul lui Gudný deja dispăruse de pe fața pământului. E cât se poate de rezonabil să presupunem că fata lui Gudný, Kristín, este acea Kristín pomenită în mesajul din podul de la Kreppa. Și dacă-i așa, cel mai probabil e ca Málfrídur să fi scrijelit pe stâlp: *tati a omorât-o pe kristín, îl urăsc pe tati*. Poate c-a aflat cumva de crimă sau a fost martoră la săvârșirea ei, sau, pur și simplu, i-a povestit taică-su.

— Încă un pic și rezolvi cazul ăsta vechi, a zis Matthew, apoi s-a dus în baie să se spele pe mâini. Păcat că asta nu-l ajută cu nimic pe Jónas, a zis el cu glas

ridicat, ca să acopere zgomotul apei de la robinet. Că doar nu de-aia au fost omorâți Birna și Eiríkur...

— Păi, încă nu știu, i-a răspuns Thóra, vorbind și ea tare. Poate că Birna a aflat de povestea asta și de-aici i s-a tras sfârșitul. O fi omorât-o cineva care nu voia ca adevărul să iasă la iveală. Doar știm că și ea a cotrobăit prin lăzile din pivniță, altminteri, n-ar fi avut cum să dea de fotografia aia cu Magnús. Poate că a găsit ceva care i-a dat un indiciu...

Matthew a apărut în pragul ușii, ștergându-și mâinile cu un prosop.

— Dar cine ar fi vrut s-o omoare din cauza asta? Elín și Börkur?

— Puțin probabil. Nu cred c-ar fi vândut proprietatea dacă voiau cu disperare să păstreze secretul.

— Sau poate că nu știau nimic, a sugerat Matthew, intrând iarăși în baie. Poate că Birna le-a zis despre chestia asta și a încercat să-i șantajeze. Se pare c-a încercat să-i șantajeze pe Magnus și pe Baldvin, deci știm că era în stare de așa ceva.

— E posibil, a zis Thóra. Dar impresia mea e că Birna nu știa ce se întâmplase. Dacă ne luăm după agenda ei, într-adevăr, bănuia că se întâmplase ceva ciudat în conac, dar n-am găsit niciun indiciu care să arate că investigațiile ei se aflau pe drumul cel bun.

A luat jurnalul și a început să-l răsfoiască ușor.

— Îți aduci aminte unde era situată anexa în schițele prinse pe pereții de la Kreppa? a întrebat ea. Nu cumva amplasamentul ei includea și porțiunea unde se află piatra și trapa?

Matthew a încercat să-și amintească schițele și, în cele din urmă, a zis:

— Da, cred că da. De ce întrebi?

— Nu cumva Birna a fost omorâtă ca să fie împiedicată construirea anexei? s-a întrebat Thóra. Dacă ar fi început lucrările, buncărul ar fi fost descoperit. Poate c-a fost o acțiune preventivă. Nu uita că cineva făcuse săpături din loc în loc pe pajiștea din spatele hotelului. Poate că încerca să găsească trapa și rămășițele copilului înainte să înceapă lucrările, dar, întrucât n-a dat de ele, a recurs la măsura disperată de-a o ucide pe Birna.

— Ceea ce ne aduce înapoi la următoarea întrebare: cine ar fi vrut să nu se afle? a conchis Matthew. Într-adevăr, ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit Elín și Börkur era ca adevărul să iasă la iveală. Sigur n-ar fi vrut să se afle că bunicul lor era un ucigaș de copii. Dar e cu totul improbabil să fi comis o crimă numai ca să păstreze secretul.

— În plus, dacă voiau să nu se afle, nu vindeau proprietatea... Și ai perfectă dreptate, e cam improbabil să omori pe cineva numai ca să eviți un scandal, a zis Thóra, închizând ochii. Îmi scapă ceva. Trebuie să fie ceva evident, dar nu-mi dau seama ce.

A deschis iarăși dosarul primit de la poliție și a început să-l răsfoiască.

— Habar n-am ce-ar trebui să caut, a oftat ea.

Matthew a venit lângă ea și a luat de pe noptieră lista cu mașinile care trecuseră prin tunel în ziua de duminică.

— Dar dacă ucigașul nu e implicat în mod direct? Dacă e cineva care vrea să protejeze familia?

Thóra a ridicat privirea din dosar și a înclinat capul.

— La cine te gândești?

Matthew i-a dat lista și i-a arătat unul dintre numerele de înmatriculare.

— În dimineața asta, cât timp ai fost plecată, am întreat-o pe Sóldís dacă știe numele întreg al lui Steini. Din moment ce poate conduce, mi-a trecut prin cap să verific dacă nu cumva se află pe listă. Și l-am găsit...

I-a arătat numărul unei mașini care intrase în tunel dinspre Reykjavik. Numele proprietarului: Thorsteinn Kjartansson.

— Îți amintești că Sóldís trebuia să se întoarcă cu el de la Reykjavik și că, până la urmă, Steini i-a zis că nu mai merge, a continuat Matthew. Ei bine, adevărul e că s-a dus și se pare că s-a întors aici prin tunel cu o oră înainte ca Birna să fie omorâtă.

— Crezi c-a omorât-o pentru ca Berta să nu fie traumatizată de scandal? a întreat Thóra. Dar e ridicol! Unde mai pui că Steini e infirm. Cum ar fi putut comite o crimă?

— Cred că lucrurile pe care le-am aflat în ultima vreme dau de înțeles că nu-i chiar atât de infirm pe cât ne-am închipuit. Dacă te uiți pe cealaltă listă, cea cu mașinile care au intrat în tunel prin capătul dinspre hotel, ai să vezi că mașina Bertei a plecat de aici cam pe la aceeași oră. Poate că Steini a vrut să se asigure că Berta n-o să fie suspectată, așa că a comis crima în absența ei. Nu avea niciun rost să-i omoare pe Birna și pe Eiríkur și s-o bage în necazuri și mai mari decât alea pe care încerca să le prevină.

Thóra s-a încruntat și a zis:

— Chiar dacă nu-i atât de infirm pe cât ne-am închipuit, pur și simplu nu mi-l pot imagina târând pe cineva până în grajd și băgându-l în boxa unui armăsar din cale-afară de năvălaș.

— E posibil ca Eiríkur să nu fi fost inconștient, a sugerat Matthew. Poate că sedativele doar l-au zăpăcit suficient de mult, încât să facă ce i-a cerut Steini. Poate că, ducându-l pe Eiríkur în grajdul lui Bergur și al Rosei, a vrut să se răzbune pentru accident. S-a răzbunat pe ei, pentru că tatăl Rosei a urcat beat la volan și a intrat în el. Poate se gândea că Bergur și soția lui o să fie suspectați de poliție. Nu-i obligatoriu să fi fost motivat doar de dorința de-a o proteja pe Berta.

Thóra a încuviințat din cap cu un aer foarte îngândurat:

— Dar violul? Înseamnă că Steini a și violat-o pe Birna, iar ea nu era sedată,

a zis Thóra, uitându-se pe raportul autopsiei. Ipoteza legistului e că a fost atacată pe la spate și lovită în cap cu o piatră, l-a lămurit ea.

A citit mai departe în tăcere, iar când a ajuns la substanța găsită în vaginul Birnei, l-a întrebat:

— Știi cumva ce e *A. Barbadosis Miller*, *A. vulgaris Lam*?

— N-aș putea zice că știu..., a zâmbit Matthew. Cred că *vulgaris* înseamnă „obișnuit”, dar nu cred că te ajută foarte mult. Nu poți să cauți pe internet?

— Ba da, sigur că pot, dar n-am avut timp. Poate c-o să-l rog pe Gylfi să caute pentru mine. O să-i facă bine să se gândească la altceva după ce-am dat peste oasele alea.

A sunat în camera lui Gylfi și i-a cerut să meargă în holul de la recepție și să caute acea denumire de pe computerul rezervat oaspeților. Apoi a pus receptorul în furcă și s-a uitat zâmbind la Matthew.

— O să se ocupe de chestia asta un pic mai încolo... După vârsta de doispe ani, copiii nu mai sunt capabili să facă o chestie chiar atunci când le-o ceri. Întotdeauna o fac un pic mai încolo. Tata zice că și eu eram la fel, iar bunicul zicea același lucru despre el. Poate că e ceva genetic.

— Să încercăm să dăm de Steini sau de Berta? a întrebat Matthew. Poate că aflăm de la Berta ceva care să vină în sprijinul teoriei mele. Într-adevăr, îi e prietenă și pare că ține foarte mult la el, dar, în împrejurările de față, nu cred că ar fi în stare să și mintă pentru el.

— Probabil că ai dreptate, a zis Thóra, pregătită să se ridice în picioare. Sunt gata! Azi ai spart un zid pentru mine și, drept răsplată, pot să fac și eu măcar atâta lucru: să încerc să aflu dacă teoria ta ciudată e la fel de bună ca a mea.

— Ai putea să mă răsplătești și în alt fel, a zis Matthew cu un zâmbet.

Thóra nu i-a răspuns. Încă avea deschis în poală volumul din culegerea lui Jón Árnason.

— Stai un pic! Ce-i asta? a zis ea pe un ton foarte surprins.

32

Thóra s-a ridicat cu un aer agitat, arătându-i cu degetul un text. Matthew s-a uitat la el, dar n-a înțeles nimic.

— Aici, pe pagina dinaintea poveștii cu fetița abandonată care a venit la nuntă, zice că, dacă vrei să împiedici spiritul cuiva să bântuie, trebuie să-i înfigi ace în tălpi, i-a explicat ea, închizând cartea. Probabil că ucigașul a vrut să se asigure că stafiile victimelor sale nu aveau să bântuie prin împrejurimi.

Matthew i-a aruncat o privire neîncrezătoare, spunând:

— Și de ce naiba ar fi făcut așa ceva?

— Om fi noi sceptici cu privire la treburile astea, dar probabil că ucigașul crede în stafii, a zis Thóra.

S-a înroșit ușor, pentru că și-a amintit de plânsetele pe care le auzise când dormise în pat cu Sóley și care aduceau cu cele ale unui copil abandonat. Dar și-a respectat hotărârea de a nu povesti despre noaptea aceea nimănui, cu atât mai puțin lui Matthew.

— De ce te-ai înroșit? Ai început să crezi în stafii acum, la bătrânețe? a întrebat-o el, împungând-o cu arătătorul. Ia zi, le-ai auzit și tu?

Thóra nu se pricepea să-i mintă pe oamenii la care ținea, așa că nici n-a încercat să-i tănuiască episodul.

— Da, am auzit ceva..., a recunoscut ea cu jumătate de gură. Bineînțeles că nu era un copil lăsat să moară. Dar erau nișteplânseteca de copil.

— Bravo! a zis Matthew cu satisfacție. Și ai avut grijă să nu se învârtă în jurul tău de trei ori, nu-i așa? În fine, mie nu mi se pare c-ai fi înnebunit...

Thóra a scos limba la el.

— Fii serios! Avem de făcut lucruri mai importante decât să stăm de vorbă despre stafii. Hai să-i căutăm pe Berta și Steini!

— Încearcă să trimiți copilul înapoi la maică-sa! a continuat Matthew. Asta ar fi cea mai bună soluție.

*

Thóra abia aștepta să iasă din holul de la intrare, unde domnea mirosul de ars împrăștiat de cadavrele carbonizate scoase din pivniță. Ar fi vrut să-și acopere gura și nasul cu mâna, dar până la urmă a ales să-și țină respirația și să iuțească pasul. Dar, când a ieșit din hotel, s-a izbit de Thröstur Laufeyjarson.

— Scuze! a zis ea, încercând să-și recapete echilibrul. Nu v-am văzut.

— Nicio problemă, a zis caiacistul cu un aer îmbufnat. Purta un costum de cauciuc și avea părul ud.

— N-am pățit nimic, a continuat el. Apoi a adăugat pe un ton arțagos:

— Dar nu pot spune același lucru despre caiac.

— Serios? A pățit ceva? a întrebat ea.

Când a văzut expresia de pe chipul lui Thröstur, a exclamat în mod involuntar:

— Să știți că eu nu m-am atins de el.

— Da, știu, a zis Thröstur, trecând mai departe.

— Stați un pic! Aș vrea să vă întreb ceva, a zis Thóra, apucându-l de antebraț.

A fost surprinsă când a simțit cât de musculos era.

— Mi-a fost tare greu să dau de dumneavoastră, a adăugat ea.

— Ce vreți să mă întrebați? a zis Thröstur, iar Thóra și-a retras mâna – n-a îndrăznit să prelungească strânsoarea. Dacă mi s-a răsturnat caiacul și am rămas cu capul sub apă?

— Ah, nu! i-a răspuns Thóra cu surprindere. Nu mi-a trecut prin minte chestia asta. Nu, întrebarea mea se referă la cele două crime care au avut loc în zonă. Sunt sigură c-ați auzit de ele.

Expresia lui Thröstur era o combinație de iritare și neliniște. Ușile hotelului s-au deschis și un polițist a trecut pe lângă ei cu o roabă de oase.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat caiacistul.

— Destul de multe, a zis Thóra. Și nimic de bine. Aveți un pic de timp să stăm de vorbă? S-ar putea să ne fie de folos.

Spera ca oasele să-l determine să coopereze.

— Da, bine, a zis el dintr-odată. Oricum aveam de gând să stau de vorbă cu poliția. Acum, că mi s-a stricat caiacul, nu mai are niciun rost să păstrez tăcerea.

— La ce vă referiți? a întrebat Thóra, conducându-l pe Thröstur spre grădina din fața hotelului.

S-au apropiat de o masă și au luat loc, iar Thóra a profitat de ocazie ca să i-l prezinte pe Matthew.

— Ce voiăți să-i spuneți poliției? a întrebat ea. Thröstur și-a luat o mină gravă.

— Vineri dimineța, am ieșit să mă antrenez și mi-am găsit caiacul plin de sânge, a zis el, apoi s-a grăbit să-și rectifice descrierea. De fapt, nu era chiar plin de sânge. Era sânge doar pe padelă și pe scaun. În rest, câțiva stropi din loc în loc. Nu era sângele meu și am presupus că era ceva legat de crima comisă joi seara.

Thóra făcuse ochii cât cepele.

— Azi e marți! De ce n-ați spus nimic până acum?

— Am aflat despre crimă abia sâmbătă, de la recepționeră. Și deja curățasem cea mai mare parte a petelor, i-a explicat Thröstur pe un ton iritat.

— Deci încă au mai rămas pete? a întrebat Thóra.

Spera să mai fie câteva. Poate găseau și o amprentă a criminalului.

— Păi, nu..., a răspuns Thröstur cu glas scăzut. Apoi a adăugat în chip de scuză:

— Peste două săptămâni o să particip la campionatul mondial. Nu-mi puteam permite să-i dau caiacul poliției ca să fie examinat în cine știe ce laborator, așa că am curățat petele de sânge care mai rămăseseră și am hotărât să-mi țin gura. Răul oricum fusese făcut, pentru că deja ștersesem cea mai mare parte a petelor.

Thóra n-ar fi vrut să fie în locul lui Thröstur atunci când avea să-i mărturisească toate astea lui Thórólfur.

— Dar ce v-a făcut să vă răzgândiți? a întrebat ea.

— Ucigașul s-a apropiat cu caiacul de mal și i-a deteriorat partea de jos. Ce

tâmpit! Nu-mi dădeam seama de ce scot timpîi atât de slabi și abia azi am observat că e avariat. Când l-am verificat săptămîna trecută, era intact, deci criminalul ăla nenorocit mi-a dat toate bătăile astea de cap.

Și-a pus mâinile în sân și a adăugat:

— Poliția n-are decât să-mi ia caiacul acum. Oricum n-o să mai pot concura.

Thóra și-a dat seama că ceea ce-l necăjea cel mai tare pe Thröstur era că ucigașul îi deteriorase caiacul.

— Vă dați seama că, dacă i-ați fi spus poliției despre sângele de pe caiac imediat, adică sâmbătă, poate c-ar fi putut evita crima care a avut loc duminică seara?

— Nu prea cred. Doar v-am zis că nu mai rămăsese mult sânge, a obiectat Thröstur, uitându-se la Matthew, în speranța că va obține sprijinul său, apoi a încercat să schimbe subiectul. Când or să-l prindă pe criminal, o să-l dau în judecată și o să cer compensații. Sigur aș fi câștigat o medalie!

— Mare păcat! a zis Thóra, încercând să nu fie sarcastică. Și încă ceva. Duminică seara ați mers prin tunelul Hvalfjörður, nu-i așa?

— Da, i-a răspuns el tăios. Nu mai aveam supliment de proteine și a trebuit să merg la o farmacie ca lumea.

I-a aruncat Thórei o privire provocatoare și a întrebat-o:

— Nu mă credeți? Am chitanța. E de la o farmacie din Reykjavik.

— Poftim?... Ah, da! a zis Thóra cu un aer absent.

Se gândea la altceva: la faptul că nu-i mai putea exclude de pe lista suspecților pe cei care luaseră parte la întrunire și nici pe angajații care se aflau în hotel în momentul acela.

— Cât timp durează să vâslești de aici până la golfulețul unde a fost găsită arhitecta? I-a întrebat ea.

— Foarte puțin. Pe mare, e o distanță foarte mică. Nu trebuie să parcurgi toate curbele și ocolirile drumului de pe mal. Dacă marea e calmă, ajung acolo în cinci minute. Cineva care nu-i obișnuit cu caiacul ajunge cam în zece.

— Și e greu să vâslești dacă nu ești obișnuit? a întrebat Matthew, care până atunci se mulțumise să asiste la discuție.

— Numai dacă ești complet neîndemânatic..., a zis Thröstur. Într-adevăr, ca să vâslești cum trebuie ai nevoie de antrenament, dar ca să mergi de la A la B pe o mare liniștită n-ai nevoie de cine știe ce măiestrie, ci de forță, le-a explicat el, apoi s-a ridicat în picioare. Ar fi bine să fac un duș înainte să stau de vorbă cu poliția. Vreau ca plângerea mea să fie luată în serios, pentru că nu glumesc.

A apropiat scaunul de masă și a dat să plece, dar și-a adus aminte de ceva și s-a întors spre ei, spunându-le:

— Iar tipul din mașină sigur mă ține minte, a zis el. Ar trebui să fie simplu să dați de el.

— Ce tip? La cine vă referiți? a întrebat Thóra.

— Când am ieșit din tunel, am văzut o mașină oprită pe marginea drumului. Am crezut că s-a întâmplat ceva. Am oprit ca să-l întreb pe șofer dacă nu cumva vrea să-l las undeva, dar era un tip desfigurat care mi-a zis că nu voia să meargă nicăieri. Că nu era nimic în neregulă, ci voia doar să stea în mașină o vreme. Apoi a ridicat geamul și n-a mai zis nimic.

— La ce oră s-a întâmplat asta? a întrebat Matthew.

— Cred că pe la șase, i-a răspuns Thröstur. Mai pe seară, când m-am întors de la Reykjavik, nu mai era acolo. Probabil că se săturase până peste cap să-i tot asigure pe oameni că totul e în regulă. Pentru că n-am fost singurul căruia i s-a părut că a pățit ceva. Când am plecat de lângă el, o altă mașină se pregătea să oprească, a adăugat el, apoi a intrat în hotel.

Matthew i-a făcut Thórei un semn cu piciorul pe sub masă.

— Sunt sigur că Steini s-a ținut după Berta prin tunel ca să fie sigur c-a plecat. Când a ieșit din tunel, a tras pe dreapta și i-a urmărit mașina cu privirea, după care s-a întors ca să-l omoare pe Eiríkur. Iar Thröstur probabil că l-a văzut când aștepta ca Berta să se îndepărteze. Totul se potrivește.

— Dar pare destul de improbabil, a zis Thóra. Dacă era la celălalt capăt al tunelului, înseamnă că trebuia să se întoarcă aici și e o distanță destul de mare.

— Nu știm cu exactitate când a murit Eiríkur. Ni s-a spus că în jurul cinei. Dar oamenii iau cina la ore diferite, a zis Matthew, ridicându-se în picioare. Mă duc să iau lista. Vreau să văd la ce oră a pornit spre Reykjavik, că nu m-am uitat la chestia asta când am dat de numele lui.

Thóra a strâmbat din nas la ideea de a străbate iarăși holul împuțit al hotelului, așa că a hotărât să rămână afară. În scurtă vreme, Matthew s-a întors cu teancul de hârtii în mână.

— A intrat în tunel la cinci mașini după Berta. Vezi, totul se potrivește cu teoria mea. Probabil că voia să se asigure că pleacă, a zis el, trântind foile în fața Thórei. Cred c-ar trebui să stăm de vorbă cu ea. Să sperăm că știe ceva care poate completa imaginea de ansamblu.

— Să sperăm că știe ceva și vrea să ne spună, a adăugat Thóra, ridicându-se în picioare. N-avem de unde ști dacă o să-l trădeze pe Steini, chiar dacă o să-și dea seama ce-a făcut. Să nu ne așteptăm c-o să sară-n sus de bucurie când o să sugerăm că prietenul – și totodată ruda – ei e un criminal. S-ar putea să aibă nevoie de ceva timp ca să-și dea seama ce lucru îngrozitor a făcut Steini. Dacă, într-adevăr, a făcut ceva, a adăugat ea cu un zâmbet. Deși mă cam îndoiesc.

*

Thóra a dus mâna la frunte și i-a zis lui Matthew:

— Acum știu de ce mă frământam. Din cauza ordinii moștenitorilor. Dacă fetița a murit după mama și bunicul ei, toată averea care i se cuvenea a încăput pe mâinile cui nu trebuia. Bineînțeles că nu Grímur ar fi moștenit averea!

Stăteau în mașină, lângă conacul de la Kreppa, unde speraseră să dea de Berta. Dar mașina fetei nu era acolo, iar casa era pustie.

— Ce vrei să spui? a întrebat Matthew. Nu el era cea mai apropiată rudă a fetiței după ce-i muriseră bunicul și mama?

Thóra a clătinat din cap.

— Nu! Ci tatăl fetiței! Tatăl ar fi moștenit totul la moartea ei.

— Și probabil că taică-su e Magnús, a adăugat Matthew. La asta nu m-am gândit. Într-adevăr, Grímur n-ar fi moștenit nimic și deci de-aia a omorât-o pe fetiță și a încercat să distrugă toate dovezile despre scurta ei viață...

— În plus, a zis Thóra dintr-odată, dacă Málfrídur, fiica lui, știa de crimă, probabil că și ea a moștenit totul în mod ilegal.

— Păi, nu e de la sine înțeles? a întrebat Matthew. Dacă taică-su a obținut moștenirea în mod fraudulos, înseamnă că nu avea niciun drept legal asupra ei, deci nici Málfrídur nu poate emite vreo pretenție.

— Nu-s foarte sigură, dar cred că altfel stau lucrurile, dacă Málfrídur nu știa nimic despre crimă. Însă dacă teoria mea e corectă, atunci știa ce se întâmplase. Unde mai pui că încă e în viață. Elín și Börkur au fost împuterniciți să semneze actele în numele ei atunci când proprietatea asta i-a fost vândută lui Jonas. Dar, din punct de vedere legal, încă n-au moștenit nimic. Actul de împuternicire precizează că, deocamdată, mama lor este cea care administrează moștenirea primită de la taică-su, pentru că încă nu s-a făcut succesiunea. Deci copiii ei nu pot fi acuzați de complicitate.

— Au mult de pierdut, a zis Matthew. Iar Magnus, tatăl copilului, are mult de câștigat.

— Da, acum e limpede că n-ar fi avut niciun interes s-o omoare pe Birna ca să împiedice descoperirea adevărului în legătură cu fetița. Dimpotrivă...

Thóra s-a uitat prin parbriz la vechiul conac, apoi a adăugat:

— Dar cu totul altfel stau lucrurile pentru Elín și familia ei. Berta, de exemplu, n-ar avea un loc unde să stea aici, în vestul țării. După ce Grímur a intrat în datorii, casa din Stykkishólmur a ajuns în proprietatea lui Bjarni. La fel și casa lui Grímur... Iar dacă Berta n-ar avea o casă în zonă, Steini ar duce o viață destul de însingurată. Nu crezi c-ar fi bine să vorbim direct cu el? I-a întrebat ea pe Matthew, întorcându-se spre el. Pentru că habar n-avem când și unde o să dăm de Berta. Sóldís știe unde stă Steini, așa că o să ne fie ușor să-l găsim.

— Și Thórólfur? a zis Matthew. N-ar trebui să-i spunem și lui? Sau chiar să-l lăsăm pe el să-i facă o vizită?

Thóra a stat pe gânduri câteva clipe.

— Nu, nu. Să procedăm la fel ca în cazul peretelui din pivniță. Trebuie să fim siguri înainte să deranjăm poliția. Unde mai pui că-n clipa asta poliștii sunt ocupați până peste cap.

*

Matthew și Thóra așteptau în fața ușii lui Steini. Strigase dinăuntru că avea să vină imediat, dar deja trecuse destul de mult timp.

— Se pare că nu-i într-o formă tocmai bună, a zis Matthew, strângându-și haina mai bine.

Temperatura scăzuse dintr-odată, iar aerul era umed, așa că le intrase frigul în oase.

— Ești sigură că e iunie? a întrebat el.

Înainte ca Thóra să-i poată răspunde, ușa s-a deschis, dar numai pe jumătate.

— Da? s-a auzit de sub gluga cu care deja se obișnuiseră.

— Bună! a zis Thóra pe cel mai cordial ton de care era în stare. Ne mai ții minte? Am venit ieri la Kreppa și erai acolo cu Berta. Ne-am întâlnit și pe malul golfulețului.

— Mda, ce vreți? a întrebat Steini.

Vorbea atât de nedeslușit, încât părea că avea gura plină. Thóra bănuia că nu putea să deschidă gura ca lumea și spera ca vorbitul să nu-i provoace dureri. Fie că era vinovat de ceva sau nu, Thórei îi părea tare rău pentru el.

— Am vrea să stăm de vorbă cu tine, a zis Thóra, în speranța că avea să-i invite în casă. În legătură cu seara zilei de duminică.

Scaunul cu roțile s-a dat în spate, iar ușa s-a deschis larg.

— Intrați, a zis Steini.

Din cauza vocii lui ciudate, Thóra nu-și putea da seama dacă era îngrijorat de ideea de a discuta cu ei. Când au intrat, Thóra a schimbat o privire discretă cu Matthew, dar n-a zis nimic.

— Stai aici de multă vreme? l-a întrebat ea pe un ton amical, după ce au luat loc în sufrageria modestă.

La prima vedere, casa lui Steini părea destul de deprimantă. Totul era curat și ordonat, dar nu se vedea niciun semn care să dea de înțeles că acolo locuia cineva: niciun tablou pe pereți, niciun obiect personal, în afară de cârjele proptite în holul de la intrare, care era și mai puțin primitiv decât sufrageria. Au văzut și o vază cu flori sălbatice. Thóra bănuia că fuseseră aduse de Berta, deoarece era puțin probabil ca tânărul în scaun cu roțile să fi cules florile și să le fi aranjat în vază.

— Da, a răspuns Steini, fără nicio altă explicație.

— Înțeleg, a zis Thóra cu un zâmbet. Cel mai bine ar fi să trec direct la subiect, a adăugat ea. Ne întrebam dacă ai fost chiar tu cel care ai condus

duminică seara prin tunelul Hvalfjörður. Pentru că, în jurul cinei, a intrat în tunel o mașină înregistrată pe numele tău.

Steini n-a spus nimic. Stătea în continuare cu capul plecat.

— Da, eu am fost, a răspuns el în cele din urmă.

La fel ca mai înainte, era imposibil să-ți dai seama din tonul lui cam ce simțea.

— Ai putea să-mi spui de ce te-ai dus în Reykjavík? a continuat Thóra.

— Nu, a răspuns Steini, uitându-se dintr-odată la ea de sub glugă, iar Thóra s-a străduit din răspuțeri să nu reacționeze în niciun fel. Credeți că eu l-am omorât pe bărbatul ăla!

De data asta era limpede ce simțea Steini. Nu încăpea îndoială că era furios.

— Asta credeți? a adăugat el, ridicându-se în picioare.

A reușit să-și păstreze echilibrul agățându-se de mânerul scaunului. Unul dintre picioarele lui Steini era subțiat și îndoit într-un unghi neobișnuit.

— Nu, i-a răspuns ea repede. Nu credem deloc asta, a mințit ea ca să-și ascundă jena. Am crezut că poate i-ai împrumutat cuiva mașina. Încercăm să aflăm cine unde era atunci când a fost omorât Eiríkur.

— Eu nu eram în zonă. Și nici când a fost omorâtă Birna, a zis Steini, prăbușindu-se în scaunul cu roțile.

Thóra se obișnuise cu vocea lui ciudată, iar acum putea distinge aproape fiecare cuvânt. Steini încă era furios și respira repede și neregulat. Thóra spera ca nu cumva să facă un atac sau cine știe ce criză.

— La conacul de lângă hotel a fost descoperit un mormânt vechi, a zis ea, încercând să-l ia prin surprindere ca să-l calmeze.

— Ieșiți afară! a zis el dintr-odată. Vreau să plecați din casa mea, a repetat el, apropiindu-și scaunul de Thóra.

Matthew, care nu înțelesese nimic din ce vorbiseră, și-a dat seama imediat că discuția luase o turnură nefericită și că întrevederea se sfârșise.

— Atunci, să mergem, a zis el.

A luat-o pe Thóra de mână și a ridicat-o în picioare. S-a întors spre Steini să-i mulțumească, apoi a ieșit din sufragerie, având grijă ca Thóra s-o ia înaintea lui.

— Nu pare tocmai în regulă, dar nu prea îl văd în stare de crimă, i-a zis ea după ce au închis ușa în urma lor – Steini nu-i condusesse până la ieșire. Dar e ceva putred în povestea asta. E clar că n-a avut o reacție tocmai normală când i-am zis că s-a descoperit un mormânt lângă conac. Și, la drept vorbind, mi s-a părut ciudat și că nu ne-a zis unde se ducea când a trecut prin tunel. Oare îl acoperă pe criminal?

— Nu prea cred, a zis Matthew, deschizându-i portiera. Dacă nu el e criminalul, atunci vinovatul trebuie să fie sau Bergur, sau acest Baldvinsson. Potrivit teoriei tale, Steini are un cui împotriva lui Bergur pentru că se înrudește

cu persoana care a provocat accidentul, dar habar n-avem dacă îl cunoaște pe Baldvin sau nu. Deci nu cred că-l acoperă pe vreunul dintre ei.

— La naiba! a zis Thóra. Era o ipoteză atât de bună...

A intrat în mașină și a așteptat ca Matthew să se urce la volan.

— Dar sunt întru totul de acord cu tine că Steini n-ar fi putut comite o crimă, a continuat ea. N-are suficientă forță. Cât despre Bergur, am îndoieli. Într-adevăr, e posibil să fi venit la hotel, să fi luat caiacul și să fi mers în golfuleț s-o omoare pe Birna. Dar n-are nicio noimă. De ce nu s-a dus cu mașina până acolo? Și când să fi șterpelit telefonul lui Jónas ca să-i trimită Birnei mesajul?

A clătinat din cap și a continuat:

— Nu, nu cred că se leagă... Dar Baldvin era la hotel și nu i-ar fi fost greu să pună mâna pe telefon. A luat parte la întrunire, dar a plecat înainte de pauză, așa că ar fi putut să dea fuga până la debarcader, să ia caiacul, să vâslească până la golfuleț și s-o atace pe Birna. Avea motive suficiente.

Thórei i-a sunat telefonul.

— Salut! a zis Gylfi. Am găsit! E numele latinesc pentru aloe vera.

Thóra i-a mulțumit și a închis, apoi s-a uitat la Matthew, care tocmai își pune centura de siguranță.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el când și-a dat seama că se uita țintă la el.

— De ce și-ar pune o femeie aloe vera în vagin? Se folosește cumva ca lubrifiant? a întrebat Thóra.

Matthew a izbucnit în râs.

— Scuze, dar de ce mă întrebi pe mine? Par genul care le știe pe toate? Întreab-o pe Stefania, terapeuta sexuală, nu pe mine, i-a sugerat el, dând cu spatele. Mașina cu VERITAS încă era lângă hotel când am plecat. Vrei să stăm nițel de vorbă cu Baldvin?

— Bună idee, a zis Thóra, zâmbind. Sigur o să ne spună adevărul, nu?

Matthew a întors și a pornit derapând pe drumul acoperit cu pietriș.

— Bineînțeles, că doar e politician.

33

Matthew a ciocănit cu putere în ușa camerei lui Magnus. Fuseseră și la ușa lui Baldvin, dar nu primiseră niciun răspuns, așa că sperau să fie cu bunică-su. VERITAS era tot în parcare, deci încă nu pleaseră. Din cameră s-a auzit un mic zgomot, iar Thóra a bătut ușor din palme. Ușa s-a deschis și a apărut Magnús. Când a văzut cine erau musafirii, și-a luat un aer foarte furios. Dar trăsăturile sale erau prea obosite și prea tocite ca să mai sperie pe cineva, așa că expresia lui aducea cu un machiaj făcut de mântuială.

— Ce vreți? a mormăit el.

— Am vrea să stăm de vorbă cu Baldvin, a zis Thóra pe un ton politic. Cumva e cu dumneavoastră?

— Cine mă caută? a întrebat o voce din cameră.

— Avocata și neamțul, i-a răspuns Magnús, ținând de clanță cu mâna lui firavă.

— Invită-i înăuntru, a zis Baldvin. N-avem nimic de ascuns. Magnús a deschis larg ușa, iar Thóra și Matthew au intrat.

— Luați loc, i-a invitat Baldvin, făcând semn spre două scaune.

Tânărul politician s-a așezat pe un al treilea, iar bunicul lui a luat loc pe pat.

— Despre ce-i vorba? a întrebat Baldvin, sprijinindu-și brațele pe masa din fața lui.

Preț de câteva clipe, Thóra s-a uitat fascinată la mâinile lui mari și puternice, amintindu-și ce-i spusese Thröstur: că pentru a merge cu caiacul pe mare ai nevoie de forță fizică. Baldvin ar fi putut vâsli fără probleme și pe o mare agitată.

— Aș vrea să-mi răspundeți la câteva întrebări, a zis Thóra, așezându-se mai bine pe scaun. După cum, probabil, știți, sunt avocata lui Jónas, proprietarul hotelului, care acum se află în custodia poliției – fără temei, după părerea mea –, deoarece e suspectat de crimele care au fost comise aici.

— Știm toate astea, a intervenit Magnús pe un ton tăios. Dacă ați venit aici să ne prindeți cu fofărlăca, să știți că n-o să vă meargă. Nici eu, nici Baldvin n-avem nimic de-a face cu crimele astea. În general, draga mea, poliția arestează pe cine trebuie. Poate ar fi mai bine să acceptați chestia asta, în loc să veniți să ne bateți la cap.

— Ei, liniștește-te, i-a zis Baldvin bunicului, zâmbindu-i Thórei în chip de scuză. Amândoi suntem un pic necăjiți, fiindcă nu putem pleca acasă. Poliția ne-a cerut să rămânem la hotel, pentru că vrea să stea de vorbă cu noi. Nu mă pot pronunța cu privire la vinovăția sau nevinovăția acestui Jónas, dar, la fel ca bunicul meu, vă pot spune cu conștiința curată că n-avem nicio legătură cu ceea ce s-a întâmplat. Puneți întrebările și poate o să vă convingem.

— De ce ați venit aici duminică seara? l-a întrebat Thóra fără menajamente. În seara aceea, mașina dumneavoastră a trecut prin tunelul Hvalfjörður.

Baldvin s-a lăsat pe spetează și a luat mâinile de pe masă.

— Sunteți foarte directă, a zis el. N-am venit aici să-l omor pe omul acela, dacă la asta vă gândiți.

— Atunci de ce ați venit? a insistat Thóra. Sigur n-ați făcut atâta drum numai ca să-l vedeți pe bunicul dumneavoastră.

— Nu, a zis Baldvin. Și vă pot spune despre ce e vorba. Pentru că am hotărât să spun adevărul. Nu sunt mândru de motivul care m-a adus aici, dar n-am de gând să-l tănuiesc, a adăugat el, îndreptându-se de spate. Poliția mi-a spus că ați

găsit o fotografie și că știți de încercările Birnei de a mă șantaja, ca să fie sigură că o să câștige concursul de proiecte pentru noua autogara din Reykjavik.

Thóra a încuviințat din cap.

— Era o femeie foarte hrăpăreată, a continuat el. Apoi a adăugat repede:

— Nu spun că-i un motiv suficient să omori un om. Nicidecum. M-a tot sunat, mi-a trimis e-mailuri, pe scurt, m-a hărțuit. La fel a procedat și cu bunicul, care a sfârșit prin a se externa dintr-o clinică de recuperare medicală ca să vină aici și să stea de vorbă cu ea. Îl speria faptul că trecutul lui ajunsese să fie o amenințare pentru mine.

— Mare păcat! a zis Thóra pe un ton sarcastic. Dar tot nu mi-ați spus de ce-ați venit aici duminică.

— Am venit ca să intru pe furiș în camera Birnei, a zis Baldvin pe șleau. Auzisem că poliția încă nu făcuse o percheziție amănunțită și speram să găsesc fotografia. Dar nu era acolo.

— Iar joi? a continuat Thóra. Ați plecat amândoi de la întrunire la puțin timp după ce-a început și nu v-ați mai întors. Ce s-a întâmplat?

Baldvin a zâmbit și a făcut un semn spre Magnus.

— Bunicul era slăbit. Nu se simțea bine, așa că a trebuit să ieșim de acolo. În plus, nici nu prea eram interesați de întrunire. Ne-am dus numai pentru că speram să dăm de Birna.

— Poate confirma cineva ceea ce ne-ați spus? a întrebat Thóra.

— Da, bineînțeles, a zis Baldvin pe un ton binedispus. L-am dus pe bunicul în camera lui și am chemat un doctor. Am făcut rost de numărul de telefon al unui coleg de-al lui, care era de gardă în zonă, și a venit. Cred c-a ajuns în jurul orei nouă și a plecat pe la zece.

Thóra și-a dat seama imediat că nu puteau fi suspecți de moartea lui Eiríkur: aveau un alibi excelent. Nu s-a sinchisit să-i ceară numele doctorului. Oricum, relatarea lui avea să fie verificată de Thórólfur.

— Înțeleg, a zis ea, aruncându-i o privire lui Matthew. Cam asta a fost tot, a adăugat ea, apoi s-a ridicat în picioare. De fapt, cred că mai e un lucru pe care ar trebui să vi-l spun, Magnús. În scurtă vreme, o să fie găsit aici scheletul unui copil. Cred că e vorba de fiica dumneavoastră și a lui Gudný Bjarnadóttir – micuța Kristín.

— Ce vreți să spuneți? a zis bătrânul cu glas răgușit. Fiica mea?

— Da, cea despre care v-a scris Gudný, a zis Thóra, în speranța că Gudný chiar îi scrisese. Cred că Grímur, fratele lui Bjarni, care locuia la cealaltă fermă, a omorât copilul ca să se asigure că el – nu dumneavoastră – o să moștenească averea fratelui.

— Eu? a întrebat Magnus palid la față. Thóra a băgat de seamă că nu negase c-ar fi primit o scrisoare.

— De fapt, a continuat Thóra, înainte ca bătrânul să mai zică ceva, cred că ați pierdut dreptul la moștenire pentru că n-ați făcut niciun demers. Știați de existența copilului și ar fi trebuit să vă revendicați drepturile chiar atunci. E drept că ar fi trebuit să faceți multe alte lucruri. De exemplu, să vă interesați de soarta copilului sau să vă asumați paternitatea lui.

Thóra s-a apropiat de ușă, urmată de Matthew, și a zis:

— Presupun că, dacă v-ați fi făcut datoria, acum n-ar mai fi fost niciun schelet în pivniță.

— Dar..., a început bătrânul, apoi s-a oprit, lăsând fraza neterminată.

Baldvin tăcea și se uita la bunică-su cu un aer indescifrabil.

— De ce spunei asta? a întrebat Magnús, în cele din urmă. Când a ajuns în prag, Thóra s-a întors spre el și i-a spus:

— Pentru că, dacă Grímur ar fi aflat că fetița are un tată care știe de existența ei, n-ar mai fi avut de ce s-o omoare. La revedere! le-a zis ea cu un zâmbet.

Apoi au ieșit, iar în urma lor Magnús și Baldvin au rămas încremeniți ca două stane de piatră.

— Asta înseamnă că mai rămâne doar Bergur, a oftat Thóra. Și e suspectul cel mai puțin probabil. Nu-l văd chinându-se să conducă un caiac fără un motiv foarte întemeiat. Și cu atât mai puțin înfigând bolduri în tălpile cuiva.

— De multe ori viața ne face surprize, a zis Matthew, punându-i mâna pe umăr. De exemplu, cine și-ar fi închipuit că am să mă îndrăgostesc de o femeie care poartă teniși murdari?

Thóra s-a uitat la picioarele ei și a zâmbit. Prin comparație cu pantofii lustruiți ai lui Matthew, încălțările ei erau cât se poate de ponosite.

— Poate aceeași persoană care și-ar fi închipuit că eu am să mă îndrăgostesc de un bărbat obsedat de lustruirea pantofilor.

*

Thóra umbla de colo-colo, încercând să-și pună gândurile în mișcare, dar mintea parcă i se blocase. Se întorsese cu Matthew în camera ei, unde spera să-i vină inspirația. Se plimba întruna pe lângă pat, în timp ce Matthew stătea liniștit pe fotoliul de lângă fereastră și bea o bere.

— Bergur trebuie să fie criminalul. N-a mai rămas nimeni altcineva, a zis el, punând jos paharul. Dacă nu cumva e Jónas...

— Dacă e Jónas, am dat de naiba, a zis Thóra cu un oftat, apoi și-a pus mâinile în cap și a continuat să se plimbe. Chiar n-a mai rămas nicio altă posibilitate?

— Nu prea cred. Am cam rămas fără bărbați..., a zis Matthew. Nu-i mai avem decât pe Bergur și pe Jónas.

— Ce păcat că ucigașul nu poate fi o femeie... Deja mi-i imaginam pe Rósa și Jökull ca pe un fel de Bonnie și Clyde. Dar scenariul ăsta nu mai e plauzibil după ce-am aflat că-s frați, a zis Thóra, apoi s-a oprit și s-a uitat la Matthew. Ai auzit vreodată de un frate și o soră care să fi comis crime?

— Nu, niciodată, a clătinat el din cap. Doar de frați. De exemplu, frații Dalton. Dar niciodată de un frate și o soră.

— Oare nu cumva e posibil ca Rósa să fi dat peste Birna după viol și s-o fi omorât? a zis Thóra cu un aer meditativ. Nu, nu prea..., a adăugat ea după ce-a stat o clipă pe gânduri.

S-a auzit un ciocănit în ușă. Thóra se aștepta să fie unul dintre copii, așa că a fost un pic surprinsă când a deschis și a văzut-o pe Stefanía.

— Bună! a salutat-o terapeuta sexuală cu un zâmbet stânjenit. Am vrut doar să-ți aduc ceva. Speram c-o să treci pe la mine, dar când mi-am dat seama că n-ai de gând...

Stefanía șovăia, stând cu mâinile la spate, iar Thóra se întreba ce anume ascundea.

— Te pot ajuta, a adăugat Stefanía, zâmbind din nou. Thóra a simțit un nod în stomac. Vasăzică, Stefanía venise acolo ca să le spună cum să facă sex fără riscuri. Thóra a înghițit saliva care îi umpluse gura dintr-odată. Nu prea avea cum să-i spună că era vorba de o neînțelegere.

— Mulțumesc foarte mult! a fost tot ce i-a trecut prin cap să spună.

Dar n-a făcut un pas în spate, de teamă ca nu care cumva Stefanía să intre în cameră și să înceapă să vorbească cu Matthew.

— În fine..., a zis Stefanía. Îmi dau seama că sunteți ocupați, așa că doar o să-ți las ce ți-am adus.

I-a întins Thórei o cutiuță și a adăugat:

— Dacă vreți, puteți să mă sunați. Am pus înăuntru și cartea mea de vizită. Cât despre ce-i în cutie, nu-i nevoie de multe explicații. E un vibrator. Dar e diferit de toate celelalte. După mai multe mișcări de du-te-vino, eliberează niște gel prin capăt. Deci îți dă o senzație mai autentică. E un model nou-nouț, a adăugat ea zâmbind.

Thóra s-a uitat câteva clipe la cutiuță.

— Gel. Înțeleg..., a zis ea, ridicând privirea cu un aer stânjenit. Dar, dintr-odată, i-a venit o idee. I-a dat înapoi cutiuța și a intrat repede în cameră.

— Așteaptă un pic, i-a zis Stefaníei, care se uita la ea cu un aer uluit.

Thóra s-a întors ținând în mână cutia de carton pe care o ceruse la recepție pentru lucrurile aduse din pivniță.

— E aceeași substanță? a întrebat Thóra, arătându-i ce scria pe cutie: *Cu aloe vera!*

Terapeuta se uita la Thóra ca și când ar fi încercat să-și dea seama dacă era în

toate mințile.

— Ah, nu..., i-a răspuns Stefanía, apoi a văzut că entuziasmul Thórei a făcut loc dezamăgirii. Ásta e modelul vechi. Eu ți l-am adus pe cel mai nou, i-a explicat ea, privind-o cu un aer scrutător. Celelalte s-au terminat. Au avut foarte mare succes. Iar ultimul a fost furat... Săptămâna trecută mi-a fost spart depozitul și am aflat abia de curând ce a dispărut. Aveam de gând să vi-l dau vouă pe ultimul, a adăugat ea, uitându-se în continuare la Thóra cu un aer uimit. Dar și modelul ásta e bun. Singura diferență e că gelul dinăuntru nu-i aloe vera.

— O spargere..., a murmurat Thóra. Și când s-a întâmpilat asta?

— Săptămâna trecută. Stai să mă gândesc. Am plecat marți și totul era în regulă, iar vineri, când m-am întors, am văzut că lacătul fusese forțat. Dar după moartea Birnei, nimeni nu s-a mai interesat de chestia asta mărunță. În plus, am crezut, la început, că nu dispăruse nimic. Abia mai adineauri, când am căutat vibratorul pentru voi, mi-am dat seama că lipsește ceva.

Thóra s-a întors în cameră ținând în mână cutia primită de la recepție.

— Ghici ce-am aflat! i-a zis ea lui Matthew pe un ton exaltat. Rósa a revenit pe lista suspectilor! De fapt, e chiar în capul listei.

Matthew s-a uitat calm la Thóra, care nu-și putea stăpâni surescitarea.

— Cum s-a întâmpilat chestia asta? a întrebat el.

— Birna n-a fost omorâtă de un bărbat, ci de o femeie. Violul e o înscenare menită să înșele poliția, i-a explicat ea, punând cutia pe podea. Cine ar fi putut face așa ceva? O femeie, bineînțeles, și-a răspuns ea. O femeie care nu știa că vibratorul avea înăuntru aloe vera.

Matthew s-a încruntat ușor.

— Cred că e nevoie de mai multe explicații, a zis el calm, luând o gură de bere.

Thóra a înhățat dosarul obținut de la poliție, l-a răsfoit în grabă și i l-a dat lui Matthew, arătându-i fotografia unui vibrator așezat într-o tavă de oțel.

— A fost găsit pe plajă, împreună cu multe alte lucruri, și poate că de-aia poliția nu i-a dat importanță.

Thóra a aruncat o privire spre cutia în care pusese lucrurile din pivniță.

— Vibratorul de pe plajă e același model precum cel din cutie, dacă te întrebi cum de mă pricep atât de bine la gadgeturi-le sexuale.

Matthew s-a uitat la cutie cu un zâmbet.

— Înțeleg, a zis el. Dar tot nu-mi dau seama cum se leagă toate astea.

— Potrivit descrierii de pe cutie, vibratorul eliberează un gel pe bază de aloe vera, i-a explicat ea, roșind ușor. Nu mă întreba de ce, a adăugat, apoi i-a arătat iarăși poza. E posibil ca în vaginul Birnei să se fi găsit spermă de la doi bărbați, dar niciunul dintre ei nu a violat-o.

— De unde știi asta? a întrebat Matthew. Deși doi bărbați au recunoscut că au

făcut sex cu Birna, se prea poate să nu fi fost cu acordul ei.

— Cred că ucigașul a încercat să lase impresia c-a fost un viol. Și a folosit un vibrator. Altfel nu-mi pot explica de ce Birna avea aloe vera în vagin. O femeie care a făcut sex cu doi bărbați la rând nu prea are de ce să meargă pe plajă cu un vibrator, a zis Thóra, arătându-i încă o dată fotografia. De ce-ar fi vrut cineva să lase impresia c-a fost violată? a întrebat ea.

Apoi și-a răspuns singură:

— Ca să inducă poliția în eroare. Femeile nu violează femei.

— Nu, asta cam așa e. Dar sunt multe femei care ar fi putut s-o omoare. Nu trebuie să fi fost Rósa neapărat.

— Așa-i, însă trebuie să fi fost o femeie cu un motiv întemeiat. Iar Rósa avea un astfel de motiv.

— Ai dreptate, a conchis Matthew, apoi n-a mai zis nimic. S-a uitat cu un aer surprins la Stefanía, care a intrat în cameră și le-a zâmbit amândurora. Încă ținea în mână cutiuța pe care, până la urmă, i-a întins-o lui Matthew. Cuprinsă de entuziasm, Thóra uitase complet de terapeuta sexuală.

— Uite. Pentru tine. Dau ție. Crede-mă, ajutat mulți bărbați ca tine, i-a zis lui Matthew într-o engleză stricată, înainte să-și ia la revedere și să iasă din cameră.

Matthew rămăsese perplex pe fotoliu. Într-o mână ținea paharul cu bere, iar în cealaltă, cutiuța cu vibratorul. Se uita țintă la darul terapeutei și, la început, a fost mult prea surprins ca să zică ceva, dar după ce Stefanía a închis ușa, s-a uitat la Thóra și a întrebat-o:

— Sigur nu i-ai spus că tocmai mi-am dat în vileag homosexualitatea?

— Nu! Ai înnebunit? a zis Thóra cu un aer sincer. N-aș face una ca asta, a adăugat ea. Hai să-l căutăm pe Thórólfur! Poate că încă nu știe toate chestiile astea.

— Sau poate că ciudata aia își împarte gadgeturile la toată lumea, fără excepție, a comentat Matthew, apoi a pus cutiuța jos și s-a ridicat în picioare.

*

Când au ajuns la recepție, Vigdís le-a zis că Thórólfur și un alt polițist se duseseră cu Thröstur să ridice caiacul. Thóra bănuia că urma să trimită ambarcațiunea la analize, în speranța că Thröstur nu reușise să șteargă toate urmele. Dar, gândindu-se la ce-i povestise caiacistul, nu prea avea cum să mai fi rămas vreun pic de sânge.

În timp ce stăteau lângă biroul de recepție, întrebându-se ce era mai bine – să aștepte sau să ia legătura cu un alt polițist –, Thóra a văzut că se apropie de ei brokerul care suferise accidentul de călărie. Mergea schiopătând și trăgea cu greu de un geamantan cu roțile.

— Mă duc să-l ajut, i-a zis ea lui Matthew, dând fuga spre Teitur. Bună! Lasă-mă pe mine, i-a zis ea brokerului, iar acesta a răsplătit-o cu un zâmbet.

— Mersi! a zis el ușurat, lăsând-o pe Thóra să-i care geamantanul, încă nu mi-am revenit complet, dar trebuie să mă întorc acasă.

— Vine cineva să te ia? l-a întrebat ea, pentru că, în situația lui, nu i se părea indicat să conducă.

— Da, frate-miu, a zis Teitur, gâfâind ușor. Iar dup-aia o să trimit pe cineva să-mi ia mașina, a adăugat el. Nu cumva ai nevoie de o mașină să te întorci în oraș?

Thóra a izbucnit în râs.

— Ah, nu! i-a răspuns ea, gândindu-se la SUV-ul ei și la cum anume avea să-l ducă înapoi în Reykjavik, pentru că sigur nu avea să-l conducă Gylfi.

Teitur a făcut un pas greșit și s-a dezechilibrat.

— Of, ce mi-a făcut iapa aia nenorocită! a zis el. Nu cred c-o să mă convingă cineva să mai urc vreodată pe un cal.

— Bine că n-a fost mai grav, a zis Thóra. Nu înțeleg de ce nu ți-au dat un cal mai blând. De unde l-ai închiriat?

— Ah, de la o fermă din apropiere. Se cheamă Tunga, dacă nu mă înșel. Dar n-a fost vina femeii care mi l-a închiriat. Biata de ea era tare necăjită. A zis că nu-i un început bun pentru o nouă afacere.

— De la Tunga? a întrebat Thóra, pentru că acolo locuiau principalii ei suspecți, Bergur și Rósa. O femeie ți-a închiriat un cal? Cumva era un armăsar năvălaș?

Teitur a izbucnit în râs.

— Ei, nu-s chiar atât de prostănac. Era un cal obișnuit. Dar am avut un mare ghinion. Gândește-te și tu, cât de mari sunt șansele să dai peste o vulpe moartă? Calul a făcut urât mult timp după ce am căzut...

Thóra a tăcut pentru câteva clipe, apoi a zis:

— S-a întâmplat în apropiere? Iar vulpea era cumva pe marginea drumului care duce la celălalt conac?

Teitur a încuviințat din cap:

— Mda. Habar n-aveam că un cal se sperie în halul ăsta când vede o vulpe moartă.

— Și le-ai zis proprietarilor de chestia asta? a întrebat Thóra, încercând să-și păstreze calmul.

— Da, a zis Teitur, surprins de agitația Thórei. A trebuit să mă întorc și să-i spun femeii că iapa a luat-o la sănătoasa.

— I-ai povestit ce s-a întâmplat și în ce loc? I-ai zis de vulpe și de felul în care a reacționat calul?

— Da, a răspuns Teitur. Și bineînțeles că femeia a fost șocată. Nu doar pentru

că-i fugise iapa, ci și pentru că eram rănit.

— Pe femeia asta cumva o chema Rósa? I-a întrebat ea. Teitur a încuviințat din cap cu un zâmbet.

— Când i-ai povestit toate astea, era singură sau mai era cineva cu ea? a continuat Thóra. Cumva soțul ei?

— Nu, a răspuns Teitur. Era singură acasă. Habar n-am dacă i-a zis ce s-a întâmplat, deși nu mi se pare exclus să-i fi povestit, a adăugat Teitur, uitându-se scrutaător la ea. De ce întrebi?

— Ah, fără un motiv anume, a răspuns Thóra cu un aer absent, în fine, îți urez să ajungi acasă cu bine și să te refaci cât mai repede, a încheiat Thóra, punând geamantanul lângă biroul de recepție.

— Să sperăm, a zis Teitur.

Apoi a băgat mâna în buzunar și a scos portofelul. O clipă, Thóra a crezut că voia să-i dea bacșiș, însă brokerul a scos o carte de vizită.

— Dacă o să te întrebi vreodată ce să faci cu banii, ia legătura cu mine, a adăugat el cu un zâmbet. Mă pricep să fac investiții profitabile pentru clienții mei.

Thóra a luat cartea de vizită, a citit politicos ce scria pe ea, apoi a vârat-o în buzunar. Ca să pună deoparte suficienți bani pentru o investiție, ar fi trebuit să se întâmple ceva foarte important în viața ei.

— Mersi! Nu se știe niciodată...

*

— Dar e o chestie care nu-mi dă pace, a zis Matthew. Nu avem nicio dovadă că Rósa a venit aici în seara când a avut loc întrunirea. Și atunci, cum rămâne cu telefonul lui Jónas și caiacul lui Thröstur?

Thóra a văzut că se deschide ușa hotelului și a sperat că, în cele din urmă, avea să apară Thórólfur. Dar nu era el, ci un cuplu cu un geamantan cu roțile. Noii oaspeți s-au apropiat de recepție, iar Thóra s-a întors iarăși spre Matthew:

— Poate că Jökull a șterpelit telefonul și a trimis mesajul.

— Și caiacul? a întrebat Matthew. Trebuie ca Rósa să fi venit până aici, altminteri nu înțeleg de ce-ar fi folosit caiacul.

— Păi, poate c-a fost aici, a zis Thóra. Nu-i neapărat nevoie să fi participat la întrunire.

Matthew avea un aer neîncrezător.

— După părerea mea, caiacul i-ar fi fost util criminalului numai dacă ar fi vrut să plece de la ședință neobservat și să se întoarcă înainte de pauză, astfel încât nimeni să nu-și dea seama că a lipsit. Poate că există și o altă explicație, dar nu-mi dau seama care ar putea fi.

Thóra și Matthew stăteau pe niște scaune de lângă intrarea în hotel, ca să nu

rateze venirea lui Thórólfur.

Thóra s-a ridicat în picioare și a făcut un semn spre biroul de recepție.

— Mă duc să vorbesc nițel cu Vigdís.

S-a apropiat de ea și a așteptat să termine cu tinerii de curând sosiți, care, în cele din urmă, și-au luat cheia și au plecat cu zâmbetul pe buze.

— Vigdís, a zis Thóra, cumva o cunoașteți din vedere pe sora lui Jökull?

Recepționeră a scos o foaie din imprimanta de pe birou și a întins mâna după un perforator.

— iris, sau cum o cheamă? Da, o știu, a răspuns Vigdís, perforând foaia. De ce întrebați? Vreți să dați de ea?

— O cheamă Rósa. Nu, nu vreau să dau de ea, dar cumva îți aduci aminte dacă a venit la întrunirea de joia trecută?

— Nu, a răspuns recepționeră pe un ton ferm. N-a fost aici. Apoi a deschis un dosar ca să pună hârtia în el, dar s-a oprit dintr-odată și s-a uitat la Thóra, spunând:

— Ba nu! A fost aici!

— Aha, a zis Thóra, încercând să-și ascundă încântarea.

— Da, și îmi aduc aminte că mi-a părut rău pentru ea. Venise cu un buchet de flori pentru tânărul care a căzut de pe cal. Adică pentru Teitur, tipul care tocmai a plecat.

Thóra a încuviințat din cap, iar Vigdís a continuat:

— A trebuit să vină pe jos până aici, pentru că era o ditamai gaura în mijlocul drumului, iar florile erau cam bătute de vânt.

— Sunteți sigură că era joi seara? a întrebat Thóra.

— N-am niciun dubiu, i-a răspuns recepționeră. Țin minte că n-am avut timp să stau de vorbă cu ea, pentru că eram foarte ocupată cu oamenii care veneau la întrunire. Am luat florile și i-am zis c-o să i le dau eu lui Teitur. Mi-a mulțumit și m-a întrebat dacă putea să treacă pe la bucătărie să-l vadă pe frate-su.

— Ai văzut-o când a plecat de la hotel?

— Nu, nu cred, a zis Vigdís. Și eu voiam să particip la întrunire, așa că am lăsat la recepție un bilet prin care le ceream oamenilor să vină în sală dacă aveau nevoie de ceva. Și aveam la mine un telefon fix fără fir, în caz că suna cineva.

— Știi cumva dacă Rósa avea vreo legătură cu Eiríkur, cititorul de aure? a continuat Thóra.

Vigdís a clătinat ușor din cap.

— Nu, nu cred. Dar țin minte că Eiríkur a trecut pe la mine înainte să se ducă la Jónas și să se certe cu el pe tema salariului. Voia să-i dau niște informații despre proprietarii din zonă. Avea nevoie de numerele de telefon ale fraților ălor, Elín și... nu mai țin minte cum îl cheamă pe frate-su.

— Börkur, a intervenit Thóra. Dar de ce voia să ia legătura cu ei?

— Habar n-am, a zis Vigdís. Am crezut că e ceva legat de stafia care bântuie hotelul. Eiríkur era foarte interesat de fenomenul ăsta. Bineînțeles că nu aveam numerele lor, dar aveam un număr al Bertei, fata care strânge lucrurile de la Kreppa. I l-am dat și i-am sugerat că poate să afle numerele de la ea.

A închis dosarul, l-a pus la loc și a continuat:

— Eiríkur a încercat s-o sune de pe telefonul de aici, de la recepție, dar nu i-a răspuns. Așa că i-am dat numărul unui alt proprietar din zonă, singurul pe care-l aveam, în afară de cel al Bertei.

— Al cui era? a întrebat Thóra.

— Era numărul Rosei, a zis Vigdís, apoi a luat o foaie A4 dintr-un teanc și i-a dat-o Thórei. E o reclamă pentru o mică firmă de închiriat cai, pe care Jökull m-a rugat s-o lipesc undeva, în hotel. După cum vedeți, e trecut numele ei și un număr de telefon.

Vigdís a luat foaia înapoi și a adăugat:

— Dar am dat-o jos după ce am aflat că brokerul și-a rupt piciorul. Nu voiam să aibă necazuri și alți oaspeți, a explicat ea, băgând de seamă că Thóra era foarte atentă la ce spunea. Le-am zis chestia asta polițiștilor, pentru că s-a întâmplat chiar înainte ca Eiríkur să fie omorât în grajd.

— Știți cumva dacă Eiríkur a sunat-o pe Rósa? a întrebat Thóra cu nerăbdare.

— Habar n-am! I-am scris cele două numere pe o foaie și i-am dat-o. Apoi s-a dus și a sunat de pe telefonul ăla, a zis recepționera, întinzându-se peste birou și făcând un semn cu mâna. Cred c-a fost singura dată când l-a folosit cineva, a adăugat ea, îndreptându-se de spate. L-am auzit vorbind mult, așa că, probabil, a luat legătura cu cineva.

A scris ceva pe o hârtiuță și i-a dat-o Thórei.

— Astea sunt cele două numere. Poate vreți să le întrebați pe Rósa și pe Berta dacă au primit vreun telefon de la Eiríkur.

Telefonul era montat lângă un bufet, chiar sub un ditamai capul de elan împăiat, care fusese prins pe perete mult prea jos pentru cât de mare era. Thóra a luat receptorul în mână, având grijă să nu-i intre în ochi vreo ramificație a coarnelor. A apăsat pe butonul care afișa ultimul număr apelat. Mai întâi a apărut un număr care nu figura pe hârtiuța dată de Vigdís, apoi au urmat numărul de acasă al Rosei și numărul de mobil al Bertei. Thóra s-a gândit că primul număr afișat pe telefon nu avea legătură cu cititorul de aure, pentru că era cel mai recent, iar din ordinea afișării numerelor, a tras concluzia că Eiríkur o sunase mai întâi pe Berta, care nu-i răspunsese, apoi reușise să ia legătura cu Rósa.

*

Thóra s-a trântit pe scaun și a zis cu un aer triumfător:

— Vezi, totul se leagă!

— Nu crezi c-a venit momentul să-l căutăm pe Thórólfur? a sugerat Matthew, uitându-se la ceas. Încep să cred că s-ar putea să fi plecat. A trecut foarte mult timp.

— Probabil că durează atâta din cauza ceții, a zis Thóra, făcând un semn spre intrare – afară, vizibilitatea era foarte redusă.

Ușa pivniței s-a deschis dintr-odată, iar Thóra a întors capul imediat.

— Ce s-a mai întâmplat? a zis ea. Nici acum n-au terminat treaba în pivniță?

Dar se părea că fuseseră scoase deja toate oasele de animale, pentru că oamenii care au ieșit de acolo aveau mâinile goale. Au trecut pe lângă Thóra și Matthew fără să spună nimic, apoi au ieșit din hotel și, în scurtă vreme, s-au întors cu o mare cantitate de echipament: aparate de fotografiat, aspiratoare, cazmale și așa mai departe.

— Cred c-au descoperit scheletul fetei, a zis Matthew. Văd că se agită mai mult decât atunci când au cărat oasele de animale.

— Brr! a zis Thóra înfiorându-se. Oricât m-aș strădui, nu reușesc să înțeleg cum ar putea cineva să-i facă așa ceva unui copil numai ca să pună mâna pe o moștenire. Să închizi biata fetiță într-un buncăr de cărbuni și s-o lași să moară...

— Acest Grímur sigur nu era întreg la cap, așa că n-ai cum să înțelegi, a zis Matthew, uitându-se la un bărbat care cobora în pivniță cu un proiector de mari dimensiuni.

Thórólfur s-a așezat zgomotos pe scaunul de lângă ei. Se apropiase incredibil de silențios pentru cât de mare era.

— Despre ce-i vorba? a zis el. Am auzit că vreți să stați de vorbă cu mine. Dar să știți că n-am mult timp la dispoziție, a zis el, făcând un semn cu degetul spre pivniță cu policarul. Chiar trebuie să cobor. Ce s-a întâmplat?

Thóra i-a dat dosarul care conținea documentele anchetei.

— Cred că știu cine i-a omorât pe Birna și Eiríkur, a zis ea. Am nevoie de mai mult de câteva minute ca să vă explic, dar nu cred că o să vi se pară o pierdere de timp.

Thórólfur a scos un oftat de nemulțumire.

— Nu fiți atât de sigură, a zis el, sprijinindu-se pe spetează. Vă ascult, a zis el.

După care a adăugat repede:

— Dar fără înflorituri. Doar lucrurile esențiale, vă rog! După ce i-a povestit lui Thórólfur despre Rósa, vulpe, gelul cu aloe vera, telefoanele date de Eiríkur și despre toate celelalte lucruri pe care și le amintea, Thóra i-a aruncat o privire plină de nerăbdare.

— Criminalul sigur e Rósa, iar fratele ei s-ar putea să-i fie complice, de nu chiar mai mult. Dumneavoastră puteți face investigații complete, dar eu n-am

mijloacele necesare.

Thórólfur se uita la ea cu un aer gânditor. O ascultase cu răbdare și n-o întreprusese cu nicio întrebare.

— Să știți că am vorbit cu ea despre telefonul lui Eiríkur, a zis el. Cică ar fi sunat s-o întrebe despre firma de închiriat cai. Voia să știe dacă era la fermă sau în altă parte.

Thóra s-a încruntat și a zis:

— De ce, mă rog?

Thórólfur a ridicat din umeri.

— Nu știu. Și mie mi s-a părut cam ciudat. Ce mi-ați spus despre flori și despre gadgetul cu gel este foarte interesant.

S-a ridicat în picioare și a căscat.

— Și speram că nu mai am mult de lucru pe ziua de azi... Cred c-ar fi bine să le mai fac o vizită lui Bergur și Rosei, a zis el, apoi a aruncat o privire spre ușa pivniței. Descoperirea de acolo a așteptat câteva zeci de ani. Nu contează dacă o să mai aștepte încă o jumătate de oră.

Thóra nu putea să-și ascundă satisfacția. Thórólfur îi lua povestea în serios — oriunde ar fi dus ea.

— Vă mulțumesc, a zis ea, ridicându-se în picioare. O să mă țineți la curent?

Thórólfur i-a făcut semn unui polițist să meargă cu el, apoi s-a uitat la Thóra.

— N-am zis asta.

A plecat fără să-și ia la revedere.

*

Thóra a terminat de amestecat cartofii și peștele pentru fiica ei, care se uita la ea ca să se asigure că untul era distribuit uniform în piure. Bucătarul sigur nu bănuia că mâncarea aranjată de el cu atâta artă avea să sfârșească în felul acela. Era puțină lume în sala de mese, așa că servirea era foarte rapidă.

— Nu cred că-i bine să mănânc d-astea, a zis Sigga, uitându-se la o farfurie plină cu fructe de mare. Am avut impresia c-am comandat paste.

Gylfi, căruia i se aduseseră paste, s-a uitat la farfuria din fața ei și se vedea limpede că se întreba dacă era cazul să facă schimb de mâncare cu mama copilului său încă nenăscut. În cele din urmă, a hotărât să-și împartă pastele cu ea, așa că fructele de mare i-au fost pasate lui Matthew pe post de al doilea fel principal, alături de friptura pe care deja o începuse.

Thóra a așezat farfuria cu piure de cartofi și pește în fața lui Sóley, care s-a pus pe înfulecat. Apoi s-a întins după farfuria ei — abia aștepta să mănânce. Se săturase să se tot întrebe cine ce făcuse și de ce. Îi mulțumea Cerului că i-l scosese în cale pe broker chiar înainte ca acesta să plece. Informațiile de la Teitur erau

mai folositoare decât tot ce reușiseră ei să afle în ultimele zile.

Dintr-odată, a pus tacâmurile pe masă.

— Dar cum s-a întors la fermă după ce-a căzut de pe cal? a întrebat ea cu un aer nedumerit.

— Cine? a întrebat Matthew, punând în farfurie cochilia unei scoici.

— Teitur, brokerul. Rana de la picior îl împiedică și să conducă, darămite să meargă ca lumea. Deci probabil că l-a luat cineva cu mașina.

— Așa, și? a zis Matthew.

Sigga și Gylfi urmăreau conversația, dar nu înțelegeau nimic, în schimb, Sóley nu era interesată. Compara nivelul sucului din paharul ei cu cel al băuturii din paharul lui Gylfi.

— Dacă l-a luat cineva cu mașina sau i-a dat o mână de ajutor, atunci și persoana respectivă a aflat cum a reacționat calul și unde se afla vulpea moartă.

Și-a scos telefonul și a băgat mâna în buzunar după cartea de vizită a lui Teitur.

— Alo? Thóra la telefon. Avocata de la hotel. Îmi poți spune, te rog, cine te-a dus înapoi la fermă din locul unde ai căzut?

— Ah, bună! Speram că te-ai hotărât să investești. Trăim într-o perioadă de boom economic.

— Deocamdată, nu vreau să investesc. Acum mă interesează doar accidentul tău.

— Bine, a zis Teitur pe un ton ușor dezamăgit. M-a luat o fată. Am crezut că ți-am zis prima oară când m-ai întrebat de accident. Ea mi-a salvat pielea: m-a tras la o parte înainte ca iapa să mă facă harcea-parcea – o luase razna rău de tot.

— Ce fată? a întrebat Thóra calm. Ți-a zis cum o cheamă?

— Da, dar nu-mi aduc aminte. Era acolo din întâmplare. Ducea niște cutii într-o casă veche de la capătul drumului. M-am întrebat de mai multe ori ce s-ar fi întâmplat dacă vulpea ar fi fost un pic mai încolo, iar fata nu m-ar fi văzut. S-a purtat foarte frumos cu mine: m-a dus la ferma de unde închinaseam iapa, iar apoi m-a lăsat la hotel.

— Cumva o chema Berta? a întrebat Thóra cu o voce cât se poate de calmă, deși clocotea pe dinăuntru.

— Ah, da! a zis Teitur pe un ton voios. Exact! O chema Berta.

34

RER... Sau *BER...* Thóra a pus mobilul pe masă și a rămas privind în gol. Matthew, Gylfi și Sigga stăteau cu tacâmurile în mână și așteptau să afle ce anume o făcuse să reacționeze așa.

— Se pare că nu e Rósa, a zis Thóra în tăcerea care învăluisese masa. Și Berta știa de vulpe.

— Chiar dacă știa de ea, asta nu înseamnă că-i neapărat vinovată, i-a răspuns Matthew.

Gylfi și Sigga ascultau cu atenție, dar nu înțelegeau nimic.

— Asta nu-i tot, a continuat Thóra. În primul rând, ea avea cel mai mult de pierdut, în afară de Elín și Börkur – mai că-sa și unchi-su. În al doilea rând, a luat parte la întrunire și crede în stafii, așa că e genul de om care ar înfige bolduri în tălpile victimelor ca să le împiedice spiritele să bântuie.

— Dar ai uitat că Berta nu era aici atunci când a fost omorât Eiríkur? a întrebat Matthew. Era plecată în Reykjavik, iar lista cu mașinile care au trecut prin tunel o confirmă. Sau crezi că e vorba de doi criminali diferiți?

— Nicidecum, a zis Thóra. Dar, dacă te gândești mai bine, poate că nici nu era în Reykjavik în seara aia.

Matthew a ridicat din sprâncene.

— Crezi că și-a dat mașina cu împrumut?

— Nu chiar. Cred că a făcut schimb cu Steini. E o coincidență prea mare ca ei doi să fi trecut prin tunel cam în același timp, dar în direcții diferite. Steini n-a urmărit-o ca să se asigure că pleacă, așa cum ne-am închipuit noi prima oară. Probabil că a traversat tunelul spre Reykjavik, a așteptat-o pe Berta la celălalt capăt și au făcut schimb de mașini. După aceea, Berta s-a întors aici și l-a omorât pe Eiríkur. E posibil ca Steini să fi așteptat pe marginea drumului până când s-a întors Berta. Iar în intervalul ăsta a apărut și Thröstur. Ții minte ce ne-a zis? Că atunci când a plecat de lângă Steini, a văzut o altă mașină oprindu-se lângă el. Ei bine, poate că la volanul ei se afla chiar Berta. În felul ăsta, fata a făcut rost de un alibi excelent.

— Atunci, cum rămâne cu Steini? a întrebat Matthew. Dacă e așa cum spui tu, nu-l văd tocmai bine.

Thóra a clătinat din cap și a zis:

— Cui i-ar trece prin minte că el l-a târât pe Eiríkur până la grajd și l-a băgat în boxa armăsarului? Doar l-ai văzut. N-avea cum s-o facă. Dar ea are forța unui bivoli – îl duce peste tot în scaunul cu roțile.

Thóra a făcut o pauză și s-a lovit cu palma peste frunte, spunând:

— Ții minte fotografia înrămată a lui Gudný, ruda ei moartă. O țin pe noptiera din camera mea.

Matthew a încuviințat din cap, iar Thóra a continuat:

— Dacă stai bine să te gândești, îți dai seama că Berta seamănă foarte mult cu ruda asta a ei. Mai ales dacă ți-o imaginezi pe Gudný cu altă coafură.

Matthew a zâmbit.

— Nu-mi aduc aminte de fața lui Gudný, cu atât mai puțin de coafura ei.

Contează?

— Aia e fotografia care l-a tulburat pe Jónas. A zis c-a văzut o stafie care semăna leit cu tânăra din poză. Ultima oară a văzut fantoma în apartamentul lui, i-a explicat Thóra, închizând ochii ca să-și amintească mai bine chipul frumos al lui Gudný. Pun pariu că era Berta și că atunci i-a furat somniferele. Deși habar n-am ce căuta acolo. Poate vreun indiciu care să-i arate unde avea de gând Jónas să construiască anexa. Și probabil că Jónas a dat peste ea din întâmplare. Și cred că-n clipa aia era superdrogat, așa că nu și-a dat seama dacă era o stafie sau un om în carne și oase. Poate că avea de gând să folosească sedativele pentru Birna, dar s-a răzgândit după ce și-a dat seama că a văzut-o Jónas. Și, până la urmă, le-a folosit când l-a omorât pe Eiríkur; s-o fi gândit că așa e cel mai bine sau poate că somniferele alea erau singurul sedativ pe care-l avea la îndemână, astfel că n-a avut de ales. Probabil că tot Berta e și stafia care a apărut în ceață pe pajiștea din spatele hotelului. Pun pariu că avea o cazma în mână și căuta trapa. Poate voia să scoată din buncăr oasele Kristínei înainte să le descopere altcineva.

— Și ce-ai de gând să faci? a întrebat Matthew. Speculațiile de genul ăsta nu-s suficiente. De exemplu, de ce l-ar fi omorât pe Eiríkur?

Thóra a pufnit:

— Habar n-am! Poate că era și el implicat. Sau poate că a văzut-o. Probabil că acum Berta e singura persoană care știe motivul.

— Nu crezi c-ar fi bine să vorbim cu poliția? a continuat Matthew. Thórólfur pare un tip de treabă și nu cred c-o să se simtă ofensat dacă îi sugerezi altă pistă. Nu uita că acum o oră erai sigură că Rósa e vinovată, iar Thórólfur s-a dus să stea de vorbă cu ea.

Thóra a oftat și s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să dau o fugă până acolo să-i spun. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Piscică, a zis în engleză singura persoană de la masă care nu era captivată de progresul investigațiilor.

Sóley i-a zâmbit lui Matthew, apoi s-a uitat la maică-sa și a zis cu un aer satisfăcut:

— Spune-i că și eu vorbesc engleză.

— Bravo, draga mea! Cât o să fiu plecată, poți să mai exersezi. Matthew o să rămână cu voi.

Thóra s-a ridicat de la masă și a plecat în grabă.

— Câine, a auzit-o ea pe Sóley pronunțând în engleză, cu mândrie în glas.

Apoi a ieșit din sala de mese și s-a apropiat de mașină.

*

Lára s-a așezat mai confortabil pe scaunul tare, având grijă să nu șifoneze haina pe care o ținea în poală. Florile pe care le adusese nu s-au înviorat când au dat de apă, ci au rămas pleoștite în vaza de oțel de pe noptieră. A salutat-o pe Málfrídur Grímsdóttir, apoi și-a dres glasul și a luat în mâna ei mâna uscățivă a bătrânei.

— În ultima vreme, n-am putut să mă gândesc la altceva. M-au năpădit amintirile de când nepoata mea Sóldís a început să lucreze la hotelul acela din vestul țării. Tu știi adevărul și sper că acum o să-mi spui totul. Până nu-i prea târziu.

S-a uitat cu atenție la chipul jalnic al bătrânei din pat. Cât de diferit îmbătrânesc oamenii! Deși era mult mai tânără decât Lára, Málfrídur zăcea în pat și părea că nu poate nici să-și ridice capul, în timp ce ea stătea drept pe un scaun de lângă pat. Lára spera ca, atunci când avea să-i vină sorocul, să se prăpădească repede.

Bătrânei din pat i-a apărut o lacrimă în colțul ochiului. Pentru că stătea întinsă pe spate, nu i s-a prelins pe obraz, ci a rămas acolo.

— Sper să mă ierte Dumnezeu, a zis ea, apoi a închis ochii, împingând lacrima pe pernă. Eram atât de tânără. Și nu îndrăzneau să ies din cuvântul tatei. Apoi s-a îmbolnăvit, iar eu aveam alte lucruri pe cap.

— Nu te acuz de nimic, draga mea, a zis Lára cu voce caldă, strângând și mai tare mâna bătrânei. Înțeleg foarte bine că pe atunci nu-mi puteai vorbi despre asta, dar acum nu mai avem timp – nici tu, nici eu – și nu suport gândul că s-ar putea să plec de pe lumea asta fără să știu unde e copilul. Trebuie să aflui, îi sunt datoare lui Gudný.

Málfrídur stătea cu ochii închiși, iar lacrimile îi șiroiau pe obraji.

— A murit, a zis ea cu glas tremurător. Tata a avut grijă de asta. A început să plângă în hohote, iar Lára a așteptat cu răbdare să se potolească.

— A închis-o în buncărul cu cărbuni, a zis ea, și a murit acolo în timpul nopții. Mă dusesem la Kirkjustétt să-i aduc o păpușă de care îi era dor și am văzut totul pe fereastră... Dumnezeule!...

A rămas fără cuvinte preț de câteva clipe, apoi și-a adunat toate forțele și a continuat:

— Apoi, ca să acopere duhoarea, a dat foc la acareturi, a aruncat resturile animalelor în buncăr, iar în primăvara următoare, a acoperit trapa cu pământ și a plantat gazon peste ea. A închis ușa din pivniță care dădea spre buncăr, iar mai încolo a și zidit-o, ca să nu știe nimeni că acolo era o ușă.

— De ce? a întrebat Lára cu lacrimi în ochi.

— Vitele au murit pentru că, după moartea lui taică-su, Gudný n-a mai putut avea grijă de ele. Și ea era foarte bolnavă. Iar când tata a luat legătura cu ea, în cele din urmă, animalele erau prea bolnave ca să mai poată fi salvate. Duhoarea

era îngrozitoare... A dat foc la acareturi și a îngropat cadavrele vitelor, ca să nu se afle că nu-i ajutase pe Bjarni și pe nepoata lui. Bineînțeles că el ar fi trebuit să se ocupe de animale după ce Gudný a căzut la pat, a adăugat bătrâna, strângând din pleoape. Nici măcar nu s-a uitat dacă toate animalele erau moarte. Cel puțin una dintre vaci încă era în viață. Am văzut-o de la fereastră. Era înnebunită de frică. Și azi îmi aduc aminte de ea când închid ochii...

— Dar nu te întreb de grajd. Spune-mi de ce a omorât-o pe fata lui Gudný. Încerc să înțeleg, a zis Lára, simțind că și ei îi șiroiesc lacrimile pe obraji.

— Kristín..., a zis Málfrídur, apoi a deschis ochii și s-a uitat țintă în tavan. Tata o ura. La început, n-am înțeles de ce. Era atât de dragălașă și de blândă. Foarte tăcută, dar adorabilă. Era cu câțiva ani mai mică decât mine, iar în cele câteva zile cât a stat la noi, a avut aproape tot timpul grijă de maică-sa. Tata nu voia să intre în camera lui Gudný de teamă să nu se îmbolnăvească, dar fetița stătea cu ea, îi dădea de mâncare și se străduia să-i asigure tot confortul. Până când, într-o noapte, maică-sa a murit. Kristín era o fată deosebită, dar tata nu și-a dat seama. Eram atât de bucuroasă că venise la noi. Și am presupus cu naivitate că avea să rămână cu noi după ce-a murit maică-sa. Dar nu s-a întâmplat așa.

Bătrâna a făcut o pauză, apoi a continuat:

— În loc s-o lase să locuiască la noi, tata și-a asumat riscul s-o omoare și să șteargă toate urmele existenței sale. Când s-a născut Kristín, tata a sperat c-o să ia tuberculoză de la bunică-su și că o să moară înainte de vârsta majoratului. De-ai nici n-a scos un certificat de naștere pe numele ei, pentru că, după părerea lui, un bastard era o pată pe obrazul familiei. Mai târziu, s-a dovedit că asta a fost salvarea lui.

— Dar de ce-a făcut-o? a întrebat Lára. Că aș fi luat-o eu cu dragă inimă și aș fi iubit-o ca pe propriul meu copil. N-ar fi fost o povară pentru tatăl tău.

Málfrídur a întors capul spre Lára.

— Tata turba de furie când se gândea că depindea de ea. Pentru că pierduse totul. Bjarni, fratele lui, îl ajutase cumpărându-i ferma și punându-se chezaș pentru toate datoriile lui. Dar tata nu i-a fost recunoscător pentru generozitatea de care dăduse dovadă, iar în sufletul lui a încolțit sămânța urii, care avea să-l ducă la pieire. În cele din urmă, s-a sinucis. Îl înnebuniseră ura de sine și rușinea pentru lucrurile pe care le făcuse de dragul banilor. Mi-a povestit totul înainte să-și pună capăt zilelor. Cred că voia să-i spun că-l iert, dar n-am putut. Eram înspăimântată de cruzimea lui. Deși văzusem ce făcuse și știam, în mare, ce se întâmplase, m-am îngrozit când mi-a confirmat bănuielele.

Bătrâna s-a uitat iarăși în tavan.

— Pe piatra lui funerară am cerut să fie gravate niște versuri care să se potrivească cu viața lui. *Însângerată e inima / Celor nevoiți de soartă...*

A tăcut preț de câteva clipe, apoi a tușit ușor.

— Fapta tatei mi-a afectat toată viața. N-am ajutat-o pe Kristín la greu și am trăit tot timpul cu teama c-o să se întoarcă și-o să mă bântuie. Într-un sens, așa a și fost. Până acum, a tot revenit în viața mea sub forma remușcărilor. Dar acum m-a vizitat în vis.

— O să pun s-o dezgroape, a zis Lára, care voia să plece – ascultase suficient. Și am s-o îngrop alături de maică-sa. Nu pot păstra tăcerea.

Málfrídur s-a ridicat un pic din pat pentru prima oară de când venise Lára.

— Nu-i nevoie. Am avut grijă ca totul să iasă la iveală. Lára i-a aruncat o privire nedumerită, spunând:

— Dar fetița încă n-a fost descoperită.

— Înseamnă că s-a întâmplat ceva, a zis bătrâna. I-am povestit toate astea nepoatei mele, Berta, fata Elinei, și mi-a zis că totul o să fie în regulă. Mi-a promis c-o să se ocupe ea de tot.

A făcut o pauză, apoi a zâmbit ușor.

— Ce ciudat... N-am putut să vorbesc despre asta cu propriii mei copii, dar, într-o bună zi, a trecut pe la mine Berta și... Are ceva care îmi aduce aminte de Gudný și de Kristín. Berta e o fată bună, o să facă ce trebuie.

Lára i-a aruncat o privire și s-a ridicat în picioare, înfuriindu-se dintr-odată.

— Nu m-ar surprinde dacă s-ar dovedi că seamănă mai mult cu taică-tu decât cu Gudný și fata ei.

*

— Să sperăm că remușcărilor lui Málfrídur Grímsdóttir sunt suficient de puternice. Pentru că s-ar putea să nu mai fie la fel de sinceră când o să-și dea seama ce-o așteaptă pe nepoată-sa, a zis Thóra, apoi a închis.

Nu mai avea nevoie de nicio dovadă. Telefonul de la Lára îi confirmase că Berta era făptașa. Când o sunase bunica lui Sóldís, Thóra trăsese pe dreapta, iar acum conducea cu viteza melcului spre Tunga, străduindu-se să vadă prin ceața groasă. Din loc în loc, ceața se subția, iar pe câmpul de lavă acoperit cu mușchi apăreau tot felul de forme ciudate; când ceața se îngroșa la loc și înghițea toate acele siluete bizare, Thóra simțea un fior rece pe șira spinării. Spera că era pe drumul cel bun. Ferma se afla la o aruncătură de băț, dar, din pricina vizibilității reduse, conducea încet și era dezorientată. Dintr-odată, i s-a părut că vede ieșind din ceață un braț întins – era, de fapt, semnul care indica drumul spre Tunga. A cotit și a accelerat un pic. După ce a mers o vreme, a văzut casa lui Bergur și a Rosei ivindu-se dintre cețuri. În fața ei era parcată mașina lui Thórólfur. A oprit lângă ea. Mașina era goală. A coborât și a pornit spre ușa de la intrare, dar după câțiva pași, a rămas înlemnită. De undeva din ceață se auzea plânsul firav al unui copil. Thóra s-a întors pe călcâie, încercând să-și dea seama din ce direcție venea,

dar n-a reușit. Plânsul s-a întrerupt la fel de brusc pe cât începuse, iar Thóra și-a frecat mâinile ca să îndepărteze tremurul care o cuprinsese. Ce naiba se auzise? Să fi fost o femeie care umbla prin ceață cu un copil în brațe? Thóra a mijit ochii ca să vadă mai bine și a tresărit când i s-a părut că distinge o mișcare în locul unde își amintea că se afla grajdul. Mănată de curiozitate, s-a dus într-acolo, pășind ușor pe drumul presărat cu pietriș.

Când a ajuns lângă grajd, plânsul a început din nou. Thóra s-a întors pe călcâie, dar n-a văzut nimic. Apoi a auzit un bubuit în spatele ei și a tresărit. Ușa grajdului se izbise de perete. Era limpede că cineva o lăsase deschisă. Thóra s-a ascuns repede când a auzit o mișcare înăuntru. Stătea lipită de perete, sperând că n-o va vedea nimeni din pricina cetii. A zărit în ușă silueta unui om care, mai apoi, a ieșit și a închis ușa. Thóra și-a dat seama imediat că nu se mai putea ascunde.

— Bună, Berta! a zis ea. Ce faci aici?

Preț de o clipă, fata a rămas înmărmurită. După aceea s-a întors și s-a uitat la Thóra cu un aer uluit.

— Eu? Nimic...

— Te-am văzut ieșind din grajd, a zis Thóra. Îi cunoști pe oamenii care locuiesc aici?

Plânsul copilului a început din nou, iar Berta s-a uitat în jur cu băgare de seamă.

— Am auzit niște plânsete și am venit să arunc o privire, a zis ea pe un ton șovăielnic.

— În grajd? Plânsul se aude de undeva de afară, e cât se poate de limpede, a zis Thóra, uitându-se țintă la fată, care își mușca buza de jos. Berta, trebuie să-ți dai seama că s-a terminat, a continuat ea pe un ton calm. Cadavrul Kristínei a fost descoperit. N-are niciun rost să încerci să amâni inevitabilul. De ce nu vii cu mine să stai de vorbă cu Thórólfur? E un domn de la poliție care se află chiar aici, la fermă.

Thóra a făcut un semn în direcția în care își închipuia că se afla casa. Acum abia de mai putea vedea ceva din pricina cetii.

— Ce vrei să spunei? a întrebat Berta cu un aer nepăsător, contrazis de tremurul din glasul ei. Dar ce s-aude? a adăugat ea, când și-a dat seama că plânsul devenea mai puternic și mai insistent.

— Probabil că e stafia unui copil abandonat și lăsat să moară, a zis Thóra pe un ton calm. Sau poate chiar a Kristínei, ruda ta. Am aflat că bunică-ta deja a văzut-o.

Thóra spera ca fata să nu fie sceptică în legătură cu relatarea confuză a Lárei despre visul lui Málfrídur, în care i-ar fi apărut Kristín.

— Haide, Berta. Mai bine mergem înăuntru decât să stăm aici și să așteptăm

ca stafia să ne dea ocol de trei ori. Cred că deja ne-a înconjurat o dată.

Berta se uita la Thóra cu înfrigurare. Era palidă ca un cadavru, iar ochii îi erau injectați.

— Cum a fost descoperită Kristín? a îngăimat ea.

— Nu contează, a zis Thóra. Trebuia să se întâmple într-o bună zi. Și e mai bine așa. Acum trebuie să suportți consecințele.

— Mama și cu mine o să pierdem totul, a zis Berta dintr-odată, iar Thóra nu și-a dat seama dacă i se adresase ei sau dacă vorbea ca pentru sine. Și Steini... Noi suntem proprietarii casei în care locuiește. Ai lui au vândut totul și s-au mutat în Reykjavik. Va trebui să se mute cu ei.

S-a uitat în jur și a inspirat adânc. Thóra a văzut că pe frunte și pe tâmpile îi apăruseră broboane de sudoare. Plânsul s-a mai domolit, apoi a încetat. Berta părea mai calmă.

— Sunt și lucruri mai rele decât să-ți pierzi proprietățile, a zis Thóra.

Și nu s-a putut împiedica să nu adauge:

— Cum ar fi să-ți pierzi viața. Berta s-a întors cu fața spre ea.

— Birna nu merita să trăiască. Și nici Eiríkur. Nu erau oameni buni. Birna l-a șantajat pe bătrân, iar Eiríkur a încercat să obțină bani de la mine. M-a sunat să-mi spună că m-a văzut plecând de la întrunire. Avea de gând să-i spună mamei și să-i ceară bani ca să-și țină gura. Și-a închipuit că suntem putred de bogați, pentru că deținem multe proprietăți. I-am dat întâlnire la firma de închiriat cai și apoi... știți ce s-a întâmplat.

— Da, din păcate știu, a zis Thóra, întrebându-se cum de reușea fata aceea să pară atât de bine-crescută și echilibrată, când, de fapt, nu era în toate mințile. Am citit raportul întocmit după autopsia Birnei. Acolo scrie că a fost lovită cu o piatră peste față de mai multe ori. Sperai că în felul ăsta nu va putea fi identificată?

— Nu, a șoptit Berta. Intenționeam s-o lovesc în ceafă, dar s-a întors chiar în clipa aia și am lovit-o peste față. Probabil că m-a auzit. Voiam să pară că se lovește cu capul de pietrele de pe țârm în timp ce era violată, dar lovitură peste față mi-a stricat planurile. Pusesem totul la punct până la cel mai mic detaliu. M-am dus la întrunire și am avut grijă ca oamenii să vadă că venisem și eu. M-am așezat în spate și m-am strecurat afară după ce mediul a reușit să capteze atenția oamenilor, după care am luat caiacul ca să ajung acolo cât mai repede. Aflasem de caiac de la Sóldís și știam că Teitur nu avea să mai stea mult la hotel. Așa că a trebuit să acționez.

A scrâșnit din dinți, apoi a continuat:

— Sóldís vorbește foarte mult. Tot de la ea am aflat de pastilele pe care le ia Jónas și că are obiceiul să-și lase mobilul pe unde apucă. Mi-a zis cam ce vinde terapeuta sexuală și multe alte lucruri care mi-au fost foarte utile.

A oftat, și ochii i s-a umplut de lacrimi.

— Era un plan infailibil și, cu toate astea, a eșuat... Birna n-a murit după prima lovitură, așa c-a trebuit s-o lovesc iar și iar, i-a explicat ea, plecând capul. Am crezut c-o să vomit când am văzut că se adună pescărușii în jurul meu.

Și Thóra simțea că mai avea un pic și vărsa, dar a reușit să se stăpânească și a continuat, pentru că era singura ei șansă:

— De ce le-ai înfipt bolduri în tălpi?

— Am vrut să mă asigur că stafiile lor n-or să bântuie prin împrejurimi. Asta nu face bine nimănui, nici răposaților, nici celor care rămân în viață, a zis Berta, care părea că mai are un pic și se prăbușește.

— Te simți bine? a întrebat-o Thóra cu un aer îngrijorat. Dar ce făceai înăuntru?

S-a gândit că poate fata luase ceva care începea să-și facă efectul. Apoi și-a dat seama că Berta se simțea așa pentru că, în clipele acelea, i se năruia viața.

— Am fost să pun sedativele undeva în grajd..., a zis Berta cu un aer inexpresiv. M-am gândit că în felul ăsta Bergur și Rósa or să fie trecuți și ei pe lista suspectilor, dacă Jónas o să fie eliberat... îmi era teamă ca nu cumva poliția să afle că nu Jónas a trimis mesajul.

A oftat și s-a uitat țintă în ochii Thórei.

— Eu i-am luat telefonul... Totul a fost foarte ușor, după ce am hotărât cum să procedez. Birna trebuia oprită. N-a vrut să mă asculte când i-am zis că nu-i un loc bun pentru anexă. Dacă ar fi vrut să plece urechea...

Berta a ezitat câteva clipe.

— Am făcut-o pentru Steini, a continuat ea, dar Thóra n-a reușit să-și dea seama dacă se justifica în fața ei sau în fața propriei conștiințe. Măcar atâta lucru puteam să fac pentru el. Totul s-a întâmplat din vina mea. Accidentul s-a întâmplat într-o noapte când l-am sunat să vină să mă ia cu mașina... Nu poate locui în Reykjavik. Iar acum se simte și mai rău. Are impresia că am făcut toate astea numai din vina lui și îmi cere mereu să-l iert. Dar am decis de una singură să fac asta pentru el, așa că n-am pentru ce să-l iert. Am făcut-o doar pentru el...

Și s-a prăbușit.

— Nu cred, a comentat Thóra, ajutând-o să se ridice în picioare. Zău că nu cred.

Au pornit împreună spre casă, iar Thóra o ținea de mână, ca să nu cadă din nou. Plânsul s-a auzit iarăși, dar s-a oprit brusc. Thóra era foarte tulburată când au ajuns la treptele de la intrare, iar Berta tremura ca varga. Thóra a apăsat pe butonul soneriei și a aruncat o privire în urmă. Spera să i se răspundă cât mai repede. Ușa s-a deschis, iar în prag a apărut Rósa. N-a zis nimic, ci s-a uitat în spatele lor. Thóra s-a întors, închipuindu-și că avea să vadă stafia unui copil cățărându-se pe trepte.

— Gulii! a strigat Rósa. Aici erai, motan năzdrăvan ce ești! Pe unde ai

umblat?

Plânsul a încetat imediat ce Rósa a tăcut.

— Pis-pis! l-a strigat ea duios, subțiindu-și glasul. Vino-ncoace, nătăflețule!

Un motan roșcat a venit agale pe trepte și a început să toarcă.

Duminică, 18 iunie 2006

Băutura răcoritoare pe care a luat-o din minibar era scumpă, dar Thórei i se părea că făcea fiecare bănuț. A pus cutia jos, după care și-a strâns mai bine halatul gros și alb. S-a apropiat de fereastra camerei de hotel, a tras un pic draperiile și s-a uitat în piața Austurvöllur. Nu erau mulți oameni la acea oră a dimineții și toți păreau să fie cheflii care se întorceau acasă. Thóra a zâmbit în sinea ei. A dat drumul draperiei și s-a întors în pat. Matthew încă dormea. Găsise și ea, în sfârșit, un bărbat care nu era nici divorțat, nici bețiv – unde mai pui că nu era nici megaloman, nici înnebunit după sporturi –, dar se nimerise să fie tocmai un străin despre care știa că nu prea avea cum să se mute în Islanda.

Însă poate că exact asta îi plăcea la el.

De undeva, din cameră, a auzit soneria mobilului. Thóra a ascultat cu atenție, ca să identifice direcția din care venea sunetul, în cele din urmă, și-a găsit telefonul – era în geanta atârnată pe speteaza unui scaun de la capătul patului – și a răspuns repede.

— Alo! a șoptit ea, ducându-se în baie și închizând ușa în urma ei, ca să nu-l trezească pe Matthew.

— Mami! a țipat Gylfi. Sigga e pe moarte!

Thóra a închis ochii și a dus mâna la frunte. Îi lăsase pe Sóley, Gylfi și Sigga singuri acasă, pentru că voia să petreacă împreună cu Matthew ultima lui noapte în Islanda. În curând, fiul ei și prietena lui urmau să crească un copil, deci trebuiau să fie în stare să aibă grijă timp de o noapte de o fată de șapte ani. Iar până atunci, Sigga nu dăduse niciun semn că în curând avea să înceapă travaliul.

— Gylfi, dragul meu! Nu e pe moarte, ci urmează să nască, l-a lămurit Thóra, auzind gemetele Siggăi în fundal. O doare foarte tare?

— Ba e pe moarte, mami, a zis Gylfi. Zău! Ascultă și tu! Gemetele s-au auzit mai tare, apoi s-au oprit dintr-odată.

— Când o doare, când n-o mai doare, a adăugat el.

— A început travaliul, scumpul meu, a zis Thóra calm, deși nu era calmă deloc. Vin imediat! Îmbracă-te și îmbrac-o și pe soră-ta! Dacă Sigga se simte în stare să se îmbrace cu ceva, foarte bine, dacă nu, nicio problemă, poate să meargă cu hainele de pe ea.

Thóra a deschis ușa de la baie și a intrat în cameră.

— Sigga a sunat-o pe maică-sa? E în drum spre voi? a întrebat ea în timp ce se îmbrăca.

— Nu, a răspuns Gylfi pe un ton ferm. Sigga zice s-o sun, dar nu vreau. E îngrozitoare!

Thóra nu avea cum să-l contrazică, dar l-a îndemnat să sune totuși, pentru că mama și tatăl Siggăi sigur voiau să fie alături de fiica lor. A adăugat că, dacă nu i-ar fi sunat, părinții ei sigur ar fi văzut în gestul lui picătura care a umplut paharul.

— Iar eu vin imediat, a zis Thóra. Să fiți pregătiți când ajung! Dacă vor să vină s-o ia, asta e! Tu hotărăște-te dacă mergi cu ei sau cu mine. Oricum, pe Sóley o iau eu.

A închis, apoi a tras și fermoarul fustei. În mod cu totul neobișnuit, se îmbrăcase în haine de ocazie, cu tocuri și tot tacâmul. Voise să sărbătorească rezolvarea cazului și să profite de timpul care îi mai rămăsese cu Matthew. S-a uitat la ciorapii aruncați pe televizor și a strâmbat din nas, dar apoi a hotărât că ar fi mai bine să și-i pună, decât să-și arate picioarele albe ca brânza.

— Matthew, a zis Thóra, scuturându-l ușor. Trebuie să plec. Sigga e în travaliu.

Matthew, care dormea cu fața în jos, a ridicat capul de pe pernă și s-a uitat la ea cu un aer somnoros.

— Poftim?

— Trebuie să merg la spital, a continuat ea. După cât de tare gemea Sigga, n-o să mai dureze mult. Te sun și te țin la curent.

Thóra a condus spre casă cu o viteză mai mare decât de obicei. A cotit pe strada unde locuia și a zâmbit în sinea ei când și-a adus aminte de discuțiile despre naștere purtate de Gylfi și Sigga, din care reieșea limpede cât de puține știau de fapt. Sigga voia să nască ba în cadă, ba în picioare, în mijlocul naturii, ba într-o tăcere desăvârșită, la fel ca soția lui Tom Cruise – opțiunile variau în funcție de ceea ce citea pe internet. Toate aceste nașteri ideale nu presupuneau niciun fel de sedative, dar Thóra era sigură că, odată intrată în travaliu, Sigga avea să se răzgândească. După ce au luat parte la prima oră a unui curs pentru viitori părinți, au hotărât amândoi să nu mai meargă – Sigga o scandalizase pe moașă întrebând-o dacă aveau MTV în salonul de nașteri.

— Am venit! a strigat Thóra când a intrat în casă, dar Sigga gemea atât de tare, încât n-a auzit-o nimeni.

Sigga, cu siguranță, n-ar fi fost acceptată în rândul scientologilor²¹.

— Ceva nu-i în regulă, a țipat Gylfi când a văzut-o pe maică-sa. Copilul încearcă să iasă invers, sunt sigur!

— Nu, nu-i adevărat, l-a contrazis Thóra. Din păcate, așa e la naștere.

S-a apropiat de Sigga, care stătea în sufragerie ținându-se cu mâinile de cap.

— Așa spune toată lumea, că e greu să naști. Cred c-o doare pentru că are

---

²¹ Aluzie la faptul că Tom Cruise și Katie Holms, soția lui, fac parte din Biserica Scientologică.

șoldurile prea înguste..., a zis Gylfi cu un aer disperat.

— Gylfi, dragule, nu șoldurile sunt problema. Canalul de naștere e un pic mai jos, i-a explicat ea.

Apoi s-a aplecat spre Sigga și i-a spus:

— Respiră adânc, scumpa mea! Hai să mergem la mașină! Ți s-a rupt apa?

Sigga s-a întors cu fața spre Thóra și s-a uitat la ea cu un aer nedumerit.

— Apa?

— Haide! a zis Thóra, bătând din palme. O să afli totul cât ai zice pește.

A ajutat-o să iasă din casă, iar Gylfi a luat-o înaintea ca să-i deschidă portiera. Sóley venea după ei cu un aer somnoros, fără să înțeleagă ce se întâmplă.

— Sigga, draga mea, când te-or întreba dacă vrei o anestezie epidurală, să zici da, că așa e la modă acum, i-a explicat Thóra, ajutând-o să se întindă pe bancheta din spate a SUV-ului.

Hotărâse să-l vândă – cu tot cu rulotă –, ca să scape de datorii, dar SUV-ul era mai încăpător decât vechiul ei hârb și aveau cu toții loc în el. Thóra a urcat la volan și a pornit motorul. A dat puțin cu spatele, dar Sigga a scos un țipăt, așa că a trebuit să calce frâna. Gylfi și cu ea au întors capul imediat. Thóra a oftat: trebuia să coboare prețul SUV-ului, pentru că acum bancheta din spate era îmbibată cu lichid amniotic.

*

Sóley stătea pe un scaun legănându-și picioarele. Nu avea nimic altceva de făcut în sala de așteptare. Thóra era impresionată de răbdarea ei, mai ales că se aflau în camera aceea mică de aproape trei ore. Iar așteptarea nu le era deloc ușurată de tatăl Siggái, care abia scotea o vorbă și din când în când îi arunca Thórei câte o privire disprețuitoare. Așa că Thóra s-a simțit ușurată când soneria mobilului ei a rupt tăcerea apăsătoare din sală. A răspuns și a ieșit pe coridor.

— Alo, Thóra? Lára din Snaefellsnes la telefon, bunica lui Sóldís, a zis vocea cu modulații plăcute a bătrânei. Sper că nu v-am deranjat.

— Ah, nu! Deloc! Mă bucur să vă aud. Chiar aveam de gând să vă sun, pentru că n-am apucat să-mi iau rămas-bun de la dumneavoastră.

Trecuseră cinci zile de când poliția îi arestase pe Berta și pe Steini, iar Thóra fusese ocupată cu încheierea cazului și cu rezolvarea treburilor restante de la birou. Din fericire, Jónas hotărâse să nu-i dea în judecată pe Elín și Börkur, după ce se aflase că „stafia” era, de fapt, Berta.

— Ați auzit că au găsit-o pe Kristín, nu? a întrebat-o Thóra.

— Da, tocmai de aceea v-am sunat, a zis Lára. Aș vrea să vă spun două lucruri. În primul rând, să știți că am făcut pregătirile necesare pentru ca fetița să fie îngropată alături de maică-sa și mă întrebam dacă ați putea veni la slujbă.

Kristín a fost descoperită mulțumită eforturilor dumneavoastră. Nu prea cred că rudele ei or să se înghesuie la înmormântare și mi se pare important să nu asistăm doar noi doi, eu și pastorul.

— Cu mare plăcere, i-a răspuns Thóra pe un ton cald.

— Bine, a zis Lára ferm. O să vă anunț imediat ce fixăm data, a adăugat ea, dregându-și politicos glasul. Iar acum, a doua chestiune. Mai înainte a trecut pe la mine polițistul care s-a ocupat de caz.

— Thórólfur? a întrebat Thóra cu surprindere. Ce voia?

— Mi-a adus o scrisoare. Mai exact, copia unei scrisori. Care a avut nevoie de 60 de ani ca să ajungă la mine. E de la Gudný.

— Unde a fost găsită? a zis Thóra pe un ton uimit. În buncărul cu cărbuni?

— În buzunarul hanoracului cu care era îmbrăcată Kristín, a zis Lára, apoi a făcut o pauză.

Thórei i s-a părut că îi tremura glasul, dar când a continuat, bătrâna deja își revenise:

— Cea mai mare parte a scrisorii mă privește doar pe mine, dar aș vrea să vă împărtășesc un lucru.

— Sigur, vă ascult, a zis Thóra. Poate aruncă lumină asupra câtorva chestiuni.

— Când a scris-o, Gudný știa că avea să moară. Știa că era ultima ei șansă să-și spună povestea. Începe prin a-și cere scuze că nu mi-a spus adevărul în scrisorile anterioare. Nu se simțea în stare. În plus, se temea că m-aș fi dus s-o văd, iar ea sau tatăl ei ar fi putut să mă infecteze. Spune că nu voia să mă necăjească povestindu-mi despre necazurile ei, după ce începusem o nouă viață în Reykjavik.

— Se referea la tuberculoză? a intervenit Thóra. Sau o considera și pe fiica ei un necaz?

— Ah, nu! i-a răspuns Lára. O iubea pe Kristín mai mult decât pe ea însăși. În scrisoare zice că e ca o lumină în întuneric și așa mai departe. Că e o fetiță adorabilă și cât se poate de cuminte, deși a fost crescută în condiții neobișnuite, adică doar cu mama și bunicul ei, departe de alți oameni. Gudný lasă impresia că-i era foarte rușine că a născut un copil din flori, dar asta nu i-a afectat dragostea pentru Kristín.

— Copiii sunt incredibil de adaptabili, a zis Thóra, gândindu-se la nepoțelul – sau nepoțica – ei, care urma să-și înceapă viața în condiții nu tocmai obișnuite.

— Bineînțeles! Kristín a fost o norocoasă c-a avut o mamă atât de iubitoare și că n-a avut nevoie de nimeni altcineva.

Lára șovăia, iar Thóra și-a dat seama că, probabil, se uita pe scrisoare, căutând ceva.

— Gudný spune foarte clar că tatăl fetei este Magnus Baldvinsson, a adăugat

Lára. Cică au fost apropiați cândva, pe vremea când el venea la taică-su să ia parte la niște întruniri ale partidului naționalist, și așa a rămas însărcinată. Zice că nu s-a culcat niciodată cu vreun alt bărbat, nici înainte, nici după, și glumește spunând că e puțin probabil ca acum să mai apară vreun bărbat în viața ei.

— Zice și dacă Magnús știa de copil? a întrebat Thóra. Dacă știa, nu mai putea revendica moștenirea lui Gudný.

— Cică Magnús a plecat la Reykjavik să studieze înainte ca ea să-și dea seama că e însărcinată, însă după ce s-a născut Kristín, i-a trimis o scrisoare. Dar el nu i-a răspuns, a oftat bătrâna. E clar că s-a simțit rănită, mai ales în numele fetiței. Dacă l-a iubit vreodată, atitudinea lui sigur a lecuit-o, ceea ce-i ușor de înțeles.

— Da, într-o relație există lucruri care nu pot fi lămurite niciodată, iar a refuza să-ți recunoști propriul copil este unul dintre cele mai rele.

— Gudný îmi cere să mă ocup eu de fetiță. Când mi-a scris, taică-su deja murise, iar ea și Kristín locuiau la Grímur. Zice că n-are încredere în el, pentru că nu-i în toate mințile. Că se uită la ea și la fetiță cu o ură care o neliniștește și că nu vrea s-o lase pe Kristín în grija lui. Ba chiar îmi cere să fac ceva și pentru Málfrídur, fiica lui, întrucât se teme și pentru ea, deși e mai mare și mai capabilă să-și poarte singură de grijă.

— Deci așa..., a zis Thóra. Dar ce ziceți, Grímur știa că Gudný avea de gând să v-o încredințeze pe Kristín? Pentru că, odată cu fetița, Grímur și-ar fi pierdut toată averea.

— Nu știi, i-a răspuns Lára. Nu spune nimic despre asta, dar mă previne că nu știe când o să-mi parvină scrisoarea, întrucât n-are încredere să i-o dea lui Grímur s-o ducă la poștă. Zice că urmează să i-o dea lui Kristín, în speranța că ea i-o va putea înmâna altcuiva. Cică i-a povestit fetiței despre mine, i-a zis că sunt foarte bună și că poate o să se întâlnească cu mine în curând. Apoi adaugă că are mare încredere în Kristín: deși e mică, sigur o să aibă mare grijă de scrisoare, pentru că e o fetiță foarte ascultătoare și conștiincioasă.

— În orice caz, e clar c-a reușit s-o ascundă foarte bine, a zis Thóra.

— Da, a zis bătrâna, și acum era limpede că bătrâna plângea. Dar o să mai stăm de vorbă despre toate astea după înmormântare, a adăugat Lára printre lacrimi. Să ne oprim aici.

— Nicio problemă. Am să vin, vă puteți baza pe mine, a zis Thóra, apoi și-a luat la revedere de la bătrână și a închis.

Cât timp vorbise la telefon, Thóra se plimbase întruna pe hol, fără să acorde importanță la ce era în jur. Dar acum și-a dat seama că în spatele celor mai multe uși care dădeau în acel coridor se aflau femei care aduceau copiii pe lume. Țipetele din camera de naștere C îi erau familiare, așa că s-a apropiat de ușă, în speranța c-o să audă plânsul unui copil. Dar nu putea distinge nimic și, oricum, era puțin

probabil ca micii plămâni ai nou-născutului să-i întrecă pe cei ai mamei. Printre țipete, Thóra a reușit să distingă o frază: „Nu se poate să doară atât de tare!” A zâmbit în sinea ei, fiind întru totul de acord cu Sigga. Deci copilul era pe drum, și după alte câteva gemete și urlete, s-a auzit țipătul disperat al unui copil. Ochii i s-au umplut de lacrimi și s-a îndepărtat de ușă. Spera ca tăcerea lui Gylfi, care era și el înăuntru, să nu însemne că leșinase. A fost ușurată când l-a auzit spunând: „Pfui, ia chestia asta scârboasă de-aici!” Thóra a fost surprinsă, dar s-a relaxat când a intervenit mama Siggăi: „Nu fi caraghios! Sunt placenta și căița. Unii oameni le usucă și fac din ele abajururi”. Thóra spera din toată inima ca printre cadourile de Crăciun din anul acela să nu dea și peste un astfel de abajur.

Ușa s-a deschis, iar Gylfi a apărut cu o față radioasă și a îmbrățișat-o.

— A fost insuportabil, dar acum sunt tătic! E băiat. Thóra l-a sărutat de câteva ori pe ambii obraji.

— Dragul meu Gylfi, a zis ea printre sărutări. Felicitări, scumpul meu! E frumos?

— E dat tot cu pudră, i-a răspuns Gylfi, ridicând ușor din umeri. Iar cordonul ombilical e un pic...

Dar n-a terminat ce voia să spună, ci a pus mâna pe clanță și a deschis ușa.

— Vino să vezi, i-a spus el, apoi a intrat.

Thóra n-a vrut să intre dintr-odată, ci mai întâi s-a uitat prin crăpătura ușii. A reușit să le vadă pe moașă și pe mama Siggăi la capătul mesei de naștere, dar apoi toată atenția i-a fost atrasă de copilul din brațele proaspetei mămică.

Thóra a intrat în cameră ca hipnotizată. Era bunică. În mod ciudat, lucrul pe care și-l dorea cel mai mult era ca, după ce avea să-și vadă nepotul, să se întoarcă repede la hotel, unde o aștepta Matthew.

Sâmbătă, 24 iunie 2006

Venise rândul Thórei. S-a apropiat de groapă și a zis în șoaptă: „Din pământ te-ai născut, în pământ te-ai întors”. A împrăștiat țărâna din mână peste sicriul mic, și-a făcut cruce și s-a îndepărtat de mormânt. Cei câțiva oameni care veniseră la bisericuță și însoțiseră coșciugul în tăcere până în cimitir stăteau în picioare, înfruntând burnița. În timpul scurtei procesiuni, Thóra o luase de mână pe Lára și simțise că bătrâna îi apreciease gestul. Așa că nu i-a dat drumul decât atunci când Lára s-a apropiat cu tristețe de sicriu, ca să-i aducă un ultim omagiu Kristínei. Din toată asistența, doar ea și încă un bătrân păreau afectați. Bătrânul avea un aer jalnic. Era Magnús Baldvinsson. Ajunsesse chiar când începea slujba și luase loc pe o bancă de lângă intrare. Iar când sicriul a fost dus în cimitir, a rămas câțiva pași în urma cortegiului. Își ținea pălăria strâns cu ambele mâini și de câte ori s-a întors spre el, Thóra l-a văzut cu privirea în pământ, îi părea rău pentru Magnús și s-a întrebat dacă nu cumva ar fi fost bine să se apropie de el, dar, până la urmă, a hotărât să rămână lângă Lára. Thóra simțea că bătrâna avea nevoie de ea, dar nu știa cum ar fi reacționat Magnús dacă s-ar fi dus lângă el.

Pastorul a închis ochii și a zis în șoaptă o rugăciune veche. Thóra i-a urmat exemplul, simțind că rugăciunea aleasă ar fi fost pe placul Kristínei:

*În pat m-așez acum să dorm,
Domnul sufletul să mi-l păzească.
Și de-o fi să mor în somn,
Domnul sufletul să mi-l primească.*

Cei de față au îngăimat imnul *Rămâi cu mine*, după care au plecat pe rând, luând binecuvântare de la pastor. În cele din urmă, au rămas doar trei: Lára, Thóra și Magnus. Bătrânul stătea deoparte, cu capul plecat.

— Haideti pe la mine, a zis Lára în șoaptă. O să vă fac o cafea, a adăugat ea, vârându-și brațul pe după al Thórei. Vreau să vă arăt scrisoarea. Vă grăbiți?

— Nu, i-a răspuns ea.

Au ieșit din cimitir, lăsându-l pe Magnús Baldvinsson singur lângă rămășițele fiicei lui de mult răposate. De pe câmpul de lavă din spatele cimitirului s-a auzit plânsul domol al unui copil, iar Thóra a zâmbit. „Motan afurisit!”, și-a zis ea. Dar apoi și-a amintit că în drum spre biserică îl văzuse din mașină la ferma Tunga. N-ar fi avut cum să străbată un drum atât de lung într-un timp atât de scurt. Plânsul devenea din ce în ce mai jalnic, iar Thóra a strâns mai tare brațul subțire și fragil al bătrânei.

— Mergem un pic mai repede? a întrebat-o Thóra. Că m-a cam luat cu frig.

YRSA SIGURDARDÓTTIR

«Dată fiind populația sa de doar 300 000 de locuitori, Islanda este o țară cu un număr surprinzător de mare de autori buni în domeniul literaturii polițiste. Yrsa Sigurdardóttir este unul dintre acești autori care scriu teribil de captivant... Atipic însă, la ea, în locul bărbatului morocănos de vârstă mijlocie care joacă de obicei rolul detectivului se află acum o tânără femeie... o eroină atrăgătoare, cu sex-appeal». (Sunday Telegraph)

Suflete damnate este un roman polițist inteligent, glacial și cu o intrigă absolut fabuloasă. Cartea face parte dintr-o serie al cărei personaj principal este Thóra Gudmundsdóttir, avocată, mamă a doi copii, femeie divorțată.

O crimă îngrozitoare a fost comisă într-un resort turistic situat pe coasta de vest a Islandei, într-o fermă recent renovată, odinioară faimoasă pentru că ar fi fost bântuită de fantome. Thóra e chemată de proprietarul hotelului – primul suspect în acest caz – pentru a-l apăra în instanță. Investigațiile ei dezvăluie fapte tulburătoare care s-au întâmplat la fermă cu câteva decenii în urmă.

«Yrsa Sigurdardóttir se numără printre cei mai buni autori de romane polițiste nordice.» (The Times)

ISBN 978-973-707-428-7

www.edituratrei.ro